

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MELEK KAŞ

Yüreğine Sor

MELEK KAŞ

Yüreğine Sor

EFSSUS

MELEK KAŞ

*Yüreğine
Sor*

BİRİNCİ BÖLÜM

Karadeniz dağlarının eteklerinden aşağı doğru uçan martılar, kendilerine yiyecek bulmak için denizle buluştuklarında hırçın dalgalar Karaaslan köyünün eteklerine vuruyordu.

Elindeki tırpanla lahanaları toplayan Asiye'nin alnından süzülen terler bedeninin yorulduğunu gösteriyordu. Sabah erkenden köyün muhtarının tarlasına gelmiş, dinlenmeden çalışıyordu. Birazdan kaybolacak olan güneşin kızgınlığı kendini belli ederken, ağacın dibinde bez bebeğiyle oynayan kızına göz attı. Acıkmış ve susamış olmalıydı. Elindeki tırpanı krem rengi sepetinin içine atıp kızına doğru yürüdü.

“Asiye, nereye gidiyorsun kız? Henüz işin bitmedi.”

Kızına yaklaşmadan bakışlarını orta yaşlarda olan hafif kilolu kadına çevirdi. Kaşları çatık, yüzünde tebessümün izi olmayan kadın işini bıraktığı için ona öfkeyle bakarken ellerini beline yerleştirdi.

“Bebeme yemek yedireceğim Hayriye abla, hayırdır?”

Onun gibi ellerini beline yerleştiren kadın burnundan soluyup çenesini biraz daha yukarı kaldırdı.

“El kadar bebeyi niye tarlaya getiriyorsun? Onun yüzünden doğru düzgün çalışmıyorsun. Bak bu iş böyle olmaz, bilmiş ol.”

Paraya ihtiyacı olsa da birine boyun eğmezdi Asiye. Bu yüzden gözleriyle sözde çalışıyor gibi yapıp lahanaları toplayan kadınları gösterdi.

“Onlar tütün içmek için yarım saatte bir mola veriyorlar. De bana, gözlerin onları görmüyor da benim el kadar bebemi mi görüyor? Rahatsız oluyorsan söyle bir daha gelmeyiz. Ben kocanla baştan konuştum,

bebemle gelirsem tarlanda çalışırım dedim. O da tamam dedi, şimdi gelip de kızımı bahane etme. İstemiyorsan gelmem bir daha.”

“İstemiyorum. Al yevmiyeni bir daha da gelme. Zaten doğru düzgün çalışmıyorsun.”

Bembeyaz yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. “Allah’tan korkmuyorsun bari kuldan utan Hayriye abla, kızımın ihtiyaçları dışında mola vermiyorum. Hakkımı yeme Allah’ından bulursun.”

“Ehh, hadi git.”

Öfkeyle arkasını dönüp ağacın dibinde oturan kızının yanına gitti. “Gel kızım.” Yere çömelip kızını sırtına aldığı anda geniş siyah kırmızı peştamalla kızını beline bağladı. “Kollarını boynuma dola kızım.” Dediğini yapan kızını daha sağlam tutmak için bir koluyla kalçasının altından destek verip yerden sepetini aldı. Yarım gün çalışmış olsa da asla bu kadına hakkını bırakmazdı. Parasını alıp diğer kadınların yüzüne bakmadan tarladan çıktı. Arkasından konuşan kadınların seslerini duyuyor, dönüp bakma tenezzülünde bulunmuyordu.

On sekiz yaşında dini nikâhla evlenmiş, on dokuz yaşlarının başında kocasının başka bir kadınla kaçması yüzünden dul kalmıştı. Akrabalara, komşulara ‘Kocanı bekle, o kadından sıkılınca sana döner,’ dedikleri günden beri kimseye yük olmamak için kendi ayakları üzerinde güçlü durmayı öğrenmiş bir kadındı Asiye.

Kadın erkek fark etmez hakkını kimseye yedirmez, gerekirse erkek gibi sesini yükseltip çocuğunun rızkını kimseye bırakmazdı. Kocasını onu bırakıp İstanbul’a başka kadına gittiği günden beridir kadın olduğunu unutmamıştı. Sadece kızı için yaşıyor sadece onun için katlanılması zor olan dünyaya katlanıyordu.

Omzuna vuran kızını kalçasından yukarıya doğru itip, “Söyle kızım,” dedi. “Acıktım,” dedi kızı. Asiye’nin içi acıdı. Kızını bırakacak kimse olmadığı için çalışmaya giderken yanında götürüyordu. Karadeniz’in havası sabah sonbahar, öğlen yaz, akşam ise kıştı. Onun bedeni bu toprakların havasına alışık olsa da henüz dört yaşındaki kızı alışık değildi. Doğduğu günden beri hassas olan kızı en ufak bir durumda hastalanıp yataklara düşüyordu.

“Şu ilerideki fındık ağacını görüyor musun kızım?”

“Görüyorum.”

“Onun altına gidip oturalım, karnını doyuracağım.”

Annesinin boynuna daha sıkı sarılan kızı, “Tamam,” derken ses tonu

fazlasıyla yorgun çıkıyordu. Sıkıntıyla iç çekti. Bacaklarında dermanı olmasa da hızlı adımlarla ağacın yanına varıp dizlerinin üzerine çömeldi. “Kollarını hemen bırakma kızım.” Küçük kız annesinin dediğini yaparken Asiye de kuşağı çözüp kızını sırtından aldı.

“Gel otur buraya.”

Sepetten çıkardığı parça bezlerle dikiği minderi ağacın dibine koydu. Kızını üzerine oturturken oyalanmadan sepetin dibinden domates, peynir ve salatayı çıkardı.

“Hemen ye de karnın doysun.”

Bir eline salatalığı diğer eline de domatesi aldı kız Emine. Küçük ağzıyla domatesi ısırmaya çalışırken kızının bu hâline gülümseyip siyah saçlarını okşadı.

“Eve gidince seni yatırırım, ondan sonra da odun kırarım. Akşam fırtına olacak belli ki. Ben odun kırmazsam o hayırsız dayın elini bile sürmez.”

Onu dinleyen kızının kömür karası gözlerine öpücük kondurup, kendisi içinde bir tane domates alıp ısırdı, acıkmıştı. İşler bir an önce bitsin diye sabahtan beri ağzına tek lokma koymamıştı. Kendini düşünmeyip yemek yemeyi erteliyordu, işte bu yüzden her zaman zayıf bir kadın olmuştu.

Ela gözleri kızının üzerindeyken ara sırada fındıkların üzerinde dolaşıyordu. Aniden yılan çıkar da kızına saldırır diye kuşağına sıkıştırdığı bıçağı hazırda tutuyordu. Her an tetikteydi.

“Doydum anne.”

“Daha ekme yemedin kızım. Bunu da ye kalkalım.”

Kızı uzattığı bir dilim ekmeği eline alırken yaklaşan Doğan arabayı görünce ağzındaki domatesi hızla çiğneyip başındaki mor yemenini düzeltti. Bu köyde Doğan aracını kullanan tek bir kişi vardı o da Karaaslan ailesinin en büyük oğlu Kadir’di. Karaaslanlar onların köyüne çok sık gelmedikleri için biraz tedirgin oldu. Ağabeyi geçen gün bizim köyleri de satın almak istiyorlarmış demişti. Bu yüzden gelmiş olabilir miydi?

Gözlerini arabanın üzerinden çekip alelacele sepetin içine malzemelerini doldurdu. Arkasından geçen araç tozu dumana katarken kızını tozdan korumak için başını göğsüne bastırdı. Asiye peş peşe öksürürken giden aracın arkasından söylenmekten de geri durmadı.

“Bey olmuş ama adam olamamış.”

Öksürmekten boğazı acımişti. Tozlar tamamen kaybolmadan kızının

başını serbest bırakmaya niyeti yoktu. O bu denli etkilenmişken kızının minik bedenini düşünemiyordu.

Bir süre aynı yerde oturdular. Toz tamamen kaybolunca kızını tekrar sırtına alıp evine doğru yürüdü. Güneş kaybolduğuna göre saat öğlenden sonrası olmuş olmalıydı. Acele etmesi gerekiyordu.

Sırtında uyuyan kızı ona ağırlık verse de dinlenmeden köyün meydana geldi. Her zaman olduğu gibi köyün erkekleri kahvehanede oturuyor kadınlar ise çalışıyordu. Yaşlarından, başlarından utanmayan adamlara öfkeyle baktı.

“Yine kim kızdırmış bu deli kızı?” diyen köyün bakkallarından Recep’i duymazlıktan gelip evine giden patıkaya çıktı. Şimdi çok yorulduğunu hissediyordu. Titreyen bacaklarına güç verip bayırı çıkarken gözleri hiçbir yere sapmadan ahşap evlerinin kapısını buldu. Tahmin ettiği gibi ağabeyi odunları kırmamıştı. Burnundan nefesini bırakıp dişlerinin arasından, “Sabır,” dedi.

“Nasıl olacak bilmiyorum ama buradan gideceğiz kızım. Kendi başımıza yaşayıp kendi ayaklarımızın üzerinde duracağız. Bizi sömürdükleri yeter artık.”

“Asiye, gelmişsin.”

“He, geldim yenge. Ağabeyim odunları kırmamış.”

“Ne zaman gördün ağabeyinin odunları kırdığını? Ben kıracaktım ama görüyorsun karnım burnumda, gücüm yetmez benim.”

Başını salladı. Siyah lastik ayakkabılarını çıkarıp ahşap basamağa basarak evin içine girdi.

“Ağabeyim anca yan gelip yatsın. Elinden hiçbir iş gelmiyor, tek yapabildiği seni hamile bırakmak.”

“Kız edepsiz edepsiz konuşma. Çocuklar duyacak.”

Gıcırdayan yüzeyi soyulmuş yeşil kapıyı açtı. “Asıl çocuklar gece çıkardığınız sesleri duyuyordur. O zaman utanmayan şimdi başını yere eğmesin.”

Suratı kızaran yengesinin yüzüne kapıyı kapadı. Onların sesini duyduğu her gece kızının kulaklarını sıkı sıkı kapatıyordu. Annesiyle babası öldüğünden beri bu evde ağabeyiyle ve yengesiyile kalıyordu. Ev onun değildi. Başına sokacak bir yeri de olmadığı için ister istemez bazı durumlara sessiz kalıyordu. Canı sıkılıyor, kendi ailesinden soğuyordu ama elinden bir şey gelmiyordu.

Kızını divana yatırdıktan sonra üzerini kalın yorganla örttü. Başına

ufak bir buse kondurup odadan çıktı. Yengesi pencerenin önündeki geniş divana oturmuş patik örüyordu.

“Asiye, odunları kırdıktan sonra yemekte yapar mısın? Belim ağrıyor giremedim mutfığa.”

“Sen oturduğun yerde lahanayı doğra ben kavururum.”

“Belim ağrıyor dedim ya. Sen doğrasan olmuyor mu?”

Üzerine yelegini giyip dışarıya çıktı. “Olur,” dedi sesini yengesine duyurarak. “Onu da ben yaparım. Her şeyi benden bekliyorsunuz, evin erkeği benim ya.” Söylene söylene kömürlüğe girdi. Hayırsız ağabeyi belli ki gündüz vakti içmiş sallanan bedeniyle yokuşu çıkmaya çalışıyordu. Onunla ilgilenmedi. Kömürlüğün kapısını kapatıp dün akşam kenara ayırdığı odunları kırmaya başladı.

Bu hayatta her şey kızı içindi; o üşümesin, aç kalmasın diyeydi. Bu evdeki yaşantısına da bu yüzden katlanıyordu.

Odunları tek tek kırıp el arabasının içine doldurdu. Ağrıyan boynuna parmaklarını bastırıp biraz olsun ağrısını giderdikten sonra el arabasını alıp kömürlükten çıktı. Bir anda kızının ağlama sesini duydu. El arabasını bıraktığı gibi eve doğru koştuğunda kızının daha çok bağırmasıyla lastik ayakkabılarını yarı yolda çıkarıp evin içine girdi. Sadece yarım saat kömürlükte oyalanmıştı. Bu yarım saatte de ağabeyi evi birbirine katmıştı belli ki. Divanda öylece oturan yengesine bakmadan odasına girdi. Kızı divanın üzerinde oturuyor, ağabeyi eşyalarının olduğu bez dolabım karıştırıyordu. Kızını kucığına aldı. Onu sakinleştirmek için peş peşe başını öperken ne aradığı belli olmayan ağabeyine, “Ne yapıyorsun?” dedi ses tonunu kontrol altına alarak. “Bu odayı dağıttığın gibi toplayacaksın.”

Arkasını döndü ağabeyi. Kanlanmış gözleriyle üzerine gelirken kızına sınıksı sarılıp geriye çekildi.

“Bizden gizli para saklıyormuşsun. Nankör, o kocan seni sokağa atıp başka kadınla gittiğinde sana ben sahip çıktım. Çocuklarımdan kıstım seni ve veledini doyurdum. Bu mu karşılığı?”

Kaşlarını çattı. O asla utanılacak bir şey yapmadığı için başını dik tutup kızı korkmasını diye sırtını okşadı.

“Bu eve geldiğim günden beri sizin için çalışıyorum. Sen bir işin ucundan tutmuyorsun, akşama kadar ya kahvehanedesin ya da arkadaşlarınla dere kenarında içiyorsun. Çocuklarımla rızkı yiyen sensin. Ben evladım

için bir kere bile senden para istemedim ama sen benim evladımın rızkını istedin. Orada dur artık. Sana verecek param yoktur bilmiş ol!”

Uzun işaret parmağını kapıya uzatıp, “Al çocuğunu da git o zaman,” diye bağırdı ağabeyi. Yine başını eğmedi. Kızını divanın üstüne oturtup hasır sepetin içine eşyalarını koydu. Her zaman ne olur ne olmaz diye koynunda sakladığı paraları ağabeyine çaktırmadan yokladıktan sonra kızına kalın kırmızı montunu giydirip kapıya doğru yürüdü.

“Asiye, nereye gidiyorsun? Ağabeyinin huyunu bilmiyor musun? Otur şuraya.”

Lastiklerini ayağına geçirdi. Artık bu evde durmayı istemiyordu. Herkes onun üzerine geliyordu. Ne evine ne de köyüne sığamıyordu. Henüz yirmi iki yaşında bütün yükü üzerine almak zorunda olduğu için herkesten nefret ediyordu özellikle de onu ve bebeğini bırakıp uçkuru için başka bir kadına giden eski kocasından. Çocuğuna bile sahip çıkmayan adam şimdi karşısına gelse elleriyle boğardı onu.

Kızıyla birlikte düz yola çıktığında önce nereye gideceğini düşündü. O hayırsız adamın ailesinin yanına gitmezdi. Yarın bir gün laf söyleyecek olan komşularının evine de gitmezdi. Tozlu yolun üzerinde durdu. Başını sağ tarafına çevirip Karaaslan köyüne baktı. Oraya daha önce hiç gitmemişti. Giden arkadaşları oradaki çalışma imkânlarının daha fazla olduğunu, haklarını fazla fazla aldıklarını söylemişti. Düşündü. Oraya gitse, işe ve kalacak yere ihtiyacı olduğunu söylese ona yardım ederler miydi? Ederlerdi. Köyün sahibi Karaaslan’lar merhametli insanlardı bunu da arkadaşlarından duymuştu. Elbet bir kapıda iş bulurdu.

Kızının başını göğsüne bastırıp karşı köye gitmek için yola koyuldu. Biliyordu, yolu uzundu. Eğer at arabası geçerse ricada bulunup onu köye bırakmasını söylerdi. Hava bozmak üzereydi, yağmur yağdı yağacaktı. Bu havada kimse dışarıya çıkmayacağı için ayaklarına kuvvet verip yürümeye devam edecekti.

Kızının başını şapkaıyla kapatıp bedenini yukarı kaldırdı. Artık büyüdüğü için kucağında taşınması zor oluyordu. Bu yüzden soluk alışverişi hızlanmıştı, göğsü şiddetle yükselip iniyordu.

“Çok ararsınız bundan sonra siz beni. Allah çocuklarınızdan değil sizden çıkarsın beni sokağa attığınız için.”

Yağmur hızlanmaya başladı. Kızı bu durumdan huysuzlanırken, “Korkma,” dedi güçlü olduğunu kızına hissettirmek adına. “Eğer o evde kalmaya devam etseydik bizi daha çok ezerlerdi. Şimdi ağlarsın ama

sonra geçer kızım. Ama orada kalsaydık okul yaşına geldiğinde sana koca bakmaya başladır dayın olacak o adam. Bu yüzden sakın o evden ayrılıyorruz diye ağlama.”

Sesini çıkarmadan annesini dinleyen Emine’ye sadece annesi yeterdi. Bu yüzden akli geride kalmamıştı.

Sonunda iki köyü birbirine bağlayan köprüye geldi Asiye. Biraz oturup dinlense onun için iyiydi ama yağmur nedeniyle böyle bir imkânı yoktu. Üstü ıslanan kızını sadece kollarıyla koruyabiliyordu. Köprünün diğer tarafına geçip kapalı bir yer aradı gözleri. Yoktu, onun bulunduğı kısım dağlık kısımdı. Asıl gitmesi gereken yer tıpkı kasabaya benzeyen Karaaslan köyünün merkeziydi. Daha çok yolu vardı.

“Boyu devrilsin o dayının.”

Koşar adım yürürken ev aradı gözleri. Yoktu. Belki de vardı ama sisten gözleri görmüyordu. Kulağına sadece rüzgârın uğultusu ve traktör sesi geliyordu. Bir an doğru duyup duymadığını anlamak için artık ağlamaya başlayan kızını göğsüne bastırıp sessiz olmasını sağladı. Duyduğu ses traktör sesiydi. Gözleri sevinçten parladı. Nefes nefese büyük adımlarla dağın diğer tarafına geçtiğinde onları gördü.

“Acele edin, yağmur hızlanmadan sizi evinize bırakayım.”

Bahçede çalışan kadınları üstü kapalı kamyonete bindiren adama doğru koştu. Herkes yağmurdan kaçmak için kamyonete binerken adamın yanına varıp, “Beni de alır mısın abi?” diye sordu.

“Sen burada mı çalışıyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Ben karşı köyden geldim. Kızım la gidecek yerim yok, burada iş bulurum diye düşünüyorum.”

“İş bulursun da kalacak yeri bilmiyorum.”

“Kamil, görmüyor musun kızın kucağında bebesi var bindirsene kamyon a.”

“Tamam tamam.”

Rahat bir nefes alan Asiye ona kollarını uzatan kadına kızını uzattı. Annesinden ayrıldığı an ağlaması çoğalan kızının yanına bir an önce gitmek için sepeti kamyonetin içine koyup kendi de bindi.

“Ağlama kız, anan geldi işte.”

Kadına teşekkür edip kızını kucağına aldı. İster istemez meraklı bakışlar üzerindeydi. Asiye’nin bakışları düzdü, yüz mimiklerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Bu onun kendini koruma kalkanydı. Eğer ifadesiz yüzle bakarsam o zaman zarar görmem diye düşünüyordu.

“Kocan yok mu kızım?”

“Yok.”

“Öldü mü?”

“Öldü.”

“Allah rahmet eylesin.”

Eylemesin dedi içinden. Cehennemin dibine gitsin diyerek mınıldandı.

“Peki annenle baban da mı yok?”

“Kimi kimsem yok benim. Köyde iş bulamadığım için buraya geldim. Duydum ki Karaaslan köyüne gelen aç kalmazmış.”

“Kalmaz tabii,” dedi kırklı yaşların sonunda olan kadın.

“Kadir Bey’imiz bizleri kimseye muhtaç etmez. Kim çalışmak isterse ona iş imkânı sunar. Bazı köylerde erkekler çalışmaz kadınlar çalışır, bizim köyde buna müsaade yoktur. Kadir Bey’imizin şehirde mısır fabrikası var bilir misin?”

Duymamıştı. Adam hakkında da pek bilgisi yoktu. Sadece öfkeli ve asi biri olduğunu duymuştu. Ve bir de her istediğini aldığını.

“Rahmetli babası bu dünyadan göçüp gittikten sonra fabrikayı o devraldı. Anasına ve kardeşlerine sahip çıktı. Bu köyü düzene sokmak için gece gündüz çalıştı.”

Bakışlarını köyün üzerinde gezdirmek istese de naylon brandayla kamyonun yanları kapatılmıştı.

“İstersen Kamil seni onların konağına götürsün. Mutfakta ve evin temizliğinde çalışacak bekâr birini arıyorlardı. Kadir Bey kıskanç bir adamdır evde bekâr kız kardeşi varken yabancı bir adamın evlerine girmesini istemez. Her ne kadar bu adam evli biri de olsa. Sen dulsun, onlar da bekâr bir kız bulamamıştı belki iş senin olur.”

Hevesle oturduğu yerde kıpırdadı. “Ben kiminle görüşebilirim?”

“Kadir bugün İstanbul’a gitti onunla görüşemezsin. Küçük oğlanları nerededir Kamil?”

“Nerede olacaklar, ya gemidedirler ya da-”

“Ya da?”

“Neyse ne. Ben konağa götürürüm onu. Fadime anayla konuşur, eğer anlaşılırsa başlar çalışmaya.”

Daha hiçbir şey belli olmadan hayal kurmazdı Asiye. Hayırlısı olması için dua ederdi sadece.

Kızının üşümüş ellerini öpüp, “Bizim için hayırlısı neyse o olsun

kızım,” dedi. “Eğer o kapıda acı çekeceksek oraya girmek bize nasip olmasın.”

Uyuyan kızının ellerini montunun içine aldı.

Çıktığı bu yolda daha güçlü biri olarak ayaklarının üzerinde durmak istiyordu. Babası gibi kızını erken yaşta evlendirmek istemiyordu. Eğer gücü ve ömrü yeterse onu mektebe gönderip okutmak istiyordu.

Gülümsedi. Düşüncesi bile içini kıpır kıpır yapmıştı.

Kızına öğretmen olmak ne güzel yakıştırdı.

İKİNCİ BÖLÜM

Bir saatlik yolculuğun ardından Karaaslan Konağı'nın önüne geldiler. “Sen araçta bekle,” diyen adam kamyonundan inip konağın kapısına doğru gitti. Yağmurun dindiği Karaaslan köyünde havanın soğukluğu hissediliyordu. İliklerine kadar üşüyor olsa da düşündüğü tek şey kızıydı. Sarıp sarmaladığı kızının rahatı yerinde gözükse bile yine de endişeleniyordu. Acaba geldiği bu konağa kabul edilebilecek miydi? Eğer kabul etmezlerse hava kararmadan kendi ve kızı için kalacak bir yer bulması gerekiyordu. Kadınlar kabul edileceğini kesin bir dille söylemiş olsalar da içinde yine de endişe vardı.

Bekledi, bekledi, bekledi.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordu. Bildiği şey köpeklerin havlamasının çoğalmasıydı. Kızı seslerini duydukça kucığında kıpırdayıp duruyordu. Kamyonun ucuna kayıp konağın kapısına bakmak için başını dışarı uzattı. Koca kahverengi kapının önünde duran iki iri adamı görünce başını hızla geriye çekip yerine kaydı.

İsimleri her yerde geçerdi Karaaslanların. Dostları olduğu gibi düşmanları da olabilir. Bu yüzden kapının önündeki iki adamı garip karşılamadı. Hem kadınlar, ‘Kadir Bey ailesine düşkün bir adamdır, onlara zarar gelmesini asla istemez,’ demişlerdi. Belli ki bu yüzden kapının önünde bekliyorlardı.

Onu ilgilendiren bir durum olmadığı için fazla düşünmedi. Düşünmesi gereken tek kişi kollarının arasındaydı.

“Asiye, gel kızım Fadime ana seninle görüşecek.”

Acele etmeden oturduğu yerden kalktı. Kızını dikkatle adamın kucağına verdikten sonra sepetini alıp kamyondan aşağı indi.

“İstersen kızını sen al sepeti ben taşıyım. Çocuk benim kucağında huzursuz oluyor.”

“Sağ ol abi ben ikisini de taşıyım.”

Sepetin sapını koluna takıp kızını kucağına aldı. Önden giden adamın arkasından ilerlerken gözleri konağın etrafında dolaşıyordu. Konak evlerden uzakta bir tepedeydi. Henüz köy yolları yapılmamış olsa da konağa gelen yollar büyük taşlarla döşenmişti. Güzel duruyordu. Neredeyse bütün köy gözlerinin önündeydi. Kendi köyü bile buradan belli oluyordu. Bakışlarını manzaradan çekip büyük kapıdan içeriye girdi. Geniş avlunun içine adım atarken onu buraya getiren adamın peşinden yürüdü. Az önce manzarayı inceleyen gözleri konağın hiçbir yerine değmiyordu. Onun açıkgoz biri olduğunu düşünmelerini istemiyordu. Bu yüzden adımlarına dikkat ettiği gibi bakışlarına da dikkat ediyordu.

Adamın arkasından ahşap bir kapının arasından geçti. Sıcak vücuduna iyi gelirken bedeninin mayışmasına izin vermeden çift kişilik koltukta oturan kadına doğru yürüdü.

“Size bahsettiğim kız budur Fadime ana.”

Beyaz saçlarının üzerine örttüğü siyah şalının ucundaki boncukları parmaklarının arasında dolaştıran kadın başını eğip kaldırdı.

“Otur kızım.”

Beklemedi. Kadının dediği yere oturup gözlerine bakmaya devam etti.

“Kamil bahsetti kimi kimsen yokmuş, doğru mudur?”

Uyanan kızı kucağında kıpırdanırken montunun önünü açtı.

“Bir ağabeyim var ama hayırsızın tekidir. Kazandığım tüm paramı elimden alır, kızımı ve beni mağdur eder.”

“Peki kocan?”

“Öldü.”

Bu konuda yalan söylemek istemese de mecbur kaldığı için söyledi. Eğer kocasının onu bırakıp başka bir kadına gittiğini söyleseydi ileride başımıza bela olur diye işe alınmaya bilirdi. Hoş ağabeyinin de başına bela olma durumu vardı ama onunla rahatlıkla baş edebileceğini düşünüyordu.

“Kocanın akrabaları sana sahip çıkmadı mı?”

“Çıkmadı. Benim kızımdan başka kimsem yoktur, köyümde huzu-

rum olmadığı için buraya geldim. Eğer iş ve kalacak bir yer bulabilirsem ömrümün sonuna kadar size minnettar olurum. Yaşınız benden büyük, bilirsiniz ki dul kalan kadınlara ne gözle bakılır.”

Başını ağırca salladı kadın.

“Bilirim, bilmem mi! Burada çalışan üç kadın var. Biri kırk yıldır emektarımız Ayşe Hanım ve kızı Hanife, diğeri de Ayşenur. Ayşe yorulduğu için koca evi artık tek başına çeviremiyor. Kızlar hem buranın yemeklerini yapıyor hem de tarlada çalışanlara yemek pişirip dağıtıyorlar. Takdir edersin ki yoruluyorlar. O yüzden onların yanına bir yardımcı arıyoruz. Burada kalacak, buranın işleriyle ilgilenecek, arada sırada tarlaya gidip yemek dağıtacak biri lazım bize. Sen bu işleri yapabilir misin?”

Başını salladığı gibi, “Yaparım,” dedi. Hem işe hem de kalacak yere ihtiyacı vardı.

“Önce bir düşün istersen. Sabah erken saatte kalkıp kahvaltı hazırlanacak. Her gün olmazsa olmaz iki tepsi börek yapılacaktır. Oğullarım boğazlarına düşkünlerdir, akşama kadar çalıştıkları için sabah, öğle ve akşam yemeklerinin mükemmel olmasını istiyorum. Evin temizliği çok önemlidir. En büyük oğlum Kadir toza tahammül edemez. Her gün ev süpürülüp silinecek. Yine her gün odadaki bütün çarşafklar değişecek. Bunların altından kalkabilecek misin? Üstelik kızın da var.”

Zor gözüксе de kalkabileceğine emindi. Sabahın köründe kızıyla az odun, kömür taşınmıştı.

“Ben söylediğiniz her şeyi yaparım. Kızımı dert etmeyin lütfen, size bir zararı dokunmaz.”

Kömür karası gözleriyle onu izleyen küçük kıza çevirdi bakışlarını yaşlı kadın.

“Üst katlara çıkmadığı sürece senin yanında durabilir. Dışarıda iki tane kangal köpeği var dikkat et yanlarına gitmesin. Her ne kadar saldırgan olmasalar da ne olacağını bilemeyiz.”

Kızını kollarının arasına sıkıştırdı. Asla tek başına bırakmazdı.

“Madem kabul ettin yarın sigortanı başlatalım.”

Gözleri şaşkınlıkla açılırken, “Sigorta mı?” diye sordu. Büyük şehirlerde çalışan erkeklere yapılan sigortadan mı bahsediyordu bu kadın?

“Şaşırma, Kadir burada çalışan bütün kadınların sigortalarını yaptı. Eğer çalışmaya devam edersen ileride emekli olup hayatma öyle devam edersin.”

Mutluluktan ne diyeceğini bilemedi. Ağzı açık kadının yüzüne bakıyordu. Gülümsedi Fadime Hanım. “Belli ki çok yorgunsun, Ayşe sana kalacağın odayı göstereyim. Odan soğuktur, sana odun göndereceğim sobam yakarsın.” Yanlarına gelen Ayşe Hanım’a çevirdi bakışlarını. “Ayşe, yiyecek bir şeyler de götürün. Bir de bizim kızlara söyle elbise diksinler ona ve kızına, üstündekiler kötü gözüküyor.”

“Benim kıyafetlerim var teşekkür ederim.”

“Elbette vardır. Bizim sana hediye ettiklerimizi giyersen bizleri mutlu etmiş olursun.”

Mahcubiyetle tekrardan, “Teşekkür ederim,” dedi. Böyle bir karşılaşmayı beklemiyordu. Karaaslan ailesi sahiden iyi insanlardı.

“Gel kızım.”

Oturduğu yerden kalkıp kızıyla Ayşe Hanım’ın peşinden gitti. Sabah yaşadıklarını düşündü bir de şimdiki konumunu. Bu bir rüya olmalıydı. Güzel bir rüya.

Kızı gibi meraklı gözlerle evi incelerken alt kata inen basamaklara doğru yöneldiler. Konak üç katlıydı. En alt katta çalışanlar, üst katlarda ise evin sahipleri yaşıyordu. Büyük evi temizlemek zor gözükse de bunu kızı için yapacaktı. Hem bu evde ona sigorta da yapılacaktı. Daha önce köylerindeki mektebe gelen öğretmenden duymuştu. Devlet çalışan insanlara sigorta yapıp onların geleceklerini garanti altına alıyordu. Eğer uzun bir süre çalışırsa emekli olup devletten para alacaktı. Yüreğinde oluşan kıpırtılar gülümsemesini sağlarken onu izleyen kadına utanarak baktı.

“Burası sizin odanız.”

Orta dereceye sahip olan kare odanın içine girdi. Pencerenin yanında çift kişilik yatak, yatağın karşısındaki duvarda ise cevizden oluşan bir dolap vardı. Hiçte köy evine benzemiyordu burası.

“Eşyalarını dolaba yerleştirebilirsin. Komodinın üzerinde duran saati kurarsan sabah kalkmakta zorluk çekmezsin.”

Gözleri komodinin üzerinde duran çalar saate kaydı.

“Ben nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Gülümsedi kadın. Çalar saati alıp arkasındaki siyah düğmeyi çevirdi. “Sabah yedi oldu mu çalacak korkma. Eğer kızında seninle birlikte kalırsa mutfağa getirebilirsin. Aman dikkat et kızın üst katlara çıkmasın. En üst kat Kadir Bey’e ait, Fadime Hanım bahsetti tek bir toz tanesine bile tahammülü yoktur. Çocuk bu çıkar bir yere leke yapar huysuzluk çıkmasın.”

Başını hızlıca salladı. Kızı uysal bir çocuktü, ondan habersiz bir yere gitmezdi.

“Evin diğér çocukları Ahmet, Mehmet, Feride. Yarın üçüyle tanışır-sın, Kadir Bey İstanbul’a gitti, üç gün sonra dönecek. O geldiğinde an-nesi gibi seninle konuşmak ister. Mizacı sert görünse de ondan korkma. Aslında iyi bir adamdır.”

Ona ters bir şey söylemediğı sürece karşılık vermezdi. Açıkçası ka-dınları koruyan, onlara sigorta yapıp haklarına sahip çıkan bir adamın kötü biri olduğunu düşünmek istemiyordu.

“Şimdi dinlen, ben size yiyecek bir şeyler getireyim.”

“Teşekkür ederim Ayşe Hanım.”

“Abla demen yeterli.”

Ayşe Hanım odadan çıkınca onu izleyen kızına kocaman gülmüsedü.

“Artık bir evimiz ve işimiz var. Annen sana çok iyi bakacak kızım, senin için çok çalışacak.”

Neşesi yerine gelen kızı kıkırdayıp küçük ellerini annesinin yanağına bastırduğunda içi ısındı.

Belki de hayat onlar için bundan sonra daha güzel olacaktı.

Üç gündür bu evin içinde kendini hayatında huzurlu hissetmediğı kadar huzurlu hissediyordu Asiye. İşler onu biraz yorsa da asla şikâyet etmiyordu. Sıcacık evin içinde kızıyla birlikte hareket ediyordu. Emine, annesi nereye giderse peşinden gidiyordu. Sadece üst katları temizleme-ye çıktığında kızını odaya bırakıp dışarı çıkmamasını tembih ediyordu. Kızı henüz dört yaşında olsa da annesini dinleyip o gelinceye kadar bez bebeğıyle oynuyordu. Bu üç günde ufacak bir pürüz çıkmadığı için gön-lü çok rahattı. Aklına ne ağabeyi ne de yengesi geliyordu.

“Asiye sabah altıda kalkacağız gidip uyu kızım. Kadir Bey bu gece gelecek, yarın sabaha güzel bir kahvaltı ister.”

“Tamam Ayşe abla.” Diğér kızlar çoktan odalarına çekildikleri için kızını almak için bahçeye çıkıp kapının önüne gitti. Yere eğildiğı zaman, “Ahmet!” diyerek gür sesiyle bağırın adamın sesini duyup korkuyla sıç-radı. Ağlamaya başlayan kızını kucağına aldı. “Hayırdır inşallah,” diyen Ayşe Hanım mutfaktan çıkarken onun dışarı çıkmaya niyeti yoktu.

“Ne oldu abi, gelir gelmez niye bağıırıyorsun?”

Büyük oğulları gelmiş olmalıydı. Sakinleyen kızının başını öpüp tekrar koltuğa oturttu. “Korkma tamam mı? Ben buradayım.” Bebeğini korumak için sımsıkı sarılan kızı, “Tamam,” derken kapının yanına gitti. Kenara geçip geniş salona göz attı.

Ortanca oğul aheste aheste merdivenleri inerken tam salonun ortasında duran iri yarı adamın karşısına geldi. Daha ne olduğunu anlamadan Ahmet’in yüzüne yediği tokatla başı sağa doğru kaydığında elini ağzına bastırdı. Kalbi korkudan neredeyse duracaktı.

“Kadir, ne yapıyorsun oğlum sen? Ne yaptı da vurdun kardeşine?”

“Sen karışma ana!”

Kalın ses koca salonda yankılanıyordu. Geniş omuzlarına dar gelen siyah gömleğinin düğmesini açıp, “Bir türlü adam olamadın,” diye bağırdı tokadı yediği andan beri yere bakan kardeşine.

“Sana o kadına gitme dediğim hâlde gittin. Ulan evden ayrıldığım an da arkamdan iş çeviren adamı ben bu evde barındırır mıyım? Lan gavat, kadın evli, evli. Başkasına ait olan kadına gidersen senin o adamdan ne farkın kalır? Seni döve döve adam ederim Ahmet, ayağını denk al. Namus meselesi derim seni o kadının kocasının önüne atar beynine mermiyi yemeni izlerim.”

Gözleri şaşkınlıktan ve korkudan büyüyen Asiye sessiz bir şekilde oynayan kızını kontrol etti. Neyse ki ne dediklerini anlamıyordu. Duyduklarını Ahmet’e hiç yakıştıramamıştı. Üç gündür onu sadece kahvaltıda görse de efendi bir adam olduğunu düşünmüştü.

“O benim sevdiğim kadındı abi, babası onu sevmediği bir adamla evlendirdi. Ben Fatoş’u istiyorum, o evde mutlu değil.”

Kardeşinin yakalarına yapışıp sırtını duvara dayadı. “Yahu yapmayın,” diyerek bağırان annesini duymadı bile. Diğerleri seslerini dahi çıkarmıyordu.

“Seviyordun da ne demeye söylemedin bana? Ulan it, sen askere gider gitmez evlendi o adamla. Madem seni istiyordu neden bana haber göndermedi? Sordum babasına eğer haberim olsaydı görücüleri sözlü deyip geri gönderirdim dedi. Kız bir kere bile istemiyorum dememiş.”

“Yalan söylüyorsun,” diyerek bağırdı ağabeyine. Dolan gözlerini saklama gereği duymadı. “Fatoş bana yalan söylemez.”

“Ben mi yalan söylüyorum? Çık git bu evden, gözüm görmesin seni.”

Kardeşinin yakalarından çekiştirip kapıya doğru fırlattı.

“Yatacağım gürültü istemiyorum.”

Onu bunaltan gömleğinin düğmelerini çözerek yukarı çıkan adamın arkasından bakarken ağırca yutkundu Asiye. Gözleri kızına kaydı. Bir gün adamın bu öfkesi kızına olmazdı değil mi? Çocuktuk bu, olur da yanlışlıkla bir yere bir şey döker, o görmeden Kadir görüp de bağırırsa kimseyi gözü görmez parçalardı onu. Kızını kucağına alıp odasına girdi.

“Ben yokken odadan çıkmak yok tamam mı kızım?”

“Tamam anne.”

“Aferin benim kuzuma. Eğer hava güzel olursa yarın seni bahçeye çıkaracağım.”

“Gerçekten mi?”

Kızının karnını gıdıklayıp, “Gerçekten,” dedi.

“Hadi şimdi yatalım.”

Herkes odalarına çekilmiş uyurken gözüne uyku girmeyen Kadir pencerenin önünde sigarasını içiyordu. Gırtlığına kadar dolmuştu. Üzerinde sadece siyah eşofmanı olmasına rağmen pencereden süzülen rüzgâr rahatlatmıyordu onu. Boğuluyordu. Kardeşlerinin sorumluluklarını aldığı için artık kendini yorgun hissediyordu. Onlar yüzünden bu zamana kadar doğru düzgün bir hayat yaşayamamıştı. Babası olacak adam öldükten sonra bütün çocukluğu, gençliği bitmişti.

Elini ahşap pencerenin pervazına dayayıp başını sisli göğe kaldırdı. “Tıpkı içim gibisin gökyüzü. Benim içimdekiler beni boğuyor senin içindekiler de seni.” Geriye çekilip duvarda duran saati kontrol etti. Neredeyse sabah olmak üzereydi ve o gözünü bir kere bile kırpınamıştı. Hayırsız kardeşi bu gece de onu uyutmamıştı. Anlamıyordu! Hangi adam bile bile evli bir kadının yanına gider ki? Üstelik bu kadın yalancının tekiydi. Kocasını ve kardeşini parmağında oynatıyordu. Kadına bir şey yapamadığı için kardeşini evire çevire dövmek istiyordu. Akli başına dayakla gelecekse acımadan ona vurmak istiyordu. Her ne kadar kocası seni vursun dese de it oğlu itin ölmesini de istemiyordu.

Odası onu boğarken daha fazla burada duramayacağını anladı. Yatağın üzerinde duran gri tişörtünü giyip odadan çıktı. Her ne kadar ses çıkarmamaya çalışsa da bir doksan beş boyuyla bastığı ahşap merdivenleri sallıyordu. Tıpkı sevmediği babası gibi geniş omuzlara, kalın kaslı bacaklara sahipti. İri görüntüsünden rahatsız olduğu için aynaya doğru düzgün bakmazdı. Her baktığında okuldaki arkadaşlarının onunla dalga geçtikleri anlar gelirdi aklına.

Ellerini yumruk yapıp kaşlarını çattı. Geçmiş düşünmek istemiyor-

du ama lanet olası geçmişı içinde bir yerlerde geçmemiş olacak ki arada sırada gün yüzüne çıkıyordu.

Mutfağın kapısını açıp içeri girdi. Dolaptan çıkardığı sürahidenden bardağa soğuk suyu doldurup bir dikişte içti. İçindeki öfke bir dağı parçalayacak kadar çok olduğu için iki üç bardak soğuk su içse de yine de sakinleşmiyordu.

“Bana da su verebilir misiniz?”

Kemikli parmaklarının arasındaki bardağı sıktı. Burnundan alıp verdiği öfkeli soluklarının arasına ince, küçük bir kız çocuğunun sesi mi karışmıştı? Kaşları çatıldı. Omzunun üzerinden arkasına bakarken kapının önünde duran küçük kıızı görünce kaşları bu sefer ağırca yükseldi.

Az önce öfkeden kudurmuş bir hâlde mutfağı yerle bir etmek isterken şimdi mutfağında küçücük bir kız çocuğuyla duruyordu. Çiçekli siyah şalvarı, uzun kollu beyaz badisiyle mutfağında küçük bir kız vardı. Üstelik ellerinin arasında tuttuğu bebeğini hafifçe sallarken omuzlarının üzerindeki siyah kıvrıkcık saçları sağa sola gidip geliyordu.

“Bana da su verebilir misiniz?”

Bardağı tezgâhın üstüne bıraktı. Raftan aldığı küçük bardağın içine ılık su doldurup ona göre minicik olan kıza doğru yaklaştı. Sanki ayağını kaldırırsa altında ezilecek kadar küçüktü bu kız. Tek dizinin üzerine çömelip bardağı kıza uzattı.

Bebeğini ona uzatıp, “Tutar mısınız?” dedi yine yanan bir ateşi söndürecek sesiyle küçük kız. Bez bebeği eline aldı. Kız minik elleriyle tuttuğu bardaktan bir iki yudum su aldı. Sonra tekrar bardağı ona uzattığında bebeğini ona geri verip bardağı aldı.

“Sen kimin kızıydın?”

“Annemin.”

Güldü. Parmaklarını sakallı yanağının üzerinde gezdirip, “Annenin adı ne?” diye sordu.

“Anne.”

“Demek anne, peki senin adın ne?”

“Benim adım Emine.”

İçindeki öfke sönüp giderken, “Buraya tek mi geldin Emine?” dedi. “Annenin haberi var mı?” Başını iki yana salladı küçük kız. “Annem uyuyor. Ben susayınca kendim geldim.” Anladım der gibi başını salladı. “Ben annemin yanına gidiyorum.” Arkasını dönüp mutfaktan çıkan kızın peşinden gitmek için ayağa kalktı. Refik Bey evlerinde bir anneyle

kızın işe başladığını söylemişti. Annenin yaşlı, kızının ise büyük olduğunu düşünmüştü. Evet, kadının dul olduğunu söylemişlerdi ama genç biri olarak düşünmemişti. İş evraklarına da henüz bakmamıştı.

Kızın peşinden yürüdü. Alt kata inen merdivenlere geldiklerinde yere oturan küçük kız kalçasının üstünden kayarak basamakları inince başını iki yana salladı. “Nesin sen böyle?” Kızın peşinden usul usul inip koridora geçtiler. En son odanın önüne gelen Emine başını ona çevirdiğinde içeriye girmesi için gözleriyle işaret etti. İçeriye giren Emine çok değil iki dakika geçmeden, “Anne, anne kalk,” demeye başlayınca bir basamak yukarı çıktı.

“Kızım, neden yerdesin sen?”

“Su içtim.”

“Su mu içtin? Nerede?”

Kadının sesindeki telaş adımlarını durdururken onları dinledi.

“Ben sana benden habersiz yukarıya çıkmayacaksın demedim mi kı-
zım? Ya başına bir şey gelseydi? Bir daha bensiz sakın yukarı çıkma.”

“Ama ben sadece su içmek istemiştım.”

“Beni kaldırısaydın ben sana getirirdim. Ayrıca suyu sana kim verdi?”

“Dev verdi.”

“Dev mi?”

“Evet, kocaman dev abi verdi.”

Başını geriye atıp gırtlaktan gelen kahkahasına engel oldu Kadir.
Dev abi!

Bu minik kızın ona dev demesi nedense hoşuna gitmişti.

Yüzündeki tebessüm aklına gelenle soldu. Eğer o mutfakta olmasaydı büyük ihtimal sandalyenin üzerine çıkıp bardak almaya çalışacaktı. Minik elleriyle bardağı tutamayacağı için bardak düşüp kırılabilir, sandalye kayıp yere düşebilirdi. Ona bir şey olması ihtimali anında başına ağrı girmesine neden oldu.

Yarın annesini uyarcaktı. Gerekirse kapısını kilitlesin, el kadar çocuğu tek başına bırakmasın. Önlemini başında almayan sonunda ağlasa da hiçbir şeye yaramazdı. Giden gitti mi geriye kimse getiremezdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sabahın altısından beri beş dakika bile oturmada çalışana Asiye bu evde kaldığı süre boyunca ilk kez yorulduğunu hissediyordu. İki tepsi börek, iki tepsi kek, haşlanmış yumurta ve bir sürü kahvaltı çeşitleriyle masayı donatmıştı. Bu kadar yiyeceği yediklerine inanamıyordu. Anne kız kahvaltıda azıcık peynir, domates ve salatalık yediklerinde doyuyorlardı. Şaşkındı, bir o kadar da sinirliydi. İçinden bir ses bu kadar yiyecekten azıcık yiyecekler, geri kalan çöpe gidecek diyordu.

“Şu çocuğu ayağımın altından alın!”

Elindeki peyniri tabağa koyup arkasını döndü. Yarım saat önce uyanan, sesi soluğu çıkmayan kızına bir pislikmiş gibi bakan Ayşenur’a, “Hayırdır?” dedi sesinin yüksek çıktığını umursamadan. “Çocuğun sana ne zararı var? Oturduğu yerde sesini bile çıkarmıyor. İşine bak sabah sabah beni deli etme.”

“Bana bak,” diyen Ayşenur karşısına geçtiğinde geride durmayıp neredeyse burunları birbirine değecek kadar yakınlaştılar. “Baktım ne oldu?”

“Ne yapıyorsunuz siz? Şunları götürün kızacaklar şimdi.”

İkisi de geriye çekilmedi. Ayşenur’un kolundan tuttuğu gibi geriye çeken Ayşe Hanım, “Beni deli etme işinin başına geç,” diyerek onu içeriye gönderdi.

“Sen kızının karnını doyur kızım. Ben kalanları götürürüm.” Kendi işini başkasına bırakmazdı. Bu yüzden, “Ben götürürüm,” deyip onu izleyen kızına gülümsedi. “Bunları bırakıp geleceğim kızım, sonra da senin karnını doyuracağım tamam mı?”

Başını sallayan kızı oflarken arkasını dönüp salona doğru yürüdü. Öfkeden elindeki tepsiyi sıkıyordu. O kızın yüzüne tokat atmadığı için elleri kaşınıyordu. Kızı yaramaz bir çocuk olmadığı gibi insanların huzurunu da kaçırmazdı. Anlamıyordu. Küçük bir çocuk neden insanların gözüne batardı ki? Tepsideki tabakları hırsla masanın üzerine dizenken yüzünü izleyen adamın bakışlarının farkında bile değildi. Kaşları çatılıyor, dudakları içinden saydırdığı için kapanıp açılıyordu. Kaşlarını yukarı kaldıran adam sandalyeyi çekip oturdu. Kızın sinirli tavrını izlerken onu bozmadan tabağına börek aldı. Kız en sonunda arkasını dönüp mutfağa gidince bakışlarını üzerinden çekti.

Küçük kızın annesi olmalıydı. Kendisi daha küçükken bir de kızı mı vardı? Başını iki yana salladı. Kızları on yedi yaşlarına girince evlendiren ailelere öfke duydu. Devletin acilen bu konuya el atması gerekiyordu. Resmi nikâh kıymıyorlar diye on yedi yaşlarındaki kızları evlendiriyorlardı. O, elinden geldiğince köyünde buna engel oluyordu. Köydeki hocaları tembihlemiş, kızlar reşit olmadan dini nikâhlarını kıymamalarını söylemişti. Bir senedir bu konuda sıkıntı yaşamasa da yine de bir yerlerde gizli saklı yapılan evliliklerin olduğunu biliyordu.

İnsan niye evladını bir an önce evlendirmek ister ki?

“Günaydın abi.”

Karşısına oturan kız kardeşine, “Günaydın,” dedi. Diğer kardeşi Mehmet ve annesi de masaya geçince gözleri aralarında olmayan Ahmet’i aradı. Kim bilir nerede kalmıştı? Ailede en sessiz olan çocuğun bu hâle gelmesine üzülmüyordu. Onu kandıran kadına da öfkeleniyordu. Çay bardağının sıcaklığını umursamadan sıkı. Yakacaktı kardeşinin başını. Bugün o kadınla konuşup bu meseleyi tamamen kapattıracaktı. Akılsız kardeşinin onu dinlemeye niyeti yoktu çünkü.

“Dün Zafer amcan geldi.”

Neredeyse yarım tepsi yediği börekten biraz daha aldı tabağına. “Niye gelmiş?”

“Biliyorsun meseleyi.”

“Bilmiyorum, anlat derdi neymiş?”

“Gülbeyaz’la seni evlendirmek istiyor. Açıkçası ben de istiyorum Kadir, dışarıdan yabancı biriyle evlenmek yerine amcanın kızıyla evlenmek daha uygun olur. Ailemizi biliyor, evimizi, âdetimizi, en önemlisi seni iyi tanıyor. Konuşmaya gidelim mi?”

Çatalını tabağının kenarına bırakıp oturduğu sandalyeyi geriye itti.

Bir sabahta sakin işe gitme fırsatını vermiyorlardı. Sürekli canını sıkıyorlar, sürekli damarına basıp öfkeliyorlardı.

İşaret parmağını havaya doğru kaldırdı.

“Bir, yirmi yedi yaşındaki adama on yedi yaşındaki kızı mı alacaksın ana? İki, hadi amcam utanmıyor da sana bu konuyu açıyor, sen niye onu susturmuyorsun? Üç, bilmez misin ben akrabalarıma yan gözle bakmam. Benim bacıma bakılmasını istemediğim gibi ben de bakmam ne çabuk da unuttun?”

Sinirlenen Fadime Hanım, “Yabancı gelin istemem ben,” diyerek sesini yükseltti. Parmağı hâlâ havada annesinin yüzüne ifadesiz gözlerle bakan Kadir ise şu an bu masadan kalkıp gitmesi gerektiğini bildiği hâlde hâlâ burada oturduğuna şaşırıyordu.

“Senin gönlün rahat olsun ben evlenmeyi düşünmüyorum. Olur da evlenirsem merak etme yabancı bir kıza soyadımı vererek onu kendime aile yaparım.”

“İzin vermiyorum Kadir, yabancı bir kızı asla kabul etmem.”

Oturduğu yerden kalktı. “Tabağındakiler bitecek Feride. Ayşe abla, yeni başlayan kızı çalışma odama gönderir misin?”

“Tamam oğlum.”

“Otur şuraya da beni dinle Kadir, ne zamana kadar kaçacaksın? Elbet bir gün evleneceksin ve bu da benim istediğim kişiyle olacak. Ben senin annenim unutma.”

Annesine cevap vermeden merdivenleri çıktı. Şu küçük kız ortalıklarda gözüküyordu. Hâlâ uyuyor muydu? Dün gece sinirlerini anında yatıştırmıştı. Annesi belki odaya gelirken onu da getirirdi. Dün geceki hâli gözlerinin önüne gelince dudakları iki yana kıvrıldı. Adı neydi? Emine.

Mutfakta kızının karnını doyuran Asiye ise Emine’nin ağzını silip onu sandalyeden kaldırdı. “Seni şimdi odamıza götüreceğim kızım, mutfağı ve evi topladıktan sonra söz verdiğim gibi seni dışarı çıkaracağım. Söz ver bana ben gelinceye kadar odadan çıkmayacaksın.”

“Ama benim canım sıkılıyor orada.”

Kızının ellerini koklayarak öptü. “Bebeğim, sadece biraz dayan. Sonra istediğin her şeyi yapacağız.”

Annesini üzmemek için başını salladı Emine. Kollarını annesinin boynuna dolayınca ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi Asiye.

“Asiye, Kadir Bey seni çalışma odasına çağırıyor. Odayı biliyorsun değil mi? Dün temizlemiştin.”

“Biliyorum abla. Ben Emine’yi odaya bırakayım.”

“Bırak dursun burada çocuk, sen Ayşenur’a bakma. Heyheyleri üzerinde onun bu aralar.”

“Şimdi sıkıntı çıkarır ben deliririm olmaz abla. Odada olunca kafam daha rahat olur.”

“İyi madem.”

Kızıyla beraber mutfaktan çıkıp Fadime Hanım’a başıyla selam verdi. Selamını kabul eden kadın koltuğa yönelirken o alt kata inip kızını odaya bıraktı.

“Bebeğinle oyna tamam mı kızım? Anne işlerini bitirince seninle oynamaya gelecek.”

“Tamam anne.”

Geriye çekilmeden kızına sımsıkı sarıldı. Her şey onun içindi. Annesine en çok ihtiyaç duyduğu yaşlarda kızından uzak kalıyordu. Bu durum canını fazlasıyla yakıyordu ama buna da mecbur olduğunu biliyordu. Odadan çıkmadan önce kızının başını öptü.

Merdivenleri çıkarken ister istemez üzerinde bir gerginlik vardı. Kızı dün gece ona dev birinin su verdiğini söylemişti. Ahmet ve Mehmet’i tanıdığı için onlardan bahsetmemiştir. Bu devin Kadir Bey olduğunu düşünmek istemiyordu. Eğer kızı için tek kelime kötü bir laf ederse her şeyi geride bırakarak kızını alıp giderdi. İş, sigortası olduğu için çok mutlu olsa da burada kızı için vardı. Kızı mutsuz olduktan sonra bunların hiçbir önemi yoktu.

Kahverengi ahşap kapının önüne geldi. Yeşil elbisesine uyumlu olan krem rengi yazmasını düzeltti. İki yana ördüğü uzun saçlarını göğsünden aşağı sarkıtıp, üstüne çeki düzen verdikten sonra kapıya vurdu.

“Gel!”

Bir an olduğu yerde irkilse de anında toparlayıp kapıyı açtı. Tam içeriye girecekken, “Anne,” diyen kızının sesiyle bakışlarını merdivenin başına çevirdi. Gözleri panikle büyüdü. Paniği kızı buraya geldiği için değildi merdivenlerden düşüp başına bir şey gelebilecek olmasıydı.

“Otur annem.”

Merdivene oturan kızına doğru koşar adım gidip kucağına aldı.

“Emine, yine beni dinlemedin.”

“Ama korktum, hav hav bağıırıyor.”

“Ah kızım ah.”

Kapının önünden onları izleyen adam küçük kızı gördüğü an gergin omuzları gevşedi.

“Gelin bakalım.”

Arkasını dönmeden tekrar, “Ah,” diyerek kızını yere indirdi. Kızına en yakın zamanda yeni bebekler dikmesi gerekecekti. Belli ki artık bebeğiyle oynamak istemiyordu. Elinden tutup odanın önüne gitti. Kapısı açık odaya girerken önce kızını kontrol etti. Her çocuk gibi yeni bir yer göreceği için meraklı gözlerle bakıyordu. Bir an onun bu hâline tebessüm edecekti ama etmedi. Patronuyla belli ki önemli konulardan konuşacaklardı.

Odanın içine girdi. Asiye kapıyı kapatmak istemese de açık kapı görmeye dayanamayan kızı ‘İhh’ diye ses çıkarıp kapıyı kapattığında, “Emine, kapıyı kapatma kızım,” dedi fısıldayarak. Annesini duymuyormuş gibi siyah sandalyenin önüne giden kız üzerine çıkacakken, “Yanma gel kızım,” diyerek oturmasına izin vermedi.

“Birlikte oturun, düşmesin.”

Derin nefes aldı. Kızını kucağına aldıktan sonra sandalyeye oturdu. Stres yapacağı bir durum yoktu. Adam kızına sinirli değil tebessüm ederek bakıyordu.

“Kaç yaşında?”

“Dört.”

“Daha küçük duruyor.”

Maddi yetersizlikten dolayı kızını sağlıklı besleyemediği için gelişim geriliği vardı. Kilosu, boyu bir yaş geriden geliyordu.

“Adın Asiye miydi?”

“Evet.”

“Evraklarım inceledim Asiye, eşinle resmi nikâhın kıyılmadığı için kayıtlarda evli gözükmediğin gibi dul da gözüküyorsun. Ayrıca kızında nüfusa kayıtlı değil.”

Gaddar ağabeyine günlerce yalvarmıştı kızını nüfusa kayıt ettirelim diye. Bugün yarın diye diye dört sene onu oyalamıştı. Köyün muhtarına söylediğinde aynı ağabeyi gibi yarın gel yaparız dese de bir türlü kızını nüfusa kayıt ettiremediği için kendine kızıyordu. Eğer evde değil hastanede doğum yapsaydı şimdi böyle olmazdı.

“Şartlardan dolayı Nüfus Müdürlüğü’ne gidemedim. Muhtar da bugün yarın diyerek oyaladı beni, bu zamana kaldı.”

Masanın üzerinde duran kalemlere uzanmaya çalışan Emine'ye kalemleri uzatıp, "Peki babası niye kayıtt ettimedi?" diye sordu.

Yutkundu Asiye. Anasına kocam öldü demişti ona da öldü derse hepten yalancı olacaktı. Adam belli ki onu araştırmıştı. Belki de yalan söyleyip söylemediğini deniyordur. Kızının elindeki kalemi alıp, "Aslında annenize öldü dedim ama ölmedi. Ben hamileyken beni boşayıp başka kadına gitti," dedi. Sesinde hiçbir üzgün ton yoktu.

Çatılan kaşları nedeniyle iki kaşının ortasına ağrı girdi Kadir'in. Memleketinin adamları düzgün adamlardı ama içlerinden çürükte çıkıyordu.

"Yarın sabah erkenden hazır ol, çocuğu senin üzerine alalım."

"Ama babasmm bilgisi gerekmiyor mu?"

"Baba kısmına senin babanın adını yazdırınız. Zaten senin soyadını alacak. Babası çocuğu doğmadan bırakıp gitmiş. Kanunlar çok değişti, devlet zorla baskı uygulamaz eskisi gibi."

Midesinde kelebekler uçuşuyordu. Mimiklerine hâkim olamıyordu. Adamın karşısında gülümsediği için kendine kızsda da mutluluktan cildileşemiyordu. Kızının bir kimliği olacaktı.

"Sen tarlaya gelme, evdeki işlerle ilgilen yeterli. Gece uyurken kapını kilitle, dün gece ben mutfakta olmasaydım başına bir şey gelebilirdi. Gündüzleri ise nereye gidersen peşinden götür, merak etme bu evde sıkıntı edeceğin bir durum olmaz."

"Yukarıya çıkması yasak olduğu için genelde odada tek bırakıyorum. Normalde bensiz dışarı çıkmazdı ama sanırım artık sıkılıyor."

Parmaklarını çenesinde gezdirip deniz kadar hırçın olan mavi gözlerini Asiye'nin ela gözlerine bağladı.

"Neden yasak?"

"Anneniz sizin rahatsız olabileceğinizi söyledi."

"Annem başma bir şey gelmemesi için öyle söylemiştir. Seninle çıktığı sürece sıkıntı yok. Toza karşı alerjim var o yüzden mümkün olduğunca her gün odanın havalandırılmasını istiyorum. Bunu da sürekli senin yapmana gerek yok, kızlarla aranızda dönüşümlü yaparsınız. Maaşım haftalık olarak vereceğim. Eğer bir ihtiyacın olursa bana ya da anneme söyleyebilirsin."

"Teşekkür ederim."

Kucağında durmayan kızı artık huysuzlanmaya başlamıştı. Gitse iyi olacaktı ama adam hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

“Bana ver istersen.”

“Efendim?”

“Emine’yi diyorum, bana ver ben tutayım.”

“Şey, gerek yok. Eğer konuşmamız bittiye ben aşağı ineyim.”

Masanın üzerine uzanan küçük kızın biraz daha burada kalmasını istiyordu. “Bitmedi,” diyerek masanın üstünden uzanıp annesinin kolları arasından Emine’yi aldı. Asiye’nin gözleri büyürken, “Annen seni bir türlü rahat bırakmıyor mu?” dediğinde daha da şaşırdı. Bu adam çünkü öfkeli adam gibi değildi. Kızıyla birlikte ayağa kalkıp pencerenin önüne gitti. Sisli dağları ona gösterirken o da usulca ayağa kalktı.

Ne yapmalıydı? Kızını alıp aşağı mı inmeliydi yoksa burada durup kızını seven adamı mı izlemeliydi?

“Hav hav.”

Minik parmağıyla aşağıyı gösteren kızının baktığı yere bakmak istedi ama yanlarına yaklaşmadı.

“Götüreyim mi seni yanlarına?”

Sanki bu soruyu ona sormuş gibi kaşlarını yukarı kaldırıp, “Götürmeyin,” dedi. Tabii Emine annesinin aksine, “Götür,” dedi.

“Sen de eğer zahmet olmazsa masanın üzerini toplarsın.”

Elbisesinin kalın kumaşını sıktı. Göndermek istemiyordu ama ayıp olur diye de bir şey diyemiyordu.

“Annem de bizimle gelsin.”

“Pekâlâ, anne de bizimle gelsin.”

Onun konuşmasını beklemeden kapıdan çıkıp giden ikilinin arkasından şaşkın bir şekilde bakmaya devam etti.

Bu adam nasıl bir adamdı?

Annesinin ve Ayşe Hanım’ın söylediklerinden sonra onun çocuklardan nefret eden bir adam olduğunu düşünmüştü.

Nefret etmiyordu hatta çocukları seviyordu. Daha dün gördüğü kızını dışarı çıkarması şaşkınlık ötesiydi onun için.

Peki, kızıyla onun dışarı çıktığını gören Fadime Hanım bu duruma bir şey der miydi?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayatı boyunca çok zorluk çekse de hiçbir zaman stres yapıp karamsarlığa kapılmamıştı Asiye. Henüz on yaşındayken annesinin peşinden tarlaya giderek ayaklarının üzerinde durmayı öğrenmişti. İnsanlardan korkmamayı evlendiği gün öğrenmişti. Ağlamamayı eski kocasından yediği tokatla öğrenmişti. Hep omuzları dik durmuş, göğsünü gere gere ona kötülük yapanlarla savaşırmıştı. Bu yüzden kızının iyi bir eğitim almasını istiyordu. Elinden geldiğince ona masal kitapları okuyarak konuşmasını, insanlarla iletişimini sağlıklı kurmasını sağlıyordu.

Üç katlı konağın ahşap basamaklarını inerlerken uzun boylu adamın kolları arasında olan minik kızını izliyordu. Tıpkı ona okuduğu masal kitaplarındaki karakterler gibi konuşan kızı karşısındaki adama hayran hayran bakıyordu. Minicik eli adamın geniş omzunun üzerinde küçük bir kelebek gibi duruyordu. Adam her omzuna baktığında bu eli öpmek için kendini zor tutuyordu.

Asiye şaşkın olduğu gibi biraz da endişeliydi. Kadir ne kadar kızının yukarı çıkmasını sorun etnese de Fadime Hanım kesin bir dille uyar-mıştı. Şimdi kızıyla oğlunun birlikte indiklerini gördüğünde ne diyecekti merak ediyordu.

Kızımı bana verin, ben onu odaya götürüyüm demek isteyen dili lal olmuştu sanki. İçinden kendisiyle savaşırken dışından sesini çıkarmı-yordu. Bunun sebebi de kızının yüzündeki o güzel tebessümdü.

“Peki ısırırlar mı hav havlar?”

Başını iki yana sallayan Kadir, “Isırmazlar,” derken bir diğer soruya geçti minik kızı.

“Onların bebekleri var mı?”

Gülümseyen adam, “Yok,” dediğinde küçük kara gözlerini büyüttü Emine.

“Neden ki?”

Diğer küçük kolunu da boynuna dolayan kızı göğsüne bastırıp derin bir iç çekti Kadir.

“Bilmiyorum küçüğüm, belki doğmak istememişlerdir.”

“Ama neden?”

Belli ki kızı Kadir’i zorlayacaktı. Adımlarını hızlandırıp onların yanına gitti.

“Kadir Bey, ben Emine’yi alayım köpeklere daha sonra bakar.”

Üstten ona bakan adamın yüzüne bakmak için başını kaldırdı. “Biz şimdi bakmak istiyoruz. Benim için bir sorun yok görüyorum ki onun içinde yok. Sen istersen işinin başına dönebilirsin. Bir problem çıkmaz, çıkarsa seni çağırırım.”

Kaşlarını çatattığında genç adam bunu görmedi. Adımlarını hızlandırıp evin dışına doğru yürüdü.

O Emine’nin annesiydi, kızıyla ilgili kararları o verebilirdi. Bu adam dün gecedен sonra kızım ondan kaçırıyor muydu? Tabii ki öyle bir şey yapmıyordu, sadece Asiye kıskanmış olabilirdi.

Kapıdan çıkıp giden ikilinin arkasından bakmadan gözlerini salonda gezdirdi. Fadime Hanım oturduğu yerde yoktu. Sadece masayı toplayan Ayşenur’la Hanife vardı. Hanife işine bakarken Ayşenur kaşlarını çatmış onu izliyordu. Bu kızın sabahtan beri ne derdi vardı bilmiyordu, bildiği tek şey gözlerinin onu görmek istemeyişiydi.

Onu yok sayıp tabakları toplamaya başladı. Kızı güvenli yerdeydi. Her ne kadar kıskansa da Kadir’in kızını koruyacağına inanıyordu.

Dışarıda ise her şey bambaşka boyutta ilerliyordu. Kadir köpekleri çığlık atarak seven Emine’yi izlerken yüreği ve aklı geçmişe gitmiş durumdaydı. “Bak dokunuyorum.” Köpeğin başını seven kızın saçlarına uzanan parmaklarını avuçlarının içine alıp, “Sev,” dedi tok sesiyle. Yaşadığı duygusallıktan dolayı odaklanamıyordu.

“Sen de dokunsana.”

Kızın cıvıl cıvıl sesi aklını başına getirirken geçmişini düşünmeyi bırakıp onun gibi köpeğin başını sevdi.

“Annen ya da bir başkası yanında yokken sakın yanlarına gelme.”

“Neden?”

“Bazen kızgın olabiliyorlar, o yüzden sen tek gelme.”

“Ama neden?”

Sırtıp başını hafifçe geriye attı. Kanı çekiliyordu sanki. Sımsıkı sarılıp ama neden ama neden diyen kızı bırakmak istemiyordu. Neden böyle hissettiğini biliyordu. Düşündükçe canı acıyor, acının geçmesi için küçük kıza sığınyordu. Bu normal değildi. Yıllar önce kapanmış bir konuyu tekrar açmaması gerekiyordu. Hayatında ilk kez çocuk görüyormuş gibi de davranmaması gerekiyordu. Şu an çok önemli bir toplantıda olması gerekirken küçük bir kızla köpek de sevmemesi gerekiyordu.

Köpeklerden biri havlayamaya başlayınca Emine’nin korkudan alt dudağı titredi. Kızın ağlayacağını fark eden Kadir hemen kucığına alıp, “Korkma,” dedi yatıştıncı ses tonuyla. Sakinleşmek yerine sesli ağlamaya başlayan Emine’nin sesi neredeyse evin içine kadar gidiyordu. Kadir köpeklerden uzaklaşsa da küçük kızın gözleri bahçede hâlâ havlayan köpeklerin üzerindeydi.

Sesleri duyan Asiye mutfaktan koşarak çıktı. Dış kapıya varıncaya kadar ayakları birkaç kez birbirine dolanmış vaziyetteydi. Kapıyı açıp dışarıya çıktığında önce gözleriyle kızının bedenini kontrol etti. Herhangi bir sorunun olmadığını görse de ağlayan kızı için endişelenip Kadir’in kollarından hızlıca alıp sarıldı.

“Endişelenme, köpekler havlayınca korktu.”

Kızının yanaklarına peş peşe dudaklarını dokundurup, “Korkma aneciğim,” dedi. “Ben yanıdayım.” Kızının saçlarına dokunmak için elini uzatan adamdan uzaklaşmak için geriye çekildi. Kadir’in eli havada, gözlerindeki donuk ifadeyle Asiye’ye bakakaldı.

“Köpeklerden hoşlanmıyor, bir daha yanlarına götürmeyin.”

Tamam diyecekken ağzını açmadan evin içine girdi Asiye. Niyeti sadece Emine’yi mutlu etmekti. Onun mutsuz olmasını istemediği gibi ağlamasını da istemezdi. Başını iki yana sallayıp evin içine girdi. Kavalıtya inerken koltuğun üzerine bıraktığı ceketini alıp evden ayrıldı.

“Çocuk sevmek senin neyine Kadir!”

Arabasına binip evin önünden ayrıldı. Parmakları direksiyonu sıkıyor, Emine’nin hâlâ ağlayıp ağlamadığını merak ediyordu.

Limana geldiğinde arabasını park edip gemilerin arasından büyük adımlarla ilerledi. Gemilerin hasar almış bölgelerine kaynak yapan işçileri başıyla selamlayıp ona ait olan Karaaslan gemisine çıktı. Kuzenleri belli ki o gelmeden toplantıya başlamışlardı. Güverteye geçip kalçasını

kamaralardan birine dayadı. Kuzeni Tahir sigarasını içiyor, Vedat ise boş gözlerle her zaman hırçın olan denizi izliyordu.

“Ne zaman durulacak bu Karadeniz?”

“Hiçbir zaman.” Cebinden sigarasıyla çakmağını çıkardı. Arada sırada içtiği sigarayı kalın dudaklarının arasına alıp çakmağı yaktı. Çakmak sigaranın izmaritine değmeden Tahir’in uzattığı mektupla söndü.

“Bu kaçınıcı mektubu bilmiyorum. Her seferinde mektupları yakıyorsun, birini açıp okusana. Aradan çok zaman geçti, kızgınlığın hâlâ geçmedi mi?”

Parmaklarının arasına aldığı mektubu beklemeden elindeki çakmakla yaktığında yere dökülen külleri izledi duygusuz yüz ifadesiyle.

“İş konuşalım. Ben İstanbul’dayken neler oldu anlatın.”

“Ayazlar köyündeki evlerin birçoğunu Sancaktar aldı.”

Öfkeli bakışlarını Vedat’a çevirdi. “Ne demek onlar aldı? Biz alacaktık. Ne kadar istiyorlarsa daha fazlasını vererek alın demedim mi ben size?”

Ellerini kamarinın üstüne bastırdı. “Ben burada değilken neden bir işin altından kalkamıyorsunuz? Size güveniyorum oğlum ben, eğer güvenimi boşa çıkaracaksanız neden yanındasınız?”

Gözlerindeki öfkeyi ses tonuna bulaştırmamıştı. Demiri eritecek kadar kızgın baksa da ses tonu olabildiğince sakindi. Vedat’la Tahir onun bu hâllerinin en tehlikeli hâller olduğunu bildiklerinden seslerini çıkarmıyorlardı.

“Sancaktar ailesinin başına gelen Fatih Sancaktar bu saatten sonra açık açık beni karşısına almıştır. Limanıma gemi soktu sesimi çıkarmadım iş yapsın diye, fabrikamın yanına fabrika açtı orada çalışanlar işsiz kalmasın diye sesimi çıkarmadım. Adam köyümün karşısındaki köyü alıp açık açık bana meydan okuduğunu belli ederken bu saatten sonra sessiz kalmam. Derdi neyse yüzüme söyleyemiyorsa karşısına geçip o yüzü ona buldurtacağım.”

“Ne derdi olacak, babasının parasını nasıl harcayacağını bilmiyor aklı sıra. Sana meydan okuduğunu düşünmüyorum, seninle ilgili tek bir kelime laf ettiğini de duymadım. Düzgün bir adama benziyor, istersen aranızda bir konuşma ayarlayabilirim. İkinizin de işleri çok iyi, neden birlikte piyasaya açılmıyorsunuz? Karşı köy artık onlara ait bu yüzden medenice tebrik etmek gerekiyor.”

Arabasından inerken beline yerleştirdiği silahını çıkarıp Vedat’ın

ayağına sıkıttı. Acıdan bağırın Vedat yere düşerken adamın saçlarından tutup başını geriye kaldırdı.

“Düşmanımı bana savunuyorsan bu demektir ki onunla aynı sofraya oturuyorsun, Vedat. Seni Karadeniz’in mavi sularına atar balıklara yem ederim bunu aklına sok. O puşta da söyle adamsa karşıma çıkar, yanımdaki adamı yanına alıp döneklık yaparsa senin ayağına giren kurşun bir dahakine onun o ufacak beynine girer.”

Acıdan inleyen adamın kafasını itekleyip güvertenin sonuna ilerledi. Yanında bulunan korumaların bir kısmı Vedat’ın yanına giderken diğerleri Kadir’in gerisinde duruyordu.

“Neden müdahale etmedin Tahir? Bu herif ne zamandır bize ihanet ediyor?”

“Dün öğrendim bende. Sana bir şey söylemeden öğrendiğimi ona belli etmedim. Neden yaptı bilmiyorum, bilirsin yasak olan her zaman tatlı gelir. O da yasak olana çekildi sanırım.”

Yumruk yaptığı sağ elini sol avcunun içine vurdu. Gözleri limanın üzerinde harıl harıl çalışan insanları izlerken aklı karmakarışıklı.

“O köyü biz almalıydık. Muhtar tamam demişti, insanlar yanaştı demişti. Nasıl kaçırdık elimizden? Bir düzenleri olacaktı oradaki insanların, buradaki gibi adaletli bir şekilde çalışacaklar, haklarını alacaklardı. O şerefsizin elinde şimdi oyuncak olacaklar.”

“Muhtarın böyle bir şerefsizlik yapacağı belliydi zaten.”

“Ben devletimi severim ama devletin içindeki hain adamları sevmem Tahir. Beni bilirsin ki alacağım dediğim bir şeyi asla almaktan vazgeçmem. O köy Karaaslanlıların olacak.”

Bu yeminine şahit olanlar bu saatten sonra buraların eskisi gibi olmayacağını biliyorlardı.

Ayazın soğukluğunu iliklerine kadar hissederek genç adam evine geldiğinde adımları salonun ortasında durdu. Çıt sesi bile yoktu. Kocaman konakta sadece karanlık vardı. Bu karanlık konakta omuzları düşmüş, adımlarının onu nereye götürdüğünü bilmeden ilerliyordu. Odası üst katta olmasına rağmen o merdivenleri çıkmak yerine aşağı iniyordu. Gözlerinin içi yanıyor, aldığı alkol yüzünden başı hafif dönüyordu.

Buna rağmen aklı yine de yerindeydi. En azından artık nerede olduğunu biliyordu. Emine'nin kaldığı odanın katındaydı.

Koridorun sonundaki odanın önüne geldiğinde sağ elini kapalı kapının üzerine bastırdı. İçeriden ses duymaya çalıştı ama istediği sesi duymadı.

“Emine, çok ağladın mı?”

Fısıltısını kendi bile işitmezken yine de Asiye'nin duyacak olmasından çekindi. Bugün onu huzursuz ettiğinin farkındaydı. Ne onu ne de Emine'yi huzursuz etmek istemiyordu. İçindeki his Emine'yle saatlerce oturup oyun oynamasını, ona gülümsemesini, bıcır bıcır konuşmasını dinlemesini söylüyordu.

Bu his o kadar kuvvetliydi ki aklı ve kalbi geçmişine gidip geliyordu.

Ölmeseydi eğer kızı altı yaşında olacaktı. Onu acımasızca bu hayattan koparan kadını hiç tanımasaydı belki şimdi kız çocuklarını gördüğünde içinde buruk bir his olmayacaktı.

Daha dün gördüğü küçük Emine'yi kendi kızı yerine koymayacaktı.

Sırtını duvara dayayıp yere çömeldi. Bir bacağına karnına doğru çekti diğerini de duvara doğru uzattı.

Bundan sonra Emine'yi sevmek istediğinde annesi izin vermezse uzaktan bakmak zorunda kalacaktı.

Hırçın annesinin inadı tutarsa kızını da alıp giderdi bu evden.

Gitmelerini istemiyordu. Bu yüzden hisleri ne kadar farklı olsa da mesafeli olup Asiye'yi korkutmayacaktı.

“En doğrusu bu Kadir.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Fadime Hanım'ın Hanife'yle gönderdiği elbiselerden bir kaçına bakan Asiye hangisini giyeceğine karar veremiyordu. Bugün kızının nüfus kaydını çıkarmaya şehre gidecekleri için farklı giyinmek istiyordu. Onun entarileri eski olduğu için fazlasıyla solgun duruyorlardı. Gideceği yer resmi daire olduğundan insanların arasında eski kıyafetlerle durmak istemiyordu. Bu yüzden Fadime Hanım'ın gönderdiği elbiselerden koyu yeşil olanı alıp üzerine geçirdi. Kolları uzun, etek boyu dizlerinin biraz altında olan elbisesinin altına siyah çiçekli şalvarını giyip dizlerinin üzerine gelen gri yün çoraplarını giydi. Uzun çoraplar nedeniyle altında şalvarı yokmuş gibi duruyordu. Bir an ayıp olup olmayacağını düşündü. İnsanların arkasından bey evine girdi giyimi kuşamı değişti diye laf söylemelerinden çekindi. Sonradan bunun yanlış olduğuna karar verip üzerinden çıkardığı kıyafetlerini katlayıp kenara koydu.

Eğer başkaları ne der diye yaşarsa bu hayatta mutlu olmazdı. Bu yüzden her zaman yaptığı gibi insanların söylediklerini duymazlıktan gelecekti.

Yeni yeni uyanan kızına tebessüm edip, “Günaydın,” dedi neşeli sesiyle. Kollarını açan Emine annesinin kucağına gitmeye hazırlanırken onu bekletmeden kucağına aldı.

“Bugün erken kalktık.”

Havanın karanlık olmasından dolayı bunu söyleyen kızının başını öptü. “Evet, kızım, bugün şehre gideceğiz.”

Koridorda olan lavaboda kızının ihtiyaçlarını gördürdükten sonra elini yüzünü yıkayıp tekrar odaya döndü. Sabah erken kalkacakları için

erken uyumuşlardı. Kadir'in onları kaçta götüreceğini bilmiyordu. Belki hemen yola çıkarlardı belki de geç çıkarlardı hiçbir fikri yoktu. Bir an önce gitmeyi istiyordu. Hayır, onu şehre bıraksa, gideceği yeri tarif etse kendi bile bulabilirdi nereye gideceğini. Bu kadar ümitlenmişken bir gün daha beklemek istemiyordu.

Kendi elbisesiyle birebir aynı olan elbiseyi kızına giydirdi. Kızı minik işaret parmağıyla elbisenin üstündeki beyaz noktaları toplamaya çalışırken altına şalvarını ve yün çoraplarını giydirdi. Köyler soğuktu ama şehrin havası nasıldı bilmiyordu. Bu yüzden kızının elbisesinin üstüne siyah yeleğini de giydirdi.

“Çok güzel oldun Emine'm.”

Gülümseyen kızının burnunun ucuna parmağını vurup beline kadar gelen kahverengi saçlarını bu sefer tek örgü yapıp sırtından aşağı bıraktı. Beyaz yazma saçlarının üzerindeki yerini alırken artık gitmek için hazırdı.

“Sen burada bekle, ben Kadir Bey uyanmış mı bir bakayım.”

“Ben de geleyim mi?”

“Olmaz,” dedi başını iki yana sallarken. “Sen burada beni bekle kızım.” Dudakları büzülen kızı ağladı ağlayacaktı. “Ama olmaz anneciğim, büyük teyze sonra bunlar benim sözümü dinlemiyor der.”

“Sesimi çıkarmam anne, lütfen ben de geleyim. Hem ben korkarım, bak hava da karanlık.”

“Odanın ışığı yanıyor kızım.”

Omuzlarını silkti kızı. Kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp, “Geleceğim,” dedi büzdüğü alt dudağıyla. Ne yapacağını bilemeyen Asiye, “Sessiz olacağız,” dediği an kollarını çözüp hızlıca başını salladı. O zaten uslu bir kızdı ses çıkarmayacağına emindi.

Kızını kucağına alıp odadan çıktı. Merdivenleri çıkarken olabildiğince ses çıkarmamaya çalışıyordu. Hanife'yle Ayşenur mutfakta kahvaltı hazırladıkları için sadece onların sesi geliyordu. Bugün onlara yardım edemeyecekti. Biliyordu ki Ayşenur eve geldiğinde ona laf sokup duracaktı. Omzunu silkti. Evin Bey'i bugün için ona izin verdikten sonra Ayşenur kim oluyordu?

Kızıyla birlikte merdivenleri tek tek çıktı. Üçüncü kata geldiğinde Kadir'in odasına doğru yürüdüler. Bir an acelemi karar verdim diye düşündü. Adam uyuyor olabilirdi, eğer uyanmış olsaydı aşağı gelirdi. Neyse, buraya kadar gelmişken şansını denemek istiyordu.

Ahşap kapının önüne gelince parmağının tersiyle fazla gürültü yapmadan kapıya vurdu. İçeriden ses gelmiyordu. Bu yüzden kulağını kapıya dayayıp tekrar parmağını vurdu.

“Anne açsana kapıyı.”

“Şşt.” Parmağını kızının dudaklarına bastırıp, “Belli ki uyuyor,” dedi. “Aşağı inelim uyanınca gelir.” Kapının önünden geri çekildiğinde, “Emine?” diyen boğuk sesi duyunca adımları durdu.

“Bak uyanmış ki.”

Bedenini yere atan kızını tutmak için öne doğru eğilip, “Emine!” dedi yükselttiği sesiyle. Kızı annesinin yine yapma dediği bir şeyi yaparak onu dinlemedi. Kapıya elini vurup, “Kadir abi,” dediğinde içeriden, “gel kızım,” diyen sesle donup kaldı Asiye. Kızı resmen adamı kendine hayran etmişti.

Kapıyı açmaya çalışan kızına yardım etmek amacıyla kapının kolunu tutup aşağı indirdi. Emine aralık kısımdan faydalanıp içeriye girdiğinde kapıyı biraz daha açıp içeriye çekinerek baktı. O an bakmaz olaydım dedi sessiz bir şekilde. Kadir yataktan yeni kalkıyordu, üzerinde de tişörtü yoktu. Parmaklarını gözlerine bastırıp, “Emine, çabuk buraya gel,” dedi. Kızı onu dinler mi? Kendinden büyük yatağa çıkmak için iki saniyede nefes nefese kalmıştı. Onun bu tatlı hâline gülümseyen Kadir kalçasından destek verip yatağa çıkmasını sağladı. Asiye’yi utandırmamak için dün gece çıkardığı tişörtü tekli koltuğun üstünden alıp üzerine giydi.

“Açabilirsin gözlerini, giyindim.”

Yanakları pancar gibi kızarmıştı Asiye’nin. Bir an önce kızını alıp alt kata inmek istiyordu. Hayatında ilk defa bu kadar iri yarı bir adam gördüğü için utançtan ne yapacağını bilmiyordu. O, henüz on yedi yaşındayken kocasının zayıf bedenini görmüştü. Bakmamak için direndiği bedene zorla baktıran adam yüzünden erkek bedeninden tiksinimişti. Ağabeyi sabahları uyandığında evin içinde atlet ve donla gezerken kusmamak için kendini hep zor tutmuştu. Şu an ne kusmak istiyordu ne de tiksiniyordu. Sadece utanıyordu.

“Özür dilerim Kadir Bey, ben uyandığınızı düşünmüştüm. Emine’nin nüfus kâğıdı için şehre gidecektik, sanırım fazla heyecan yaptım tekrar kusuruma bakmayın.”

Ellerini gözlerine bastırıp konuşan kadına sırtıttı. Belki ki çok utanmıştı. Bir an önce Emine’yi görme isteğiyle tişörtünü üzerine giymeden

çağırmişti onları. Bir altmış boylarındaki bu kadın zayıf, küçük burunlu, upuzun kahverengi saçlara sahipti. Ela gözleri bazen hırçınlaşıyor bazen de sakın sulara uzaktan birinin gelmesini bekliyor gibi hüzünleniyordu. Şimdi gözlerinde nasıl bir ifade vardı kim bilir. Görmek istiyordu. Hâlâ ince uzun parmakları neden gözlerinin üzerindeydi ki? Giyindiğini söylemişti.

“Asiye.”

“Efendim?”

“Parmaklarını gözlerinden çek.”

İki omzunu silken Asiye, “Ben Emine’yi alıp gideyim,” derken sesi bir an önce buradan gitmek istiyorum der gibiydi.

Bakışlarını yatağmda oturan Emine’ye çevirdi. Annesi bakmıyordu ama küçük kız kara gözlerini bir saniye üzerinden çekmiyordu. Göz kırıp Asiye’yi gösterdi başıyla.

“Annen merdivenlerden düşmeden onu aşağı indir Emine. Ben üzerimi giyinin geleceğim.”

Başını sallayan Emine, Kadir’in yardımıyla yataktan indikten sonra annesinin yanına gitti. Kızının elini tuttuğu gibi odadan ayrılan Asiye, “Anne yavaş,” diyen Emine’nin sesini bile duymuyordu. Bu adam bu evde yokken kendini çok rahat hissediyordu şimdi ise aşırı gergindi. Resmen patronunu çıplak görmüştü. Rezillik! Hem o utanmışken adam niye utanmıyordu? Erkek değil miydi işte. Bedenini göstermekten çekinmiyordu demek ki.

Isırdığı alt dudağının iç kısmını serbest bırakıp mutfağa girdi. Kızlar anında gözleriyle onu baştan aşağı süzerlerken kızım koltuğa oturtup, “Günaydın,” dedi. Ayşe Hanım’la Hanife karşılık verirlerken Ayşenur söylenerek patatesli böreği dilimliyordu.

“Bir haftalık çalışana izin verildiği nerede görülmüş Ayşe abla? Biz izin alırken Fadime ananın kışından ayrılmıyoruz. Nasıl oluyor da yeni işe başlayan kız rahatlıkla izin alabiliyor?”

Cevap vermedi Ayşenur’a. Emine’ye ısıttığı çorbayı içirdi. Bir tabakla doymayacağını düşünüp ikinci tabağı içirirken mutfağa giren Kadir’le hepsi bir anda sessizleşti.

“Kolay gelsin, Asiye Emine’yi doyurduktan sonra bizim içinde yiyecek bir şeyler ayarla. Yolda yiyeğim.”

“Peki, Kadir Bey,” derken sesi fazlasıyla gergindi. Gerginliği arkasında duran Ayşenur yüzündendi. Dilin kemigi yoktu. Bu kız onun sini-

rini bozacak bir laf ederse kendini tutamayıp bu sefer onu döveceğini biliyordu. Bu yüzden tek bir laf dahi duymak istemiyordu.

Kızının karnını doyurduktan sonra Ayşe Hanım'ın uzattığı kaplara yiyecek bir şeyler doldurdu. Anladığı kadarıyla Kadir böreği fazla seviyordu. Bu yüzden bir kaba en çok börek koydu. Hâlâ kızların bakışları üzerindeydi. Kimseyle laf dalaşına girmeden kapları ve kızını alıp mutfaktan çıktı. Salonda oturan Kadir elindeki eski gazeteyi sehpanın üstüne bıraktı.

“Hazırsanız çıkalım mı?”

“Hazırız Kadir Bey. Odadan çantamızı alıp geliyoruz.” Elleri dizlerine bastırıp ayağa kalktı Kadir. Cüzdanını ve arabanın anahtarını kontrol ederken başını salladı. “İstersen Emine’yi bırak. Yorulmasın alt kata kadar.”

Bakışlarını kızına çevirdi. Erken kalktığı için esniyordu. “Sen burada bekle hemen geleceğim kızım.”

“Tamam anne.”

Bu sefer annesini dinlemekte kararlıydı Emine. Olduğu yerde dururken sağa sola sallanıyor, gözlerini ara sıra Kadir’e çevirip gültümsüyordu. Onun bu tatlı hâllerine içi giden Kadir acele etmeden yanına gidip koltuğa oturdu. Yeşil elbisesi ve şalvarı minicik bedenine çok yakışmıştı. Tıpkı annesi gibi güzeldi bu kız. Aklından geçenle dudaklarındaki tebessüm soldu. Başını iki yana sallayıp, “Annesi ne alaka?” dedi kısık sesiyle. Siyah boğazlı kazağının yakasını aşağı çekiştirip yüzüne bakan kıza kollarını açtı.

“Gel.”

Çekine çekine gitti Emine. Onun geniş kollarının arasına girerken kızın başının üstüne varla yok arası öpücük kondurdu. “Sana bebek alalım mı şehirden?” Gözleri kocaman açıldı Emine’nin. “Taş bebekten mi?” Taş bebek mi? O nasıl oluyordu bilmiyordu. Bu yüzden, “Bana nasıl bir şey olduğunu gösterirsen sana ondan alırım,” dedi.

“Böyle kocaman gözleri var, sonra saçları kıvrırcık oluyor. Kısa değil ama upuzun oluyor. Elbisesi de benim elbisem gibi. Hatice’nin vardı ama o benim oynamama izin vermiyordu. Çok üzülüyordum biliyor musun?”

Tane tane konuşan Emine sanki eğitim almış gibi konuşuyordu. Onu yetiştiren kişi annesi olduğu için Asıye burada gördüğü kadınlardan farklıydı.

“Çok mü üzüldün?”

Başını salladı Emine. “Annem ben üzülmünce bana bez bebek dikti ama o Hatice’nin bebeği kadar güzel değil. Annem üzülmesin diye ona söylemedim sen de söyleme tamam mı, Kadir abi.”

Kızı sımsıkı göğsüne bastırdı. “Tamam, bu bizim aramızda sır olur.” Sırrın ne olduğunu bilmeyen Emine başını kaldırıp Kadir’in yüzüne baktı. “Sır ne?” Güldü Kadir. Yine o ne, bu ne sorularına başlayacaklardı demek ki.

“Kimseye söylenmemesi, gizli tutulması gereken şey. Mesela bez bebeğini beğenmediğini ikimizden başka kimse bilmiyor, bu bizim sırrımız olduğu için başka kimse de bilmeyecek.”

Anladım der gibi başını sallasa da anlamadığının farkındaydı Kadir. Bu yüzden onun kafasını daha fazla karıştırmadan masaya tabakları kırar gibi bırakan Ayşenur’a çevirdi bakışlarını. Normalde evdeki çalışan kadınlarla fazla muhatap olmazdı. Genelde annesi konuşur, bir sorun olduğunda ona iletirdi.

“Bir sorun mu var?”

Sorunun ona geldiğini fark eden Ayşenur titreyen elini ayağını kontrol altına alıp, “Bir sorun yok Bey’im,” dedi. Sesi nazlı ve cilveli çıkınca kaşlarını çatı Kadir.

“Sorun olursa anneme söyle.”

“Olur Bey’im.”

“Geldim ben.”

Asiye’nin salona gelmesiyle Emine’yi kucağından indirmeden ayağa kalktı. “Gidelim hadi.” Önde Emine’yle o, arkada Asiye ilerlerken, “Pislik,” diyen Ayşenur’a öfkeyle baktı. Şeytan ona vesvese veriyordu ama şu an o vesveseye kapılıp günaha girmeyecekti.

Ayşenur’u geride bırakıp dışarı çıktı. Üç tane araba peş peşe duruyordu. En öndeki Şahin arabanın yanında duran Doğan arabaya yönelen Kadir’in peşinden adım attı. Bakışları gibi hareketleri de çekingendi. Bir Bey’in arabasına binmek başına bela açmazdı değil mi? Kadir kızını arka koltuğa oturtup kapıyı açtı. Kızının tek kalmasını istemediği için beklemeden arabaya bindi. Kapı kapanırken elindeki eşyaları koltuğun kenarına bıraktı. Kucağına gelmek isteyen Emine’yi bekletmeden kucağına alıp Kadir’in arabaya binmesini izledi. Öndeki ve arkadaki arabalarda onlarla gelecekti. Bakışları bir arkaya bir de öndeki arabaya gidiyordu. Tam da tahmin ettiği gibi öndeki araba ilerleyince Kadir’in arabası da hareket etti.

Açıkçası şu an fazlasıyla gergindi. Kötü bir şey olmazdı değil mi? Bu durum normaldi. “Umarım öyledir,” dedi içinden.

Kızına sınıksı sarılıp candan dışarıyı izledi. Kadın ve erkeklerin bir kısmı bahçede çalışıyor diğer kısmı da tarlada ekin biçiyorlardı. Bunların hepsinin onlara ait olduğunu bilince peşinden gelen adamların takip etmesi normaldi.

“Asiye, senin köyün Ayazlar köyüydü değil mi?”

Düşüncelerine Kadir’in sesiyle ara verdi. “Evet, Kadir Bey.” Yengesi doğum yapmış mıydı acaba? Hayırsız ağabeyi ne yapıyordu? Nasıl yiyecek buluyorlardı merak ediyordu. Vicdanı yeğenleri konusunda sızlarken kucığında kıpırdayan kızının başını öptü.

“Ev sizin miydi?”

“Ağabeyimin. Daha doğrusu babamındı, babam vefat ettikten sonra ağabeyime kaldı.”

“Sadece ağabeyine değil sana da kaldı.”

“Bizim buralarda kadına miras vermiyorlar, bilmiyor musunuz?”

“Türkiye Cumhuriyeti kadına da miras veriyor Asiye. Sen bakma bizim buradaki geri kafalı adamlara. Eğer baban ölmeden tapuyu ağabeyinin üstüne geçirmediyse o evde senin de hakkın var.”

Ağabeyinin beş tane çocuğu vardı. Evi satsalar beş çocukla nereye gideceklerdi bilmiyordu. Hayır, para alsı biliyordu ki o parayı içkide yer olan evden de olurdu. O kızıyla bir şekilde idare ederdi ama yengesi beş çocukla zor idare ederdi.

“Anne karnım ağrıyor.”

Telaşla kızının yüzüne eğildi. “Ne oldu?” Elini karnına bastıran Emine arabanın içine kusarken Kadir kenara çekip arabayı durdurdu.

“İyi mi?”

Arabanın kapısını açtı Asiye. Kusmaya devam eden kızının alnına elini bastırırken yanına gelen Kadir endişeyle, “Hastaneye götürelim,” dedi.

“Araba tutmuş olabilir.”

“Emin misin?”

“Evet, hasta değildi.”

Sorun sadece bu olsun. Başka bir şeyin olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Arabadan su alıp kapağını açtı. Korumalar yanlarına gelecekken gözleriyle geride durmalarını işaret edip yere çömeldi. Kusması duran Emine bu sefer tekrar kusacağına diye ağlıyordu.

“Su içelim mi Emine?”

“İhh,” diyerek huysuzluğunu gösterdi. “Ama birazcık içmelisin.”

“Karnım ağrıyor, Kadir abi.”

Minicik karnı mı ağrıyordu? Öpse geçer miydi? Annesinin kollarında sessizce ağlayan kıza kollarını uzatıp, “Alabilir miyim?” diye sordu. Dün akşam kendine söz vermişti. Temkinli davranacaktı.

“Tekrar kusabilir, üzeriniz pisenmesin.”

“Bunu mu sorun edeceğim? Ver lütfen biraz hava alsın.”

Kadir’e gitmek isteyen kızını onun kollarına verdikten sonra etrafa bakındı. Çeşme olsaydı bez ıslatır arabayı temizlerdi. Kadir kızıyla biraz uzaklaşıp ona fındık tarlalarını gösterirken yanına gelen genç korumayla bakışlarını ona çevirdi.

“Bizim arabada su vardı. Buyurun.”

Adamın uzattığı güğümü aldı. “Teşekkür ederim.”

“Yardımcı olayım ben size.”

Bir şey demeden çantasından kızının siyah badisini çıkardı. Suyu dökmek için yere eğildiğinde adam elinden güğümü alıp tekrardan, “Ben yardımcı olayım,” dedi. Badiye suyu yavaş yavaş dökerken arkasını dönen Kadir kaşlarını çatı.

“Adnan, arabaya geç sen!”

İrkilen adam başım kaldırsa da geriye çekilmedi. “Yardım ediyorum Bey’im.” Gözlerindeki karanlık ifade Adnan’ı kendine getirirken, “Peki Bey’im,” diyerek geriye çekildi adam. Asiye ne olduğunun farkında bile değildi. Kızının kustuğu yerleri temizleyip badiyi kalan suyla yıkadı. Bir güzel sıktıktan sonra hasır sepetinin içine koyup yerden güğümü aldı. Adama vermek için ilerleyeceği zaman, “Sen dur,” diyen Kadir’in sesiyle adımları durdu. Omzunun üzerinden, “Bir şey mi oldu?” dedi. Kadir büyük adımlarla yanına gelip Emine’yi ona uzattı. Güğümü yere bırakıp kızını kucağına aldığı anda Kadir onun bıraktığı güğümü alıp arkadaki arabaya doğru yürüdü. O sırada Adnan büyük bir yutkunmayla oturduğu yerde küçüldü. Onun neyineydi Bey’in yanındaki kadına yardım etmek.

Kadir güğümü ön camdan içeri fırlatır gibi atmca arabanın içindeki dört adamdan çıt çıkmadı. Biri o güğüm başıma gelebilirdi diyerek içinden geçirdi. Diğeri benim bu durumla alakam yok bana bir şey yapmaz diye düşündü. Öbürü ben kızı bile görmedim bana yan gözle bile bak-

maz derken Adnan çok şükür güğümü götümüze sokmadı diye rahatladı oturduğu yerden.

Kadir arabanın yanından uzaklaşınca tuttuğu nefesini bıraktı.

“Ucuz yırttım, az kalsın sokacaktı götüme.”

“Sen her boka böyle atlarsan o gün çok yakındır Adnan.”

Ellerini havaya kaldırıp, “Tövbe bir daha yardım etmem,” dedi demesine ama üç adam da biliyordu ki yardıma ihtiyacı varsa edecekti. Bu adam birilerine yardım etmekten geri durmuyordu. Kimi iyi niyetini suistimal ediyor kimi de yanlış anlıyordu. Bir gün başına bela alacaktı ama ne zaman?

Arabaya binen Kadir Emine’yi kontrol etti. Solgun yüzüyle etrafa bakıyordu.

“Ön tarafa oturun, koku onu rahatsız eder.”

“Sağ olun Kadir Bey, böyle iyi.”

“Senin için iyi, belli ki onun için değil. İnat etme de gel hadi.”

Kızının yüzüne baktı. Bembeyazdı. Hasta olmasını istemezdi. Bünyesi zayıf olduğu için en ufak bir rahatsızlıkta yatak döşek olabiliyordu. Bu yüzden kızı için ön koltuğa oturdu. Hiçbir yere bakmıyordu, sadece önüne bakıyor ve kızını düşünüyordu.

“Kemerinizi takalım.”

Kadir üzerine eğilince başını geriye çekip adamın kokusunu almaya çalıştı. Zaten kocamandı bir de üzerine eğilince koltukla onun arasında sıkışmış gibi hissetti kendini. Kemer kızının bedeninden dolayarak kilit yerine sokunca geriye çekilmesini bekledi ama çekilmedi. Emine’nin solgun yanağını başparmağıyla okşayıp, “Yanımıza aldıklarımızdan yedirelim mi?” diye sordu. Birazdan nefessizlikten ölecekti Asiye. Geri çekilip öyle konuşsaydı ya bu adam. Gözlerini kaldırıp gözlerine baktığında o an çok yakın olduklarını fark eden Kadir bedenini hızla geriye çekip sanki boğazı gıcık yapmış gibi öksürdü.

“Bazen iri bedeninin büyüklüğünü unutuyorsun Kadir!”

İçinden söylenirken sessiz görmeye alışık olmadığı Emine’yi tekrar gözleriyle kontrol etti.

“Börek ver istersen, midesine iyi gelir.”

“Olmaz!” dedi Asiye. Sesi az önceki yakınlıktan dolayı yüksek çıktığı için kaşları yavaş yavaş yükseldi Kadir’in.

Bağırdığı an pişman oldu Asiye. Toparlamak için, “Midesi bulandığı için bir şeyler yememesi lazım,” dedi. “Daha kötü olur.”

“Anladım.”

Bir bok anlamamıştı. Börek yedirelim dediği için mi bağırmıştı bu kadın şimdi? Nereden bileyim çocuk bakmayı ben? Hayatında ilk defa bir çocukla bu kadar yakın oluyordu. Asi kadın dedi içinden. Hırçın, inatçı ve güzel.

Sessiz geçen bir saatlik yolculuğun ardından sonunda Nüfus Müdürlüğü’ne geldiler. Seksen darbesinden sonra ülke hâlâ kendini toparlamış değildi. İnsanlar beş dakikalık işleri için neredeyse geceden sırada bekliyorlardı. İki katlı binanın dışına taşan insanların arasından geçerken Asiye ve Emine’yi neredeyse kollarının arasına almıştı Kadir. Başı göğsünün altına gelen kadının omuzlarından tutup ‘Önümden yürü kadın, insanların içine girme,’ dememek için kendini zor tutuyordu. Ne inatçıydı. İlla ben kendi işimi kendim hallederim kafasında olduğu için nereye gittiğini bilmeden ilerliyordu. Hayır, onun bilmediği ise eğer kendi buraya gelseydi kim bilir kaç gün bu sırada beklemiş olurdu.

Binanın içine girdiklerinde kızını korumak için sınıksı sarıldı Asiye. O an gözlerinde oluşan tebessümün izleri dudaklarına yansıdı. Küçüktü ama yüreği büyüktü. Evladını korumasını biliyordu. Evet, Asiye hırçın, inatçı ve asiydi ama bir o kadar da güçlü bir kadındı. Onunla gurur duydu. Eğer memleketindeki kadınların hepsi onun gibi olursa buralarda her şey daha güzel olurdu.

“Sağ taraftaki merdivenlere doğru yürü.” Ona değmemek için bedenini geriye çekse de beklemekten hırçınlaşan insanların ileri geri itişmeleriyle kadının başı göğsüne çarpıp duruyordu. Kız kardeşi ‘Taş gibi göğsün var abi,’ diyordu. Asiye’nin kafası göğsüne her çarptığında başı acıyor muydu?

“Ne tuhaf düşünceler geçiyor lan aklından!”

Allah’tan ses fazlaydı da kimse onu duymuyordu. Sonunda ikinci kata geldiklerinde dün sıraya girmesi için gönderdiği adamı yanına geldi.

“Bey’im önümüzde beş kişi var.

“Sağ olasın Oğuzhan. Hadi sen evine git gerisini biz hallederiz.”

“İyi günler Bey’im.”

Adamın elinden aldığı evrakları incelerken Asiye meraklı bakışlarıyla onu izliyordu.

“Sıra almayacak mıyız?”

“Kalabalığı görmüyor musun? Eğer şimdi sıra almaya gelseydik er-

tesi güne bulurduk. Sıra işini hallettim. Sen Emine'nin doğum tarihini hatırlıyor musun?"

Ölünceye kadar unutmazdı, Asiye.

"21. 03. 1988."

"Babanın adı ne?"

"Kadir."

Başını kaldırdı hızla. "Ne?"

"Babamın adı da Kadir."

Gülüp gülmemek arasında kaldı. Güzel memleketinde Kadir de çoktu, Asiye de çoktu. Başını salladı. Meraklı gözlerle etrafı inceleyen Emine'ye eğilip, "İyi misin?" diye sordu. "Karnının ağrısı geçti mi?"

"Geçti Kadir abi. Taş bebek alacak mıyız?"

"Emine, çok ayıp kızmın."

Utanan Emine başını anında annesinin boynuna saklarken, "Kusura bakmayın," dedi.

"Neden kusura bakayım, ben söyledim ona bebek alacağımı. Çocuğu utandırma sonra fikirlerini belirtemez içine kapanık olur."

Doğru diyordu. Kızına her akşam kitap okuyup kendini ifade etmesi için yetiştiren oydu. Başkalarının yaptığı için yapmamak için kızının yavaşını öptü.

"Kadir Karaaslan."

Adamın bağırmasıyla bir anda bütün kalabalık sessizleşti.

"Bizim sıramız geldi, gelin."

Önünden yürüyen kadınla ilerlerken insanların fısıltılarını az çok işiten Kadir hiçbirinin yüzüne bakmadan iki kapılı odanın içine girdi. Devlet memurları ayağa kalkarken Kadir elindeki evraklarla adamlara doğru yürüdü. İçerisi ter ve sigara kokuyordu. Kendisi de sigara içiyordu ama kapalı yerlerde içmiyordu. Bir gün kapalı yerlerde sigara içilmeme cezasının geleceği günü dört gözle bekliyordu. Emine ve Asiye dumandan etkilenmiş peş peşe öksürürken, "Siz dışarıda bekleyin isterseniz," dedi. "Çocuk rahatsız olur."

"Bana sorması gereken bilgiler yok mu?"

"Ben hallederim."

Kızı öksürmekten kıpkırmızı olmuştu. Burada durmamak için dışarıya çıkıp pencere kenarına gitti. Temiz hava içeriye dolarken kızı biraz olsun sakinleşmişti. Bu arada bazı insanların bakışları da hâlâ üzerindeydi.

“Anne gidelim.”

Huysuzlanan kızı ağıladı ağlayacaktı. Kadir neredeyse yirmi dakikadır odanın içindeydi. Yanına gitmek için adım atacağı sırada adamın odadan çıkmasıyla derin bir nefes aldı. Sonunda yanına gelen adam elindeki evraki ve nüfus kâğıdını Asiye’ye uzattığında gözleri doldu genç kadının.

“Oldu mu?”

“Oldu.”

Elindeki kimliği dolan gözleriyle okudu.

“Emine Kuyumcu. Anne adı Asiye baba adı Kadir. Doğum tarihi de doğduğu ilk gün.”

“Bu konuda sorun çıkmadı mı?”

“Benim olduğum yerde sorun olmaz. Hadi şimdi gidip Emine Hanım’ın taş bebeğini alalım. Gel bakalım sen, annenin kolları rahatlasın.”

Emine’yi kucağına alıp başını öptü. O an minnetle baktı genç adama. Babası iyi bir adamdı ama bir kere bile saçını öpmemişti. Ağabeyi sürekli çocuk yapardı ama bir kere bile çocuklarını kucağına aldığını görmemişti. Eski kocası olacak adam hamile olduğunu duyduğu an onu istemiyorum diyerek başka kadına gitmişti. Tanıdığı erkekler çocukları sevmezdi, özellikle kız çocuklarını ama bu adam kızını kendi kızı gibi seviyordu. Belki o hiçbir zaman bir erkeğin merhametini görmemişti ama kızı görüyordu.

Çocuklara karşı merhameti olan adamın kalbi sağlam olurdu. Bu adam her ne kadar insanlar tarafından sert biri olarak tanınsa da onun gözünde öyle biri değildi.

Yüreği güzel adamdı.

ALTINCI BÖLÜM

Havanın güzel olmasını fırsat bilen insanların çoğu bugün dışarı çıkmış gözüktüyordu. Her ne kadar yanından geçip giden insanlara değmemeye çalışsa da ondan bir hayli uzun boylu olan adama yetişebilmek için neredeyse koşarak yürüyordu Asiye. Kızını kollarının arasına almış, onun istediği her şeyi alıyordu bu adam. Mahcup hissediyordu. Kadir her elini cebine attığında kaçacak yer arıyordu. Parası vardı, kızına istediklerini alacak kadar da yanına para almıştı ama bu adam harcamasına izin vermiyordu. Sinirleniyor, kendi kendine kızılıyordu ama yine de sesini çıkaramıyordu. Kızı mutluydu çünkü bakışları sert olan bu adam her kızına tebessümle baktığında bebeği gülümsüyor, ona sarılıyordu.

Korkuyordu da.

Ona bağlanması ister istemez geriordu onu. Dışarıdan bakıldığı zaman bu görüntü nasıl gözüktüyordu bilmiyordu, bildiği onun fark edemediği görüntüyü Fadime Hanım fark ettiğinde olacaktıydı. Hayır, adama kızından uzak dur diyemezdi. Ona kötülüğü dokunmuyor aksine fazlasıyla yardımcı oluyordu. Emindi ki bütün kadınlara yardımcı oluyordu, karakteri ve mizacı ne kadar sinirli, öfkeli gözüксе de aslında iyi bir insan olduğunu göstermekten de çekinmiyordu. Özellikle çocuklara karşı.

Sıkıntıyla iç çekip taş bebeklerin olduğu tezgâha doğru ilerledi. Kızı küçük parmağını tezgâhın üstünde olan bebeklerin üzerinde gezdiriyordu.

“Sadece bir tane alacağız, Emine.”

Aynı anda bakışlarını ona çeviren ikiliye döndü. “Bir tane bebek yeterli. Beğendiğini göster alayım kızım.” Tekrar bebeklere dönen Emine

iki bebek arasında kararsızdı. Biri sarı saçlı biri de siyah saçlıydı. Elbiseleri de farklıydı.

“İkisini beğendiysen ikisini de alalım.”

Çocuksu neşeyle ellerini birbirine çarptı. “Olmaz kızım,” diyen annesinin sesiyle yanlış bir şey yaptığını düşünüp utandı. Kadir onun bu hâlini görmeyi istemediğinden Asiye’ye dönüp, “Müdahale etme istersen,” derken olabildiğince kısık sesle konuşmuştu. “Utandırırsan bir daha bir şey istemez demiştim.”

“Sabahtan beri bir sürü oyuncak ve kıyafet aldınız Kadir Bey. Bu durum hoş karşılanmaz bilmez misiniz?”

Kalın kaşları çatıldı genç adamın. Mavi gözlerinin koyuluğu artarken başım dik tutup adamın gözlerine bakmaktan çekinmedi Asiye.

“Bir şeyleri yaparken ileriye düşünmeniz gerekiyor. İnsanların size nasıl baktıklarının farkında değil misiniz? Kucağınızda küçük bir kız var ve siz ona istediği her şeyi alıyorsunuz. Ben normalde insanlar ne der diye düşünmem ama şu an ister istemez acaba ne derler diye düşünüyorum.”

“Düşünme!”

Adamın sesini yükseltmesiyle bir anda irkildi. Gerilen Kadir, “Düşünmemeye devam et,” dedi. “Sen farklısın, onlar gibi olma. Emine’yi sevdim ve ona hediye alıyorum insanları ne ilgilendirir bu durum? Millet hep konuşur, ne konuştuklarını kafana takarsan bu hayattan zevk alamazsın. Ölüp bir an önce gitmek istersin. Şimdi bize yardımcı ol, Emine’nin beğendiği bebeği alalım.”

İçindeki hırçın kadın tezgâhta duran bebeği alıp bu adamın kafasına atmasını söylüyordu. Gözleri bir esmer bebeğin üzerine gidiyordu bir de ondan epey uzun adamın. Onun bakışlarıyla ne anlattığını fark eden Kadir sol gözünü kırıp, “Ne düşünüyorsun?” diyerek sesli dile getirdiğinde, “Hiçbir şey,” dedi sesini yükselterek. “Kızım bebeğini alayım da gidelim. Akşam oldu neredeyse.” Kızını kucağına almak için kollarını uzattı. Annesine gitmeye niyeti olmayan Emine kollarını Kadir’in boynuna daha sıkı dolayınca varla yok arası sırtıp kızın saçlarını öptü Kadir.

“Anneni dinleme kızım.”

Ayağını yere vurdu Asiye. Bu adam patronu olmasaydı, ona yardımcı dokunmasaydı yapacağını biliyordu ama saygısından içindeki hırçınlaşan kadını zapt ediyordu.

“Asiye?”

Arkasından işittiği kadın sesiyle omzunun üzerinden arkasına döndü. Gördüğü kadın yüzünden kaşları yükselirken, “Havva teyze?” dedi varla yok arası sesiyle.

“Kuzum, seni gördüğüme çok sevindim.”

Sarılan kadına karşılık verip dolan gözlerini kapatıp açtı. Bu kadın hatırlamak istemediği geçmişi kokuyordu. Yüreği burkulmuş bir vaziyette geriye çekildi. O ağlamadı ama Havva teyzesi güzel yüzünü severken sesli ağlıyordu. Kenarda Emine’ye neredeyse beş tane bebek alan Kadir ise kaşlarını çatmış kadınla Asiye’ye bakıyordu.

“Seni bulabilmek için ağabeyin olacak hayırsız adamın evine gittim, bana senin gittiğini söyledi. Nerede, ne yapıyorsun kızım? İşin var mı? Aşın var mı? Çocuğunla kalacak yerin var mı?”

“Var Havva teyze, iyiyiz çok şükür.”

Yaşlı kadın kınışmış ellerini onun zayıf omuzlarına indirip sıktı.

“Asiye, eski kocan Resul olacak herif geri döndü. Her yerde seni ve kızını arıyor.”

Hiçbir duygu hissetmedi. “Niye anyormuş?” diye sorarken bile ses tonu düzdü.

“Sizi istiyormuş, Asiye gelmezse kızımı alıp İstanbul’a gideceğim diyormuş. Hayır, bu zamana kadar yüzünüze bakmayan anasıyla babası da her yere haber salmışlar gelinimizle torunumuzu gören olursa bize haber versin diye.”

Kaşları çatıldı. Teninin altındaki damarları gerildi.

“Geri gelip de karşıma çıkarsan alnının ortasından vururum dedim ben ona giderken. Ölmeye geliyor demek ki. Gelsin, onun için sakladığım mermi hâlâ duruyor.”

Gözlerini büyüten kadın, “Deli deli konuşma,” dedi sesini yükseltirken. “Eski kocan değil o, değişmiş. Avukat olmuş, gri takım elbise giymiş aynı İstanbul adamlarına benziyor. Kızımı almadan asla dönmem diyor. Eğer Asiye vermezse dava açacağım demiş. Adamın işi var, evi var senin neyin var kızım? Eskiden seni nasıl saklardım hatırlıyorsun değil mi? O zamanlar sana bir şey yapamazlardı. Benden sana tavsiye kızımı al kaçabildiğin kadar uzağa kaç. Sizi bulamadığında pes edip döner İstanbul’a. Ha dersen ki yaptığı bokları unuttur dönerim git o zaman. Şunu da unutma bir kere başka kadını koynuna alan adam ikinciye de alır.”

“Hayırdır?” diyen gür sesle Havva teyzesi irkilip geriye çekildi. Başından beri konuşmaları duyan Kadir elindeki eşyaları alması için gözleriyle Adnan’a işaret etti. İkiletmeden aldıklarını diğerleri gibi arabaya götüren Adnan ortadan kaybolunca kızını Kadir’in kollarının arasından alıp göğsüne bastırdı Asiye. Yüreğini korku sarmıştı, kızını ondan alacağı korkusu benliğini esir almıştı.

“Ben gidiyorum kızım, kendinize dikkat edin.”

“Sen de dikkat et Havva teyze, biliyorum söylemezsin ama bizi gördüğünü kimseye deme olur mu?”

“Der miyim hiç? Allah’a emanet olun.”

Havva teyzesi giderken yüzünü kızının saçlarının arasına gömüp kokusunu içine çekti. Ne yüzle gelmişti geriye? Hani o kadından ayrı yapamazdı, ne olmuştu da şimdi onları hayatında istiyordu? Sinirden güldü. Çok istiyordu avukat olmayı demek ki olmuştu. O okusun diye tarlada çalışır, İstanbul’a para gönderirdi, kocası olacak o pislikte onun gönderdiği parayla sadece okumamış gönlünü kadınlarla eğlendirmişti. Burnundan soludu. “Gidelim,” diyen adamın peşinden ilerlerken tek bir kelime dahi etmedi. Arabanın yanına vardıklarında kolları arasında uyumak üzere olan kızını arka koltuğa yatırıp yanına oturdu. Ölürdü de vermezdi onu.

Sinirden bacağına sallarken hareket eden arabayla bakışlarını arabayı kullanan Kadir’e çevirdi. Konuştuklarını duymuştu ama tek kelime etmiyordu. Onun evinde kalıyorlardı. Orayı bulur muydu Resul? Avukat olmuştu, ya güçlendiyse? Bir an nefes alamamaktan boğulacağım hissetti. Camı hafif açıp temiz havayı içine çekti.

“Kafana takacağın bir durum yok. Sen istemediğin sürece kızını kimse senden alamaz. Çocuğunun doğumunda yanında olmamış, ona soyadını vermemiş bir adama çocuk vermeyiz biz. Yaşadığım yer belli, sizin benim evimde kaldığınızı öğrense bile gelip karşına dikilemez.”

Adamı pürdikkat dinledi. Okumuş bilgili bir adamdı. Şu an en önemli şey mantığıyla hareket etmesiydi. Bu yüzden onun söyledikleri önemliydi.

“Dava açarım demiş.”

“İstedliğini yapsın, bir şey elde edemez. Sen dönmek istiyor musun ona?”

Öksürdü Kadir. Ağzının içinde tatsız bir tat oluşurken sigara içmek istedi.

“İstemiyorum. Ben gurursuz bir kadın değilim. O okusun diye gece gündüz çalışıp para gönderdim ona ben. Eskiden ayda bir gelirdi eve sonralardan dört ayda bir gelmeye başladı. Ben de gelmesin istiyordum açıkçası. Sevmiyordum çünkü onu. Ama etraftaki baskılar yüzünden yine de arada sırada eve gelmesinin doğru olduğunu düşünüyordum. Bir gün hamile olduğumu öğrendiğimde ona para göndermedim. Kazandığımı bebeğim için biriktirmek istedim. Para göndermeyince haftasına köye geldi.”

Çenesi titredi ama ağlamadı.

“Bebeği istemediğini söyledi. Ölsün diye beni tarlaya gönderip ağır işler yapmamı istedi. İnatla yapmadım. Bir kere vurduğunda ben de ona vurdum.”

Arabanın direksiyonu Kadir’in avuçlarının arasında parçalanacaktı.

“Annesiyle konuşurken duydum, İstanbul’da sevdiği bir kadın varmış bunun gibi avukatlık okuyormuş. Ben onu istiyorum dedi. Asiye güzel kadın onu da istiyorum dediğinde kan beynime sıçradı.”

Tıpkı şu an Kadir’in beynine sıçradığı gibi.

“Asiye’yi alıp İstanbul’a gideceğim orada fabrikaya girer çalışır derken tamamen kendi keyfini düşünüyordu.”

Yaşadıkları gözlerinin önüne birer birer gelince sustu genç kadın. Başını arabanın camına yaslayıp o adama silah doğrultuşunu tekrar hatırladı. ‘Ya beni boşar gidersin ya da bu evden cenazen çıkar,’ diyen ses tonu kulaklarındaydı. Korkuyla onu boşayan eski kocası arkasına bakmadan kaçarken olurda gelirse vururum diye sakladığı mermi hâlâ duruyordu. Öldürmekten korkmazdı. Kızını yalnız bırakmaktan korkardı.

Arabayı durdurup inen Kadir sigarasını cebinden çıkarıp dudaklarının arasına aldı. Dumanı rüzgâra karışıp kaybolurken gözlerini sisli dağlara dikip aklından geçenleri tek tek tarttı. Adamın düşünceli hâlini izlerken onun yanında güvende olduğunu hisseden Asiye ise uyuyan kızının saçlarını sevip gülümsedi. Bu zamana kadar kimseye muhtaç etmemişti yavrusunu bu saatten sonra da etmezdi. Hem artık kimliği de vardı. Anası oydu, babası yoktu. Kızının babası o doğmadan önce ölmüştü ve bir daha da olmayacaktı hayatlarında.

Bir saat sonra.

Evin önüne geldiklerinde yağmurdan kızını korumak için üzerindeki hırkasını çıkaracakken ondan önce ceketini çıkaran kadir Emine’nin

üstüne örttü. Minnetle adama tebessüm edip kızını kollarının arasına aldığında eşyalarını alan Kadir'e bu sefer sesli teşekkür etti. Korumalar her zaman olduğu gibi evin dışında kaldıkları için iki eli dolu Asiye'nin peşinden eve ilerledi. Kapıyı açan Ayşe Hanım ellerindekileri almak için uzansa da kadına vermeden küçük holden Asiye'yle birlikte alt kata indi. Belli ki evde misafir vardı. Şu an hiçbirinin sesini çekmek dahi istemiyordu.

Kızıyla birlikte odaya giren Asiye'yi rahatsız etmeden eşyaları kapının önüne bıraktı. "Yukarı çıkmama gerek yok kızınla birlikte dinlen." Başını iki yana salladı Asiye. Bugün akşama kadar dışarıdaydı. Yeteri kadar dikkat çekmişken aşağıda olmak istemiyordu. Kadir yukarıya çıkınca üzerindeki kıyafetleri değiştirip ses yapmadan üst kata çıktı. Büyükleme salondan gelen sesler o kadar çoktu ki kim ne diyor anlaşılmıyordu. İnsanların dikkatini çekmeden kenardan mutfağa girdi. Hanife'yle Ayşenur harıl harıl meyve tabakları hazırlıyorlardı. Beklemeden onlara yardıma koyuldu. Hanife, "Hoş geldin," derken Ayşenur yüzüne bile bakmadı. Onu görmezden gelip boşta kalan tabaklara meyve doldurdu.

"Asiye, sen çayları dağıtır mısın?"

"Dağıtırm." "

Meyveleri bırakıp ocağın üzerinde yanan çaydanlıktan ince uzun çay bardaklarına çayları doldurdu. Gümüş tepsiyi eline alırken Hanife'nin kapıyı açmasıyla tebessüm edip geniş salona girdi. Çok fazla gürültü vardı. Niye bağırarak konuşuyorlar anlamıyordu.

Kenardan başlayarak önce erkeklere çayları dağıtmaya başladı. Çayını alan konuşmaya kaldığı yerden devam ederken Kadir'e uzattı tepsiyi. Genç adamın çayı alırken yüzü kıpkırmızıydı. Belli ki sinirleneceği bir durum olmuştu. Merak etse de onu ilgilendiren bir durum olmadığı için tekrar mutfağa dönerek bu sefer kadınlar için çayları hazırladı. Çayları dağıtmak için tekrar salona döndüğünde bu sefer çıt sesi bile çıkmıyordu.

"Asiye, Kadir'in önündeki bardakları topla."

Gözleri anında Kadir'in ayaklarının dibindeki bardaklara ilişti. Az önce elinde tuttuğu çay bardağı şimdi parçalanmış hâlde yerdeydi. Üstelik Kadir'in de eli kanıyordu. İlk önce pansuman yapılması gerekilmiyor muydu? Elindeki tepsiyi masanın üstüne bırakıp banyoya koştu koşar adım. Yerleri temizlemek için malzemeleri alırken ecza dolabından da eli için gerekli olan ihtiyaçları alıp salona döndü.

“Bir daha bu konu açılmayacak. Birinizin ağzından duyarsam akrobam demem silerim hepinizi. Bu kız küçük, aklıma girip de onu kandırmayın. Olmayacak diyorsam olmayacak.”

Burnundan soluyan adamın yüzüne bakmadan önce yerdeki kırık bardakları almak için yere eğildi. Ondan önce davranan adam bardakları toplarken, “Bırakın ben yaparım,” dese de Kadir onu duymuyordu bile.

“Biz kararınızı verdik oğlum. En doğru olan senin de bizim kararımıza uyman. Sen akli başında bir adamsın, bunun en doğru karar olduğunu düşününce anlayacaksınız.”

Başını iki yana salladı. Annesinin sesini duymaya tahammül edemiyordu. Neden üzerinde bu kadar baskı kurduğunu biliyordu. Bu bildiği sebep canını sıkısa da yine de ona öfkelenmekten de geri durmuyordu.

“Ben diyeceğimi dedim.”

Oturduğu yerden kalktı. Elindekileri masanın üzerine bırakırken pansuman malzemelerini uzatan Asiye’ye kaydı gözleri. “Yukarı getir.” Sallondan çıkarken adamın arkasından gidip gitmeme konusunda kararsız kaldı. Fadime Hanım başta olmak üzere bütün gözler onun üzerindeydi. Ağzının içi kurudu. “Asiye,” diye bağırان adamın sesiyle yerinden kıpırdayıp peşinden gitti. Nedense bu evde kalacağı anların kısa olduğunu düşünüyordu.

Merdivenleri hızlı bir şekilde çıkıp Kadir’in peşinden çalışma odasına girdi. Tekli koltuğa oturan adam parmaklarıyla alnına masaj yaparken elindeki malzemeleri önündeki kahverengi sehpanın üstüne bıraktı.

“Elinize pansuman yapın, eğer içinde cam kaldıysa hekime görünmeniz gerekebilir.”

“Masaj yapabiliyor musun? Eğer yapabiliyorsan alnımı ovalar mısın?”

Kaşları hafiften yükseldi. Biliyordu ama bunu adama söylemeye niyeti yoktu. İki yardım etti diye el âlemin adamının alnını mı ovalayacaktı? Çok beklerdi.

“Bilmiyorum. Elinize pansuman yapın ben aşağı iniyorum.”

Tek gözünü açan adam onun koşarak odadan kaçmasını izlerken hafif kanayan sağ eline çevirdi bakışlarını.

“Madem getirdin malzemeleri pansuman yapıp öyle gitseydin.”

Ertesi gün tüm aile kahvaltılarını yaparken masada bir tek Kadir yoktu. Asiye çayı biten Ahmet'in bardağına çayını doldururken gözleri boş sandalyeye kayıp duruyordu. Acaba erken mi çıkmıştı? Elindeki camları çıkarmadığı için kötü bir şey olmamıştır değil mi? Abartılacak bir durum yoktu, alt tarafı eline cam batmıştı. Bu yüzden de kafasında kurmasına gerek yoktu.

Hem Fadime Hanım Kadir'i bekleyin dememişti. Evde olsaydı derdi. Aklındaki düşüncelerle kızının da karnını doyururken mutfağa giren Ayşe Hanım'a çevirdi bakışlarını.

"Asiye, Hanife hasta olduğu için bugün tarlaya Ayşenur'la birlikte sen gideceksin kızım. İstersen kızını benim yanımda bırak."

"Yok abla götürürüm ben onu."

"Peki kızım, Kadir Bey sabah erkenden çıktı. Kahvaltı yapmadığı için onun sevdiği böreklerden de götürün."

Demek ki bir şey olmamıştı. Kadına başını sallayıp kızının karnını iyice doyurdu. Yemekleri genelde Ayşe Hanım hazırladığı için evin geri kalan işlerini halledip kızını hazırladı. Her ne kadar Ayşenur'la tarlaya gitmek istemese de sesini çıkaramayacağından kızını kucağına alıp onlar için gelen arabaya bindi.

"Bu çocuk başımıza bela olacak orada. Ne demeye çocuklu bir kadını işe aldılar ki!"

Yanında oturan kadının söylenmelerine yüzünü buruşturdu. Arabayı kullanan Adnan, "Bana mı dedin bacım?" derken omzunu silkip biraz daha arabanın kapısına yaklaştı ana kıza değmemek için. Hayır, kızı kucağında olmasa elinin tersini onun yüzüne değdirecekti Asiye ama kızı için yine sabrediyordu.

Yarın saatlik yolu geldiklerinde arabadan inip dizlerinin üzerine çömeldi. Kızı arkasına geçerken kalın kuşağıyla onu sırtına bağlayıp, "Kollarını boynumdan çekme kızım," demeyi de ihmal etmedi. Emine'yi her sırtına aldığında bunu hatırlatmadan içi rahat etmiyordu.

Adamlar yemek dolu tencereleri masalara götürürken eline aldığı ekmeklerle onların peşinden yürüdü.

"Böyle iş olmaz, ben size acele etmeden işinizi yapın diyorum. Sebze zarar verdikten sonra işinizi hızlı yapmanın ne önemi var söyleyin bana?"

Gür sesiyle bağırان patronunu görünce kızı anında bakışlarını onun olduğu yere çevirdi. "Kadir abi," diye bağırdığında, "kızım sus," dese de

adam onun sesini işitmişti. Yemekleri taşıyan adamların arasında anne kızı görünce kaşları çatıldı. Bu kadına tarlaya gelme dememiş miydi? Büyük adımlarıyla yanlarına giderken, “Ah kızım,” diyen Asiye sırtında tepinen kızını zorlukla tutuyordu. Ne vardı da sevmiştii bu adamı bu kadar?

“Sizin ne işiniz var burada?”

Ona gitmek isteyen kızını almak için uzanan adamdan kaçırmadı. Kucağına alıp geriye çekildiğinde, “Hanife hasta olduğu için ben geldim,” dedi. “Emine’yi evde tek bırakmak istemedim.”

Anladım der gibi başım salladı. “Bunlar ne?” demeye başlayan kızına gülümseyen adam gibi gülümsemesini tutamadı. Neyse, en azından kızı bunlar ne diye sorular sorarak adamın başının etini yerken o rahatlıkla yemekleri dağıtırdı.

Asiye her şeyi art niyet aramadan düşünüyordu ama dünden beri yayılan dedikoduların haddi hesabı yoktu.

Onlar Emine’nin sorduğu sorulara tebessüm ederlerken iki kadın yan yana gelip fısıfısıf konuşmaya başlamışlardı bile.

“Halime abla boşuna konuşmamış belli ki.”

“Benim anlamadığım bu kız o kızsaa zamanında neden çocuğunu aldırdı dediler? Kadir bu yüzden delirip onu terk etmemiş miydi? Fadime ana da oğlu tekrar o kıza döner diye bir an önce evlendirmek istiyordu. Hâlâ şaşkırım.”

“Demek ki anasına yalan söyledi. Baksana nasıl içi giderek bakıyor çocuğa. Çocuğu nüfusuna aldı ben gördüm. Baba adı Kadir anne adı Asiye yazıyordu. Dün çocuğu nüfusuna aldıysa yanında Asiye’yi nikâhına alır. Zaten kızsaa hiç bizim buranın kızlarına benzemiyor, pek kibar konuşuyor. Kesin İstanbullu bu kız.”

İki kadının konuşmasını duyan bir diğer kadın ise yanlarına gelip, “Yalan yanlış konuşmayın,” diyerek ikisini de azarladı.

“Doğru değil mi Tuğba abla?”

“Değil tabii, ben o zamanlar onların evinde çalışıyordum. Bu çocuğun sevdiği kız hamile kaldığında Fadime çok kızdı evlilik dışı çocuk yaptığı için. Yaşı küçüktü ama akli büyüktü Kadir’in. Yaptığımdan övünmüyordu, evleneceğini söylüyordu annesine. Fadime tamam düğünü hemen yapalım dediğinde bu çocuk sevinçle İstanbul’a gitti. O zamanlar orada okuyordu. Bir ay geçti, iki ay geçti gelmedi Kadir. Fadime’nin gözünde artık yaş kalmamıştı oğlundan haber alamadıkça. Kocasına gidip

oğlunu bulmasını söylerken neredeyse ayaklarına kapanacaktı. Adamın kendine hayrı yoktu oğlunun da peşine düşecek gücü yoktu.”

Derin nefes aldı kadın.

“Dayanamadı aldı kardeşini gitti İstanbul’a Fadime. Bir ay sonra oğlunu alıp evine döndüğünde Kadir eskisi gibi değildi. Görseniz on dokuz yaşındaki çocuğun hâli perişandı. Saçı sakalı birbirine girmiş, zayıflamış, adeta çirkin bir korkuluğa benziyordu. Herkes ne olduğunu merak ediyordu ama kimse tek kelime etmiyordu. Fadime küçük çocuklarını unutup ha bu çocuğunun derdine düştü.”

“Ee ne olmuş?”

“Sonradan öğrendik, bunun sevdiği kız üç aylık hamileymiş. Bebeği de kız, bu kızın anası yaşın küçük aldır diyerek baskı uygulamış kıza. Kadir kızıp gel benim memleketime gidelim dese de kız Kadir’i dinlemeyip annesiyle yasal olmayan bir yerde kürtaj olmuş.”

Kadınların gözleri büyürken, “Bebek o kadar büyükken nasıl yapar bunu?” diye sordular peş peşe.

“Kendi de bebekte ölmüş. Anlayacağınız bu kız o kız değildir sağda solda boş boş konuşmayın. Fadime’nin kulağına giderse size bu köyde ekmecek vermez bilmiş olun.”

Kadınlar korkuyla susarlarken yine de dillerine kilit vurmayacaklarını biliyorlardı. Laf söz bir kere yayıldı mı artık durmasını engelleyemezlerdi.

Artık yemeklerin dağıtılacağı vakit Asiye kızını tekrar sırtına alıp Ayşenur’un yanına geçti. Onlar kadınlara yemekleri dağıtırlarken Adnan ve adamlardan biri de erkeklerle dağıtıyordu. Hemen hemen çalışanlar evli olsalar da yan gözle bakma muhabbeti olmasın diye Kadir kadınlar ve erkeklerin yemek yeme yerlerini ayırmıştı. Diğer köylerde buldukları ağaçların altında yemeklerini yiyen köylüler burada onlar için yapılmış kamelyaların altında yemeklerini yiyorlardı. Bu durum Asiye’nin çok hoşuna gitti. Yanında çalışan insana merhamet etmeyen insan çoktu. Bu köy sanki şehir gibiydi ve burada olduğu için mutluydu. Yanında söylenen kadına rağmen.

Yemekler dağıldıktan sonra tekrar eve döndüler. Kızının uykusu vardı. Onu yatağına yatırıp bir an önce Ayşe Hanım’a akşam yemeği için yardım etmesi gerekiyordu. Kızını yatağına yatırdı. Yan odada konuşan Ayşenur’un sesi fazla çıkıyordu. Dinlemek istemiyordu ama ister istemez kulağı onlara kayıyordu.

Odanın kapısını kapatıp koridora çıktı.

“Asiye öyle birine benzemiyor Ayşenur, kıza iftara atma günahıdır.”

Adımları durdu. İçeriye dinlerken hiç ses çıkarmadı.

“Saf mısın sen Hanife? Açık kapı, adam girip çıkarken kime hesap verecek? Başına kalacak bir durum yok ortada. Allah bilir dün şehirde ne ettiler, gece de yukarı çıkıyor bu bak demedi deme. Günahları boy-nuna ama Fadime ana duyarsa saçından tuttuğu gibi dışarı atar bunu söylemedi deme.”

Beynine kan sıçradı sanki. Kapıyı bir hışımlla açıp odanın içine girdiğinde iki kızda korkuyla irkildiler.

“Senin ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu?”

Duyumuyor olacak ki birine rahatlıkla iftira atıyordu.

Kollarını göğsünün üzerinde toplayan Ayşenur, “Doğru değil mi?” derken Asiye’nin üstüne gitmeye devam ediyordu. “Dul kadınsın, belli ki adama kuyruk sallamışın ki adam dibinden ayrılmıyor.”

Beklemeden Ayşenur’un saçını tuttu. Başını aşağı doğru çekistiren, “Ağzından çıkanlara dikkat et,” dedi. “Söylediğin lafların içinde boğarım seni. Beni kendinle karıştırma yemin ederim saçlarından tuttuğum gibi seni Kadir Bey’in önüne atarım. Eğer yanlış tanımadıysam Kadir Bey ona iftira attığın için seni beş dakikada kapının önüne koyar.”

“Yalan mı?” diye bağırdı Ayşenur. Saçlarını Asiye’nin ellerinden çekmeye çalışırken canı fazlasıyla acıyordu.

“Herkes sizi konuşuyor, dün çarşıda bebene bir sürü bir şeyler aldır-mışsın, adam çocuğunu kucağından indirmemiş. Sen ona kuyruk sallı-yorsun ki o da çocuğunu taşıyor.”

Saçından tutup başını kaldırdı. Kızın suratına tokadı yapıştırırken, “Pislikler,” dedi yüzüne tükürürcesine.

“Dul olunca yollu mu oluyoruz? Bir adam bir kadına yardım ederken o kadının yatağına mı girmiş oluyor? Pissiniz, mide bulandırıcısınız. Evin Bey’i tertemizken sizler onun yanında kirli insanlarsınız. Kalpleri-nizdeki pisliklerle yaşamaya devam edin, elbet kalbinizdeki kötülüğün karşılığını alırsınız.”

Ayşenur’u yatağın üstüne itip odadan çıktı. Arkasından seslenen Ha-nife’nin yüzüne kapıyı kapatıp eşyalarını topladı. Biliyordu ki bu pislik kadın Fadime Hanım’a yalan yanlış şeyler anlatacaktı. Dünden beri göz-leri üzerinde olan kadın onu dinlemeden kovacaktı. Bu yüzden burada

durmanın bir anlamı yoktu. Nereye gideceğini bilmiyordu ama burada kalıp daha fazla gururunu ayaklar altına almayacaktı.

Uyuyan kızını huzursuz etmeden üzerini kalınca giydirdi. Kendi üzerine de giyindikten sonra kızını ve eşyalarını alıp odadan çıktı. Gitmeyip Kadir'e olan biteni anlatabilirdi, bu kızın kovulmasını sağlayabilirdi yine de bunu yapmak istemedi. Sinek küçüktü ama mide bulandırırıldı. Onun da bu evden midesi bulanmıştı.

Kimseye gözükmeyen evden ayrıldı. Kapıda duran korumalar, "Nereye gidiyorsun bacım?" diyerek sorsalar da onlara cevap vermeden yürüdü. Kendi köyüne gidemezdi. Ağabeyinin yanına gittiği an eski kocası onu kolaylıkla bulurdu. Hoş bulmasına gerek kalmazdı ağabeyi kendi elleriyle götürürdü onu.

Burada kalacak bir yer elbette bulurdu. Parası vardı. En azından kiralık bir ev bulsa çok rahat ederdi.

Konaktan uzaklaşınca yorulduğunu hissedip bir taşın üstüne oturdu. Yorgunlukla soluklanırken kolunu alnına bastırdı.

"Anne nereye gidiyoruz?"

Uyanan kızı meraklı bakışlarını etrafta gezdiriyordu. Yüzüne damlayan yağmur damlasını silip oturduğu yerden kalktı. Alelacele tepede bulunan camiye sığınırken yağmurun hızlanmasıyla kapıya peş peşe vurdu. Ezan vakti değildi. Hoca evdeyse dışarıda kalmışlardı. Kızı kollarının arasında soğuktan ağlarken bir kez daha vurdu kapıya. "İçeride biri var mı?"

"Geldim geldim," diyen sesi işittiği vakit rahat bir nefes aldı. Kapı açıldı. "Hayırdır kızım?" diyen hoca kucağındaki kıza endişeyle bakarken, "Geçin içeriye," dedi. Beklemeden girdi içeriye. Adamın şüpheli ve meraklı gözleri onlara ne olduğunu çözmeye çalışıyordu.

"Şehre gidecektim yağmur başlayınca dışarıda kaldık. Yağmur duruncaya kadar burada bekleyebilir miyiz hocam?"

"Tabii ki. Geçin oturun bir yere."

Caminin içi soğuk olsa da kızıyla şimdilik sığınacak bir yer bulduğu için mutluydu. Köşeye oturup kızına sımsıkı sarıldı.

Neye heves etse elinde kalıyordu. Hayal kursa kursağında kalıyordu. Hayatında neden hiçbir şey yolunda gitmiyordu?

YEDİNCİ BÖLÜM

Üstündeki paltoyu çıkaran genç adam ıslanan koyu kumral saçlarının arasından parmaklarını geçirip salona doğru yürüdü. Annesi ve kardeşleri her zamanki yerlerine oturmuşlar kendi hâllerinde takılıyorlardı. Gözleri pencerenin önündeki beyaz sallanan sandalyede oturan kardeşini buldu. Elindeki kitabı okuyor gibi gözüксе de düşünceli duruyordu. Diğer kardeşleri Ahmet ve Mehmet'e kısa bir an bakıp annesinin yanına oturmadan kız kardeşinin yanına gitti. Karşısındaki sandalyeye oturduğunda hâlâ tepki vermeden kitabın boş sayfasına bakan Feride'nin elinden kitabı aldı.

“Zihnindekiler aklını kurcalıyorsa bu kitabı okumaman lazım. İçindeki dünyada kaybolmazsan birçok kişiye haksızlık etmiş olursun.”

Gülümseyen Feride, “Kime haksızlık etmiş olurum?” diye sorarken ağabeyi gibi kitabın kapağını inceledi. Tek eliyle tuttuğu kitabı kaldırıp öne doğru hafifçe salladı genç adam. “İçinde yaşanan dünyaya, karakterlere ve yazarına. Bir kitabı anlamayarak okursan en çok kendine haksızlık etmiş olursun. Söyle bakalım seni düşündüren nedir?”

Parmaklarının uçlarını elbisesinin kumaşına sürttü Feride. Karşısındaki adam çocukluğundan beri hayran olduğu ağabeyiydi. Onunla sohbet etmeyi çok seviyordu. Katı kuralları olsa da kendini bu evde baskı altında hissetmiyordu. Eğer ağabeyi bir şeye olmaz diyorsa biliyordu ki onun iyiliği için söylüyordu. Elini kaldıran ağabeyi konuşması için onu beklediğini belli ederken yutkundu. Çok seviyordu ama yine de onu huzursuz eden bu histen ağabeyine bahsedemiyordu.

“Sorun çalışmak istememen mi?”

Başını iki yana salladı. Henüz yeni mezun olmuş hemşire adayı olan genç bir kızdı. Ağabeyi mesleğini yapması için ona fazlasıyla yardımcı oluyordu olmasına ama o köyünden ayrılmak istemiyordu. Dışarıdaki hayat oldukça korkunçtu. Ansızın boş bir sokakta yürürken karşısına aniden biri çıkabiliyordu. Aklı düne gidince oturduğu yerde kıpırdadı, ağabeyine belli etmemeye çalışsa da o adamın çimen gözleri gözlerinin önüne gelince ince tüyleri diken diken oldu.

Ne demişti o, ‘Ordu şahit olsun ki sen benim gelinim olacaksın.’ Adamın kalın tok sesi kulaklarında çınladı tekrardan. Şüphyle bakan ağabeyinin aklını daha fazla karıştırmak istemiyordu.

“Mesleğimi yapmak istiyorum ama köyden de ayrılmak istemiyorum abi.”

Yüz mimikleri hâlâ sorgular biçimdeydi. Ağabeyi saf bir adam değildi. Ama o da kolay pes eden biri değildi. Eğer söylenmemesi gereken bir şey varsa ortada, gerekirse dilinin ucunu ısınp koparırdı söylememek adına.

“Bu meseleyi kafana takmaman gerektiğini söyledim sana. Yeni sağlık ocağının inşaatı bitmek üzere. Yetkili kişilerle görüştüm, iki tane doktor iki tane de hemşire gelecek. Senin evraklarını tamamladıktan sonra Sağlık Bakanlığı’nın onayıyla sen de görevini yapacaksın. Bu konuda stres yapacağın bir durum yok. Ha, başka bir sorun varsa söyle. Eğer sonradan duyarsam bozuşuruz.”

İçinde ne kadar fırtınalar kopsa da dışarıya sakın tavrını gösterip başını iki yana salladı.

“Pekâlâ, sen öyle diyorsan öyledir.”

Kitabı Feride’nin kucağına bırakıp ayağa kalktı. Ev fazlasıyla sessizdi. Bakışları mutfağın kapısına kaydı. Hanife’yle Ayşenur mutfağa girip çıkıyorlardı ama Asiye’yle kızı ortalıklarda yoktu.

“Asiye bugün evden ayrılmış, sana bir şey söyledi mi?”

Mutfak kapısının üzerinde olan bakışları anında annesinin mavi gözlerini buldu.

“Ayrılmış derken?”

“Evden gitmiş. Akşam göremeyince Ayşe’ye sordum, ‘Odasında yok, eşyalarını toplayıp gitmiş,’ dedi. Bugün tarladaydı ben de ayrılmak istediğini sana söylediğini düşündüm.”

Bedeni kasılırken, “Bana bir şey söylemedi,” dedi öfke bulaşan ses tonuna. “Hiçbirinizin evden giden kadınla çocuktan haberiniz yok mu?”

Bu kadının gidecek bir yeri yok, kendine yer ayarlamadan durduk yere küçücük çocuğunu da alıp gitmez. Bir şey mi oldu?”

Sözlerinin keskinliği Ayşenur’un bacaklarını titretirken Hanife annesinin arkasına doğru kaydı.

“Cevap versenize!”

Sesi gürleyen gökle birbirine karıştı. Ayşenur’la Hanife yerinden sıçrarlarken Ayşe Hanım kızının elini sıktı. Bu uyarı ne biliyorsan anlat, sonradan başına bela alma uyarısıydı. Yıllardır bu evin içindeydi, artık insanların neye, nasıl tepki vereceklerini biliyordu. Kızı eğer şimdi bildiklerini anlatmazsa bu evde artık duramayacaklardı.

Korkuyla annesinin arkasından çıktı. “Bugün Ayşenur’la tartıştılar.” Ayşenur anında onu ispiyonlayan arkadaşına nefretle baktı. Kadir ise Ayşenur’a bakmadan, “Neden tartıştılar?” diye sordu Hanife’ye. Eğer Ayşenur’a sorarsa biliyordu ki yalan konuşacaktı. Yalana tahammülü yoktu, o yüzden boşuna nefesini tüketmesine de gerek yoktu.

“Şey...”

“Kadir Bey, ben onu aslında uyardım ama beni yanlış anladı. Sırf adına laf gelmesin diye söyledim, böyle olacağını bilseydim susar oturdum.”

Kısık gözleri Ayşenur’un titreyen hâlini buldu. Başıyla devam et derken gözleri dışarıda kopan kıyamete kayıyordu. Eğer başlarını sokacak bir yer bulamadılarsa bu fırtına da dışarıda kalmışlardı. İkisinin de sırılsıklam olduğunu düşündüğü an içi daraldı.

“Gelince konuşacağız, eğer onları bulamazsam döndüğümde gözüme gözükmeye.”

Ayşenur korkuyla geriye doğru kaçtı. Ne yapacağını merakla izleyen ailesine bakmadan kapıya doğru yürüdü Kadir. Kardeşleri ağabeylerini tek bırakmamak için peşinden giderlerken Ahmet’le Mehmet bu yağmurda dışarıya çıkılmayacağını düşünüyorlardı. İnadi inat olan ağabeyi kendi bildiğini yapacaktı belli ki.

“Bir yere girmişlerdir. Bu yağmurda nerede bulacağız onları?”

Cevap vermedi Ahmet’e. Etrafını saran korumalara, “Her yeri didik didik arayın,” dedi. “Eski kulübelerin içine bakın, muhtarlığa, sağlık ocağına, okula bakın. Gerekirse tek tek evleri gezip sorun nerede olduklarını. İki saat sonra köyün meydanındaki kahvehanenin önünde buluşalım.”

Başlarını sallayan adamlar arabalarına binerlerken arkasında olan Ahmet’le Mehmet’e, “Siz burada kalın,” dedi. “Ev boş kalmasın.”

“Ben de seninle geleyim abi, sen şimdi deli gibi kullanırsın arabayı.”

Mehmet’in omzunu sıkıp arabasına yöneldi. “Ahmet’in yanında kal.” Sıkıntıyla iç çeken Mehmet, “Sen öyle diyorsan öyle olsun,” derken Ahmet’le birlikte arkasını döndü. Annelerinin gözlerindeki ifadenin ne olduğunu iki gençte çok iyi biliyorlardı. Ahmet her zamanki gibi umursamayıp annesinin yanından geçip eve girdi. Mehmet ise, “Ben bir şey bilmiyorum, bakma bana,” diyerek içeriye adım attı.

“Hepiniz kocaman adam oldunuz hâlâ beni sinir edecek hareketlerde bulunuyorsunuz. Gittiye gitti, kadının peşinden gitmenin ne anlamı var? O kadın Kadir’in neyi oluyor da telaşlanıyor onun için?”

Hırsla içeriye girdi. Ellerini önlerinde birleştirmiş olan kızlara, “Anlatın ne oldu?” diye bağırırken gözlerindeki tahammülsüzlük Ayşe Hanım’ın canını sıktı.

“Kavga ediyorsunuz ve benim şimdi mi haberim oluyor? Arkamdan neler çeviriyorsunuz Ayşe?”

Mahcubiyetle Fadime Hanım’ın yüzüne bakakaldı Ayşe Hanım. Onun olup bitenden yeni haberi olmuştu. Anlatmaya fırsatı olmadığı için utanıyordu.

“Konuşsanıza! Ayşenur, niye kavga ettiniz anlat hemen?!”

“Bey’imle adı çıkmış bunun Fadime ana. Ben de uyardım, dikkat et senin için kötü olur dedim dinlemedi beni. Dul kadın sonuçta, Bey’e bir şey olmaz ama onun adı çıkarsa hiçbir kapiya sığmaz.”

Beyazlamış kaşlarını çatan kadın, “Bana niye söylemedin?” dediğinde yutkundu Ayşenur.

“Bebesi vardı, sizin onu kovacağınızı düşündüm o yüzden ilk önce onu uyarmak istedim.”

Ellerini sırtının arkasında birleştirdi kadın. Karşısında titreyen Ayşenur’a doğru adım atarken çenesini hafifçe kaldırıp, “Karşında akılsız insan yok senin,” dedi küçümseyen gözlerini Ayşenur’un üstünde dolaştırırken. “Olmak istediğin yerde hiçbir zaman olamayacaksın Ayşenur. Dul ya da bekâr fark etmez, benim oğlum hiçbirinize bakmaz. Onun iyi niyetini suistimal etmeyin kendinizi kapının önünde bulursunuz. Bir daha da bana sormadan kendi başına iş yaparsan değil bu evde iş, bu köyün hiçbir yerinde sana iş vermem.”

Dolan gözlerinden taşan yaşlar yanaklarına süzülürken başını salladı.

“Masayı toplayın, yemek yiyecek iştah bırakmadınız insanda.”

Alelacele içeriye giden kadınların ardından geçmişi düşünerek baktı.

“Kadir, bir kere yaktın yüreğimi ikinciye izin vermem.”

Bir saat sonra.

Neredeyse bakmadığı yer kalmamıştı Kadir'in. Asiye'yle Emine'den iz yoktu. Nereye gitmiş olabilirlerdi? Kendi köyüne gitmezdi, eski kocası olacak şerefsizden korktuğu için onun olduğu yere de gidemezdi. Neredelerdi? Emine şimdi nasıl korkuyordu? Küçük kara gözlerinden taşan yaşlar yüreğindeki ateşi harlarken elini direksiyona vurup arabayı tepede durdurdu. Yağmurdan göz gözü görmüyordu. Bu havada dışarıdalarsa ikisi de hasta olacaktı. Özellikle Emine küçüktü. Bedeni bu havaya dayanamazdı. Gözlerini sınıksı yumdu. Burun delikleri öfkeyle alıp verdiği soluktan genişliyordu. Göğsü şiddetle yükselip iniyor, Asiye'nin evden neden gitmiş olabileceğini düşünüyordu. Tekrar elini direksiyona vurduğunda arkasından yaklaşan arabanın kornayı çalmasıyla hızla kapıyı açıp dışarıya çıktı.

Adnan arabadan inip, "Bulduk Bey'im, camidelermiş," deyince tekrar arabaya binip camiye doğru sürdü.

İlk olarak oraya gitmişti. Caminin ışıkları yanmadığı için içeride kimsenin olmadığını düşünmüştü. Çok kısa bir an gözlerini kapatıp açtı. Eğer oradan ayrılmışlarsa bu gece bu köyde kimseye huzur yoktu.

Asiye ise kaç saattir ne yapacağıyla ilgili çare arıyordu. Ara ara ağlayan kızı susmuş Kadir abisini soruyordu. Ne yapacağını, nereye gideceğini bilmiyordu. Bu gece camiye sığınmıştı peki yarı nereden kalacaklardı? Kendi köyüne gidemezdi. Eski kocası geri dönmüş, her yerde onu arıyordu. Ne demişti Havva teyzesi 'Gidebildiğin kadar uzağa git. O adam kızını senden almaya gelmiş.' Kollarının arasında ağlayan kızına sınıksı sarıldı. Öldürdü de vermezdi kızını o hayırsız adama. Dokuz ay boyunca bebeğiyle bir tek o vardı. Doğduğu zaman yanında bir tek o vardı. Kızını bu yaşa getirmek için ömründen ömür gitmişti. Kızına bir kere bile babalık yapmayan o adama vermezdi. O adam kızının saçının telini bile sevmeyi hak etmiyordu.

"Anne ben Kadir abiyi istiyorum."

Güçü tamamen tükenmek üzereydi. Gözyaşları sessiz bir şekilde akarken kızının başını öpüp onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Ağlamaktan nefret ediyordu etmesine ama bazen onunda dayanamayacağı anlar oluyordu.

"Bir daha Kadir abiyi görmeyecek miyiz?"

Tam kızına cevap verecekken caminin kapısı gürültüyle açıldı. Gözleri korkuyla büyürken eski kocasının geldiğini düşünüp kızının ağzını

hafifçe kapattı. Hocanın vaaz verdiği kürsünün altına girip kıpırdanan Emine'yi zorlukla tutmaya çalıştı.

“Burada yoklar hoca! Neredeler?”

Bu gür ses Kadir'in sesiydi. Sesi tanıyan kızı kollarının arasında hepten hırçınlaşırken, “Lütfen sakın ol,” dedi kulağına doğru. “Kadir abinin yanına sonra gideceğiz şimdi değil.” Başka türlü kızını nasıl sakınleştirecekti biliyordu.

“Buradalardı. Saklanmış olmasınlar Kadir oğlum?”

Başıyla arkasındaki adamlara işaret verdi. Adamlar caminin içine yayılırken bakışları kürsünün kenarında duran oyuncak bebeğe takıldı. “Emine?” Kızının ağzını daha fazla kapatamayacak olan Asiye sonunda elini çektiğinde Emine'nin, “Kadir abi,” diye bağırarak sesi caminin içinde yankılandı. Beklemeden büyük adımlarla kürsünün yanına gidip dizlerinin üzerine çöktü. Birbirlerine sarılarak ağlayan ikiliyi görünce önce derin bir nefes aldı ardından da gözlerini Asiye'nin üstünden çekmeden Emine'yi kollarının arasına aldı.

“Neden gittiniz? Beni neden bıraktınız?”

Kollarının arasında titreyen kızı ısıtmak ister gibi sımsıkı sarılırken kürsünün altından çıkan Asiye'nin de soğuktan dişleri titriyordu.

“Acele edin eve gidiyoruz.”

Anında başım iki yana salladı. Onun evine gidemezdi, gerekirse o sorumsuz ağabeyinin evine gider yine de gururunu ayaklar altına alıp o eve gidemezdi.

“İnat etme kadın! Hâlini görmüyor musun? Soğuktan zatürre olacaksınız.”

“Yağmur dursun ağabeyimin evine gideceğim. Size gelmeyeceğiz Kadir Bey.”

“Neden?” diye bağırdı. Kollarının arasında titreyen Emine'nin başını öpüp, “Çocuğun hâlini görmüyor musun?” derken sesindeki endişe Asiye'nin yüreğini ağzına getirdi. Kızım kucağına almak istedi ama Kadir izin vermedi. “Yürü hadi.” Çenesi ve elleri titriyor, burnunu da ara sıra çekip hasır sepetini eline alarak adamın peşinden ilerliyordu.

“Bana namussuzsun dediler o evde. Senin koynuna girdiğimi söylediler. Nasıl girerim o evin içine bir daha? Ben gurursuz bir kadın değilim.”

Gözlerindeki öfkeyi fark eden Asiye alt dudağını ısırduğunda arabasının içine bindi. Kızını kucağına alıp ona sımsıkı sarılırken üzerine örtülen ceketle kızını hepten sarmaladı.

“Emine, iyi misin kızım?”

“Üşüyorum anne.”

Kızının yanaklarını sürekli öpüp nefesini boynuna üflüyordu. “Özür dilerim kızım. Bu hayatı sana yaşattığım için özür dilerim.”

Kızının yüzünü göğsüne bastırıp gözlerini sımsıkı yumdu. Bu dünya yaşamak için çok zordu. Özellikle çocuklu dul bir kadın olmak hepten zordu. Olmadığı biri gibi gösterildiği için o kadından nefret ediyordu. Sanki haklarıymış gibi arkalarından konuşan insanlara hakkını hiçbir zaman helal etmeyecekti. Burnunun direği sızladı. Emine’nin titremesi geçmiş olmasına rağmen hâlâ yüreğinde korku vardı. Kızı en ufak soğuk algınlığında hastalanıyordu. Ya kötü bir şey olursa, ne yapardı o zaman?

Araba durunca gözlerini araladı. Bakışları camdan dışarıya kaysa da yağmurdan hiçbir yer gözükmiyordu. Arabadan inen Kadir koşar adım arabanın etrafına dolanıp kapıyı açtı.

“Gel.”

Kızı için arabadan indi. Omuzlarında Kadir’in elleri, onun yönlendirmesiyle taşlı yolu koşarak geçtiler. Eski tek katlı kulübenin önüne geldiler. Kadir kapıyı açıp onların içeriye girmesini sağladıktan sonra peşlerinden girdi. Kapının yanında duran iki rafın arasından gaz lambasını alıp yaktı. Asiye’nin tedirgin bakışları tek odanın içinde dolaşırken, “Çocuğu divana yatır sobayı yakacağım,” diyerek yerdeki odunlara yöneldi Kadir. O işini hızlı hızlı yaparken Asiye tedirgin hâlde uyuyan kızını divana yatırıp üstüne divanın ucunda duran kalın battaniyeyi örttü.

“Burası neresi? Kimin evine getirdiniz bizi?”

Odonları tutuşturdu Kadir. Gözleri ilk önce Emine’nin yüzünü buldu. Huzurla uyuyor gibi gözüксе de hasta olacağı belliydi. Uykusunda akan burnunu çekip duruyordu. Yumruk yaptığı sağ elini çenesine vurdu bir iki kere. Çömeldiği yerden kalkıp Asiye’nin karşısına geçtiğinde, “Konuş,” dedi Emine’yi ürkütmeyen ses tonuyla.

“Kim laf atmış senin namusuna?”

Ellerini beline yerleştiren Asiye kavga etme moduna geçerken kaşlarını şaşkınlıktan yükseldi Kadir’in.

“Dedim sana ben kızımı alıp kucağında gezme, ona o kadar hediyeler alma diye. Millet durmamış ardımızdan konuşmuşlar, dışarıdakiler neyse de evde konuşulanları duyunca kan beynime sıçradı. Tamam, Allah razı olsun yardımın dokundu ama evinde çalışan pis insanlar bana yardım etmene farklı gözle bakar olmuşlar.”

“Baksınlar.”

“Ne demek baksınlar? Benim namusuma laf söylüyorlar, sen Bey’sin sana bir şey olmaz ama bana başımı sokacak bir kapı bile bırakmaz bunlar.”

“Sen kendinden emin olduktan sonra milletin karşısında duramaz mısın Asiye? Benim sen de gördüğüm o güçlü kadın nerede? Millet ilk kez konuşmuyor ki başlarına gelmediği sürece herkes hakkında konuşmanın doğru olduğunu düşünür. Sen buradan gidince ne olacak, bak dediğimiz doğruymuş gitti olmuş olacak. Ben bu köye yıllardır eğitim getirmeye çalışıyorum. Onların yaptıklarının yanlış olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Hadi eskileri düzeltmiyoruz gençleri düzeltebileceğime inanıyorum. Nasıl ki sen kızını güzel eğitiyorsan aynı şekilde onları da eğitebileceğimize eminim.”

Duygusuz bir şekilde gülümsedi Asiye.

“Güzel konuşuyorsunuz ama işler sizin dediğiniz gibi olmuyor. Başını sokacak bir yer bulamazsınız, buralarda barınamazsınız. Bugün patronunun koynuna giriyor diyen yarın kocamın koynuna giriyor der. Duluz ya, iftira atmaları kolay olur.”

Başını iki yana sallayan genç adam burun kemerini sıkıp, “Asiye,” dedi tükenmiş ses tonuyla.

“Sen de bu akıl olduktan sonra bütün köyü satın alırsın. Kendini küçümseme.”

Kızgın olsa da gülümseyecek olan dudaklarını zorlukla birbirine bastırdı Asiye.

“An... anne.”

Birbirine bağlı olan gözlerini Emine’nin sesiyle çektiler bir anda. Yatağın içinde titreyen küçük kıza ikisi de aynı anda eğilince Asiye Kadir’in koca bedeniyle yatağın üzerine devrildi. Gözleri kocaman açılırken adam onu devirdiğini fark etmemiş olacak ki Emine’nin üzerindeki battaniyeyi çekip yere attı. O an yatağa devrilen Asiye’yi fark etti.

“Niye yatırıyorsun, belli ki çocuğun ateşi var, kalksana.”

“Hah!” diye bağırdı Asiye. “Kıçına sahip çık önce.” Bu sefer gözlerini büyütme sırası Kadir’deydi. O mu düşürmüştü onu yatağa?

“Çekil kenara!”

Asiye’nin bağırmasıyla dudakları birbirinden ayrıldı. Şaşkınlıkla kadının yüzüne bakarken küçük bedeniyle önüne geçip Emine’yi yataktan alışını izledi.

“Ne oldu annem, hasta mı olacaksın sen?”

“Başım acıyor.”

Çok olmasa da hafiften ateşi vardı kızının. Bunu fark eden Kadir şaşkınlığı kenara bırakıp Emine’ye uzandı ama Asiye geriye çekince, “Çocuğu hastaneye götürelim,” dedi daha yumuşak ses tonuyla.

“Dışarıdaki yağmuru görmüyor musun? Yolda kalırsız nereye gidiyoruz?”

“Kadına bak ya. Evden çıkarken de yağmur yağmıyor muydu? O zaman niye akıl edemedin bunu?”

“Sana ne!”

Başını iki yana sallayıp ellerini belinin iki yanına koydu genç adam.

“Bana diklenme fena olur.”

“Ne yaparsın? Kapı dışarı mı edersin bizi? Zaten ne geldiyse başımıza senin yüzünden geldi. Adım çıktı.”

“Canın çıkmasın Asiye!” diye bağırdığında Emine sanki komik bir şeylerden bahsediyorlarmış gibi gülümseyince gözleri ona kaydı.

“Annen her zaman böyle mi?”

“Kızıma beni kötöleme. Gider misiniz? Sağ olun bizi buraya kadar getirerek zahmet ettiniz.”

Tek kaşı yükselirken sırtıp bu sefer hayretle izledi Asiye’nin hırçın gözlerini.

“Senli benli iyiydi Asiye niye sizli bizliye geçtin ki? Az önce odunu kafama atacak gibi duruyordun, lütfen bu hâline dönmek için kendini zorlama. İçindeki vahşi kadın serbest olmak istiyorsa bırak olsun.”

Emine, Kadir her sesini yükselttiğinde gülüyordu. Bu durum Kadir’in fazlasıyla hoşuna gidiyordu. Dayanamadı, Asiye’nin kollarından hızlıca Emine’yi çekip yanağından öptü.

“Annen inatçı keçinin teki değil mi?”

“Öküz!”

“Efendim?”

“Ateşi var sobanın oraya götürmeyin dedim.”

“Anladım ben de başka bir şey dedin sandım.”

Gözlerini kaçırdı Asiye. “Der miyim hiç?” Onun gibi gözlerini kaçırın Kadir “Allahtan demezsin,” dese de ne dediğini net bir şekilde duymuştu.

Belli ki bu inatçı kadınla işi vardı onun.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Akşamdan beri azalmayan şiddetli fırtına kuvvetini hissettiriyordu. Bazı evlerin çatıları uçmuş bazılarında ise ufak tefek hasarlar bırakmıştı. Gökyüzü hâlâ kapkaranlıktı. Bitmek bilmeyen kasvetli gecede Emine'nin ateşi çıktığı için Asiye'de Kadir de tedirginlikle yanı başında oturuyorlardı.

Fırtınadan dolayı soba gümr yanmıyordu. Tek odalı evin içinin ılıkliğini pencere kenarlarından içeriye sızan rüzgâr soğutuyordu. Kadir ne yapacağını düşünürken Asiye ıslattığı bezi kızının alnına bastırmaktan başka bir şey yapamıyordu.

“Fırtına olmasa kucağıma aldığım gibi hastaneye götüreceğim onu. Yavrucak ne hâle geldi bir saatte.”

Üzgün yüz ifadesiyle başını salladı Asiye.

“Hasta olunca zor atlatıyor. Ayşenur’a sinirlenip evden çıkmasaydım bunlar başımıza gelmezdi. Keşke sizi bekleseydim.”

Ağladı ağlayacak olan Asiye'nin yüzüne bakarken elinin tersiyle de Emine'nin ateşini kontrol etti.

“Kendini suçlama, her gururlu insan senin yaptığını yapardı.”

Kızının alnındaki bezi tekrar leğenin içindeki suyla ıslatıp koltuk altına koydu. Emine istemediğini belli eden bağırışıyla sesini çıkarırken Kadir tedirgin olup, “Yapma, yapma,” dediğinde Asiye gülümsedi.

“Mecburum, eğer yapmazsam ateşi düşmez.”

Sıkıntıyla iç çekti genç adam. Her zaman olmasa da fırtına oldu mu bütün gece geçmek nedir bilmezdi. Bir saat olsun dursa Emine'yi hemen hastaneye götürürdü. Endişe ediyordu bir şey olacak diye. Asiye onun

kadar panik yapmıyordu. Bu durum da canını sıkıyordu. Bu kadar rahat olmaması gerekiyordu değil mi?

“Gün aydınlanır aydınlanmaz bizim eve gideceğiz Asiya. Sakın itiraz edeyim deme çocuğun hâlini görüyorsun.”

Olumsuzca başını iki yana salladı Asiya. “O eve gelemem, Ayşe-nur’un söyledikleri Fadime Hanım’ın kulağına gitmiştir. Beni en başın-da uyarmıştı Emine’yi sizin yanınıza göndermemem konusunda. Sizinle geriye dönersem tekrar kovulacağım, bu yüzden dönmeme gerek yok.”

Bileğindeki saati kontrol edip mavi gözlerini kıstı.

“Annemle konuşurum bir şey demez, diyemez. O kıza gelecek olursak da yarın başka bir yere göndereceğim onu. Bu yüzden onu da dert etme.”

Ağrıyan kalbinin yükü fazla geldi Asiya’ye. Kimsesiz olmak, evsiz barksız olmak koyuyordu ona. Annesiyle babası yaşasaydı başını soka-cak bir yeri olurdu. Kimsesiz, kızıyla birlikte sokaklarda kalmazdı.

“Siz çok iyi birisiniz Kadir Bey. Benim bu zamana kadar tanıdığım erkeklerden farklısınız. Bizim köyde kadının değeri yoktur. Babasının evinde babası için çalışır kocasının evinde kocası için. Karnında bebesi olsun, bu kadın hamile demezler sırtına yük yükleyip taşıtılar. Bebeği doğduğunda yeni doğum yaptı dinlensin demezler. Karı yemeğim ne-rede, karı çoraplarını getir, karı para ver de arkadaşlarla kahvehanede çay içeceğim derler. Ben hep böyle adamlar gördüm. Ama siz onlardan değilsiniz. Aynı şekilde kardeşleriniz Ahmet ve Mehmet’te öyle değiller. Fadime Hanım sizi iyi yetirmiş.”

Sırtını duvara yaslayıp bir bacağını karnına çekti Kadir.

“Annem çok zorluk çekti. Ben büyük çocuk olduğum için onun neler yaşadığını gördüm. O her ağladığında babam gibi bir adam olmayaca-ğım dedim. Böyle dediğinde babam dalgaya vurur, büyüyünce götürtüm ben seni derdi. Sırf onun gibi olmamak için okuyup İstanbul’daki üni-versiteyi kazandım. Şehirdeki erkeklerin kadınlara nasıl davrandıklarını gördüm, ünlü şairlerin şiir kitaplarını okudum. Romanlar okudum, gaze-teler okudum. Babam gibi olmamak için her şeyi okudum anlayacağın.”

Dudaklarını büzen Emine’ye gözleri takılınca minik elini kendi bü-yük elinin içine aldı.

“Ateşi düşmüş, üstünü örtelim mi?”

“Çok şükür,” diyen Asiya kızının üstüne örtüyü örtüp onu ürkütme-den alınından öptü.

“Keşke herkes sizin gibi olsa. Bize acıyıp yardım ediyorsunuz, bunu yanlış anlıyorlar. Ezilen bir kadın olduğu zaman kadın erkek bunu normal karşılıyor ama bir erkek bir kadına yardım ettiği zaman iffetsizlikle suçluyorlar kadını!”

“Size acımıyorum,” dedi alnını ovalarken. “Sen çok güçlü bir kadınsın. Yaşadıkların seni hayata küstürmemiş. Kızını güzel yetiştiriyorsun, azminle onu kimselere muhtaç etmiyorsun ama...”

Aması vardı işte. Söyleyip söylememe konusunda kararsız kalsa da o sesli dile getirmese bile anlıyordu onu Asiye.

“Bu köylerde tek yaşayan kadına hoş gözle bakılmıyor maalesef. Hele ki bu kadın dulsa insanların işi gücü yokmuş gibi o kadın hakkında akşama kadar konuşuyorlar. İş bulma imkânları az oluyor, ev bulma imkânları neredeyse yok. Anca tanıdık olacak ki o zaman başını sokacak bir yer bulsun. Ben yıllardır bu düzeni bozmak için çabalıyorum. Başarıyor muyum, sanmıyorum. Mesela hocalara kızlar reşit olmadan dini nikâhlarını kıymayın dediğim hâlde bazıları gizli gizli kıyıyor. Hoş mu bu durum, değil. Belli bir düzen oturtmak için önümüzde daha çok uzun yıllar var.”

Bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi Asiye. Sessizdi, tek kelime edecek dermanı yoktu.

“Kızınla bir başına nereye gideceksin söyle bana? Ağabeyinin evine dönmek istemiyorsun, iş bulman zor olacak gibi, kalacak yerin de yok. Gördün işte, Emine azıcık dışarıda kaldı hemen hastalandı. Başınızı sokacak bir yer bulamadığınızda ne yapacaksınız? Ben size yardım ederim ki edeceğim de. Özellikle Emine’yi bırakmak istemiyorum. Dinle beni eve geri dön. Hem o eski kocan olacak adam sizi aramıyor mu her yerde? Bulduğunda kızını isteyecek sen vermeyeceğim diyeceksin, dava açtığında ne yapacaksın? Eğer bir işin ve evin yoksa hâkim kızını durumu iyi olduğu için babasına verir. Mantığınla hareket et Asiye, duygularını sil at, en azından Emine büyüyünceye kadar.”

Bir süre sustu Kadir. Aklından geçeni söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. Bu kararı bir anda vermişti peki Asiye duyunca ne tepki verecekti bilmiyordu.

Emine’nin saçlarını okşamaya devam ederken bakışlarını pencereden dışarıyı izleyen Asiye’ye çevirdi. Ağlayacak gibi duruyordu. Fazla mı ileri gitmişti? Niyeti onu üzmemek değildi. Toplumda kadını ikinci plana

atıyorlardı. Bunun olmasını istemese de engel olamıyordu. Söylediklerinin hepsi doğrudu. Bunu Asiye'de biliyordu ve o yüzden üzülmüyordu.

“Tekrar evlenmeyi düşündün mü? Biliyorum çare bu değil ama rahat edeceğini düşünerek tekrar evlilik yapmak istedin mi?”

Tülü kapatıp kızına döndü Asiye. Ateşi düştüğü için huzurla uyuyordu. Küçük elini kendi elinin arasına alıp başparmağıyla üstünü okşadı.

“Geçen sene düşündüm. Köyümüzdeki mektepte öğretmen vardı. Çok iyiydi, buradaki kızların eğitimli olmasını çok istiyordu. Bana Emine'ye okumam için masal kitapları verirdi. Emine o kitaplar sayesinde düzgün konuşuyor. Gel zaman git zaman Emine ona çok bağlandı. Hep onu görmek istiyordu.”

Yüzü asılan Kadir içini kaplayan histen hoşlanmadı.

“Bana evlenme teklif etti. Evlenip birlikte Ankara'ya gidelim orada size güzel bir gelecek vereceğim dedi. Emine için tamam dedim. Bir gün ailesini alıp bizim eve geldi. Adam olmayacak ağabeyim karşılığında bana ne vereceksin dediğinde utançtan yerin dibine girdim. Öğretmenin adı Murat'tı.”

Adamın gülün yüzü gözlerinin önüne gelince tebessüm etti.

“Çok iyi biriydi. Asiye satılık mı da karşılığını istiyorsun diye bağırdı. Ağabeyim olacak herif karşılığı yoksa kız falanda yok dediğinde onları evden kovdu. Çok utandım. O zaman Emine sıklıkla hasta olduğum için onu alıp gidecek bir yerim olmadığından evden çıkmaya korkuyordum. Murat bir iki kere onunla Ankara'ya gitmem için teklifte bulunsa da ailesi bu duruma hoş bakmıyordu. Eğer gidersem onu mutsuz edeceğimi bildiğim için gitmedim, pişman oldum mu? Evet. Eğer gitseydim belki şimdi bu hâlde olmazdım.”

Başını hafifçe duvara vuran Kadir'in yüz ifadesindeki his Asiye'yi biraz huzursuz hissettirdi. Normalde düzgün bakan adam bazen kötü biri gibi bakıyordu. Kaşları çatık, gözleri kısık, dudakları gergin, mavi gözleri adeta bir yerleri yıkıp döküyordu.

Kendi ela gözleriyle buluşan mavi gözlerdeki ifade biraz olsun yumuşadı. Dik duran omuzlarını geriye doğru gerip kurumuş kapalı dudaklarını araladı Kadir. Konuşmaya başlamadan önce ıslak diliyle kurumuş dudaklarını ıslatıp yumruk olan sol elini kırdığı sağ dizinin üzerine koydu.

“Benimle evlen.”

Evin içini aydınlatan beyaz şimşek aralarına girdi. Ardından gürle-

yen gök büyük bir etki bıraktı ikisinin üzerinde. Asiye duyduğu iki kelimeyi yanlış anlayıp anlamadığını sorgularken Kadir ise ne söylediğinden emin bir şekilde gözlerinin içine bakıyordu Asiye'nin. Çok değil, bu kararı bir saat önce vermişti. Asiye'nin çırpınışları, Emine'nin o güzel yüzü katı kalbinde ufak bir sızı oluşturduğu an en doğru olanın bu olduğuna inanmıştı. Sözler dudaklarının arasından çıktığı an bir saniye bile pişman olmamıştı.

Yaşadığı şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyen Asiye ise, “Ne?!” dedi varla yok arası sesiyle. Kadir konuşmasını bitirdiği an gök gürlemişti. O an yanlış duymuş olabileceğine yüzde yüz eminken yine de adama bir daha söyler misiniz, ne dediniz demek isteyen yanını zorlukla durduruyordu.

Bu karanlık gece neden bitmek bilmiyordu?

“Benimle evlen dedim Asiye. Kızınla seni hayatımda istiyorum. Ben size hayal ettiğin o güzel dünyayı vereceğim. Benim yanımda kimse size ne el ne de dil uzatabilir. Kabul ettiğin takdirde seni temin ediyorum eski hayatını unutacaksın. Emine'yi güzel okullarda okuturuz, ona güzel bir gelecek veririz. En önemlisi göçebe gibi sağda solda dolaşmaz bir yuvası olur. Bilmediği o sıcak aile ortamında büyür.”

Kadir'in her bir sözünde kulakları uğulduyordu Asiye'nin. Neler diyordu bu adam? Çıldırılmış olmalıydı. İkisinin evlenme ihtimali asla olamazdı. Yolları aynı yol üzerinde bile olamazdı ama anlayamadığı bir şekilde bu adamın kızına düşkünlüğü vardı. Bu sebepten ister istemez denk düşmeyecek olan yolları bir araya geliyordu.

“Sizinle evlenemem. Emine için de olsa böyle bir şeyin olması imkânsız. Murat'la evlenmek istedim çünkü onunla aynıydık. Ama sizinle değiliz Kadir Bey. Her şeyimiz farklı.”

Hemen evet demeyeceğini bildiği için şaşırmadı olumsuz cevap vermesine. Zaten Asiye gibi bir kadının böyle bir durumda hemen evet demesi mantıksız olurdu.

“Liseye kadar zor bir çocukluk dönemi geçirdim. Uzun boyundan dolayı insanlar genelde beni sırık diye çağırırlardı. Okul arkadaşlarım, köyün meydanında oynadığım arkadaşlarım onlardan uzun olduğum için her fırsatta beni ortalarına alıp üstüme toz toprak atarlardı.”

Geçmiş ağır bir şekilde birer birer gözlerinin önünden geçerken duygusuz bir gülüş oluştu dudaklarında.

“İstesem hepsini dövebilirdim ama zarar vermek istemedim. Ben

onlara zarar vermek istemedikçe onlar bana her defasında canım acı-yuncaya kadar zarar verirlerdi. Toza karşı nefret oluştu ben de. Alerjim olmasa da görmeye tahammülüm olmadığından çoğu kişiye alerjim var diyorum.”

Yan dönen Emine’nin açılan sırtını aynı anda örtüler.

“Babam varlıklı bir adam olduğu için insanların çoğu ondan çekir. Bazen istemesem de o çocuklardan zarar görmemek için babamın adını kullanırdım. Babamın ise ‘Sırık buraya gel,’ demesiyle bütün umudum yerle bir olurdu. Babam sahip çıkmıyordu bana, dışarıdaki insanlar çıkar mıydı? Kendi oğluna sırık diyen bir adam kendi sesini kısamıyorsa başkalarının sesini kısabilir miydi?”

Düğümlenen boğazının geçmesi için bir süre susup ayaklarının altındaki ahşap yüzeyi izledi. Çıt sesi dahi çıkarmayan Asiye neredeyse yerinden bile kıpırdamıyordu.

“Boyumun uzunluğundan her zaman nefret ettim. Hele ki zayıf oluşumdan iğreniyordum.”

O an anladı neden çok yemek yediğini, Asiye.

“Geçmişim yüzünden takıntılı bir adam hâline geldim. Burada boğuluyordum, İstanbul’a gitmek için çok çalıştım ve istediğim üniversiteyi kazandım. Gittim! Kafam çok karıştı, yanımda kimse yoktu. O zamanlar darbeden dolayı ülke karışmış bir durumdaydı ama İstanbul daha felaket bir hâldeydi. Üniversitede örgütlenme başlamıştı. Sağcısı solcusu durmadan eylemler yapıyorlardı. Bu kargaşanın ortasında bir başıma kaldığımda elimi tutan sarı saçlı bir kızın peşine takılıp o kalabalığın arasından uzaklaştım.”

Tekrar sessizleşti. Uzun zamandır hatırlamak istemediği geçmişini sesli dile getirmek onun için oldukça zordu.

“Gel zaman git zaman onunla yakınlaştık. Bana kendimi özel hissettirdi. Boyumun, zayıflığının sorun olmayacağını gösterdi. Yaşadığımız dünya ne kadar cehenneme dönerse dönsün insanın kendi cennetini kendisinin yaratabileceğini gösterdi.”

“Anne?”

Gözlerini aralayan kızının üzerine eğilip terlemiş saçlarını sildi. “Buradayım kızım, uyumaya devam et.” Annesinin varlığını yanında hissettiği an gözlerini tekrar kapadı Emine. Bu görüntü Kadir’in ateşten farksız olan yüreğini serinletti.

“O kıza ne oldu?”

“Onunla evlenmek istediğimi söyledim. Henüz yirmi yaşında olduğumuz için çok erken olduğunu söyledi. Biraz ısrar ettim baktım zorla olmayacak üstüne gitmedim. Gel zaman git zaman hamile olduğunu söylediğinde yanlış anlamasın diye hemen çok sevindiğimi söyledim. Tekrar evlenmek istediğimi söylediğimde yine hayır dedi. Bebek var diye evlenmeye gerek yokmuş.”

Kasılan çenesi yüzünden neredeyse dişleri kırılacaktı.

“Tam üç aylık hamileydi. Bu durumdan ailelerimize bahsettik. Benim ailem daha doğrusu annem evlenmemiz gerektiğini söyledi. Babam ilgilenmiyordu, onun ailesi ise asla evliliği ve çocuğu istemediklerini söylediler. Bebeğimden vazgeçemezdim. Herkes için gelip geçen üç ay benim için dolu dolu geçiyordu. Kamına dokunup bebeğimi hissetmek için neredeyse peşinden ayrılmıyordum. Bir gün köye geri geldim. Annem yine her zamanki gibi ne zaman evleneceksiniz, çocuğu burada bizim yanımızda büyüteceksiniz diyerek başımı ağrıtyordu.”

Kadın ve bebek şu an yanında olmadıkları için Kadir’in içindeki acıyı gözlerinde görüyordu Asiye.

“İstanbul’a döndüm. Evine gittiğimde hastanede olduğunu öğrendim. Çok korktum onlara bir şey oldu diye. İstanbul trafiğinde zorlukla hastaneye geldiğimde onu yoğun bakımda buldum. Annesiyle birlikte yasal olmayan bir yerde kürtaj olmaya gitmiş.”

Tüyleri diken diken oldu Asiye’nin. Oturduğu yerde içi titrerken kollarını birbirine doladı.

“Kızım olacakmış doktor öyle söyledi. Kürtaj olurken çocuğu resmen içinde parçalamışlar. Kan kaybından hastaneye zorla yetiştirilen o kadın ise iki gün sonra gözlerini dünyaya yumdu. O an her şeyden nefret ettim. Bana hayatı kazandıran, kendi bebeğini öldüren kadından nefret ettim. Özellikle annesi olacak o şeytandan.”

Konuşmak istedi ama konuşamadı. Gözlerini yumup burnundan derin derin soludu. Gözleri dolan Asiye elini ona doğru uzatsa da dokunacak kadar cesareti olmadığı için elini tekrardan geriye çekti.

“Evlen benimle Asiye. Emine’ye değer verdiğimi görüyorsun, senin onun üzerine titreğini görüyorum. Nasıl o öğretmenle evlenmeyi kabul ettiysen benimle de et. Ben size zarar vermem, verdirmem de. Bunu mantık evliliği olarak düşün.”

“Geçmişinizi bana anlattığınız için teşekkür ederim. Yaşadıklarınızı derinden hissettiğime inanın. Bize gelecek olursak, olmaz Kadir Bey.

Ben sizin evinizde çalışandım, sizinle evlenip o eve gelin gelmem demek büyük sorunlarında peşimizden gelmesi demek. Anneniz beni asla istemez, kardeşleriniz bana asla alışmaz, akrabalarınız, köydeki insanlar gözünüzün içine bakıyor. Bir Bey'in dul bir kadını aldığı nerede görülmüş? Hele ki bu kadın çocuklu biri. Siz diyorsunuz ya istediğiniz o hayatı size vereceğim diye inanın sizinle evlendiğimizde hayal olan o hayatın artık hayalini bile kuramayız.”

“Sen beni henüz tanıyamamışsın. Ben aileme tek bir söz getirmem. Eğer senin ve Emine'nin arkasından konuştuğlarımı duyarsam merak etme anında susturmasını bilirim. Annemi, kardeşlerimi sorun etme. Ben istiyorum. Seni ve Emine'yi hayatında istiyorum. Mantıklı düşün, benim soyadımı aldığı zaman o eski kocan olacak şerefsiz size yaklaştamaz. Bir kapı bulamıyorsun on kapı bulursun başım sokacak. Herkes bencilce davranıyor bir kere de sen davran. Nasıl ki Emine için o öğretmenle evlenmeyi kabul ettin benimle de et. Ve emin ol ben sizi arkamda bırakıp gitmem.”

Gözleri kızının üzerinde ne diyeceğini bilmiyordu Asiye. Evlilik ciddi bir konuydu. Murat'la evlenip gittiğinde yaşayacaklarından korkmuyordu ama Kadir'e evet derse olacıklardan korkuyordu. Kör değildi. Bu adamın kızına olan düşkünlüğünü görüyor ve mutlu oluyordu. Bir baba kızını seviyorsa o kız hiçbir şeyden korkmazdı. Kadir kızının babası değildi ama kendi canındanmış gibi sevip değer veriyordu.

“Ben öyle kolay kolay korkuyorum demem. Zorluklarla mücadele etmesini çocukluğumdan beri biliyorum. Ne kadar darbe alsam da her zaman ayaklarımın üzerinde durup kendimi savunurum. Ama bazen boyumdan büyük sorunlarımda oluyor. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Nereye gideyim, kime sığmayım? Size evet dediğinde biliyorum ki hiçbir şey kolay olmayacak. Ben yine benimle uğraşanlarla savaşırum ama kızım bu süreçte yıpranır diye korkuyorum. İnanın bana soğukta kalıp donmaya razıyım yeter ki o üzülsün.”

Oturduğu yerden kalktı Kadir. “Ben evet dediğini kabul ediyorum Asiye. Korkacağım bir şey yok diyorsam inan bana yok. Hava aydınlanınca sizi ağabeyinin evine bırakacağım. Çok geçmeden akşam aileme birlikte seni o adam olmayan heriften isteyeceğim. Cümle âlem duyacak sizin bana ait olduğunuzu bu yüzden etrafında olan insanları düşünme. Sen sadece kızını düşün.”

Çiçekli elbisesinin kumaşını sıkmaktan parçalayacaktı Asiye. Sesli

dile getirirne de aslında Kadir'e evet dediğini biliyordu. Ayakta diki-
len adama arkasını dönüp kızının yanına kıvrıldı. Onun küçük bedenini
kollarının arasına alırken gözlerini sınıksı yumdu gözyaşları akmasın
diye. Bir iki asi damla sınırlarını aşıp yanaklarına doğru süzüldüğünde
bu sefer dudaklarını ısırdı.

Eğer çaresiz hissetmeseydi bu evliliği kabul etmezdi. Hayatı güllük
gülistanlık olmayacaktı biliyordu. Ama yine de arkasında duran, kızının
deyimiyle dev gibi olan adamın onları koruyacağına inanıyordu.

Hayat hesapla değil nasiple yaşanır. Eğer nasiplerinde Kadir varsa
bundan sonra onunla yaşarlardı.

Kucağında kıpır kıpır olan kızını zorlukla zapt eden Asiye köyüne
geldiği için biraz huzursuz biraz da mutluydu. Komşularının bir kısmı
kapılarının önlerinde iş yapıyorlardı bir kısmı da pencere kenarların-
da oturmuşlar dışarıyı izliyorlardı. Elllerinde eknek, üstü başı kir olan
çocuklar ise ilk kez gördükleri arabaya şaşkın vaziyette bakıyorlardı.
Ufak bir tebessüm kondur yüzüne. Buradan giderken hiçbir şeyin aynı
olmayacağını biliyordu ama Bey karısı olacağı aklının ucuna gelmemiş-
ti. Ağlanacak hâline gültüyor olmak trajikomik bir durumdu onun için.

Kadir'in kullandığı araba düz yolda durunca gözlerini tedirginlik-
le ağabeyinin evine çevirdi. Yeğenleri kapının önünde oynuyorlardı.
Yengesi ise eli karnının üzerinde tek eliyle çamaşır asmaya çalışıyordu.
Üzüldü onun bu hâlini. Böyle bir hayatı o da yaşamak istemezdi ama
adaletli olmayan dünya onun içinde aynı şekilde ilerliyordu.

"Emine'yi ben alayım."

Kadir'in sesiyle gözlerini evin üzerinden çekti. Neşesi yerinde olan
Emine Kadir'in kollarında yerini alınca arabadan indiler. Asiye önde Ka-
dir ve Emine peşlerinde ağabeyinin evlerine doğru adım attılar. Onları
ilk fark eden yeğenlerinden biriydi. "Halam gelmiş," diyen çocuğun sesi
köyde yankı yaparken çamaşır bıraktığı gibi arkasını döndü yengesi.

"Asiye?"

Ona doğru koşan yeğenlerine tek tek sarılan Asiye hepsinin koşmak-
tan terlemiş olan başlarını öptü.

Emine'yi isteyen çocuklar Kadir'in paçalarına asılıp onu yere indir-
mesi için adama kuvvet uygulamaya çalışırlarken kızı yere indirip indir-

meme konusunda kararsızdı Kadir. Yerdeki çocuklar büyüktü, kollarının arasındaki Emine ise küçüktü. Ya düşürürlerse? Bu düşünceyle kaşları çatıldı çatılmasına ama Emine yere inmek isteyince ister istemez şakağını öptü kızı yere indirdi.

“Dikkat edin düşmesin.”

“Sen kimsin koca adam?”

Erkek çocuğuna sırtıp saçlarını karıştırdı. Hamile kadınla konuşan Asiye’yi yalnız bırakmak istemediği için yanına gitmek istiyordu. Bu yüzden Emine’nin güvende olduğuna emin olup Asiye’nin yanına gitti. Onu tanımayan kadın kim olduğunu sorguluyordu. Selamını başını eğip kaldırarak verdi.

“Yenge, kendisi Kadir Karaaslan. Karaaslan köyünün Bey’i.”

Şaşkınlıktan dili tutulan kadın adamı incelerken içeriden, “Sonunda döndün kürkü dükkânına,” diyerek evden çıkan ağabeyini Kadir’in öfkelikli bakışları karşıladı.

Bira içmekten şişen göbek, çürümüş dişler ve başının üstünde tel tel kalmış saçlar. Aslında ayakta zor duran bu adama Asiye bile yumruk atsa günlerce kendine gelemezdi. Ne olursa olsun ağabeyine saygı duyuyor olacak ki şiddete başvurmamıştı.

“Bu adam da kim?”

Asiye cevap versin diye bekledi. Eğer kendini tanıtırса ilk olarak yumruğuyla tanışmış olacaktı bu vasıfsız elaman.

“Kadir Karaaslan.”

“Karaaslan köyünün Bey’i mi?” diyen ağabeyi ondan epey uzun olan Kadir’i baştan aşağı incelerken aklında bu adamın kardeşinin yanında ne işi var soruları dolanıyordu.

“Evet, o. Biz evleneceğiz, eğer siz de müsaitseniz beni akşam istemeye gelecekler.”

Ağzı gibi gözleri de açıldı adamın. Eli ayağı birbirine karışmış aşağıda duran Doğan markalı araca bakıp duruyordu. Nasıl oldu bilmiyordu ama belli ki kardeşi iyi yere kapak atmıştı. Kız kardeşinin kolundan tuttuğu gibi kendine çekip yanaklarını öptü peş peşe.

“Gülüm benim. Ne kadar endişelendim haberin var mı yokluğunda? Sizi aramadığım yer kalmadı, demek Karaaslan köyüne sığındın. Bileydim oraya da bakardım.”

Kollarının arasındaki Asiye’yi bir hışımla çekip alan Kadir, “Uzatmayalım,” dedi katı sesiyle.

“Akşam yedi gibi burada olacağız, herhangi bir hazırlığa gerek yok. Asiye ve Emine kapıda bekleyen adamlara emanet, olurda onlara zarar verirken gözünün yaşına bakmam yakarım canını.”

“Aman Bey'im. Bacım başımın tacıdır, merak etmeyin gözüm gibi bakarım onlara ben. Bu arada Asiye'nin eski kocası geldi. Neredeyse her gün buraya geliyor geldiler mi diye bakmaya bugün de gelirse sorun çıkmasın.”

Asiye tedirgin olmuş bir vaziyette kızına baktı. Kadir kendinden o kadar emindi ki ne kadar tedirgin olursa olsun ona güvenmekten geri durmuyordu.

“Sen onları huzursuz etme yeter. Bir Allah'ın kulu yaklaşılamaz bu kapiya.”

“Tamamdır Bey'im.”

Neredeyse mutluluktan göbek atacaktı ağabeyi. Çocuklarının arasında oynayan kızını kucağına alıp, “Dayısının bir tanesi,” diyerek çocuğu öperken Asiye şaşkınlıkla bakıyordu ona. Kendi çocuklarını sevmeyen adam kızını kucağına almış öpüyordu.

“Çocuğu sarsma!”

Adamın kollarının arasından Emine'yi alıp dağılan üstünü düzeltti. Acaba akşama değil de hemen mi gelselerdi? Bu adam belli ki Asiye'yle Emine'yi daraltacaktı.

“Sorun yok Kadir Bey, ben baş edebilirim onunla.”

Buna inancı tam olsa da yine de huzursuzdu. Emine'yi annesinin güvenli kollarına bıraktı. Geriye çekilmeden dudakları Asiye'nin yazmasından taşan saçlarına değdi. Asiye korkuyla geriye çekilemeden bir kolunu kadının ince beline dolayıp onu kendine doğru çektiğinde kızıyla yüzü adamın sıcacık göğsüne değdi.

“Kapıda korumalar olsa da sizi Allah'a emanet ediyorum. Ben gelinceye kadar kendinize iyi bakın.”

Önce Asiye'nin başını ardından da Emine'nin başını öpüp geriye çekildi. Utançtan yanakları kızaran Asiye adamın yüzüne bakamıyordu. Emine ise “Gidiyor musun?” derken o kadar tatlıydı ki Kadir nasıl arkasını dönüp gidecekti bilmiyordu.

“Akşam geleceğim.”

“Söz mü?”

“Söz. Bekle beni tamam mı?”

“Tamam.”

Geriye doğru adım atıp arkasını döndü. Karşısına alacağı kişilere meydan okumaya giderken tekrar arkasını dönüp gidişini izleyen anne kızı iç çekerek baktı.

Bu akşam kıyamette kopsa Kadir ikisine de geç kalmayacaktı. Oldu ki gelemeydi o zaman nefesi çoktan bu dünyandan göçüp gitmiş olacaktı. Eğer bir söz veriyse o sözünün arkasında sonuna kadar duracaktı.

Kadir Karaaslan üç kişilik yuvasını kurmaya hazırlanıyordu ve bunu herkes duyacaktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Eskimiş ahşap parçasının arasından evin içine giren hamamböceğini gözlerini kaçırmadan izleyen kızına buruk bir tebessümle bakıyordu Asiye. Yüreğinde volkan patlamış, ateşi bütün organlarını sarıyordu. Her nefes alıp verdiği anda ateşin dumanı burnundan dışarıya çıkıyor, çevresindekileri de yakıyordu.

Saat on altı otuzdu. İki saat sonra hava kararacak, Kadir ve ailesi onu istemeye geleceklerdi. Hoş geleceklerine dair inancı yoktu. Kadir her ne kadar onların hâline acıyıp evlenmek istediğini söylese de Fadime Hanım'ın onu ve kızını kabul edeceğini asla düşünmüyordu. Kendi kullaklarıyla duymuştu, akrabasından bir kızla evlendirmek istediğini. Dul bir kadını oğluna gelin almazdı hele ki bu dulun dört yaşında bir kızı varken adını dahi anmazdı.

Sabahtan beri mutfaktan çıkmayan yengesinin hâline acıdı. Evin içine girip artık bu duruma müdahale etmesi gerekiyordu. Her ne kadar sürekli soru sormalarından bıkmış olsa da yengesinin yorulmasını istemiyordu.

Kızının elini tutup evin içine girdi. Ağabeyi üzerine kareli gömleğini, altına da krem rengi kareleri olan kahverengi kumaş pantolonunu giymişti. Sabahtan beri heyecanı geçmek nedir bilmiyordu. Neredeyse kız kardeşi zengin bir yere gelin gidecek diye oynayacaktı. Onun bu içler acısı hâlini gördükçe sinirleniyor, ağzına geleni yüzüne saymak istiyordu.

Bu evden nasıl çıktığını ilk günkü gibi hatırlayan zihni hiçbir zaman ona unutturmayacaktı o anı. Kızıyla bir başına kimsesiz bırakan ağa-

beyini her ne olursa olsun affetmeyecekti. Yıllar geçse de aradan onu Kadir’e evet demeye iten durumu bir an olsun unutmuyacaktı.

“Kaçta geleceklerini sana söylediler mi Asiye? Yemek yemedik bu saate kadar. Gelseler de yemeğimizi yesek.”

Kucağına gelmek isteyen Emine’yi kollarının arasına aldı.

“Yemeğinizi yiyin, geleceklerini sanmıyorum. Oldu ki geldiler bu evde yemek yiyeceklerini düşünmüyorum. Hepsi zengin insanlar emin ol bizim yemeğimizi ne canları çeker ne de mideleri alır.”

Kaşları çatılan ağabeyi, “Ne demek gelmeyecekler?” derken sesinin tonunu yükseltti. Korkudan göğsüne sokulan kızının saçlarını incitmeden okşarken ağabeyine karşı meydan okumaya devam ediyordu.

“Hiç utanmıyorsun değil mi? Adam zengin diye neredeyse ayaklarına kapanacaksın. Sen bizi bu evden kovdun, o yağmurda gidecek bir yerimiz yokken el kadar çocukla dışarıda kaldım ben. Bizi merak edip endişeleneceğine zengin adamın ayaklarına kapanacaksın.”

Titreyen kızı korkmasın diye derin nefes alıp ses tonunu alçalttı.

“Yahu insan bir merak edip sorar bu adam seninle neden evlenmeyi kabul etti diye. Kim olduğunu bile bilmediğin bir adamın sırf zengin diye sorgulamadan eve gelmesini kabul ediyorsun. Sen nasıl ağabeysin? Hiç mi için acımıyor? Ben senin öz kardeşimim. Aynı anne babadan doğduk, seninle çocukken aynı tabaktan yemek yedik. Kardeşim iyi midir kötü müdür neden sormuyorsun?”

Oturduğu yerden kalkan ağabeyi, “Niye böyle konuşuyorsun?” derken oldukça zorlanmıştı. “Ben sana ağabeylik yaptım nankörlük yapma. Kimse sana sahip çıkmazken ben çıktım. Çocuğunu kendi çocuklarımdan ayırmadım. Elimde ne varsa sizinle paylaştım. Her şeyi geçtim seninle evimi paylaştım.”

“Babamın evi burası. Yani benim de evim sayılır. Ben burada yan gelip yatmadım, çalışıp her zaman size destek oldum. Sen doğru düzgün çalışmadın, hep bekledin ki ben getireyim. Kadir Bey’in geleceğine dair olan inancım yok, oldu ki geldiler adam neden sana para versin? Sana değer verdiği için bizi bu eve getirmede, bana değer verdiği için getirdi. Eğer gelirse herkes duyacak evleneceğimizi. İstese evden kaçmış bir kadına nikâh kıyar evlendiğini öyle duyururdu ama yapmadı. Sen benim en yakınımın ama en uzağımdasın o ise en uzağım ama en yakınım gibi yanımda. Ben ne yaşıyorsam senin yüzünden yaşıyorum bunu unutma.”

Ağzı açık kardeşini dinleyen adam öfkelenirse de birazdan evlerine

gelecek olan düñürleri yüzünden öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu. Gözleri çakmak çakmak yanan kardeşine karşılık verdiği an evin altını üstüne getirirdi. Onunla uğraşacak gücü vardı var olmasına ama yeri ve zamanı değildi şimdi.

“Siz neyi tartışıyorsunuz, düñürcüler geliyor.”

Yengesinin sesiyle bakışları pencereyi buldu. Bir şey gözükmiyordu. Yere inen kızının elini tutup kapıya ilerledi. Aralık olan kapıyı açtığı anda onu kenara iterek dışarıya çıkan ağabeyine bakmadan bayırdan aşağı doğru gelen arabaların üzerinde göz gezdirdi.

Tek tek saydı. Yaklaşık on araba vardı. Eli ayağı birbirine girdi. Kadir gelmişti, söz verdiği gibi ailesini alıp onu istemeye gelmişti. Gelmez diye üstüne çeki düzen de vermemişti. Ne yapacağını bilmiyordu. Ağabeyiyle yengesi mutlu bir şekilde onları karşılamayı beklerken o taş kesilmişti kapının önünde.

Aynı anda duran arabadan indiler. Kadir siyah takım elbisesiyle kalabalığın içinde dikkat çekerken Fadime Hanım oğlunun arkasında başı dik bir şekilde ilerliyordu. Onu nasıl ikna ettiğini deli gibi merak ediyordu. Hatta sadece onu değil kardeşlerini ve akrabalarını da. Neredeyse yirmi kişi gelmişlerdi ve gelen insanların kucakları bohçalarla doluydu. Güç almak istercesine kızının elini sıktı. Hiçbir şeyden haberi olmayan küçük kızı elindeki şekeri yerken onun iç dünyasında kıyamet kopuyordu.

“Hoş geldiniz Bey'im.”

Kapının önüne geldiklerinde kenara çekildi. İçeriye giren ilk Kadir olunca rahat nefes alıp, “Hoş geldiniz,” dedi. Tam gelmezsiniz sanıyordum diyecekti ki Fadime Hanım ile göz gelince sustu.

“Hoş bulduk. Bunlar sizin.”

Kollarının arasındaki çiçeklerin bir kısmını ona bir kısmını kızına veren adama tebessüm etmek istese de üzerindeki yoğun bakışlar nedeniyle tebessümün izi dahi oluşmuyordu dudaklarının üzerinde.

“Benim mi bunlar?”

“Evet, beğendin mi?”

“Çok beğendim, anne bak.”

Kızının elinin üstünü okşayıp bir adım öne çıktı. Fadime Hanım'ın elini öpmek için eğildiğinde Fadime Hanım elini vermeden Kadir'in peşinden salona girdi. Böyle bir tepkiyi beklediği için hiçbir duygu hissetmedi. Bencillik mi yapıyordu? Sırf kıızıyla başını sokacak bir yer bulmak için ondan üstün olan bu adamla evleniyordu. Bu adamın eğer yarası olmasaydı biliyordu ki ne onu fark ederdi ne de kızını.

İçeriye giren insanlara, “Hoş geldiniz,” diyerek peşlerinden ilerledi. Ev küçüktü. Ailenin büyükleri koltuklara sıkışırken derin nefes alıp kızıyla birlikte geriye çekildi. Normalde isteme olduğu zaman gelin mutfakta beklerdi. Sıra kahve dağıtmaya gelince o zaman mutfaktan çıkar tek tek misafirlere kahveleri dağıtırdı. Eğer babası kızı verdiyse bir kez de el öpmeye çıkar ardından yine mutfığa dönerdi. Damatla tek bir kelime konuşmazlardı. Bazı ailelerde istemenin olduğu hafta gelin evinden teliyle duvağıyla alınırdı. Bazı ailelerde ise bu bir ya da iki ay bulabiliyordu.

Eğer damat tarafı ellerinde bohçayla geliyorlarsa gelini almaya geliyorlar demektir. Kadir akrabalarını getirdiği gibi elleri de dolu gelmişti. Akli karmakarışık, ne olup ne bitecek diye düşünmekten burnu kanayacaktı neredeyse Asiye’nin.

“Nasılsınız Bey’im?”

Ses çıkmayan ortamda bir tek konuşan ağabeyine, “Sağ olasın, iyiyim,” diyen Kadir bakışlarını onun üzerinden çekmezken eli ayağı daha çok birbirine karışıyordu. Çaktırmadan bakışlarını ona çevirdiğinde genç adamın sıcağından bunalıldığını fark etti. Siyah ceketinin önü açık olsa da belli ki rahatsız olmuştu. Salon küçüktü, küçücük odanın içine neredeyse yirmi kişi sığmaya çalışırsa olacağı buydu.

“Bunaldım,” diyen Fadime Hanım’ın memnuniyetsiz sesiyle bakışlarını ona çevirmeden Kadir’in gözlerinin içine baktı. Nasıl ikna etmişti? Hâlâ imkânsız geliyordu ona Fadime Hanım’ın burada olması. Sanki bir rüyanın içindeydi.

“Kahveleri içelim mi?”

Kadir’in dayısının konuşmasıyla ağabeyi sandalyeden öne doğru kaydı.

“Yemek yiyelim önce.”

“Hiç gerek yok. Biz evde yiyip geldik, kahveleri içsek yeter.”

Dünürlerin kız evine geldiği ilk gün yemek yemesi adettendir. Sabahattan beri mutfaktan çıkmayan yengesine acıdı. Her ne kadar ağabeyine kızgın olsa da onun için üzülmüştü. Sevmiyordu bu kadar vicdanlı olmayı.

“Yemek yemeye gerek yok Resul Bey, biz kahvemizi içtikten sonra Asiye’yle Emine’yi alıp gideceğiz.”

Kadir’in ortaya attığı pimi çekilmemiş bombaya bakakaldı Asiye. Ortada duran bombayı eline alan Resul patlatmaya hazırlanırken Kadir ve akrabaları rahatlarını bozmadan oturmaya devam ediyorlardı.

“Olur mu öyle şey? Bilirsiniz ki kız istenmeden önce kız evinde yemek yenir, kız istenip verildikten sonrada bir tarih belirlenir damat tarafı da kızı almaya gelir. Siz adetleri bilmez misiniz?”

Elini sağ dizinin üzerine bırakıp kaşlarını kaldırdı Kadir. Karşısında duran erkek görünümündeki adam olmayacak karaktersizi gözleriyle ezerken Resul bu bakışlardan fazlasıyla rahatsızdı.

“Kardeşine bir kere bile ağabeylik yaptın mı Resul? Yapmadın. Onu ağlattın mı? Fazlasıyla. Onu sokağa attın mı? Evet. Sen ona bu kadar kötülük yapmışken, senden nefret ediyorken sakın her şey yolundaymış gibi davranma. Asiye’yi buraya getirdim çünkü onu babasının evinden alarak karım yapmak istedim. Merak etme Asiye’yi ilgilendiren adetlerin hepsini eksiksiz yapacağım. Ama seni ilgilendiren kısma gelince beklentin olmasın baştan söyleyeyim. Ben buraya Asiye’nin elinden kahve içmeye geldim. Başta sen olmak üzere bu köyde ve diğer köyde herkes duysun ki Asiye karım, kızı da kızımdır. Bir Allah’ın kulu onu ve kızını üzecek bir şey söyler ya da yaparsa karşısında beni bulur demek için buradayım. Asiye sahipsiz değil, Asiye babasının evinden gelin çıkarak Kadir Karaaslan’ın karısı olacaktır.”

Son sözlerini annesinin gözlerinin içine bakarak söyleyen adam yaşlı kadının kızaran gözlerini umursamadan şok olmuş hâlde bakan Resul’e döndü.

“Anladın mı Resul?”

Resul sağ da sol da içen bir adam olsa da akıllı bir adamdı da. Para gelecek yeri elinin tersiyle itmezdi. Bugün yüzüne bakmayan bu adam yarın bakardı. Kardeşinin kalbinin yumuşak olduğunu çok iyi bilen adam bu adama giden yolların kardeşinden geçtiğini de bilecek kadar aklı başındaydı.

“Ne deseniz haklısınız Bey’im. Kız kardeşime ağabeylik yapamadım. Çok pişmanım onu üzdüğüm için, kalbini kırdığım için. Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum bu saatten sonra. Sizin onu üzmemeyeceğinize eminim. Verdim gitti Asiye’yi.”

Fadime Hanım, “Sabır,” diyerek nefesini dışarı bıraktı. Asiye’nin ise gurursuz ağabeyine artık diyecek tek bir kelimesi olmadığı için onu görmezlikten geliyordu. Eğer bu adamla kardeş olduğunu düşünürse dağa bayıra atardı kendini rezil oldum diye.

Asiye kahveleri yapmak için mutfığa girdi. Peşinden gelen kızı hâlâ ne olduğunun farkında değildi. Burnu sızladı. Akmak için fırsat kolla-

yan gözyaşlarını bu gece asla akıtmayacaktı. Madem Kadir sözünü tutup gelmişti o da verdiği kararın arkasında olup ilk fırsatta kaçmayacaktı. Belli ki Fadime Hanım ona çektirecekti. Buraya zorla getirildiği belliydi. Gözlerindeki nefreti fark etmemek imkânsızdı. İnce dudakları sesli söylenmese de kısık sesle söylenip duruyordu. Buna rağmen Kadir tek bir kelime etmiyordu. Gözlerine bana güven der gibi bakıyor, onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Güveniyordu, güvenmeye de devam edecekti.

Pişen kahveleri fincanlara döktükten sonra kızına döndü.

“Gel kızım.”

Annesini küçük adımlarla takip eden Emine hâlâ kollarının arasındaki çiçeği bırakmazken kızının bu hâline gülümseyen Asiye gülüşünü toparlayıp salona girdi. Adımları ilk önce Fadime Hanım’a doğru ilerledi. Tepsiyi yaşlı kadına uzattığında başını başka yere çeviren kadın kollarını göğsünün üstünde toplayınca bakışları ister istemez Kadir’i buldu. Başıyla diğer akrabalarını işaret etti. Dediğini yapıp diğer akrabalarına kahveleri dağıttı. En son Kadir’e verdikten sonra boş sandalyeye oturup kızını kucağına aldı.

“Tükendim,” diye söylenen Fadime Hanım sağ bacağını durmadan sallarken Kadir sanki o yanında yokmuş gibi kahveden bir yudum alıp dik olan oturuşunu daha da dikleştirdi. Oturduğu hâlde bile boyunun uzunluğu gözler önündeydi. Amcasına hadi diyerek gözleriyle işaret etti. Fincanı sehpanın üstüne bırakan adam ellerini dizlerine koyarak öne doğru kaydı.

“Kadir az önce konuştuğu için fazla uzatmayacağım. Asiye kızımızın da rızasıyla Kadir oğlumuzla evlendirmek isteriz onu.”

Kısa boylu kumral adam Asiye’nin yüzüne bakarak konuşsa da ondan önce lafa atlayan ağabeyi, “Hayırlısı olsun. Bir ömür boyu mutlu mesut yaşasınlar diyerek,” konuştuğunda Asiye artık burnundan solu-yordu. Onun kızaran yüzünü gören Kadir, “Bu kadar yeter,” diyerek ayağa kalktı.

“Yarın düğünümüz var, tanıdıklarınıza duyurun. Gelmek isteyenlere kapımız açıktır bilinsin. Sizden bir beklentimiz yoktur, gelecekseniz kendiniz gelin kâfidir.”

Herkes sırayla ayağa kalkarken Asiye ne yapacağını bilemez bir hâlde kalabalığın arasında kalmıştı. Şimdi mi gidiyordu bu evden?

“Madem yarın olacak düğün o zaman sabah Asiye’yi bu evden gelin olarak çıkarsanız daha uygun olmaz mı?”

“Olmaz,” diyen adam, “Çıkalım mı?” diyerek Asiye’ye yaklaştı. Gidip gitmeme konusunda kararsızdı genç kadın. Kızı kalabalıktan bunaldığı için kollarında sıkıldığını belli ederken bakışları ister istemez yanından geçip giden kadınların yüzünü buluyordu. Fadime Hanım herkesten önce çıkmıştı dışarıya.

“Korkuyorum, doğru mu ettik emin olamıyorum. Aileni nasıl ikna ettin bilmiyorum ama hiçbiri burada oldukları için mutlu değiller. Özellikle annen, elinden gelse beni parçalayacak gibi bakıyor.”

“Parmağının ucuyla bile dokunamaz sana. Gönlün rahat olsun, hadi gidelim.”

Geriye gitmek istiyordu ama korkularına meydan okuyan ayakları ileriye doğru adım atıyordu. Belinde Kadir’in elini hissettiği an sarsak adımları hepten birbirine girdi. Hava henüz kararlamamıştı. Emindi ki bütün komşuları dışarıda meraklı gözlerle onların evine bakıyorlardı. Bir an utançtan başını yere eğecek gibi oldu ama Kadir’in elini beline bastırmasıyla başını eğmedi. Birlikte dışarıya çıktılar. Akrabaları arabalara binmemiş kenarda durarak onların geçmelerini bekliyorlardı. Yengesiyle ağabeyinin ise gözleri koridordaki bohçaların üzerindeydi.

“Emine’nin kulaklarını kapa.”

Belinden silahını çıkaran Kadir havaya doğru tuttu. Anında kızının kulaklarını kapatırken üç kez silahı ateşleyen Kadir, “Herkes bilsin ki Asiye, Kadir Karaaslan’ın eşi oluyordur. Yarın Karaaslan köyünde düğünleri olacaktır,” diyerek bağırdı.

Genelde damatlar evlenecekleri zaman kızı istedikten sonra gelinin kapısında havaya üç kez ateş edip düğünleri olacaklarını duyururdu. Asiye’nin ilk kocası bunu yapmamıştı ama Kadir’in yapması onu şaşırttığı gibi etkilemişti de. İnsanların hemen hemen çoğu Bey dul kadın mı almış? Hem de çocuklu diye konuşsalar da dikkati yanındaki adamdaydı.

Böylesine güçlü bir adamla evli olmak başına ne getirecekti bilmiyordu. Bildiği her düştüğünde bu adamın elinden tutup onu ayağa kaldıracağıydı.

Yanılacak mıydı? Yanılmak istemiyordu. Her erkek aynı değildi. İlk kocasıyla yaşadıklarını Kadir’le yaşayacak diye bir kural yoktu.

Olmamalıydı.

Olursa ne olurdu?

O zaman ayakta duracak gücü olur muydu?

ONUNCU BÖLÜM

İssız sokakta yürümekten korkan insanlar kalabalık sokaklarda yürümeyi tercih ederlerdi.

Kalabalık insan yığınının ortasında kızıyla birlikte yürüyen Asiye dışarıya karşı güçlü görünümünü yansıtsa da bu kadar insanın etrafında olmasından ürküyordu. Erkeklerin bakışları sert, kadınların dudaklarında hoşuna gitmeyen sözcükler vardı. Her ne kadar gözleri kötülüğü görmek istemese, kulakları zehirli sözleri duymak istemese de görüyor ve duyuyordu. Buna rağmen geriye dönmek yerine bu insanlarla birlikte arabalara doğru gidiyordu.

Ona güven veren tek kişi yanında yürüyen adamdı. Elini beline koymuş meraklı bakışlara meydan okuyordu. Aklından geçenler emindi ki onun aklından geçenlerden farklıydı.

“Feride, sen annemle benim arabaya gel.”

Adımları Kadir’in arabasının önünde durdu. Herkes geldikleri arabalara sırayla binerken gözleri Fadime Hanım’ın üzerindeydi. Siyah şalını boynuna dolayan yaşlı kadın ona bir kere bile bakmadan arabanın ön koltuğuna yerleşti. Feride de oyalanmadan arka koltukta yerini alınca Kadir’in yönlendirmesiyle Feride’nin yanına oturdu. Bakışları dizlerindeydi. Onun üzerindeki durgunluğu fark eden Emine ise annesine zorluk çıkarmadan göğsünde sessizce etrafa bakıyordu.

Arabayı çalıştıran Kadir diğer arabaların peşine takılırken ona ve Emine’ye baktığının farkındaydı ama adama bakamıyordu. Açıkçası Fadime Hanım’dan çekiniyordu. Bunu fark eden Kadir henüz birbirlerine alışmanın erken bir zaman olduğunu bildiği için hiç kimsenin üzerine

gitmeyi düşünmüyordu. Aynı evin içinde yaşayacaklardı. Kız kardeşi ve erkek kardeşleri Asiye'ye uyum sağlardı ama annesi sağlamazdı. Tek bir sözüyle getirmişti onu buraya. O evdeyken anne kıza tek laf getirmezdi. Eğer evden uzaklaştığında onlara kötü davranırlarsa, Asiye'de bundan bahsetmezse birbirlerine alışmaları imkânsız olurdu. Baştan nasıl başlanıyorsa öyle devam edeceği için şu an en büyük sorumluluk ona aitti.

Toprak yolda araba zorlanarak giderken çeşmenin önünde duran arabaları fark edince kaşları çatıldı. Önündeki araçlar durduğu vakit arabayı durdurup belindeki silaha uzandı.

“Ne oldu Kadir?”

Arabadakilerin telaş yapmalarını istemiyordu. “Sorun yok ana, geleceğim ben,” diyerek arabadan indi. Karşı karşıya gelen adamlara doğru yürürken kadınlar merak ve korkuyla arabanın içinde onları görmeye çalışıyorlardı. Hepsinin aklında ne oluyor sorusu dönerken Asiye eski kocasının arabanın önünü kestiğini düşünüyordu. Korkuyla kızına sımsıkı sarılmış, onu kollarının arasından alacakmış gibi yüzünü de göğsüne saklamıştı. Tedirgin hâlini fark eden Fadime Hanım ise tek kelime etmiyordu. Asiye'nin yanında oturan kızına dönüp, “Korkma bir şey yoktur,” dese de kızının beyazlayan yüzü onu da endişelendirmişti.

“Feride, iyi misin? Yüzün kireç gibi oldu.”

“Mi... midem bulanıyor anne.”

Arabanın kapısını açıp kenara kustu. Fadime Hanım, “Bir hastalanmanız eksikti,” derken dayanamayan Asiye kızını koltuğa oturtup, “Hemen geliyorum,” diyerek Feride'nin yanına gitti. Genç kızın uzun saçlarını tutarken gözleri erkeklerin olduğu kısma kayıyordu. Sarışın, kumral, esmer, uzun boylu, kısa boylu, şişman, zayıf adamların arasında eski kocası yoktu. Mevzunun onu ilgilendiren bir durum olmadığına sevinmişti sevinmesine ama kulakları yine erkeklerin olduğu kısımdaydı. Eğer arabanın önünü kesiyorlarsa bir nedenleri olmalıydı.

“Bizden kız almak kolay olmaz Kadir Bey, adetleri bilmez misin?”

Konuşan adamın sesi ona ve Feride'ye ulaştığında Feride sessizce ağlamaya başladı. “Sen iyi misin? Eğer korkuyorsan korkma bize bir şey yapamazlar. Eminim birazdan gideceğiz.” Başını iki yana salladı Feride. Asiye'nin arkasından konuşan adamı görmeye çalışırken kadının beline sarıldığının farkında değildi.

“Arabanın önünü kestiysen bir diyeceğin olmalı Fatih Sancar, sen

genelde arkadan iş çevirirsin, karşıma gelip konuşmaya cesaret etmezsin. Söyle ne diyeceksen yoluma bakacağım.”

Çatık kalın kaşları, uzun boyu ve geniş omuzlarıyla ondan kısa olan adamın karşısında meydan okuyan Kadir burada durduğu her saniye öfkeden ayaklarının altındaki toprağı eziyordu.

“Sinirli gördüm seni, damat oluyorsun bu kadar gerginlik iyi değil. Bak benden duymuş olma kadınlar sinirli erkeklerle yapamazlar, günümüz değişiyor artık. Eskiden her şeye boyun eğen kadınlar şimdi başlarını kaldırır hâle gelmişler. Yenge hanım seni terk ederse şaşırma.”

Sol elinin parmaklarını avcunun içine aldı. Sağ elinde duran silahını Fatih’in alınına dayamamak için zor duruyordu ama yumruğunu adamın çilli yüzüne geçirebilirdi.

“Bas git, elimden bir kaza çıkacak.”

Sırıtarak geriye çekildi Fatih. “Eh madem damat beyin sabrı yok biz gidelim. Ne demişler bugün sana yarın bana. Bakarsın yakın bir zamanda sizin köyden bir kız almaya gelirim. Ne de olsa artık akraba sayılırız.”

“Seninle akraba olacağıma ölmeyi tercih ederim. Yolumu bir daha kesersen bacaklarını götünden ayırırım bunu aklına kazı.”

Silahını beline yerleştirip arkasını döndü. Fatih’in suratını dağıtamadığı için öfkeden kudurmak üzereydi. Arabaların içinde korkulu gözlerle onları izleyen kadınlar olmasaydı düzenbaz olan bu adamı ayaklarının altındaki çamurlu toprağa gömerdi. İki dakika içinde kan beynine sıçramıştı gerilmekten.

“Sakin ol Kadir, akli sıra büyüklük taslamaya çalışıyor. Suyu ısındı, yakında keseriz hesabını.”

Yanında yürüyen kuzeni Tahir’e, “Derdi neymiş öğren,” dedi gözleriyle arabanın içini kontrol ederken. Asiye ve Emine sakın bir şekilde oturuyordu ama kardeşi iyi gözükmüyordu. Annesi genelde bu tarz durumlara babasından dolayı alışık olduğu için onu etkileyen bir durum yoktu. Bıraktığı gibi yerinde oturuyordu.

“Hadi ayrılalım bu köyden, elimden bir kaza çıkacak.”

“Olur abi.”

Yerine geçti. “İyi misin Feride?” Gözlerini sınıksız yuman Feride, “Midem bulanıyor,” derken yaşadığı korkuyu ağabeyine hissettirmemeye çalışıyordu ama pek başarılı olamıyordu. “Korkacağınız bir durum yok. Evimize gidiyoruz rahat olun.” Arabayı çalıştırmadan önce gülümseyerek yüzüne bakan Emine’nin yanağını hafifçe sıkıp önüne döndü.

Gerginliğini veya öfkesini asla ailesinin yanında belli etmezdi. Bu saatten sonra tek başına da değildi artık. Bir karısı ve kızı olacaktı. Koruması gereken iki kişi daha olacaktı hayatında. İkisi onun emanetiyken saçlarının tellerine zarar gelmesine izin vermeyecekti. Verenin canını acımadan yakmasını bilirdi bilmesine ama onların canlarının yanmasına fırsat vermemek için eskisinden daha dikkatli olacaktı. Çünkü artık başında yeni bir düşman vardı.

Bir saat sonra köy meydanı.

Sığındığı köye geri gelen Asiye'yi bu sefer davullar, zurnalar karşılıyordu. Köyün meydanından Kadir'in evine giden yolun yukarısına kadar insanlar sokağa dökülmüştü. Çadırlar kurulmuş, kadınlar kocaman tencerelerin içinde çeşit çeşit yemekler yapıyorlardı. Bu insanlar saat kaçta hazırlanmıştı? Arabalar köyün meydanında durunca Kadir arabadan indi.

“Sen sabır ver Allah'ım,” diyen Fadime Hanım'da arabadan inince Feride kötü hissetmesine rağmen annesini takip etti. Arabanın içinde bir tek Asiye ve kızı vardı. Genç kadın neredeyse ağlamak üzereydi. Arabanın etrafım dönen Kadir kapıyı açıp elini onlara uzattığında bir an ben yapamayacağım diyecek gibi oldu. Onun çekindiğini gören Kadir arabanın içine eğilip Emine'yi kucağına aldı. Mecbur arabadan inmek durumunda kaldığı için Kadir'e doğru yanaştı. Yan yana geldikleri andan beri yine elini beline koyan Kadir yürümesi için eliyle beline baskı uyguladığında adım attı. Başı dik bir kadındı ama şu an insanların yüzüne bakamıyordu. Bir an önce kızıyla birlikte eve girip herkesten uzakta olmak istiyordu.

“Beyim hayırlı olsun, rabbim evliliğinize zeval vermesin.”

Başını eğip kaldırdı Kadir.

“Evliliğinizde iş hayatınız gibi bereketli olsun Bey'im. Huzurunuz kaçmasın hiçbir zaman.”

Tekrar başım eğip kaldırdı. “Sağ olasınız.” İnsanların hemen hemen hepsi onları tebrik etse de meraklı gözleri Asiye'nin ve Emine'nin üzerinde dolaşıyorlardı, bazı kadınların ise Fadime Hanım'm.

Fadime Hanım her ne kadar içinde fırtına yaşasa da etrafına laf vermemek için oğlunun yanında yürüyordu. Yüzünde sevinç olmasa da oğlunu yalnız bırakmıyordu.

“İnanılacak gibi değil, koskoca Bey neden dul bir kadınla evlenir ki? Ona kız oğlan kız yakışır, hiç yakışmış mı bu kadın yanma?”

Başını sağ tarafına çevirdi Asiye. Kendi yaşlarındaki kızların yüzüne bakarken nefret veya sinirli bir yüz ifadesi yoktu yüzünde. Kırgınlık vardı. Yaşadığı hayata, kaderine kırgındı. Böyle bir hayatı yaşamayı o da istemezdi ama işler onun istediği gibi gitmiyordu.

Bakışlarını önüne çevirip yürümeye devam etti. Sanki her adım attıklarında davulun sesi daha bir yükseliyordu. Kızı küçük ellerini birbirine vuruyor, o güzel gülümsemesiyle etrafına bakıyordu. Düğün olduğunun farkındaydı, evlenen kişinin annesi olduğunun farkında değildi. Burnu sızladı Asiye’nin. Yanağının içini ısıtıp gözlerinin dolmasına izin vermedi. Burnundan alıp verdiği soluğu siniri yüzünden küllenen ateşten çıkan silik duman gibiydi.

Kapının önüne gelince durdular. Fadime Hanım siyah şalını düzeltip bir basamak yukarıya çıktı. Emektarı Ayşe Hanım’ın uzattığı bozuk para testisini eline alıp Asiye’ye uzattı. Bakışlarını önce Kadir’e çevirdi genç kadın.

“Testiyi alıp yere fırlat.”

Bunu biliyordu bilmesine ama bu kapıda yapacak olması onu fazlasıyla şaşırtıyordu. Bu kadarını beklemiyordu çünkü. Titreyen ince uzun parmakları Fadime Hanım’ın elinden testiyi aldı. Gözleri tekrar Kadir’le buluştu. Kapının önündeki mermeri işaret eden genç adam Emine’yle geriye çekildiler. Davullar, zurnalar durmuş insanlar çıt sesi dahi çıkarmıyorlardı. Bedeni ateşten yanıyordu Asiye’nin. Testiden önce yere o devrilecekti. Herkesin gözleri onun üzerindeyken eli ayağı birbirine karışıyordu.

Testiyi havaya kaldırıp bütün gücüyle yere attı. Bozuk paralar etrafa yayılırken parada gözü olmadığım göstermek için bozuk paraların üzerine basarak Fadime Hanım’ın yanına çıktı. Elindeki beyaz şalı Asiye’nin başına örten Fadime Hanım kulağına doğru eğildi.

“Sanma ki bu evde huzur bulacaksın, kalbinde olmadığın adamın yatağında olmak seni cehennem ateşlerinin içinde hissettirecek. Gözünden akan yaş kurumayacak, ruhun her gün tükenecek, ölmek için gün sayacaksın. Kaderini kendi ellerinle sen seçtin, başına ne gelecekse sen istediğin için gelecek bunu unutma.”

Geriye çekilen kadın ellerini Asiye’nin omzuna yerleştirip sıktı. On-

ları duyamayan Kadir yanlarına yaklaştığında Asiye’de Fadime Hanım gibi kısık sesle konuşmaya başladı.

“Beni başkalarıyla karıştırmayın Fadime Hanım, bana cehennemi yaşatan evde durmam ben. Kaderime boyun eğseydim şimdi burada olmazdım.”

Mavi gözleri öfkeden parlayan Fadime Hanım hırsla arkasını dönüp eve ilerlediğinde Asiye, Kadir’in kollarının arasından kızını aldı. Zülüm görmeyi kabul etseydi eski kocasının evinde kalırdı. Ezilmeyi kabul etseydi ağabeyinin evinde kalırdı. Eğer yanında yürüten adam güvenini sarsarsa, onu yaralayacak bir şey yaparsa beklemeden bu evden de giderdi.

Evin içine adım attıkları an bir an sendeledi. Elini belinin yanına getiren Kadir güçsüzleşen bedenini kendi bedenine yasladığında kulağına eğildi.

“Merak etme sizi bu kalabalığın içinde bırakmayacağım. Selam verip yukarıya çıkacağız.”

Rahat bir nefes aldı. Arkasından söylenseler de tek başına olmayı tercih ederdi.

“Hoş geldiniz, biz dinlenip yanınıza geleceğiz, siz oturun.”

“Kadir oğlum dini nikâhınızı şimdiden kıyalım mı? Malum gelin hanımı erken almışsınız, nikâhsız yan yana durmayın günahtır.”

“Yarın enişte, şimdi değil.”

“Siz bilirsiniz.”

Bazı akrabalarının çatılı kaşlarını görmeye tahammül edemediği için doğruca yukarıya doğru ilerledi. Kalabalık geride kaldıkça Asiye’nin ağrıyan başı biraz olsun rahatlıyordu.

“Bu kadar kalabalığı ne zaman topladınız eve? Köyün hangi ara haberi oldu?”

“Köye döndüğüm an muhtara haber verdim. O da megafonla köy halkına duyurdu.”

Bakışlarını hızla genç adamın yüzüne çevirdi.

“Fadime Hanım ilk sizden öğrenmedi mi?”

“Hayır. Eve geldiğimde baygınlık geçiriyordu.”

“Nasıl böyle bir şey yaparsınız? Kalp krizi geçirebilirdi. Her ne olursa olsun o sizin anneniz, bence bu yaptığınız yanlış.”

“Ölmediğine göre bir şey olmadı,” diyen adama hayretle bakmaya devam ederken üçüncü kata geldiler. Midesi düğüm düğüm oldu. Kadir

onları kendi odasına doğru götürürken boğazında oluşan acı tat yutkunmasını zorlaştırdı.

“Annenizi nasıl ikna ettiniz?”

Aklının farklı yere kaymaması için en iyisi konuşmaktı. Eğer düşünmeye devam ederse korkudan bayılabilirdi.

“Benim söylememe gerek yok, eminim ileride annem sana anlatır onu nasıl ikna ettiğimi.”

Odasının kapısını açtı. İçeriye ilk önce Asiye’nin girmesi için kenara çekildiğinde Asiye çekinerek odanın içine girdi. Burnuna ilişen koku, odanın atmosferi bambaşka hissettirdi ona.

“Burada mı kalacağız Kadir Bey?”

Uykusu gelen Emine’yi yatağa yatan Kadir saçlarını sevip üzerini örttü. Kapının önünde emanet gibi duran Asiye’ye yanına oturması için yatağa eliyle vurdu. Gidip gitmeme konusunda kararsız kalan genç kadın Kadir’in bakışlarındaki ifadeye karşı gelemeyip yanına ilerledi. Aralarına iki kişi oturacak kadar uzak bir mesafeye oturdu.

“Öncelikle benimle sizli bizli konuşma bu saatten sonra. Ben senin patronun değilim, kocamın. Bu hâle nasıl geldik, birbirimizi nasıl bulduk, bundan sonra ne olacak diye düşünme. Bu eve, bana alış çünkü sen artık bu evin hanımıydın. Benim karımsın çalışanım değilsin. Birbirimize yabancı değil en yakın insanlarız anlıyorsun değil mi?”

Çekinerek başını salladı Asiye.

“Birbirimize karşı sorumluluklarımız olacak. Bir aile nasıl olunuyorsa o aileyi birlikte kuracağız. Bu yatakta ayrı yatmayacağız, bu evde ayrı odalarda olmayacağız, aynı masada yemek yiyeceğiz. Çekingenliğini anlıyorum, bu çok normal ama araya mesafe koymayı anlamam. Emin ol yaşayarak alışacaksın uzak durarak alışamazsın. İkimiz de yetişkin insanlarız ne yapmamız gerektiğini, nasıl davranmamız gerektiğini biliyoruz, değil mi?”

Hepsini biliyordu Asiye. İlk kocası Reşat’a onu istediklerinde babası ona sormadan verdim gitti dediğinde ne olduğunu anlamamıştı. Bir hafta sonra düğünü olduğunda annesi kocana karşı sorumlulukların var, ona kadınlık yapmazsan üzerine başka kadın getirir dediğinde henüz kadınlığın ne olduğunu bile bilmiyordu. İlk gecesi berbat, diğer geceleri ise zorunlu birliktelikten başka bir şey değildi. Bir erkeğe dokunmak ona göre mide bulandırıcıydı. Kocasının bunun farkında olduğu için ona kötü davranıyordu. Şimdi Kadir’le evliydi. Bu adam kocası olacağı için ona

karşı da sorumlulukları olacaktı. Ona dokununca ne hissedecekti bilmiyordu ama korkmuyordu.

Gencecik kızken zorla girdiği adamın kollarının arasında ölmemişken bu adamın kolları arasında da ölmeyeceğini biliyordu. Olup bitecek ve hayatına devam edecekti.

“Ben sorumluluklarımın farkındayım gönlünüz rahat olsun. Size karşı ne bu odada ne de dışarıda bir saygısızlığım olmaz. Benim korkum anneniz, bana istediği kadar kötü söz söylesin baş edebilirim ama kızım kötü bir söz söylerse durmam bu evde bilin. Neden evlendiğimizi çok iyi biliyorsunuz, eğer kızımın gözünden bir damla yaş akarsa gözüm hiçbir şeyi görmez.”

Yanına yaklaşan adam parmaklarını saçlarına doğru uzattığında geriye doğru kaçmadı.

“Asiye, beni henüz tanıımıyorsun. Tanidikça korkularımın yersiz olduğunu göreceksin. İçin rahat olsun, Emine benim kızım, sen de karımsın. Annem çok iyi biliyor ki değer verdiğim insanların gözünden yaş akarsa ortalığı ateşe veririm. Şu an ev kalabalık, dışarısı kalabalık. Sen şimdi bunların hiçbirini düşünme. Gir yatağın içine uyu. Yarın sabah kalktığında hazırlanacaksın, düğün akşama kadar sürecek ama sen bütün gün dışarıda olmak zorunda değilsin. Yorulduğun an burada olacaksın. Yarın akşam dini nikâhımız kıyılacak, ertesi gün resmi nikâhımız için hemen hazırlıklara başlayacağım.”

“Hükümet nikâhımızda mı olacak?” dedi şaşkınlıkla.

“Olacak, dini nikâh Allah katında önemli önemli olmasma ama bu dünyada da resmi nikâh önemli. Benim soyadımı alacaksın, eğer izin verirsen Emine’ye de soyadımı vermek isterim.”

“Bu... bu olur mu ki?” dedi. Zorla konuşuyordu. Dili tutulmuş ne diyeceğini bilmiyordu.

“Oldururum.”

“O adam Emine’yi istiyor, benden alırsa diye korkuyorum. Emine dört yaşında bir çocuk, baba özlemi çekiyor. Kim ona yakınlık gösteriyorsa ona yaklaşıyor. Murat onu çok seviyordu diye peşinden ayrılmıyordu. Kendi memleketine gidince çok üzölmüştü.”

Murat’ın adını duyduğu an geriliyordu Kadir. Ellerini dizlerine bastırıp omuzlarını dikleştirdi.

“Şimdi de size alıştı...”

“Siz deme kadın, sen de!”

Ses tonu yüksek çıkınca irkildi Asiye. “Niye bağınyorsunuz? Duyuyorum ben sizi, sessiz konuşun.”

“Sen beni anlamıyorsun ama siz deme diyorum siz deyip duruyorsun. Ayrıca Emine o herifi unutmış çocuğun yanında hatırlatıp durma. Ben onu bırakmam, düşüncelerini tahmin ediyorum. Şimdi değil ama büyüyünce ebetteki öz babasının kim olduğunu öğrenecek, bunu ondan saklayamayız ama o zamana kadar bilmesin.”

Bir anda ayağa kalkan adama bakmak için başını geriye doğru yatırdı. Durduk yere neden celallenmişti bu?

“Sen de gir yatağa yat.”

“Bana emir vermeyin sinirlerim bozuluyor Kadir Bey. Siz üzerime geldikçe daha fazla üzerinize gelmek istiyorum rica ederim yapmayın.”

Kaşları yükselen adam dolaptan lacivert kazağını alırken omzunun üzerinden Asiye’nin hırçın hâline baktı. Ona deli diyorlardı ama bu kadın ondan daha deliydi. Belli ki bu odada çok tartışacaklardı. Nedense bu durum sinirini bozmak yerine hoşuna gitmişti. Arkasını döndü. Yanan ela gözlerini üzerinden çekmeyen kadına doğru adım atarken üzerinden ceketini çıkarıp tekli koltuğun üstüne attı. Beyaz gömleğinin düğmelerini tek tek açarken Asiye’nin dizlerinin dibine kadar geldi.

“Duyamadım?”

Gömleğini çıkaran adamın gövdesine bakmamak için gözlerine sabit bir şekilde bakarken üzerine eğilen Kadir yüzünden sırtı geriye doğru kaydı. “Ne... Neyi?” Ah! Neden kekeliyordu? Sinir oluyordu tutulan diline.

Ne yapıyordu bu adam? Sırtı tamamen yatağa değince sağ dizini yatağa dayayan Kadir ellerini Asiye’nin iki yanına bastırıp üzerine eğildi. İkisi de aynı anda yutkunsalar da Asiye gergin ve telaşlıydı.

“Yarın kocan olacak adama bir daha resmi bir dille konuşursan dilini ısırırım Asiye.”

Gözleri yuvalarından çıkacak kadar büyüdü Asiye’nin.

“Sizli bizli konuşacak mısınız?”

Anında başını iki yana salladı sallamasına ama adamın baskın olmasından da rahatsız oldu. Beklemeden şak diye Kadir’in göğsüne vurduğunda çıkan sestem Emine korkup ağlamaya başladı. Bu sefer şaşırma sırası Kadir’deydi. Asiye’nin beş parmağının izi göğsünde çıkmıştı.

“Asiye?”

Adamın altından çıkan Asiye ağlayan kızım kollarının arasına alır-

ken, kaşları çatılı şaşkın bir vaziyette göğsündeki parmak izlerine bakan adama bakıyordu.

“Daha nikâh yok soyunmuş karşımda utanmıyor musun? Çık dışarı kafana geçirmeyim vazoyu.”

“Anam şu göğsümü görse sana neler eder biliyor musun?”

“Emin ol nikâhsız karşımda böyle durduğunu görürse bana değil sana eder o edeceğini.”

Bu konuda haklı olduğu için üzerine kazağı geçirdi.

“Asiye, anamı da ağlatacaksın beni de. Hayır, miniciksin ama elinin ayarı da yok. Biri görse düğün arifesinde karısından dayak yedi diye adım çıkacak. Bir daha olmasın.”

He he der gibi başını sallayan Asiye fazla ileri gittiğini düşünse de o an üzerinden itmek için vurmanın doğru olacağını düşünmüştü. Zamanında kocası ona vurduğunda elini havaya kaldırdığı gibi adamın suratına tokat atmıştı. Bir dişi kırılan eski kocası korkudan eve iki gün gelememiş ve kayınpederiyle kayınpederi onlara da bir şey yapar diye akrabalarında kalmışlardı. Acaba sahiden de kaba bir kadın mıydı? Kendi kendine sıkıntı ederken sırtarak çıkan adamın yüzündeki ifadeyi görmemişti. Olacak iş miydi bu şimdi? Üzerimden çekil deseydi çekilirdi Kadir, ne demeye vurmuştu ki? Aman, vurduysa vurduydum kimseden korkmuyordum.

Düğün günü.

Güneş doğduğu vakitten beri susmak nedir bilmiyordu davullar. Gelen giden insanların haddi hesabı yoktu. Herkes misafirlerle ilgilenirken Asiye Kadir’in odasında kızıyla oturuyordu. Kadir’in yengelerinden biri bekle burada gelinliğini getirecekler dediği andan beri oturduğu yerden kalkmamıştı.

Hüzünlü ve durgundu. Kızı birinin evlendiğinin farkındaydı. Ona dönüp anne kim evleniyor diye sorarsa ne cevap vereceğini bilmiyordu. Utanıyordu! Sanki küçük kızı onu ayıplayacakmış gibi hissediyordu. Dolan gözlerinden bir iki damla yaş süzülürken, “Anne?” diyen Emine’nin sesiyle anında yaşlarını sildi.

“Gözlerinden neden su akıyor anne?”

“Akmıyor kızım bak durdu.”

Elini annesinin yanağına dayayan Emine başını onun göğsüne bastırıp, “Akmasın,” dedi. “Üzülüyorum.” Kızına sımsıkı sarıldı. “Üzülme

annem, sen üzülsen benim canım çok yanar.” Kızının güzel kokan saçlarını öptü. Her şey onun içindi. Şimdi onu anlamazdı ama büyüyünce mutlaka anlardı.

Odanın kapısı çalınmadan açıldığı vakit bakışlarını kapıya çevirdi. Kadir’in yengesi elindeki çantalarla yanına geldi.

“Gelinliğin geldi. Acele et giydirelim seni, insanlar aşağıda bekliyor. Meryem gel sen de kızı giydir.”

Çantalardan en büyüğünü açan kadın beyaz gelinliği çıkardığında Asiye’nin bakışları dondu. Yöresel gelinlik giymeyi düşünüyordu. Burada beyaz gelinlik giyen kimse yoktu.

“Şehirde gezmediğimiz yer kalmadı bunu bulmak için. Şanslısın, bu köyde ilk kez beyaz gelinlik giyecek kadınsın. Valla ne yaptın bilmiyorum ama belli ki Kadir’i kendine bağlamışsın.”

Kadına cevap vermeden elindeki gelinliği aldı. “Önce iç çamaşırlarını giy.” Kendi gelinliğine benzer gelinliğin aynısı kıзма da alınmıştı. Meryem kıзма gelinliği giydirirken dudaklarında oluşan gülümsemeyi saklayamadı.

“Büyük geldi ama güzel oldu. Beğendin mi kız?”

Gelinliğin tüllerinin üzerinde ellerini dolaştıran Emine annesine bakarken üzerindeki gelinliğin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu zamana kadar giydiği çiçekli elbiselerine benzemiyordu. Elbiselerinin altına giydiği şalvarı da yoktu. Beyaz kilotlu çorap giymiş, onun ne olduğunu inceliyordu. Tatlı görünüyordu. Bu durum odada bulunan üç kadının da hoşuna gidiyordu.

“Kız bu çok tatlı,” diyen Meryem dayanamayıp Emine’nin yanağını öptüğünde Asiye diğer kadının zorlamasıyla üzerindeki elbiseyi ve şalvarını çıkardı. Kadınlar bedenini dikkatle inceliyorlardı. Utançtan yanakları kızardı.

“Arkanızı dönebilir misiniz?”

“Niye kız? Ben senin annen sayılıyım Meryem de ablan sayılır çıkar çamaşırlarını da giyin. Bu arada temiz misin? İstersen Meryem ağda yapsın sana.” Gözlerini kadına çevirmeden yatağa oturdu. “Temizim abla.” Çekinerek beyaz sutyeni giydi. Neyse ki kadınlarda onu utandırmak istememiş olacaklar ki kızının saçıyla uğraşmaya başladılar. Acele ederek alt çamaşırını da giydikten sonra gelinliğini giydi. Kolları karpuz kol gelinliğin bel kısmı dar, etek kısmı hafifçe bollaşarak yere doğru

süzülüyordu. Gerdan kısmı tülle kapatıldığı için göğüsleri belli oluyordu.

“Yakıştı valla, hayır çocuğun olmasa kız oğlan kız sanacağım. Kadir ağabeyim beğenmiş ki almış seni, yoksa dula bakmazdı o.”

Örgülü saçlarını çözen kadın kaşlarını çatıp, “Boş boş konuşma,” dedi Meryem’e. “Kadir ağabeyin bakir miymiş? Şimdi çocuğun yanında konuşturma beni, İstanbul da yediği naneler yüzünden delirmedi mi o?”

“Lütfen konuyu kapatır mısınız? Kendisi burada yokken arkasından konuşulmasından rahatsız oluyorum.”

“Aman kocasına da laf söyletmezmiş. Ben götürüm ileride seni.”

Cevap vermedi kadına. Hoşlanmamıştı bu durumdan. Ona iyiliği dokunan adamın geçmişi hakkında konuşmak karakterine yakışmazdı. Kimse dört dörtlük değildi. Herkes hata yapabiliirdi. Ben günahsızım, tek bir insana yanlışım dokunmadı diyen insan yalancının tekiydi.

“Saçlarında güzel oldu. Duvağını nasıl takacağız?”

“Ben takarım abla.”

Meryem arkasına geçip beyaz duvağı saçlarının üzerine bıraktı. Beyaz simli ipe benzeyen kuşağı saçlarının arasından geçirip omuzlarından aşağı bıraktığında kızıyla göz göze geldi.

“Anne ondan benim yok.”

“Hazırsınız, biz Kadir’i çağıralım, gel Meryem.”

“Bana takalım mı onu anne?”

Dizlerinin üzerine çömeldi. Simli ipi saçlarının arasından alıp kızının saçlarının arasından geçirerek boynundan aşağı bıraktı.

“Emine.”

“Ne?”

“Ne mi?”

“Ay!”

Elini ağzına bastıran kızına gülümseyip, “Efendim dememiz gerekmiyor mu?” diye sordu yakasını düzelterek.

“Özür dilerim anne, bir daha demeyeceğim.”

“Aferin kızuma. Beni iyi dinle tamam mı?”

“Tamam.”

Kızını kucağına alıp yatağa oturdu.

“Ben ne yapıyorsam senin için yapıyorum bunu hiçbir zaman unutmama. Senin üzülmeni asla istemem, sen rahat bir hayat yaşa diye çabalıyorum. Oku, benden çok güçlü bir kadın ol diye uğraşıyorum. Şehre git,

oradaki kadınlar gibi giyin, insanlara yardım eden bilgili insanlar gibi ol istiyorum. Ömrüm yettiği sürece senin için çabalayacağım bunu unutma olur mu?”

Pek bir şey anlamasa da başını salladı Emine. “Kızım, ben bugün evleniyorum.” Gözleri parlayan Emine, “Gelin mi oldun?” derken başını salladı titreyen dudaklarını zapt ederek. “Kadir abinle evleniyorum, bundan sonra onunla birlikte yaşayacağız.” Kucağında kıpırdayan kızı evliliğin ne olduğunu pek bilmiyordu. Bildiği tek şey davul çalınca bugün olduğu ve gelin oldu.

“Nasıl evli olunuyor?”

“Dayınla yengen gibi. Bir aile olacağız sen, ben, Kadir abin.”

“Aaa,” dedi sesini uzatarak. “Yaşar bir keresinde bana demişti ki annen evlenirse senin baban olur, Kadir abi şimdi benim babam mı oldu?”

Daha fazla tutamadı gözyaşlarını. Kızına sımsıkı sarılırken, “Böyle olsun istemedim,” dedi yemin edercesine. “Ben ne kadar acı çekersem çekeyim babandan ayrı olmanı istemezdim,” dedi son sözlerini mırıldanarak. O adam istemedi seni diyemedi. Sana da bana da acımadan kıydı diyemedi.

Beş dakikadır kapıda onları izleyen Kadir kapıyı kapatıp yanlarına gittiğinde yatağa oturdu. Onun geldiğini fark eden Emine başını annesinin göğsünden çekerken tebessüm eden adama gülümsedi.

“İstersen ben senin baban olurum Emine, ister misin?”

Annesinden onay almadan cevap veremeyen Emine annesinin gözlerine bakarken Asiye, “Fazlası onu yaralar,” dedi Kadir’in duyabileceği şekilde. “Yemin ederim peşinden ayrılmaz baba diye. Zülüm ederler.”

“Ettirmem Asiye, bu evdeki insanlar vicdansız değiller. Ben ona balık edeceğim, ne olmuş bana baba dediyse? Milleti ne ilgilendirir?”

“Bilemiyorum.”

“Ben kızım diye bağırdım cümle âlem duysun diye. Kanımdan olmayanda canım olur kanımdan olanda. Sen gönlünü ferah tut, ikiniz de başım üstüne.”

Emine’nin ikisinin yüzüne bakmaktan boynu ağrımişti. Ne konuşuklarını anlamıyordu. Ona da bakmıyorlardı. Ellerini ikisinin yanaklarının üzerine bastırdı.

“Babam mısın sen şimdi?”

Aldı kucağına prenses gibi olan kara gözlü küçüğünü.

“Babanım, bundan sonra bana Kadir abi deme olur mu?”

“Olur.”

“Aferin kızıma. Annene de söyle Kadir Bey demesin.”

“Ne desin?”

“Kocam desin,” derken sırtışını saklamadı. Asiye Kadir’in ayağına basarken “Neyse,” diyerek Emine’yle birlikte ayağa kalktı. “Bana kızıyor nikâhsız karşımda çıplak duruyorsun diye kendi mahrem yerlerini kapatan çamaşırlarını yatağın üstüne bırakıyor. Adam da akıl bırakmıyor sonra da vıdı vıdı konuşuyor.”

Telaştan toplayamadığı eşyalarını aceleyle yataktan alıp arkasına saklarken, “Çok fenasın,” diyerek bağırdı. Onun bu hâline daha çok sırttan Kadir gözlerini acele etmeden ağırca baştan aşağı dolaştırdı genç kadının üstünde.

“Sen de çok güzelsin Asiye, ne yapacağız onu söyle bana?”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kimilerine göre o, çirkef Asiye'ydi, kimilerine göre cazgır biriydi, kimilerine göre ise eli maşalı huysuz biriydi. Herkesin gözünde farklı sıfatı olan Asiye hiç kimsenin gözünde güzel olmamıştı. Ne annesi onu güzel kızım diye sevmişti ne de babası. İlk eşiyle ilk kez karşı karşıya geldiklerinde adam onu alıcı gözüyle incelemiş, otuz iki dişini gösterecek şekilde sırtıtmıştı karşısında. Ne güzelsin demişti, ne de güzel olduğunu hissettirmişti. Hayatın zorluklarıyla uğraştığı içinde aynanın karşısına geçip kendini doğru düzgün incelememişti bu zamana kadar.

Çok değil, üç saat önce ona güzel olduğunu söyleyen Kadir onu mutlu etmişti. Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da bu söz fazlasıyla hoşuna gitmişti. Evet, eski eşi annesine Asiye güzel, onu bırakmak istemiyorum demişti ve Asiye de bunu duymuştu duymasına ama onu bu denli etkilememişti bu sözler. İster istemez içinde hissettiği kıpırtıların artık durulması gerektiğini düşünüyordu. Eğer bu kıpırtılar geçmezse gülümsemek için zorlanan dudaklarını artık tutamayacaktı.

Gök gürleyince başını gökyüzüne kaldırdı. Hava kapanmış, yağmur yağdı yağacaktı. Artık bu düğünün bitmesini istiyordu. İnsanlar beş dakika oturmadan köyün meydanında oynuyorlarken misafir gibi onun için ayrılmış masada kızıyla oturuyordu. Yanında Kadir'in yengesiyle kız kardeşi Feride varken Kadir misafirlere hoş geldiniz demekten yanlarına gelemiyordu.

Sıkılmıştı!

Bu tantana bir an önce bitsin istiyordu. İnsanların bakışlarından, sözlerinden, seslerden gına gelmişti. Kızı da sıkılmış olacak ki artık kuca-

ğında oturmak istemiyordu. Koşup duran çocukların peşlerine takılıp onlarla oynamak istiyordu. Başka zaman olsa gönderir, oynamasına izin verirdi ama şimdi etraf çok kalabalıktı. Kaybolabilirdi. Bu yüzden kollarını neredeyse kızının karnına dolamış, ondan uzaklaşmasına izin vermiyordu.

“Kızım bıraksana oynasın çocuklarla, korkma kaybolmaz. Hem bu köyde herkes birbirini tanır, merak etme bebeni alıp gitmezler.”

Başını iki yana salladı. “Yanımda dursun yenge, içim başka türlü rahat etmez.”

Israr etmeyen kadın bakışlarını onun üzerinden çekti.

“Kocan Ordu Karşılması oynayacak belli ki baksana ortaya geçti.”

Kuzenleri ve arkadaşlarıyla ortaya geçen Kadir’i görmek için başını kaldırırsa da önünde duran insanlar yüzünden göremiyordu. Emine’yi kollarının arasından bırakmadan ayağa kalktı.

“Otur kız, gelin kısmı ayağa kalkar mı?”

Yanımdaki kadını umursamadan kızıyla birlikte Feride’nin yanına geçti. “Yorulduysan kucağıma alabilirim. Bütün gün indirmedin kucağından, kolların ağrımıştır.” Ağrımıştı ağrımaya ama kızını başkalarına verip yük olmak istemiyordu. Hele ki gözlerini bir saniye üzerinden çekmeyen Fadime Hanım’ın bakışları sinirlerini bozarken tek bir söz duymak istemiyordu.

“Ver sen ver, bayılıp düşeceksin.”

Gerek yok demesini dinlemeyen Feride kızını kucağına aldığı anda kassılan kollarını serbest bıraktı.

“Çok zayıf, üstelik yaşından küçük duruyor. Hastaneye götürelim birlikte, gelişimi için doktor takviye ilaç yazar.”

Başını salladı. “Saçları da çok güzel bunun, gözleri de.” Kızını öpüp seven Feride’nin bu tavrı içindeki sıkıntıyı hafiften hafiften geçirirken bu evde Kadir’den başka anlaşıcağı birilerinin olmasına sevindi. En azından gündüz Kadir evde yokken Feride’yle sohbet edebilirdi.

Davulun sesi yükselince bakışlarını onların üzerinden çekti. Ortada oynayan Kadir’i bulunduğu yerden görse de daha iyi görebilmek için bir basamak daha yükseğe çıktı. Karşısında onun gibi uzun boylu olan adamlarla oynayan adamın kolları iki yana açılıp kapandıkça insanların alkışları davulun sesine karışıyordu. Oynayan herkesin yüzü gülüyordu ama bu iki adamın yüzü gülmüyordu. Hareketleri ölçülüydü, davulu kendilerine uyduruyorlardı.

Yanına gelen Feride'den derin bir iç çekme sesi duyduğunda gözleri kısa bir an ona kaydı. Kızının saçlarını öpüyor olsa da gözleri ağabeyiyle karşısındaki adamın üzerindeydi.

“Biz de oynayalım, hadi Asiye.”

Elini tutup onu öne doğru çeken Feride'yi durdurdu.

“Olmaz, gelinin oynadığı nerede görülmüş? Sen oynamak istiyorsan git ben Emine'yle dururum burada.”

“Zaman artık değişiyor Asiye, kadınlar oynamıyor diye biz de mi oynamayacağız? Bu düğün sadece ağabeyimin değil senin de düğünün. Bak sonradan pişman olursun gel gidelim.”

Başını iki yana salladı. Emine'yi kucağma almak için Feride'ye uzandı uzanmasına ama Feride kızını ona vermediği gibi kalabalığın arasından ağabeyinin yanına götürdü. “Feride!” diyerek sesini yükseltse de Feride onu duymadı bile. Birkaç kişinin gözleri üzerinde yanlarına gidip gitmeme arasında kararsız kaldı. Parmakları ne yapacağını bilmediği zamanlarda birbirine girerdi. Yine birbiriyle buluşan parmakları titrerken alt dudağını dişleriyle kemiriyordu.

Feride kızıyla birlikte Kadir'in yanına gitti. Onları geriye göndermek yerine kollarının arasına alan Kadir ikisinin başına buse kondurduğunda kemirdiği alt dudağını serbest bıraktı. Kızını yere indiren Feride arkasında duran ondan uzun boylu adamın önüne geçip oynamaya başladığında o an bu kızın bu adama sevdalı olduğunu düşündü. Onun dikkatini çekmek için kızım kullanmıştı. Kızsa mı gülse mi bilemedi. Feride adamın önünde oynarken Kadir karşısında oynamaya çalışan Emine'yle oynuyordu. Dudaklarındaki tebessüm koca bir gülümsemeye dönüşürken ayakları farkında olmadan onlara yaklaştırdı onu.

“Anne!” diye bağırان kızının sesiyle bir adım daha yaklaştı onlara. Arkasını dönen Kadir sol gözünü kırıp oynayan Emine'yi işaret ettiğinde genç adamın üzerinden gözlerini zorlukla çekti. Ama yanlarına daha fazla gidemedi. Gelinde mi oynayacakmış diyen insanların sesleri susmak nedir bilmiyordu çünkü.

“Anne gelsene.”

Cincime kızı her düğünde oynadığı için bu duruma alışık olan Asiye sırtıyordu artık. Kendi oynamayı sevmez, mümkünse düğünlere gitmeye çalışırdı ama kızı belli ki düğünlerden geri kalmayacaktı. Eğer bir aksilik veya sorun çıkmazsa artık Feride'yle düğünlere gider birlikte oynarlardı.

Bu düşünce sesli kıkırdamasını sağladı. Bir adımla ona gelen Kadir kolunu beline dolayıp göğsünü kendi göğsüne dayadığında, “N-ne yapıyorsun?” dedi dolanan diliyle. Kulakları uğulduyordu bu yakınlıktan.

“Aklına ne geldi de sırtıyorsun? Çekme dikkatleri üstüne.”

Omzunu silkti. Biraz geriye çekilmek için ellerini Kadir’in kollarına bastırdı ama geriye çekilemedi. Bu temas onları birbirlerinden uzaklaştırmak yerine daha çok yakınlaştırdı.

“Yok öyle artık geriye doğru kaçmak, senin yerin bundan sonra burası.”

“Herkes bize bakıyor.”

“Ne zamandır milletin dediğini umursar oldun? Rahat ol, bu görüntüyü her zaman görecekləri için şimdiden alışsınlar. Kadının kocasının arkasında değil yanında yürümesi gerektiğini öğrenecekler. Madem beni beyleri biliyorlar o zaman beyleri eşine nasıl davranıyorsa onlar da kadınlarına öyle davranacaklar.”

Gerginliği neredeyse tamamen geçti Asiye’nin. Kadir’i tanıdığı kadarıyla boş konuşmazdı. O yüzden söylediklerine hak verip rahat olmaya çalıştı. Zaten herkes onların evlendiğini görüyordu. Korkmasına, stres yapmasına gerek yoktu bu saatten sonra. Olan olmuştu, çekineceği bir durum da yoktu.

Birlikte önlerinde oynayan Emine’yi izlerlerken ikisinin de yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Yağmur yağmaya başlamış, kimi insanlar dağıtılan yemeklerini alarak evlerine gidiyorlar, kimisi de hâlâ düğün alanında durmuş Kadir ve Asiye’nin evlerine girmesini bekliyorlardı. İnsanların mağdur olmasını istemeyen Kadir davulu durdurdu.

“Düğünümüze gelip şeref verdiniz, hepinizin ayaklarına sağlık. Görüyorsunuz ki yağmur başladı, isterseniz buyurun evimizde misafir edelim sizi.”

“Sağ olun Bey’im, tekrardan tebrik ederiz.”

Ayaklarını çamurlu suya sokan Emine’yi kucağına alıp, “Sağ olarsınız,” dedi. Tek tek tebrik eden insanlara teşekkürünü edip sonunda akrabalarıyla evine doğru döndü. Çamurlu suda oynamak için ağlayan Emine’nin bu hâlini bilen Asiye, “İstersen ver ben kucağıma alayım,” dese de Kadir onu dinlemedi. Bir koluyla Emine’yi tutuyor diğer kolunu da Asiye’nin beline dolamış eve doğru yürüyordu.

“Hasta olursun kızım, hava ıssın çıkarız sonra dışarıya.”

Kollarını göğsünün üstünde topladı Emine. Alt dudağını büzerken

bakışlarını da başka yere çevirdi. Canının acımayacağını bilse yanağını ısıracaktı ama kıyamıyordu.

“Çamurlu suda oynamayı çok seviyor, ben de izin vermeyince bir süre küs geziyor ortalıklarda.”

Kaşları yükselirken, “Öyle mi?” dedi hâlâ yüzüne bakmayan Emine’nin başına hafifçe alına vururken. “Babaya küsülür mü Emine?” Naz yapmaya devam eden küçük kızı her an geriye götürüp çamurlu suda oynamasına izin verecekti.

“Birazdan küskünlüğü geçer, üzerine gidersen daha çok uzatır o yüzden kendi hâline bırak.”

Bırakmak istemiyordu. Hep gülsün istediği için de onu kırmamak adına, “Biz hemen geliyoruz,” diyerek geriye döndü.

“İnanın buna hiç gerek yok.”

Sanki etraflarında başka insan yokmuşçasına, “Resmiyet yok Asiye,” diyerek su birikintisinin olduğu yere Emine’yi indirdi. Küçük kız neşeyle çılgık atıp suyun içinde zıplarken Asiye ve Feride’nin gözleri çamurdan siyah olan beyaz çorapların üzerindeydi.

“Olacak iş mi bu şimdi? Nikâhları kıyılacak el kadar bebenin gönlünü yapıyor adam.”

“Eee, çocuklu karı alırsa önce bebesinin gönlünü yapacak ki kadını koynuna alsın. Görmüyor musun şimdiden ipleri bu kadının eline vermiş koskoca Kadir Karaaslan. Hiç babasının soyadını taşıyor mu? Ağabeyim bastığı yeri titretiyordu, ben bir kere bile görmedim çocuklarını, yengemi dibinde dolaştırdığını. Bu kime çekti bilmiyorum.”

Arkasında seslerinin duyulacak olmasından çekinmeden konuşan iki kadına döndü Asiye. Gözleri söyledikleriniz umurunda değil der gibi bağırırken iki kadın durdukları yerde hırstan kıpkırmızı oldular. Feride sinirini Asiye gibi sessiz dile getirenlerden değildi. Bir adım halasıyla yengesine yaklaştı.

“Utanmıyor musunuz ağabeyimin arkasından konuşmaya? Eğer cesaretiniz varsa yüzüne söyleyin söylediklerinizi. Paraya sıkışınca kapısından ayrılmıyorsunuz, işiniz düşünce yeğenimiz bir tane diyorsunuz, sizin istediğiniz olmadı zaman da demediğinizi bırakmıyorsunuz. Yenge, sen sevinmiyor musun sahiden? Eğer ağabeyim tamam deseydi Gülbeyaz onunla evlenmek zorunda kalacaktı. On yedi yaşındaki kızın evlenmedi diye sevinmen lazımken sen ağabeyim başkasıyla evlendi diye söylenip duruyorsun.”

Önü kayan saten eşarbını düzeltti kadın. Yanaklarındaki kılcal damarlar sinirlendiği için kabardı. Tam ağzını açacakken, “Eve girelim artık,” diyen Kadir’in sesiyle kapandı. O an sırtıp başını iki yana salladı Asiye. Böyle oluyormuş demek ki arkadan atıp tutması kolay oluyordu ama iş yüz yüze gelince tek kelime edecek cesareti bulamıyorlardı. O yüzden bu insanları ve bu insanlar gibi olanları umursamıyordu. Birinin onunla derdi varsa yüzüne gelip söylemesini isterdi. Eğer hata ondaysa gerekirse erdemlik gösterip özür dilemesini bilirdi. Ama arkasından konuşup dururlarsa işte o zaman o kişiyi dikkate almazdı.

Ayakları sıırıslıklam olan kızını Kadir’in kucagından alıp eve girdi.

“Hoca sizi bekliyor, Kadir.”

Bakışları kısa bir an Kadir gibi uzun boylu adama kaydı. Feride’nin dikkatle incelediği adamdı bu.

“Hocayı çalışma odama götürür müsün Serhat? Benim şahidim sensin, Asiye içinde...”

“Ben şahit olurum,” diyerek bir anda ortaya atlayan Feride’ye gülümsedi Asiye. Sesi yüksek çıktığı için utanan Feride’nin zor duruma düşmesini istemediğinden “Feride olsun benim şahidim,” dedi. “Sen hocayla ilgilen istersen ben Feride’yle birlikte Emine’nin üstünü değiştirip geleyim.” Hâlâ gözleri kardeşinin üstünde olan Kadir, “Feride olmaz,” derken Feride’nin yüzü patlıcan rengine dönmek üzereydi.

“Şahidin erkek olması gerekiyor diye biliyorum ben. Feride sadece izler.”

Ortamdaki garipliği bozan Serhat, Kadir’i alıp hocanın yanına götürürken Asiye de kızı ve Feride’yle birlikte yukarıya çıktı.

“Ses tonum çok mu yüksek çıktı Asiye? Ben bir anda heyecandan atladım ortaya ama iyi etmedim sanırım, ağabeyim sanki daha sonra bu konuyla ilgili konuşacak benimle.”

Kızını yatağa oturttu.

“Unutur merak etme, hem ne olacak ki? Şahidim olmak için heyecanlandın yoksa başka neden heyecanlanasın değil mi?”

“Yani,” diyerek Asiye’nin elinden kuru çorabı aldığı gibi Emine’nin önünde eğildi. Esneyen küçük kızın çorabını acele ederek değiştirirken gözleri çaktırmadan Asiye’nin üzerindeydi. Neyse ki imalı bir bakış veya sırıtış yoktu.

“Emine hazır, yanlarına gidelim mi?”

“Gidelim. Bu arada yardımların için teşekkür ederim. Benim akra-

balarımdan kimse gelmedi, ağabeyimle yengem gelir sanıyordum ama onları da göremedim. Eğer burada olsalardı en azından tek kalmamış olurdum.”

Emine’nin elinden tutup kapıya doğru yürüdü Feride. “Gelmemeleri senin için daha iyi olmuştur emin ol bana. Ağabeyimle evlenmene inan ben de çok şaşırdım. Ağabeyim evlenmem ben diyerek kesin bir dille konuşuyordu her zaman, bu yüzden bu eve gelin getireceğini düşünmüyordum. Bir anda seninle evleneceğini söylemesi ben de olmak üzere ailedeki herkeste şok yarattı. Seni izleyebilirler, sana tuhaf bakabilirler görmezden gel. Az çok düşüncelerini biliyorsun, madem ağabeyimle evlendin bu düşünceleri de umursamayacaksın eğer sağlıklı bir yuva kurmak istiyorsan. Kafana takarsan huzurun olmaz. Benden sana tavsiye, her şeyi de ağabeyime anlatma. Sen henüz onun deli tarafım görmedin, hoşuna gitmeyen bir şey duyarsa ortalığı ayağa kaldırır. Emin ol anlattığın için o an pişman olursun. Neden mi? Senin tartıştığın kişiyle aran iyi olur ama ağabeyimin o kişiye olan kini devam eder. Ee o kin duyduğu kişiyi de yanına yaklaştırmaz. Emin ol akrabaların düğüne gelmek istemiştir o engel olmuştur.”

Son sözlerini söyleyip kapıdan çıkan Feride’nin arkasından baktı bir süre. Ağabeyiyle yengesini düğüne Kadir davet etmişti gelmek istediklerinde neden engel olsun ki? Sanmıyordu. Gelmemelerinin altında başka bir neden olmalıydı. Hem Kadir dünden beri yanlarından ayrılmamıştı hangi ara ağabeyinin yanına gidip onun düğüne gelmesine engel olacaktı ki?

“Hadi Asiye.”

Feride’nin bağırmasıyla gelinliğin eteklerini tutup dışarıya çıktı. Koridorun başındaki çalışma odasına giren birkaç kişinin peşinden ilerleyip Feride’ye yetişti. Odanın içine girmeden önce derin bir nefes aldı. İçeride sadece hoca ve şahitlerin olmasını bekliyordu ama umduğundan kalabalıktı. Fadime Hanım ve iki kız kardeşi, Kadir’in bir dayısı ve amcası vardı. Hiçbirinin yüzüne bakmadan Kadir’in yanına oturdu. Feride de kızıyla yan tarafında bulunan koltuğa oturdu. Onun yanına oturan Kadir’in şahidi Serhat’la hoca konuşmaya başladı.

“Allah’ın izniyle dini nikâhınızı kıymaya başlıyorum. Gelin kızınızın adı nedir?”

“Asiye,” dedi ceketinin yakalarını düzelten Kadir. Gergin miydi o? Öyleydi. Bir elini dizine indirip sıktı. Boynu bu soğuk havada hafiften

terlemeye başlamıştı. Yanında oturan Asiye'nin rahat tavrı da dikkatin-den kaçmıyor değildi. Azıcık heyecanlı olmasını beklemiyor değildi. Aklına başka şeyler mi geliyordu yoksa? Mesela o it oğlu it olan eski kocasını mı düşünüyordu? Dilinin ucunu ısırp kalçasını kaldırarak tekrar oturdu koltuğa. Yerinde duramayışına her göz farklı yorumlarken Asiye başka âlemdeydi.

“Mehir olarak ne yazayım kâğıda?”

Sakin olmalıydı. Durduk yere ateşini yükseltip ortamı germemeliydi. Bedenini tamamen hocaya döndürdü.

“Ordu’nun merkezinde bulunan iki katlı ev ve şu an kullandığım araba onunundur hocam.”

Gözleri büyüyen Asiye insanlar yokmuşçasına Kadir’e yanaşıp, “Ne ettin?” dedi kulağına doğru.

“Ne etmişim?”

“Ne demek iki katlı evle araba Asiye’nin?”

Kaşları yükseldi Kadir’in. “Az mı geldi?” Düşünür gibi bir süre bekleyip, “Haklısın,” dedi hocaya dönerek. “Hocam siz o kâğıda, İstanbul’daki evi bir de benim dükkânlardan ikisini de yazın.” Şimdi kendini yerden yere vuracaktı Asiye. Dayanamayıp Kadir’in bacağına tırnaklarını batırdığında sırtışını zorlukla bastırdı Kadir.

“Deli ettin beni deli, bu evi de ver de tam olsun bari.”

“Yok onu veremem, anam bu sefer kalp krizinden kesin gider.”

“Anan şu an Azrail’le pazarlık yapıyor yüzüne baksana simsiyah oldu.”

Annesinin yüzüne bakmadan hocaya döndü Kadir. “Kıyın hocam siz nikâhı.” Asiye yerinde kudururken hoca nikâha başladı. Bu adam onu deli edecekti belli ki. Ben kimsenin gözüne batmayayım, kızımın bir köşede sessizce oturayım diyordu kendince ama bu adam onu insanların gözüne sokmaktan geride durmuyordu. Hocaya kabul ettim derken Fadime Hanım’ın iç çekişlerini duymayacak kadar sağır değildi. Kadın bir anda yığılıp kalacak diye aklı çıkıyordu. Keşke o da Kadir kadar rahat olsaydı ama olamıyordu.

“Evliliğiniz huzurlu olsun.”

Hocanın ayağa kalkmasıyla onlarda ayağa kalktılar. “Sağ olun hocam, geldiğiniz için teşekkür ederim.” Kadir’in uzattığı eli tutup sıkı adam. “Senin nikâhını kıydığım için sevinmiyor değilim Kadir, artık de-

liliği bir kenara bırakırsın değil mi? Ee ne de olsa karın ve çocuğun var bundan sonra.”

“Merak etmeyin eskisi gibi olmayacağım.”

Gülümseyerek elinin üzerine vurdu hoca. “Tekrar tebrik ederim.”

“Ben sizi evinize bırakayım hocam.”

Kadir’in kuzeni Gürkan, hocayı alıp odadan ayrıldığında içeride ailesiyle kaldı Kadir. Gözleri annesinin üzerindeydi. Asiye hariç herkesin aklından geçen bir düşünce vardı. Başta Kadir olmak üzere annesinin bir adım atmasını bekliyordu bu konuda ama annesi adım atmak yerine yabancı gibi geride duruyordu.

“Yüzüğü gelinine takmayacak mısın yenge?”

Aile yadigâr olan yüzüğü Asiye’ye takması gerektiğini bilen Kadir bu konuda ses etmiyor gibi gözüксе de bekliyordu. Asiye’nin yüzükten haberi olmadığı için bakışları Kadir’in ve diğerlerinin yüzünde geziyordu.

“Ben yorgunum yatacağım, rahatsız etmeyin beni.”

Oğlunun içinde kopan fırtınaları duymazdan gelen kadın hepsine arkasını dönüp odadan çıktı. O an duygusuz bir şekilde varla yok arası, “Eyvallah,” dediği duyuldu Kadir’in. Arkadaşı Serhat omzunu sıkıp onu kendine getirirken üzerindeki ölü toprağını atıp kız kardeşine döndü.

“Asiye ve Emine’ye yiyecek bir şeyler getir. Ben bir saat içinde geleceğim.”

Deliliği kenara bırakacağını diyen Kadir çıldırmış hâlde arkadaşı Serhat’la evden ayrılırken her zaman takıldıkları Serhat’ın kahvehanesine geldiler.

“Burada mı?”

“Burada, şerefsiz susmadı bir türlü.”

Kahvehanenin kapısını açıp, “Susturacağım onu ben,” dedi. Fazlasıyla sinirliydi. Adeta tüm kemikleri iç içe girmiş durumdaydı. Kapısı açık mutfığa girdiğinde Tahir ve arkadaşı Semih’in ortasında duran kumral adamı baştan aşağı inceledi. Bu muydu Asiye’nin eski kocası? Isınan kanı öfkesini kamçıliyordu. Suratı kıpkırmızı olmuş adama doğru adım atıp başını iki yana salladı.

“Düğünümü basmak istemişsin, ölmek istiyorsun da Azrail ile benim düğünümde mi buluşmak istedin?”

Kollarını tutan ellerden kurtulan adam Kadir’e bir adım attı. Arkadaşı ve kuzeni tekrar kollarından tutmak için uzandığında Kadir onları durdurdu.

“Nesiniz siz, kabadayı mı? Karımla kızımı almaya geldim, sizinle işim yok benim.”

Boynunu sağ ve sola çevirdi Kadir. Elini sağ kulağının yanına götürüp “Duyamadım,” dedi başını adama doğru eğerek. “Kimi almaya geldin sen?” Ne kadar gergin olsa da sakın durmayı başaran Reşat başını dik tutmaya devam ediyordu.

“Karımla kızımı almaya geldim dedim duydun mu şimdi. Asiye’yle kızım Emine’yi alacağım.”

Kadir sakince sırttı. Mavi gözlerindeki kıvılcım buz gibi olan ortamın ısınısını yükseltti. Karşısında sakın bir şekilde konuşan adamın yakalarını tutup sırtını duvara yaslaması üç saniyesini almadı. Hâlâ sakın duran adam, “Çeker misiniz elinizi,” derken eskiden Asiye’nin böylesine kıl bir adamın karısı olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

“Bana bak, bak ki gördüğün yüzü bir daha unutma. Bir de beni iyi dinle, ben bir kere konuşurum bir daha aynı sözleri söylemem.”

“Ellerinizi üstümden çekin, sizi dava edeceğim.”

“Etmezsen adam değilsin. Dinle beni! Asiye benim karımdır, Emine’de benim kızımdır. Onları rahatsız edersen ben de seni rahatsız ederim. Ne Asiye’nin karşısına çıkacaksın ne de Emine’nin. Onları üzecek tek bir hareketini göreyim nefesini keserim senin.”

“Hiçbir şey yapamazsınız, jandarmayla kapına gelip kızımı alırım. Onları benden uzaklaştıramazsın, hele ki kızımı asla.”

Geriye doğru çekildi Kadir. Gömleğinin bir iki düğmesini açıp derin nefes aldı.

Dağılan yakasını düzelten adam hâlâ kendinden emin bir şekilde dururken ceketini çıkarıp Serhat’a uzattı. Geldiğinden beri yapmak istediğini yaptı. Sağ yumruğunu Reşat’ın gözüne geçirdi. Acıdan bağırarak adam gözünü tutup, “Bu yaptığınızın hesabını vereceksiniz,” diyerek bağırırken ellerini beline yerleştirdi öfkesini biraz olsun törpülemeye çalışarak.

“Abi abartma evde bekleyen yenge var biliyorsun.”

Biliyordu. Bildiği için de kendini sıkıyordu.

“Kapıma gelmeyeceksin, geldiğin takdirde kendi sonunu kendin yazmış olursun. Jandarmaya mı haber vereceksin ver amına koyayım direkt seni içeriye attırırım. Avukat olmuşsun ya bilirsin adaletin nasıl işlediğini. On yedi yaşındaki kıza rızası dışında dokunup onu hamile bırakmışsın, bebek düşsün diye kıza kötü davranıp ona eziyet etmişsin.

İstanbul'da başka kadınla onun gönderdiği paralarla günü gün ederken yediğin bokların hepsini biliyorum.”

Gözleri korkuyla açıldı Reşat'ın. “Asiye on sekiz yaşındaydı, ben ona kötü davranmadım.”

“Kim diyor? Resmi kayıtlarda evli bile değilsiniz. Kızı dini nikâh altında seninle zorla evlendirmişler, onu tarlada hırpalarken şahit olan insanlar var. Ben boş konuşmam ve sen çok iyi biliyorsun ki suçlusun. Üstelik resmi nikâhla başka bir kadınla evliyken utanmadan karımı almaya geldim diyemezsin. Seni bu topraklara gömerim Reşat bunu unutma. Bir boka yaramayan aklına sahip çık sonun benim elimden olmasın.”

Dişlerini sıkkan adam, “Kızımı alacağım sizden,” derken suratına tekrar Kadir'in yumruğunu yedi. Bedeni geriye doğru sendelediği an üzerine atılan Kadir tekrar suratına yumruğunu vurduğunda, “Kızımı benden alamazsın,” diyerek bağırdı. “O benim kızım, senin yapmadığın babalığı ona ben yapacağım. Asla seni aramayacak, asla seni sormayacak.” Reşat'ın başını yere vurup, “Anladın mı?” diye bağırdığında Serhat ve Tahir onu omuzlarından geriye çekmeye çalıştılar. Bu gidişle Kadir bu gece adamı öldürecekti.

“Mesleğini elinden aldırırım, üstüne yetmezmiş gibi seni içeriye attırırım. Ailemin yanına yaklaşmayacaksın Reşat, onlar hakkında ileri geri konuşmayacaksın, o it ağabeyiyle iş birliği yapıp köyüme bir daha gelmeye kalkarsanız Allah şahidim olsun ki ikinizin ayaklarınızı birbirinize bağlar Karadeniz'e gömerim.”

“Eğer biraz daha adamın boynunu sıkmaya devam edersen şimdi ölecek, Kadir.”

Geriye doğru çekilip yerde yatan adamın karnına tekmeyle geçirdi.

“Şerefsiz, kadın sen oku diye çalışıp sana para göndermiş. Haysiyetin olsaydı onun gönderdiği parayla başka kadının koynuna girmezdin.”

“Yürü oğlum, yeter bu kadar.”

Kolundan tuttuğu gibi Kadir'i kahvehaneden çıkarırken Serhat, “Burası size ait,” diyerek onu zorla arabaya bindirdi.

“Yavaşak, adam olmuşta konuşuyor karşımda.”

“Sakin ol, o da farkında bir şey yapamayacağının, akli sıra sizi huzursuz etmeye çalışıyor.”

“Aklını sikirim onun. Bu zamana kadar hangi delikteyse yine o deliğe gönderin onu Serhat. Çevremde, ailemin yakınında istemiyorum. Eğer etrafta görürsem bu sefer sakın olmam.”

“Sakin olmuş hâlin bu mu senin? Evde bekleyen bir karın var, beyaz gömleğinin yakasında ve bileklerinde adamın kanı var. Yenge gördüğünde ne diyeceksin?”

Başını koltuğa yasladı. “Uyumuştur o, gider gitmez değiştiririm.”

Dediği gibi değildi. Odanın içinde gelinliğiyle sağa sola giden Asiye hırsından tınaklarını kemirip duruyordu. Kadir’e durmadan saydırıyor, ara sıra da kızı uyanmasın diye sesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Hava kararmış, saatte on olmuştu. Bu adam giderken neden ona bir şey dememişti de kız kardeşine ben gidiyorum demişti?

“Davar ne olacak!” Bir de nazik bir adammış gibi davranmıyor muydu çıldırıyordu Asiye. Kim bilir nerede ne halt ediyordu? Adım atarken gelinliğinin eteğinin ucuna basıp düşecekken zorlukla bedenini ayakta tuttu.

“Lanet olsun.”

Hâlâ gelinliği neden çıkarmamıştı ki o? Hırsıyla dolabın önüne gidip beyaz kısa kollu geceliğini aldı. Gelinliğin fermuarını açmak için kollarını arkaya doğru uzatıp olduğu yerde zıplayarak fermuarı indirmeye çalışırken Kadir’e söyleniyordu. Kan ter içinde kalmış bir vaziyette gelinliği çıkarıp hırsıyla yere attı. Beyaz geceliğin eteklerini tutup üzerine geçirecekken açılan kapıyla elleri dondu. Onların uyuduğunu düşünen Kadir ses çıkarmadan odaya girdiğinde niyeti direkt banyoya gitmekti ama dolabın önünde yarı çıplak duran Asiye’yi görünce far görmüş tavşan gibi gözleri açıldı.

“Ya Rabbim, ne güzel bir karşılama bu.”

Utanç ve öfkeden geceliği hırsıyla üstüne geçiren Asiye, “Bakma bana,” diyerek bağırdığında sanki bak demiş gibi dikkatle bakıyordu Kadir ona.

“Utanma, odanın içi karanlık bir şey görmedim.”

Yalan söylüyordu. Bunun farkında olan Asiye, “Konuşma benimle,” diyerek yatağa ilerlediğinde gördüklerini unutmak için başını iki yana sallayarak peşinden ilerledi Asiye’nin.

“Ne oldu da delirdin yine? Giderken sakindin.”

Bacaklarını yatağın içine sokup üzerine yorgani aldı genç kadın.

“Konuşsana, ne oldu?”

“Ne olduysa oldu, sana ne.”

“La havle, delirdin mi sen? Düzgün cevap versene.”

Kollarını göğsünün üzerinde toplayıp omzunu silktiğinde sırtıp par-

maklarını alınının ortasına bastırdı Kadir. “Ben bu hareketi bugün birinde daha görmüştüm, onun gönlünü almam beş dakikamı almamıştı, seninkini nasıl alırım söyle bana.”

“Ne söyleyeceğim, bizi bırakıp gittin. Neredeydin? Yahu bugün evlendik, insanların bakışları bütün gün üstümüzdeydi, sen misafirlerle ilgilenmekten yanınıza geledin onu anladım, peki akşam olduğunda nereye gittin? Hadi gittin giderken bana niye bir şey söylemedin? Yani tamam öyle bir anda evlendik ama evliyiz sonuçta değil mi? Giderken bana söylemen gerekiyordu.”

Nefes nefese konuşmasını bitiren Asiye’nin yüzüne gelen saçlarına uzanıp kulağının arkasına aldı acele etmeden. Yakınlaşan yüzleri nede niye yutkunan Asiye ela gözlerini kaçırırken Kadir onun yüzünün her yerini aklına kazımak istercesine izliyordu.

“Acil işim çıktığı için gitmem gerekti ama haklısın sana söylemem gerekiyordu. O an anneme ve başka bir şeye kızmıştım, yüz ifademi görmeni istemedim. Bu saate kadar seni beklettiğim için özür dilerim. Geçti mi kızgınlığın?”

Ses tonu doğruyu söylediğini fısıldıyordu kulağına. Bakışlarını çekerek yüzüne çevirmek istediğinde gözlerine ilişen kanla, “Kadir?” dedi korkuyla. O an fark etti Kadir üstündeki kan lekelerini gördüğünü. Telaş yapmadan sakın bir şekilde, “Yaralı hayvan vardı ona yardım ettim,” dedi. Yalan sayılmazdı Reşat hayvanın tekiydi. Hoş hayvanlar merhametli yaratıklardı. Bu konuda hayvan ırkına haksızlık etmiş olsa da yine de içi rahattı.

“Emin misin? Sanki birini dövmüşsün de o kişinin kanı üzerine sıçramış gibi.”

Bu kadın bu kadar akıllı olmak zorunda mıydı?

“Asiye, düşünme bunları. Yorgunluktan gözlerinin altı çökmüş, uyu hadi ben de geliyorum şimdi.”

Ne olduğunu sormak istese de Kadir’in durgunlaşan hâli daha fazlasını sorma diyordu.

Kadir eşofman altıyla çamaşırını alıp banyoya girdiğinde dağınık uyuyan kızım düzeltilti. Emine’nin rahat olduğuna emin olduktan sonra başım yastığa koydu. Niyeti Kadir’in banyodan çıkmasını beklemektir ama gözleri çoktan uykuya yenik düşmüştü.

Kadir ise duşunu almıştı ve bir an önce onların yanına gitme derdindeydi.

Hareketleri kaba olduğu için yürüdüğünde, kapıyı kapattığında, yatağa yattığında ses çıkarırdı. Sesleri isteyerek çıkarmasa da büyük bedeni yüzünden ister istemez gürültü yapıyordu. Emine ve Asiye'yi rahatsız etmek için olabildiğince ses çıkarmamaya çalışıyordu ama beceremediğini düşünmüyordu. Bastığı yer ona göre sallanıyordu çünkü.

Banyonun kapısını dikkatli bir şekilde açıp içeriye girdi. Sıcak su olmadığından soğuk suyla duş almıştı. Üşüyordu. Yatmadan önce odanın içindeki şömineye odun atıp yatağa ilerledi. Asiye'yle Emine birbirlerine sarılmış bir vaziyette uyuyorlardı. Biraz çekingen, biraz istekli hâlde yanlarına gitti. Yorganı kaldırıp olabildiğince yavaş hareket ederek yatağa girdi girmesine ama içini korku saldı. Farkında olmadan Emine'yi ezerse? Doğrulup, "Asiye," diye seslendi. Neden bu kadar büyüktü ki? Oysaki Emine'ye sarılıp uyumak istiyordu. Tekrar, "Asiye," diye seslendiğinde gözlerini açtı Asiye.

"Sen ortaya gel, gece dönersem Emine'ye zarar verebilirim."

Gözlerini tamamen açan Asiye, "Bir şey olmaz," dese de kabul etmedi Kadir. "Gel işte, güvenmiyorum kendime. Yarın Emine için yatak bakalım." Uykusu kaçan Asiye kızını dikkat ederek kenara aldı. Kadir'le yan yana yatacağı için utanıyordu. Genç adama değmemek için yatağın içine kıvrıldı. Kızına yanaşmak istedi ama Kadir elini karnına bastırarak onu kendine çektiğinde göz bebekleri büyüdü.

"Çocuk aşağı düşmesin, kendine doğru çek."

Emine'yi kendine doğru çekerken Kadir neredeyse sımsıkı sarılmıştı ona. Sırtı adamın göğsüne, kalçası kasıklarına değiyordu. Nefes almıyordu sanki. Kan ter içinde kalmış kıpırdamıyordu yatağın içinde. Bu evliliğin gerçek bir evlilik olduğunun bilincindeydi, elbet bir gün yakınlaşacaklarını da biliyordu ama hem çekiniyor hem de utanıyordu.

"Saçların çok güzel kokuyor, neyle yıkıyorsun?"

Ağzı kurudu. Diliyle dudaklarını ıslatıp tuttuğu nefesini bıraktı.

"Hacı Şakir'le yıkıyorum. Güllü kalıp sabun."

"Hım," diyen adam burnunu saçlarının arasına sokarken yastığı sıktı.

"Ben sana şampuanını alırım, o zaman saçların yıpranmaz."

"Yıpranmış mı?" diye sordu saçlarına dokunmak isteyen parmaklarını zor tutarak.

"Hayır, çok güzeller. Tıpkı senin gibi."

Kadir'in burnu saçlarından boynuna doğru ilerlediğinde kendine o senin kocan diye hatırlattı. Ne yaşayacağını biliyordu bilmesine ama

böylesini ilk kez yaşıyordu. Reşat onu öpmemişti, sarılıp koklamamıştı. Ön sevişme neydi onu bile bilmiyordu. Yengesi bir keresinde bahsetmişti. Utanmış ama bunları yaşamadığı içinde üzülmüştü. Kadını o da. Yengesinin, arkadaşlarının ballandırarak anlatımlarını o da yaşamak istemişti ama olmamıştı. Reşat ona hoyrat davranmış, erkeklerden soğumasına neden olmuştu. Derin bir iç çekti. Aklıma getirmeyecekti o adamı bundan sonra. Hem günahtı hem de yanındaki adama ayıptı.

Kulağının dibini öpen Kadir ince tüylerini diken diken yaparken heyecandan elini ısırdı. Kamının üzerinde dolaşan büyük kemikli el, kulağının dibindeki nefes bütün uzuvlarını uyuşturmuştu adeta. Bu yataktan kaçmak istediği gibi kalmakta istiyordu.

Ayıp mı ediyordu? Böyle düşünüp bedenine söz geçiremediği için kendine kızıyordu.

“Şu an ne yapıyorsam beni sarhoş eden kokun yüzünden yapıyorum.”

Erkeğin nefsi kadının nefsinden beter olur demişti annesi. Hadi Kadir kendine hâkim olamıyordu o ne demeye uzaklaşmıyordu adamdan. Bacaklarının üzerinde gezen elin avcundan yayılan sıcaklık bütün bedene yayılmıştı.

“Kasma kendini, biraz gevşe.”

Kastığı bacaklarını serbest bıraktığında Kadir’in eli geceliğin altından yukarıya doğru süzüldü. Omzunu öpen adamın soluk alışverişleri artık değişmişti. Her ne kadar Asiye’de ona eşlik etse de elini ısırmaktan Kadir gibi tepkisini belli edemiyordu.

Kalçasma sürtünen Kadir’in sertliğini hissettiği an irkildi.

“Misafir odasına geçelim mi?”

Başını hızla iki yana salladı.

“Neden? Sen de istiyorsun.”

“Olmaz,” derken kızından utandı. Bedenini kendine çeviren Kadir’in yüzüne bakmaya utanıyordu.

“Utanma benden. Sonsuza kadar birbirimize ait olacağız, bu odanın içinde yaşayacaklarımız ikimizi ilgilendirecek. En edepsiz hâllerimize bürünsek de birbirimizden asla utanmayacağız.”

“Benim için kolay değil. Daha düne kadar patronumdunuz şimdi kocamsınız. Eğer sıradan biri olsaydınız kendimi kasmazdım.”

“Patronun olduğumu unut, farz etki ailelerimiz bizi tanıştırmış ya da kafanda nasıl rahat olacaksak bizi öyle düşün.”

Kadir konuşurken elleri rahat durmuyordu. Asiye’nin mahrem yerle-

rinde gezen elleri daha fazlasını ister gibi hareket ettiğinde Asiye tekrar derin nefes aldı.

“Banyoya da gidebiliriz.”

“Olmaz.”

“Her şeye olmaz diyorsun, çocuk var rahat olamıyorum. Gel gidelim odaya.”

“Uyuyacağım ben.”

“Ulan ne uyuması, bu hâlde uyunur mu?”

“Ellerini vücudumdan çekersen uyurum.”

“Ben nasıl uyuyacağım?” dedi kendini Asiye’ye bastırırken, “İnadım inat diyorsun ama gidelim işte odaya. Emine uyanmadan geliriz.”

“İsrar etme.”

“Vicdansızsın Asiye, ilk günden beni süründürdün ya ilerisinden korkuyorum ben. Maazallah damarına bassam yatağa almazsın sen beni.”

Güldü genç kadın. “Yatağa değil odaya almam,” dediğinde elini geriye çekti Kadir. Anında sıcaklık hissi yok olunca boşlukta hissetti kendini Asiye. Bu dokunuşlardan etkilenmesine öfkeleniyordu. Ona göre bu olmamalıydı. İçinde bir yerlerde saklanan kadın gün yüzüne çıkmak için çırpınırken Asiye onun iplerini tutamayacağı diye korkuyordu.

Kadir yataktan kalkarken siyah eşofmanını düzelterip, “Yan odada sigara içeceğim,” dedi. “Eğer biraz daha burada durursam kucağıma alıp götüreceğim seni.”

Koltuğun üzerinde duran pantolonun cebinden sigarasıyla çakmağını alıp kapıya ilerledi. Odadan çıkmadan onu izleyen Asiye’ye son kez dönüp “Teklifim hâlâ geçerli, yan odadayım,” dedi.

Başındaki yastığı kaptığı gibi Kadir’e fırlattı. Bedenine değmeden yere düşen yastığı alıp yüzüne yaklaştıran Kadir Asiye’nin kokusunu içine derin derin çekip geriye çekildi.

Şimdi değildi ama yakın bir zamanda bu kokuyu teninin üzerinden çekecekti ciğerlerine. “Ulan, keşke banyoya erken girmeseydim.” İkinci kez soğuk suya ihtiyacı vardı. Önce sigarasını içsin ardından tekrar soğuk suyla yıkanırdı.

Üç saat sonra.

Gece Kadir için bitmek nedir bilmiyordu. Yanında uyuyan kadının yüzünü izlemekten gözlerini kapatamıyordu. Yarın çok işi vardı ama uyku bu gece ona haramdı.

Parmaklarının tersi Asiye'nin saçlarının arasında gezerken uyanan Emine, "Anne!" diyerek bağırdığında bir anda irkildi.

"Ne oldu babam?"

Otmaya çalışan Emine'yi kucağına alıp terlemiş saçlarını geriye doğru itti.

"Susadım."

"İçelim kızım."

Odada su kalmadığı için Emine'yi göğsüne bastırıp yataktan kalktı. Asiye uyanır da kızını göremeyince endişelenmesin diye kapıyı açıp merdivenlere doğru yürüdü. Kollarını boynuna dolamış Emine boncuk gözlerini etrafta gezdirirken yeni yeni keşfettiği çerçevelere dikkatle bakıyordu.

Uyku sersemi olmasa tek tek bu kim diye Kadir'e soracaktı. Bunun farkında olan Kadir gülümseyip yanağını, başını öpüyordu ara sıra. Kendi canından olsa anca bu kadar çok severdi.

Çocukları severdi ama Emine'ye kanı ayrı ısınmıştı. Belki de evinde gezen bu küçük kızla ilk karşılaştıkları an kalbindeki buzların erimesine sebep olduğu için ona bağlanmıştı. Aniden karar veren bir adam olmamasına rağmen bu kız yüzünden bir anda kendini evli bulmuştu. Ne yaşayacaklardı bilmiyordu, bildiği tek şey bu anne ile kızı bırakmayacağıydı.

Mutfağa girdiklerinde Emine'yi sandalyeye oturttu. Emine masanın üzerindeki elmalara uzandığında o düşmesin diye tabağı önüne koyup tezgâhın üzerinde duran sürahiden bardağa su doldurdu. Elmayı küçük tavşan dişleriyle ısırmaaya çalışan kızın yanına oturup suyu uzattı.

"Kesmemi ister misin?"

Başını sallayan Emine elmayı uzatıp bardağı eline aldığı anda gözlerini üzerinden çekmeden elmayı onun yiyebileceği şekilde kesti.

"Sen de benim gibi su içmeyi çok seviyorsun."

"Evet."

"Ama yemek yemeyi pek sevmiyorsun, neden?"

"Seviyorum," diyen Emine yudum yudum suyunu içtikten sonra Kadir'in uzattığı bir dilim yeşil elmayı alıp ısırırdı.

"Ben senin çok yemek yediğini görmedim. Tabağını hep yarım bırakıyorsun."

Kabul etmediğini göstermek için başını iki yana salladı.

"Annem bana çok yemek veriyor ve ben de hepsini yiyorum."

Dudağının kenarından akan elmanın suyunu parmağıyla silip, “Sen biraz cimcime misin Emine?” diye sorduğunda bütün dikkatini elmanın üzerinden çekti küçük kız.

“Cimcime ne demek?”

“Tatlı kız demek.”

Düşündü, düşündü ve elmanın hepsini ağzına sokarak Kadir’in yüreğini ağzına getirdi ama en sonunda, “Ben cimcimeyim,” dedi. Tok sesiyle kahkaha atan Kadir, “Suyunu iç,” derken Emine’yi çoktan kucağına almıştı. Bir bardak suyu bitiren Emine esnediğinde ışığı kapatıp tekrar odaya çıktı. Asiye yatağın ucuna kaymıştı. Onu rahatsız etmeden Emine’yi yatağına yatırdı.

“Baba gel.”

“Geldim kızım.”

Yatağın içine girdiği gibi başım göğsüne yaslayan Emine’yi tamamen kucağına aldı. Kollarını etrafına dolayıp rahatını sağlarken hayatının en huzurlu uykusunu geçirebilirdi bu gece.

“Yolunuz iyi ki bana uğradı güzel kızım. Ömrümün sonuna kadar sizi bırakmayacağım.”

Sakallı yanağının üzerinde gezen minik parmaklar nedeniyle hepten mayıştı. Gözleri tamamen uykuya teslim olurken evlerini gözetleyen hain gözler bu huzuru bozmak için ellerinden gelenin fazlasını yapmaya hazırlanıyorlardı...

ON İKİNCİ BÖLÜM

Güneş bugün ışığıyla Karaaslan ailesinin odasını ısıtıyordu. Kadir ve Asiye'nin arasında yatan Emine hem anne babasının sıcaklığından, hem de güneş ışığının direkt yüzüne gelmesinden rahatsız olmuş bir vaziyette gözlerini açtı. Ellerini yatağa bastırıp kalkmak istese de Kadir'in güçlü kollarının arasından çıkmak onun için neredeyse imkânsızdı.

Oflayıp Kadir'in koluna vurdu. "Anne," diye seslenerek, "Ben kalkmak istiyorum," dedi ama onu duymadılar. İki elini Kadir'in bir koluna bastırıp onu itmeye çalıştığında genç adamın kolu birazcık bile kıpırdamadı. Baktı buradan kurtuluş yok annesinin yanağına hafifçe vurdu.

"Anne, kalksana. Sıkıştım ben burada."

Bir kere daha annesinin yanağına vurduğunda Asiye gözlerini araladı. Bir an zihni onu boşlukta hissettirdi. Nerede olduğunu, kimin yanında yattığını algılayamadı. Gözleri tamamen açıldığında aklı başına geldi.

"Annem, ne zaman uyandın?"

Ofladı Emine. "Çoktan, babam bırakmıyor beni."

Kızının kıpkırmızı olmuş yanakları tam da sıkılmalık bir hâldeydi. İçi giderek onu Kadir'in kollarının arasından alırken bir anda gözlerini açtı genç adam. Emine mi düşüyor diye telaşla etrafına bakındı, neyse ki annesinin kucağında oturan küçük kıızı görünce rahat bir nefes alıp başını tekrar yastığa koydu. Yarım kalan uykusuna devam ederken anne kızın bakışları onun yüzündeydi. Daha doğrusu Emine babasının yüzüne, Asiye ise saçlarına, burnuna, dudaklarına, sıcaktan nemlenmiş hafif tüylü göğsüne bakıyordu. Midesine ufak bir ağrı girince başını iki yana

sallayıp aklına gelen düşünceleri unutmaya çalıştı. Adamın bedenine bakmak istemese de gözlerine hâkim olamıyordu.

“Gözün kör olmasın Asiye, sen hiç koca meraklısı bir kadın mıydın?”

Ağzının içinden kendine söylenirken Kadir duydu mu diye de çaktırmadan onu kontrol ediyordu. Belli ki gece uyuyamamıştı, başını yastığa koyduğu gibi kendini derin bir uykuya bırakmıştı tekrardan.

“Babam çıplak yatmış anne, ayıp değil mi?”

Boğazı gıcık yapmışta öksürük krizine yakalanmış gibi öksürmeye başladı. Ağabeyi evde beyaz paçalı donuyla gezdiğinde kızına böyle durumlarda dayısının ayıp bir şey yaptığını söylüyordu. Ağabeyi de olsa evin içinde çıplak dolaşmasından rahatsız oluyordu. Yengesi de böyle durumlarda ona kızıyor, zorla üzerine pantolon gömlek giydiriyordu giydirmesine ama yine de çıplak gezmenin kızına ayıp olduğunu açıkladığı için şimdi ne diyeceğini bilmiyordu.

“Sıcaktan bunalmış, o yüzden de tişörtünü çıkarmış. Uyanınca söyleyelim bir daha çıkarmasın.”

İşaret parmağını boynuna sürüp başını salladığında kızının uzatmamasına sevindi Asiye. Aynı odada oldukları sürece Kadir’in dikkat etmesi gereken bazı ufak tefek hareketleri olacaktı. Genç adamın samimiyetine güvenip onunla bu konuyu konuşacaktı. Her ne kadar onun yaşam alanına müdahale etme gibi bir niyeti olmasa da her konuda anlayışlı olan bu adam emindi ki bu konuda da sorun çıkarmazdı.

“Ben çok acıktım anne. Ne zaman yemek yiyeceğiz?”

Komodinin üzerinde duran saatin üzerinde göz gezdirdi. Henüz sabahın sekiziydi, Ayşe Hanım ve kızlar kalkmış olmalıydı. Eğer bu evde çalışan olsaydı aşağı iner, hem kahvaltıyı hazırlamaya yardım eder hem de mutfakta kızına kahvaltı yedirirdi. Artık bu evdeki konumu farklıydı. Hoş onun için hiçbir değişiklik yoktu. Yine mutfığa girer kahvaltı hazırlardı veya daha önceleri yaptığı gibi odaları temizler, çarşafı değiştirirdi. Mutfakta yemek yiyeceksin deseler mutluluktan havalara uçardı. Orada daha rahat ederdi çünkü.

“Önce tuvalete gidelim değil mi?”

“Evet.”

Kızının kıvrıcık saçlarını acıtmadan toplayıp yataktan indirdi. Oda-
nın içinde bulunan tuvalete götürüp işini hallettikten sonra yan taraftaki banyo bölümüne geçti. Kahverengi mermerle döşenmiş olan banyonun bir köşesinde yıkanırken oturmak için taştan bir tabure vardı. İki tane

geniş kazan taburenin karşısında duruyordu. Birinde suyu kaynatıyorlar, diğesinde de ılıklaştırıyor olmalıydılar. Kendi evlerinde güğümle suyu ısıtıp leğenin içinde kızını yıkardı. Burada imkânlar kendi evindekinden fazla olduğu için alışamayacağını düşünüyordu.

Kuru taşın üstüne oturan kızına, “Gel buraya,” dedi gülümseyerek. “Burada ne yapıyor anne?”

Yüzünü yıkayıp Kadir’e ait olan havlulardan birini alıp kullandı. “Orada oturup yıkanılıyor kızım.”

Öyle mi der gibi bakan kızı siyah badisini çıkaracakken kahkaha attı Asiye. “Seni şimdi yıkayamam, sıcak su yok. Akşam yıkarım olur mu?” İtiraz edecek olan Emine bağırılmaya hazırlanırken bu sefer dikkatini çeken kazanlara doğru yürüdü. Kazanlar ondan büyük olduğu için yanına gidip kızının elini tuttu.

“Bu ne peki?”

“Kazan, onun içinde de su ısıtıyorlar.”

“Ateş nerede?”

“Tüpte ısıtıyorlardır.”

“Tüp nerede?”

“Şu an burada yok.”

“Peki nerede?”

Durdu Asiye, eğer devam ederse Emine bütün gün o nerede şu neredede diye soru soracaktı.

Tekrar odaya döndüklerinde Kadir hâlâ bıraktıkları gibi uyuyordu. Güneş her ne kadar kendini belli etse de birazdan sıcaklığını kaybedeceğini bildiği için dolaptan kızının kıyafetlerini alıp koltuğun yanına gitti. Mümkün oldukça sessiz olmaya çalışıyordu.

Siyah kumaşın üzerinde yeşil çiçekleri olan elbiseyi kızına giydirmekten önce iç çamaşırlarını değiştirip temiz çamaşırlarını giydirdi. Dizlerinin üstünde olan elbisenin altına aynı basmadan olan şalvarı giydirecekken Emine eliyle onu itip istemediğini söyledi.

“Dışarısoğuktur kızım, bunu giymeden olmaz.”

Burnunu kırıştırıp başını iki yana salladı. “Ben onu giymek istemiyorum.” Parmağını dün akşam, üzerinden çıkardığı gelinlikle beyaz çorabın olduğu sandalyeye uzattı. “Onu giymek istiyorum anne.”

“Olmaz, çorap kirli olduğu için giyemezsin. Yıkayalım, temiz olduktan sonra giyersin tamam mı kızım?” Çenesi titredi Emine’nin. “Ben sana o çoraptan alacağım, söz.” Emine sesli bir şekilde ağlarken zorluk-

la şalvarını giydirip gözyaşlarını sildi. “Ağlama annem, söz alacağım sana o çoraptan.” Emine’yi sakinleştirmeye çalışırken sestten uyanan Kadir’e mahcubiyetle döndü.

“Neden ağlıyor? Gel kızım.”

Sanki canı yanmış gibi bağıra bağıra ağlayarak yatağın yanına gitti Emine. Yatak ondan büyük olduğu için yukarıya çıkamadığından daha çok bağırmaya başladığında Kadir eğilip kucığına aldı.

“Bir yeri mi acıyor?”

“Hayır, kirli çorabını giymek istiyormuş o yüzden ağlıyor.”

“Dolaptaki siyah poşetin içinde olacaktı bir kaç tane. Ayşe Hanım’a fazla almasını söylemiştim. Bu yüzden ağlanır mı kızım?”

Dolaba doğru giderken sırtarak bakışlarını kaçırdı Asiye. Emine dâhil bütün çocuklar her şeye ağlardı. Kadir bakalım nazlı Emine’nin bu hâllerini gördükçe nasıl davranacaktı? Asiye istediklerini yapmaya çalışsa da şımartmazdı onu. Şımarık bir çocuk olmasını istemiyordu. Yokluğu bilsin, olur olmadık yerde gücünün yetemeyeceği şeyleri ondan istemesin diyeydi.

Dolabın kapağını açtığı anda kızıyla yanına geldi Kadir. Onun kıyafetlerinin olduğu rafların birinde yan yana beş tane poşet vardı.

“Bunların içinde olmalı, sana da almasını söylemiştim Ayşe Hanım’a.”

“Gerek yoktu.”

“Vardı. Feride etekleriyle elbiselerinin altına giyiyor değişik değişik sen de giy.”

“Ben alışık değilim, giyemem.”

Emine’ye ait olan poşetlerden birini alıp, “Giyersin,” dedi. “Bugün şehre gidecektik ama evde işim var. Yarın gideriz olur mu?”

Bedenini Kadir’e döndürdü. “Olur. Bütün gün evde olacaksın değil mi?” Rengârenk çorapları eline alan Emine yere inmek isteyince yere indirip, “Evet,” dedi.

“Yan taraftaki odayı Emine için hazırlayacağım. Henüz bu eve alışık değil, üstelik küçük olduğundan bu odanın içine bağlanan bir kapı yapacağım. Böylece gece kalkıp üstünü kontrol edebilirsin. Bir de misafirler için ayrılan odanın banyosunda odunlu şofben var onu da buraya getireceğim. Bu kata artık kimse çıkmayacağına göre orada durmasının bir anlamı yok.”

Parmaklarıyla oynayan Asiye, “Tamam,” derken sağ ayağını hafifçe sallıyordu. Varla yok arası tebessüm etti Kadir.

“Lavabodayım, beş dakika içinde giyindin giyindin, giyinmedin yan-
nımda giyinirsin haberin olsun.”

Şaşkınlık içerisinde Kadir’in yüzüne bakarken yanağının üzerinde parmağının tersini dolaştırıp lavaboya gitti genç adam. Hâlâ Kadir’in parmaklarını yanağında hissededen Asiye ise farkında olmadan parmak-
larını yanağına götürdü. Parmak uçları genç adamın parmaklarının do-
laştığı teninin üzerinde gezerken, “Anne,” diye bağırان kızının sesiyle
irkildi.

“Ben bunu giyeceğim.”

Elindeki siyah çorabı giymeye çalışan kızına, “Giy kızım,” deyip do-
laba döndü. Kadir çıkmadan bir önce üzerini değiştirmeliydi. Dün ak-
şam ona yakalanmıştı, tekrar karşısında yarı çıplak olmak istemiyordu.
Koyu yeşil bir elbiseyi alelacele üstünü geçirdikten sonra altına şalvar
giymek yerine Ayşe Hanım’ın aldığı çoraplardan birini giydi. Garipti.
Sanki bacakları çıplak duruyordu. Biraz utanıyor, biraz da farklı gözüük-
tüğü için aynada kendine bakmaktan geri durmuyordu.

“Bu olmuyor,” diye bağırان kız tekrar ortalığı ayağa kaldırmaya ha-
zırlanırken koşarak yanına gitti. “Dur, giymeden yırtacaksın çorabı.”

“Ama olmuyor anne.”

“Çekiştirirsen olmaz kızım.”

Yerinde duramayan Emine’ye sonunda çorabını giydirdikten sonra
dağınık duran eşyalarını topladı. Emine pencerenin önünde dışarıya ba-
karken Asiye dolabın önüne gidip çekmecedен temiz beyaz çarşafı aldı.
Burada her ne kadar hızlı hareket etse de aslında aşağı inmek iste-
miyordu. Fadime Hanım’ın soğuk tavrından çekiniyordu.

Çekmeceyi kapatıp ayağa kalktı. Niyeti bir an önce yatağı gidip çar-
şafı değiştirmekti ama arkasında duran bedenle önüne dahi dönemedi.
“Giyinmişsin!” Hangi ara gelmişti yanına? Henüz örmediğı saçlarının
arasında burnunu gezdirip kokusunu içine çeken Kadir’in bir eli belinin
kenarından karnının üzerine dolandı. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatıp
ağızından nefes alma ihtiyacı hissetti. Artık burnundan alıp verdiği nefes
bile yetmiyordu ona.

“Vazgeçtim sen en iyisi şalvarını giy. Bu çoraplar sende çok güzel
durmuş.”

Saçlarının üzerinden burnunu bir milim çekmeden boynuna indirdi.

Sanki çiçeği koklar gibi teninden yayılan kokusunu derin derin içine çekiyordu. Avuçlarının arasındaki beyaz çarşafı sımsıkı sıktı Asiye. Ayak parmakları içeriye doğru bükülmüş, gözlerini kapatmamak için kendiyile savaşıyordu.

“Değiştireyim mi?”

Güç bela çıkardığı sözcükler Kadir’e ulaştı mı bilmiyordu. Saçlarını kenara alan Kadir dudaklarını teninin üzerine değdirerek kendinden bir iz bırakıyordu. Artık ayakta duracak gücü yoktu.

“Kalsın Asiye, sen şalvarla da çok güzelsin.”

“Emine’nin karnı acıkmış.”

“Benim de acıktı.”

Belinde olan elini sürterek boynuna getirdi genç adam. Elbisesinin yakasını omzuna doğru kaydırırken dudakları sıcacık teninin üzerinde kayıyordu.

Alt kattan birkaç kişinin sesi yükseliyor, çalışmaya giden insanlar birbirlerine bağıyorlardı. Her yerden sesler yükseliyordu yükselmesine ama Asiye’nin kulakları uğulduyordu.

“Anne acıktım!”

Emine’nin tiz sesiyle bir anda birbirlerinden ayrıldılar. Asiye yanan bedenine rağmen elbisesinin yakasını düzelterek kızını kucağına aldı. Hâlâ olduğu yerde duran Kadir’e bakmadan koridora çıkıp, “Seni bekliyoruz,” dedi kısık ses tonuyla. Yok yok bu sondu. Bir daha bu adamın çekimine kapılmayacaktı. Bu gidişle onun yüzünden kızına yakalanıp rezil olacaktı.

“Aşağı inmeyecek miyiz anne?”

“İneceğiz kızım.”

Bu kız niye bu kadar sabırsız olmuştu ki? Neyse ki Kadir onları çok bekletmeden odadan çıktı. Aralarındaki tutkulu çekim hâlâ devam ediyordu. İkisi de gergindi. Birlikte alt kata indiklerinde salona geçtiler. Kadir’in annesi ve kardeşleri uyanmış masadaki yerlerini almışlardı. Kadir masaya inmeden kahvaltıya başlanmıyordu. Geç kalmış olsa da onu bekleyen ailesini görünce, “Başlasaydınız siz,” dedi.

“Hayatımızda değişen bir şey olmadı Kadir, otur başlayalım.”

Masaya yaklaştıklarında Emine’yi annesinin yanına götürdü. Fadime Hanım bir ona bir de yanında duran Emine’ye bakıyordu.

“Acıkmış çocuk, karnını doyur nenesi.”

Ahmet ve Mehmet sesli bir şekilde kıkırdadılar. Fadime Hanım göz-

lerini büyüttürken Asiye'nin ondan bir farkı yoktu. Feride ise az çok ağabeyinin ne yapmak istediğini bildiği için yüzünde tebessümle onları izliyordu.

“Ben niye yedirecekmişim? Anası yedirsın.”

“Anası yorgun, o kendi karnını doyuracak.”

Fadime Hanım hayretle oğluna bakıyordu.

“Abi yapma etme, anamla ne derdin var? Kadının kalbine inecek.”

Ahmet'e sırtıp ayakta duran Asiye'yi yanına oturttu.

“Ben kızımı yanıma almak istiyorum.”

“Bırak nenesi yedirsın.”

Bu adam ciddi anlamda anasına kafayı takmış olmalı. Hayır, bir derdi varsa kendi halletsin niye kızıyla onu araya sokuyordu ki? Kadına bir şey olsa Kadir yüzünden değil Asiye yüzünden oldu derlerdi.

“Ya sabır ya sabır! Allah'ım ne zaman alacaksın emanetini?”

Ağzına attığı zeytinin kabuğunu tabağa bırakıp Emine'ye göz kırptı.

“Allah'ın işine karışma anne, o bilir işini. Bak çocuk aç aç seni bekliyor, yedirsene.”

“Densiz,” diyerek Emine'nin tabağına yiyebileceği yiyecekleri doldurdu Fadime Hanım. Asiye neredeyse oturduğu yerde küçülecekti. Utanması olmayan Kadir onun tabağını fazla fazla yiyeceklerden doldururken daha fazla koymasın diye elini masanın altından bacağına üzerine koydu. Durur mu Kadir, sanki gel elimi tut demiş gibi elinin üzerine elini koyup sıkı.

“Tabaktakilerin hepsi bitecek. Hava güzelken birlikte bahçeye çıkalım.”

Bu adamla uğraşılmayacağı için başını sallayıp çekinerek çatalı aldı. Kimse ona bakmıyordu. Fadime Hanım bile kahvaltısını yaparken ara sıra kızına bakıp tabağındakileri yiyor mu diye kontrol ediyordu. Şaşkındı, bir o kadar da tedirgindi. Normalde masaya oturduğunda bu kadının esip gürlemesini bekliyordu. Hatta içinden o ve kızı için masaya tabak bile konulmayacağı düşüncesi geçmişti.

“Ahmet bugün sen tarlaya git Mehmet sen de evde kal bana yardım et.”

“Hayırdır abi?”

“Üst katta tadilat olacak.”

“Ne tadilatı? Üst katta tadilat olacak bir yer yok.”

Bakışlarını annesine çevirmeden hâlâ tabağındakilerle uğraşan Asiye'yi kontrol etti.

“Ye onları Asiye.”

Kaşlarını çattı Asiye. Yemek istemiyordu, zorla mı yedirecekti? Tabagındaki üç dilim böreği Kadir'in tabağına koydu. "Ben pek sevmiyorum, sen ye."

"Kuş kadar belin var, nimet ayırırsan yakında incelikten kınılacak o belin."

"Benimle uğraşma lütfen!"

"Hasbin Allah!"

"Sana diyorum ne tadilatı Kadir?"

Çatalı tabağının kenarına bırakıp geriye yaslandı. "Odonlu şofbeni benim odaya alacağım ana, misafir odasını da Emine'ye oda yapacağım öğrendin, mutlu oldun mu?"

"Kazan yetiyordu sana?"

Keşke çocuk olup masanın altına girme imkânı olsaydı Asiye'nin.

"Ana konuşturma beni sen zararlı çıkarsın. Ayrıca benim işime de karışma."

Sırıtan kardeşlerine, "Dönün önünüze," diyerek bağırdığında Ahmet ve Mehmet kendilerini tutamayıp kahkaha attılar.

"Bu kadar sinir bünyeye iyi gelmez abi. Erken yaşlanırsın sonra Asiye yenge kışına tekme yi basar benden söylemesi."

Dişlerinin arasından, "Ahmet," diye mırıldandığında masadan kalktı Ahmet. "Ben işimin başına geçeyim, malum ağabeyim balayında olduğu için işçilerle ilgilenemez. Banyoya şofben yapması lazım önemli sonuçta."

Çay kaşığını acımadan Ahmet'e fırlattığında kıl payı kenara kaçtı Ahmet. Onların bu hâline kahkaha atan Emine'nin yanağını sıkıp, "Haydi ben kaçar," diyerek salondan ayrıldı.

"Bir tane normal evladım yok. Öğlen bir yere gitmeyin gelin görmeye gelecekler."

Asık suratıyla ayağa kalktı Fadime Hanım.

"Kim görecekmış benim karımı?"

"Akrobalar."

"Ne gerek var? Haber verin gelmesinler, bugün evde işimiz var."

Yanına gelen Emine'nin elinden tutup gözlerine bakan Asiye'ye yürümesi için başıyla işaret etti. "Masayı toplayıp gelirim ben." Başka bir yere bakıyormuş gibi duran annesinin onu dinlediğini bildiği için ses tonunu biraz yükseltip, "Yeni gelinin sofrası topladığı nerede görülmüş?" dediğinde dişlerini sıkıttı annesi. Üzerine gitmeyi istemiyordu, onu kendi

hâline bırakmak istiyordu ama böyle bir durumda biliyordu ki annesi Asiye'nin üzerine çok giderdi. Bunun olmasını istemediği için mümkün oldukça laflarıyla annesinin tepkilerini kendi üzerine çekiyordu.

“Yürü hadi!”

Çekine çekine oturduğu yerden kalktı Asiye. Fadime Hanım'ın ve diğerlerinin yüzüne bakmadan Kadir'in yanında dışarıya çıktı.

“Neden anneni kızdırıyorsun, beni sevmiyor diye ona kötü davranmaya hakkın yok. Sonuçta hayatınıza sonradan dâhil olan benim. Beni gelini olarak görmek istemiyor diye kadına yüklenme sonra sen üzülürsün.”

“Bir şey olmaz, kaç yaşına geldik hâlâ hayatımıza karışabileceğini sanıyor. Seni, Emine'yi ve bizi kabullenmesi gerekiyor. Eğer kabullenmiyorsa...”

Sustu. Salıncağa doğru koşan Emine'yi belinden kaldırıp salıncağa oturttu. Feride için yapıldığından Emine'ye büyük gelmişti. Düşmemesi için yavaş yavaş sallarken yanlarına gelen Asiye'ye, “Otur seni de sallayayım,” dedi. Kabul etmedi Asiye. Gözleri iki kangal köpeğinin üstünde, akli karman çormandı.

“Annen kabullenmiyorsa ne olacak?”

Salıncaktan inen Emine rengârenk çiçeklerin olduğu köşeye doğru koşarken Asiye'nin elinden tutup salıncağa bindirdi. Tek fark Asiye oturmuyor ayakta duruyordu. İnmek için adım atan genç kadına engel olup kendi de salıncağa çıktığında Asiye'nin yüreği ağzına geldi.

“Ben sallanmak istemiyorum, ne demeye çıkardın beni buraya?”

“Ben seninle sallanmak istiyorum. Dua et oturup kucağıma almadım seni.” Dudaklarını Asiye'nin kulağına yaklaştırıp “Alayım mı seni kucağıma?” dedi. Konuşmaları gereken ciddi bir konu varken bu adamın akli nerelere gidiyordu? Temiz havayı içine çekip bıraktı.

“Bu salıncak ikimizi taşımaz, inmелisin.”

Başını iki yana salladı Kadir. Mavi gözleri; Asiye'nin kızarmış yanaklarının, şeker pembesi dudaklarının, ela gözlerinin üzerinde dolaşırken kimse onu bu salıncaktan indiremezdi.

“Düşersen seni tutarım, güven bana.”

Bu konuda şüphesi yoktu. Eğer aklında Fadime Hanım'la ilgili düşünceler olmasa şu an bu salıncağın tadını çıkarırdı. Kadir bugün evdeydi, yarın işe gittiğinde onunla evde yalnız kalacaklardı. O zaman biliyordu ki Fadime Hanım ona laf sokmaktan, hakaret etmekten geri durmayacaktı. Altan alan bir yapısı olmadığı için karşılığını belki de

fazlasıyla verecekti. İkişi bağırip ortalığı birbirine kattıklarında akşam Kadir eve geldiğinde ne olacaktı onu merak ediyordu.

“Anne, sana çiçek getirdim.”

Yanlarına gelen Emine’yle birlikte salıncaktan indiler. Artık solmaya durmuş papatyayı kızının elinden alıp yanağım öptü.

“Teşekkür ederim kızım. Üşüdün mü? İstersen odaya çıkabiliriz.”

Üşümüştü, yanakları soğuktan kızarmış burnu akıp duruyordu.

“Hasta olmadan içeriye girelim sonra tekrar çıkarız tamam mı?”

“Ama güneş var.”

“Evet var ama hava sıcak değil. Rüzgâr estikçe senin minicik bedeninin üşüyor.”

Onu sıcacık kollarının arasına alan Kadir’e sığındı. “Oyalanmadan senin odanı yapalım.”

“Benim odamı mı?”

“Evet, istersen pembe yaparız. Bebekli nevresimlerin olur, bir sürtü oyuncuğun da olur. Ne istersen alırım sana.”

Kadir konuştuğu kara gözleri cam gibi parlıyordu Emine’nin. Eve girdiler. “Peki, odamda kedi de olacak mı?”

“Kedi mi?”

Soru dolu bakışları Asiye’yi buldu.

“Ağabeyimin evinin yanında yavru kedi vardı. Geceleri onunla uyuyordu, evden ayrılırken kediyi geride bıraktık diye üzölmüşüü. Unutmuştur diye düşünüyordum ama unutmamış belki ki.”

“Eğer istiyorsa getiririz buraya. İster misin?”

Ellerini birbirine vurdu. “İsterim baba. Ne zaman getiririz?”

“Bugün olmasa da yarın getiririz babam.”

Emine neşe ve çocuksu bir sevinçle çığlık atarken salonun kapısının önünde onları duyan Fadime Hanım, Kadir’in karşısına geçti.

“Bu çocuk neden sana baba diyor? Bu kadarı da fazla Kadir. Sen ne yaptığının farkında mısın? Başkasının çocuğu neden sana baba diyor?”

“Sesini alçalt anne,” diyerek yanlarına gelen Feride’ye Emine’yi verip, “Yükanya çıkın,” dedi. Feride beklemeden merdivenlere yöneldi. Asiye korkuyla ona bakan kızının peşinden gitmek için bir adım attığında Kadir bileğinden tutup durdurdu.

“Ömrümü yedin sen benim Kadir. Oğlum senin derdin ne? Evde çalışması için aldığımız kadını kendine eş yaptın üstüne yetmezmiş gibi

bebesine de babalık yapıyorsun. Bu kız nedir necidir bilmiyoruz. Değer mi bunun için bizi üzme?”

Bileğini Kadir'in elinin arasından çekti Asiye.

“Benim hakkımda düzgün konuş, size bir yanlışımdan olmadığı hâlde benden bir ucubeymişim gibi bahsetmeyin.”

“Kes sesini!”

Sakin olmalıydı. Ne kadar sinirlenirse sinirlensin saygısızlık yapmayacaktı.

“Haddini aşırıyorsun anne. Senin karşında benim karım var. Nasıl tanıştığımızın bir önemi yok. Asiye'yle evlenmek istedim ve evlendim. Emine'ye bana baba demesini ben söyledim bundan zerre rahatsız olmuyorum.”

Elini göğsüne bastıran Fadime Hanım, “Yazıklar olsun,” derken gözyaşları yanaklarından hızlı hızlı akıyordu.

“Anne, sakinleşip oturur musun lütfen.”

Kadın destek almak için kapıya yaslandı.

“Ömrümü yedin Kadir, hayatım senin peşinden koşmakla geçti. Ağladın seninle oturup ağladım, güldün mutlu olduğum için senden daha çok mutlu oldum. Delirdin gözüm yollarda seni bekledim dışarıda başına bir şey gelecek diye. Ben hep seni düşündüm sen bir kere bile beni düşünmedin. Hiç mi sevmiyorsun sen beni? Babandan dayak yeme diye senin yerine ben dayak yedim, Allah aşkına bana karşı hiç mi için acı-mıyor?”

Dizlerinin üzerine düşecek olan annesini kucığına alıp, “Anne!” diyerek kadının yüzünü telaşla inceledi. Su getirmeye mutfağa koşan Asiye, Hanife'ye çarpıp sürahiyle bardağı aldığı gibi salona döndü.

“Sonunda bayılttın annemi abi. Gitme kadının üzerine dedim ben sana.”

Salona gelen herkes Fadime Hanım'la ilgilenirken Asiye'nin korkulu gözleri Kadir'in üzerindeydi. Annesinin elinin üzerini öptüyor, sakın olması için yatıştırıcı sözcükleri kulağına doğru söylüyordu.

Asiye o an hata ettiğini anladı. Bu evliliği kabul etmemeliydi. Kızıyla rahat bir hayat yaşamak için koskoca köyün Bey'iyile evlenmek delilik olmalıydı. Hızla gözyaşlarını sildi.

“İyisin değil mi anne?”

“İyiyim. Mehmet, odama götür beni oğlum.”

Kadir'in yardımını istemedi. Onu tutan Mehmet ve Ayşe Hanım'ın

yardımıyla odasına götürüldü. Hâlâ oturduğu yerde kıpırdamadan duran Kadir'e bir adım attı Asiye.

“Evlenmemeliydik. Birbirimize göre değiliz biz.”

Parmaklarını gözlerinin üzerinden çekip çatılı kaşlarını Asiye'ye çevirdi.

“Baksana annen hastalandı. Biz bu evde olduğumuz sürece iyi olmayacak.”

“Lafı uzatmadan ne demek istiyorsan onu söyle.”

Bakışlarını kaçırdı. Ağzındaki kuruluştan rahatsız olup sehpanın üstünde duran sürahidenden bardağa su doldurup içti. O sırada ayağa kalkan Kadir hâlâ ondan açıklama bekliyordu.

“Gidelim biz.”

Fısıltıya yakın sesi Kadir'e ulaştığında, “Nereye gidelim?” dedi genç adam. Aslında Asiye'nin ne demek istediğini açık açık anlamıştı ama anlamamış gibi davranıyordu.

“Annen bizi istemiyor, başına bir şey gelsin istemiyorum. Doğru olan Emine'yle benim bu evden ayrılmam. Daha fazla sınırı aşmak istemiyorum.”

Bir adım, iki adım Asiye'nin dibine kadar ilerledi. İnce kolunu tutup onu biraz daha kendine çektiğinden başını yakın olmak için eğdi.

“Sınırı çoktan aştın Asiye. Seni evime aldım, nikâhıma aldım, odama aldım, yatağıma aldım... Hayatımın merkezine aldım seni. Bu saatten sonra gönderir miyim seni bu evden? Göndermem. Ölünceye kadar benim yanımda senin, senin yanımda benim yanımdır. Sakın gitmeyi düşünme, gidersen gidişinin dönüşleri olacak bunu da sakın unutma.”

Gidip gitmemek arasında kalan Asiye ne yapacağını bilmiyordu. Bu evde kendilerine nasıl yer bulacaklardı?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Güneş kaybolduğundan beri Karaaslan köyünün üzerinden kara bulutlar kaybolmuyordu. Şimşek çakıyor, ardından büyük gürültüyle gök gürliyordu. Bahçede ve tarlada çalışan insanların çoğu şiddetle yağan yağmurdan kaçarak evlerine sığınmışlardı.

Soğuktu.

Dışarıda insanın içini titretecek kadar rüzgâr vardı. Pencereye çarpan yağmur damlaları birbirinden ayrılmadan aşağı doğru kayarken sanki camı delip içeriye girecek kadar hırçınlardı.

Kızının saçlarını okşayan Asiye gözlerini birbiriyle yarış hâlinde olan yağmur damlalarından çekmiyordu. Yaklaşık üç saattir kucağında uyuyan kızı yirmi dakika önce uyanmış, annesinin zoruyla lavaboya gidip tekrar Kadir'in çalışma odasına gelmişlerdi. Sabah yaşananlar Asiye'yi üzdüğü gibi Emine'yi de üzmüş ve korkutmuştu. Annesinin yanından ayrılmak istemeyen küçük kız korktuğu için eskiden olduğu gibi yine sessizliği seçmişti. Kızının bu hâlini iyi bilen Asiye üzerine gitmiyor, onun sakinleşmesini bekliyordu. Eğer onu bir şeylere zorlarsa biliyordu ki Emine daha kötü olurdu.

“Karnın acıkmıştır kızım. Sana çorba getireyim mi?”

Kollarını Asiye'nin beline dolamaya çalışıp başını göğsüne bastırdı. “İstemiyor musun?” Başını havaya kaldırarak karşılık verdi. “Ama yemelisin, eğer yemezsen karnın ağrır.” Yüzünü göğüslerine bastırduğunda kızının saçlarını öpüp, “Tamam, o zaman birazdan getireceğim çorbanı,” dedi.

Her zaman zor bir hayatı olmuştu, daha zor bir hayat yaşamamak

için evlenmişti Kadir'le. Kadir iyi bir adamdı ama annesi bu evde onlara huzur vermeyecek gibi duruyordu. Eğer tek başına olsaydı bu duruma sesini çıkarmaz, kocası için katlanırdı. Emine için ne yapacağını bilmiyordu. Ağabeyinin evinden şiddet yüzünden ayrılmıştı. Kızı güzel bir gelecek yaşasın diye kaçmıştı kaçmasına ama tekrar aynı şeyleri yaşamayı istemiyordu.

Eğer bu evde Emine mutlu olmazsa nasıl dururdu? Kızı sadece sabah kahvaltısıyla duruyordu. Korkudan annesinin kucağından kalkmıyor, sanki ona bağıracaklarmış gibi biri geldiğinde gözlerini sımsıkı yumuyordu. Onun bu hâli Asiye'nin canını çok yakıyordu. Kendi nefsi ve isteği için evlenmemişti o, kızı huzurlu bir hayat yaşasın diye evlenmişti.

Bir kere bile dinlenmeden yatak odasına iç kapı yapan Kadir'den de ses seda yoktu. En son gitmekle ilgili konuştukları an ona sinirlenip yurkariya çıkmıştı genç adam ve o dakikadan sonra görmemişti onu. Duvar kırma seslerinin arasına arada sırada Mehmet'e bağırın sesi yayılıyordu etrafa. Sıkıntıyla iç çekip Emine'nin saçlarını öptü.

"Annem bu böyle olmaz, sen burada otur ben sana çorba alıp geleyim, istersen sen de benimle aşağı gel."

Sustu, bekledi, gitmek için tepki vermedi. Daha fazla kızını dinlemeden kucağına alıp ayağa kalktı. Fadime Hanım'la tekrar karşılaşp huzursuzluk yaşanmasını istemiyordu ama kızı için aşağı inmeye mecburdu. Aç bir şekilde bütün gün oturmasını bekleyemezdi.

Kollarını boynuna dolayan Emine yüzünü omzuyla boynunun arasındaki boşluğa sakladı. Korkmaması için elini kızının sırtında gezdirirken koridora çıktı.

"Bu koca şeyi ikimizin taşıdığına inanamıyorum abi. Ne olurdu Adnan'ı da çağırıyaydık? Adam odanın içine mi bakacak sanki?"

"Boş boş konuşma da yürü. Sabahtan beri çenenle beynimi siktin."

Gerginliği hâlâ devam eden Kadir'in geniş omuzları kasılmış, şakaklarından yanaklarına doğru süzülen bir iki ter damlasını omzuna astığı siyah havluyula siliyordu. Mehmet nefes nefese kalmış bir vaziyette suyunu içerken o elini odun şofbeninin üstüne koymuş kardeşinin acele etmesini bekliyordu. Yanına gidip gitmeme konusunda kararsız kaldı Asiye. Durdukları yerde seslerini çıkarmadıkları için arkası dönmük olan Kadir onları fark etmiyordu.

"Yemek hazır çocuklar."

Merdivenin başına gelen Ayşe Hanım'ın konuşmasıyla herkes bakış-

larını ona çevirdi. Emine kısık sesle, “Gitmeyelim,” derken Asiye’nin bedeni gerildi. Kızının korkmasını veya üzülmesini istemiyordu.

“Geliyoruz,” diyen Kadir yanlarına geldiğinde hâlâ kıpırdamadan duruyordu.

“Babam, gelmedin yanıma hiç?”

Kadir’e cevap vermeyen Emine onun uzattığı kollarının arasına gitmek istemediğini annesine sımsıkı sarılarak gösterdi. Kolları havada, ondan kaçan küçük kızın tavırlarını fark ettiği ilk an kaşları çatıldı Kadir’in. Emine’nin ondan uzaklaşması en son isteyeceği şey bile olamazdı. Sorgulayan bakışları Asiye’nin yüzünde dolaşırken, “Aşağı inmek istemiyor,” dedi. “Korkuyor, annenin tekrar bağırıp hastalanacağını düşünüyor.”

İçinde bu duruma karşı öfke hissetse de Emine’ye belli etmeden diğer tarafa geçerek yüzünü görmeye çalıştı.

“Korkma babam, nene bir daha bağırmayacak. Aşağı inip yemeğimizi yiyelim mi?”

Başını diğer tarafa çevirdi Emine. Onu zorlamak istemeyen Asiye, “Oda müsait mi?” diye sorarken Kadir’in bakışlarına karşılık vermiyordu.

“Müsait.”

Kadir’i arkasında bırakıp yatak odasına ilerledi. Sol eli yumruk olan Kadir burnundan solurken gerginliğin farkında olan Mehmet, “Şofbeni yemekten sonra yerleştiririz,” diyerek yanından geçip alt kata indi. Burada durup tek bir kelime ederse ağabeyi hırsını ondan çıkaracaktı.

Dağınık duran saçlarını eliyle hepten dağıttı Kadir. Geride durmak yerine yatak odasına gidip yatakta oturan anne kızın yanına oturdu. İkisi de bakışlarını ondan kaçırıyorlardı ve bu durum kasvetli günde hepten can sıkıyordu. Tek gözünü kapatmaya çalışarak söz de ona gizli gizli bakmaya çalışan Emine’nin küçük elini parmak uçlarıyla tutup dudaklarına yaklaştırdı. Kendi parmaklarının yanında minicik kalan küçük kızın parmaklarının üstüne ufak bir buse kondurup geri çekildi.

“Küs müsün bana?”

Alt dudağını büzüp kara gözlerini annesinin gözlerine çevirdi Emine. Gülümsedi Asiye. Kızının Kadir’i çok sevdiğini biliyordu bu yüzden aralarına girmek yerine kendi aralarındaki sorunları kendileri çözsün istiyordu. Hoş, Kadir tarafından bir sorun olmasa da kızı Kadir’den uzak duruyordu nedense.

“Annen mi dolduruyor kızım seni?” Hayretle Kadir’e döndü. “Onun-

la konuşma, ondan uzak dur mu diyor?” Yok daha nelerdi. “Baban yanına gelince yüzüne bakma, kucağına almak istediğinde kucağına gitme mi diyor?” Paranoyaktı bu adam.

Şaşkın bakışlarını kaçırıp, “Kur kafanda,” diyerek ağzının içinden mırıldandı. Kolunu Asiye’nin beline dolayıp onu neredeyse sağ dizine oturttuğunda Asiye kalkmak için kalçasını yukarı kaldırdı. Bu hareketiyle hepten onu kucağına yerleştiren Kadir derin bir nefes alırken yüzü pancara dönen Asiye, “Bıraksana,” diyerek mırıldandı.

“Sus, şimdi daha önemli bir konumuz var, Emine bana küsmüş, bir an önce barışmamız lazım.” Gözlerini sımsıkı yumup, “Hah,” diyerek ağzından isyan sözcükleri teker teker çıktı. Kimi zaman kaba, kimi zaman kabadayı diyerek mırıldansa da Kadir onu duymazlıktan geldi. Ol-sun, zamanı gelince Asiye’de onu duymaz, burnundan getirirdi. Ne de olsa Yaradan’ın terazisi adaletliydi.

“Sen bana küersen ben üzülürüm Emine, ben üzülürsem sen de üzülmez misin?”

Oyunbozandı Kadir.

“Babanın kalbi acıyor kızım. Ona gülmediğinde, sarılmadığında gözlerinden yaşlar akacakmış gibi hissediyor.”

Duygu sömürücüsüydü de.

“Gelmeyecek misin babanın kollarına?”

Sanki ağladı ağlayacaktı. Aklının zehir gibi olduğunu düşünüyordu bugüne kadar Asiye, fark ettiği bir gerçek vardı ki bu adam şeytana pabucunu ters giydirdi. Tatlı diliyle neredeyse kızını yumuşatmıştı. İşaret parmağını tutan Emine’nin dudaklarının üzerinde çok hafif tebessüm oluştuğunda ikisinin de yüreği ferahladı.

“Ben aşağıya inmek istemiyorum. Nene bağılıyor.”

Asiye’nin yüzündeki gülümseme solunca Kadir beline daha sıkı sarıldı.

“Neneyi kızdırdığım için bana bağırdı kızım, sana bağırmadı, bağırmaz da.”

Bağırmasındaki sebep onlarken buna olan inancı yoktu Asiye’nin.

“Bak şimdi aşağı inip yemeğimizi yiyelim, göreceksin nene bağırmayacak.”

Başını iki yana sallayıp annesinin elbisesinin kumaşını sıktı Kadir onu zorla aşağı götürecektiydi. Korktuğunu Asiye’de görüyordu Kadir’de.

“Sen in aşığı, eğer zahmet olmazsa Emine için yukarı çorba getirir misin? Bugün inmez aşığı o. Bizim yüzümüzden aç kalma.”

Asiye’nin yüzünü daha rahat görmek için başını geriye çekti. Saçları dağılan genç kadının saçlarını incitmeden düzeltti.

“Siz burada zgn zgn otururken aşığı inip karnımı doyurmamı mı istiyorsunuz?” Dilini damağına vurup aynı anda bakışlarını kaçıran anne kızı neredeyse kucaklayınca yatağa devrildiler. Bir yanında Asiye diğer yanında Emine yatıyordu. “Sizin olmadığınız yerde benim işim olmaz. Uyumayacaksak birlikte uyumayacağız, yemek yemeyeceksek birlikte yemeyeceğiz. Siz mutsuzken ben mutlu olmayacağım.”

Kalbi Kadir’in ağızından çıkan her bir kelimedede hızlanıyordu.

“Beni bekleyin buraya yemek getireceğim. Yemeğimizi yedikten sonra Emine’nin odasını düzenleriz. Kapıyı hallettim, yarım saat içinde şofbeni de ayarladım mı işim kalmaz birlikte otururuz burada.”

“Oyunda oynar mıyız?”

Göğsünden başını kaldıran Emine’yi yukarıya doğru çekip yanağını öptü.

“Ben sadece top oynamayı biliyorum, Mehmet amcanın topu duruyorsa oynarız.”

“Dışarıda yağmur yağıyor üstelik havada soğuk.”

Bu sefer Asiye’yi yüzüyle aynı hizaya getirip öpmek için uzandığınızda Asiye yanağını başka yere çevirdi. Kızının yanında Kadir’le yakınlaşmaktan utanıyordu. Bu adam ateşti ve onu yakmak için fırsat kolluyordu.

“Fazlasıyla alırım sakındığın pcğn karşılığını, unutm!”

Asiye hâlâ yüzüne bakmazken yataktan kalkıp odanın çıkışına ilerledi. Gece uzundu, o zaman yanağını da öperdi başka yerini de. Karısı değil miydi, öperdi. Kendi kendini gaza getirip alt kata indiğinde masaya uğramadan mutfağa geçti. O yemek için Ayşe Hanım’la konuşurken Asiye Emine’yle birlikte Kadir’in yaptığı kapıyı inceliyordu. Bugüne bitiremez diye tahmin ediyordu ama adam pes etmeden yetiştirmişti.

Emine’nin elini bırakmadan aralık kısımdan misafir odasına geçti. Tıpkı yatak odası gibi büyüktü. Kapının yanında geniş yatak, yanlarında iki komodin ve karşısında dört kapılı cevizden yapılmış dolap vardı. Bu oda minik kızı için oldukça büyüktü. Emine bu zamana kadar tek başına yatmamıştı. Nasıl yatacaktı hiçbir fikri yoktu.

Meraklı gözlerle etrafı inceleyen kızını yatağın üstüne oturtup yanan

şömineye göz attı. Büyük ihtimalle sıcak olsun diye Kadir yakmış olmalıydı. Kendi odaları da sıcaktı.

“Ben burada mı uyuyacağım anne?”

“Evet kızım, beğendin mi odanı?”

Annesine cevap vermeden odanın içinde tekrar göz gezdirdi. “Ben korkarsam yanına gelir misin?” Kızına güven vermek için hem başını salladı hem de içini rahatlatacak şekilde gülümsedi.

“Anne dediğin an yanında olacağım. İstersen alışınca kadar seninle birlikte uyuyabilirim.”

Önce yatağa sonra odanın genişliğine baktı. Burada bebeğiyle oyunlar oynayabilirdi, onunla kocaman yatakta uyuyabilirdi. Bu yüzden saçlarını geriye atıp, “Yok,” dedi. “Eğer korkarsam seni çağırırım anne.”

Yaşından daha olgun davranıyordu Emine. Sürekli annesinin peşinde dolaşan bir çocuk olduğu için onun yaşadıklarını görerek onun gibi davranmaya, onun gibi konuşmaya başlıyordu. Bu durum kimi zaman Asiye’yi üzüyor kimi zaman ise mutlu ediyordu.

“Şöminenin önüne koyabilirsin Hanife.”

Kadir odaya gelmişti. Emine’yle birlikte ayağa kalkıp odaya geçtiler. Hanife büyük siniye hazırladığı yiyecekleri şöminenin önüne bırakırken yardım etmek amacıyla yanına gitti.

“Sağ ol Hanife.”

“Afiyet olsun,” diyen Hanife başka bir şey demeden odadan çıktığında sıkıntıyla iç çekti. Ona tavırlıydı, burada olduğu zaman araları çok samimi olmasa da yine de konuşuyor, birlikte hareket ediyorlardı. Şimdi yüzüne bakmaması biraz canını sıkımişti. Ayşenur’u da görememişti. Büyük ihtimalle Kadir onu evden göndermişti.

“Kızın arkasından niye bakıyorsun? Otur da yemeğini ye.”

İrkildi. Dalgın bakışlarını düzeltip yan yana oturan Kadir’le Emine’nin yanına geçti. Sininin ortasında duran küçük tencerelerin kapaklarını açıp yemekleri kontrol etti. Mercimek çorbası, etli nohut, pilav ve salata vardı.

“Yarın sabah erken kalkmamız gerekiyor resmi nikâh için gün alacağız.”

Önce Kadir’in, ardından da Emine’nin tabağına çorbayı doldurup kalanını da kendi önüne koydu.

“Yağmur hiç durmadan yağıyor şehre gitmemiz zor olur sonra gideriz.”

Kaşığını aldığı çorbayı ağzına götürmeden eli durdu. Asiye Emine'ye çorbayı içiriyor, yüzüne dikkatle bakan adama dönmüyordu.

“Resmi nikâhı erteleyemeyiz, yarın gideriz bir sıkıntı olmaz.”

Çorbasını içti. Bakışları hâlâ Asiye'nin yüzündeydi. İstemiyor muydu? İlk başlarda tamam demişti şimdi hayır derse bunun sebebinin annesi olduğunu biliyordu. Parmaklarının arasındaki demir kaşığı sıkıp sakın olmaya çalıştı.

“Hâlâ sabah olan mevzuyu mu düşünüyorsun? Düşünme, ben üzerine gittiğim için sinirlendi. İnan annemin sana ve Emine'ye karşı bir tavrı yok. Sizi tanıdıkça nasıl insanlar olduğunuzu görecek. Yaşını başını almış bir kadın da olsa bazen çocuk gibi oluyor. Annem kötü biri değil sadece fazla korumacı. Hayatımızda kim olursa olsun bize zarar vereceklerini düşünüyor.”

Bunu görebiliyordu Asiye. Fadime Hanım'ın kötü biri olduğunu da düşünmüyordu. Kendi nasıl ki kızının üstüne düşüyorsa haklı olarak o da evlatlarının üstüne düşüyordu. İzin verse kötü biri olmadığına ona gösterirdi. Eğer canını acıtmazlarsa kimsenin canını acıtmazdı. Fadime Hanım'a karşı saygılı olur, ağzından kötü bir söz çıkmazdı. Ama bu evde ne kendi ne de kızı huzur bulamazsa bu durumla nasıl baş edebileceğini bilmiyordu. Öyle giderim dediğinde gidemeyeceğini de biliyordu. Kadir kıızıyla ona iyi davranıyordu, ona haksızlık ederek arkasını dönüp gitmek büyük haksızlık olurdu bunu kıızıyla yalnız kaldığı üç saatte anlamıştı.

Güldü, Kadir'in yüzündeki gerginliği bu ufacık tebessümle geçirdiğini fark ettiğinde gülümsemesi daha da genişledi.

“Annenle birbirimize alışacağız, ben nasıl Emine'nin üstüne düşüyorsam kadın da haklı olarak sizin üstünüze düşüyor. Elbette bize hemen alışmasını beklemiyorum. Her şey o kadar aniden oldu ki ben bile hâlâ şaşkınım. Evliyiz, şu an odanda birlikte yemek yiyoruz, beraber uyuyoruz. Bu durumu oturup düşündüğümde sen ne yaptın Asiye diyorum.”

Gülüştü yüzünden silinmeden ısırdığı alt dudağını serbest bıraktı. İkinci kez kaşığı havada kalan Kadir'in gözleri Asiye'nin kırmızı dudaklarının üstünde sabit kalınca âdemelması ağırca aşağı inip yukarı çıktı.

“Ama sen iyi birisin, Emine'yi çok seviyorsun. Bizim üzülmemizi istemezsin bu yüzden evliliğimiz güzel olacak inanıyorum.”

Bir yandan kızına çorba içiriyor diğer yandan neredeyse kıkırdaya-

rak konuşuyordu. Elmacık kemikleri sıcaktan mı utançtan mı kızarmıştı farkında değildi ama onda güzel duruyordu.

“Yarın sabah nikâh için şehre indiğimizde oda için de alışveriş yapabilir miyiz? İçerisi karanlık, aydınlık olmasını istiyorum. Bu yüzden açık renklerde perde ve yatak örtüsü lazım.” Koyu gri haliya göz ucuyla bakıp kızının tabağına etli nohuttan doldurdu. “Haliyı da açık renk alı-
rız, bir de akşamları şöminenin önünde otururuz, buraya büyük minder alalım olur mu?”

Elbisesinin yakasını tutan Kadir aralarında oturan Emine’yi incitmeden Asiye’yi kendine doğru çekti. Ne olduğunu anlayamadan dudakla-
rının üzerine değen sıcak kalm dudağın etkisiyle gözleri kocaman açıldı genç kadının. Gözlerini kapatamadı, geriye kaçamadı, elleri havada du-
daklarının üzerindeki dudaklara yapışmış duruyordu. Sıcacık dudağın
dudağın üstünden çekmeden birbirine sürten Kadir nefesini Asiye’nin
dudaklarının arasına üflediğinde bir anda geriye çekildi genç kadın. Eli
ayağı birbirine dolanmış, kocaman odanın içi ona dar gelmişti.

“Be... ben en iyisi su getireyim.”

Elini yere bastırıp ayağa kalkacakken dirseğinden yakalayan Kadir
onu tekrar yerine oturttu.

“Su önünde duruyor.”

Plastik sürahideki suyu gördüğü hâlde görmezden gelip başım pen-
cereye çevirdi.

“Anne, yemek vermeyecek misin?”

Kızının sesiyle gözlerini sınıksıkı yumdu. Kalbinin yerinden çıkacak
gibi atmasına, midesinde kelebeklerin uçmasına, ellerinin ve ayakları-
nın heyecandan titremesine kızıyordu. Bu zamana kadar hep anne gibi
hissetmişti o. Cinsel istekleri olmamış, bir erkekle temas etmeyi dahi
düşünmemişti. Şimdi her şey bambaşka ilerliyordu. Kadir ona dokundu-
ğunda sanki ayaklarını ateşe veriyorlarmış da kanı anında ısıymış
gibi hissediyordu. Yengesi bunun adına arzu diyordu. Normalde erkek-
lerden tiksinen o, Kadir’e karşı arzu mu duyuyordu?

Artık sadece yanakları değil bütün bedeni yanıyordu. “Yemeğini ye
Asiye. Emine karnını doyurdu.” Tabağın üzerinden bakışlarını çekip
ayağa kalkan kızının elini tuttu.

“Doydun mu kızım? Pilav da yeseydin.”

“Babam yedirdi anne.”

Kendi utançtan yerin dibini ararken büyük ihtimalle Kadir o sıra da kızına yemek yedirmişti.

“Sen yemeğini ye, saat geç olmadan şofbeni ayarlamam lazım.”

Emine koşarak onun için hazırlanan odaya giderken Asiye önüne dönüp başını salladı. Kadir’in yüzüne bakmaya çekiniyordu. Bir bilse bu hareketi Kadir’i nasıl etkiliyordu. Banyoya gitmesi gereken adam onu kendine çekip sarılıp dokunmak istiyordu. Çekingen bir adam olmadığı için de nerede nasıl davranması gerektiğini pek umursamıyordu.

İki kolunu Asiye’nin beline dolayıp onu bacaklarının arasına çekti. “Emine yakın olduğumuzu görmesin.” Bugün saçlarını örmemişti. Bunu fırsat bilen Kadir uzun saçlarını birbirine bağlayan siyah lastik tokayı aşağı doğru çekip yüzünü genç kadının boynuna yaklaştırdı. Asiye geride duruyordu. Uzak durmasına tahammül edemediğini göstermek için sağ kolunu genç kadının kamına bastırıp kendine doğru çekti. Sırtı göğsüne değdiği hâlde bu ona yetmiyordu.

“Emine odasında oynuyor, sen niye sana dokunduğumda kızarıyorsun?”

Yumuşacık teninin üzerine dudaklarını bastırıp geri çekti.

“Alışman lazım, eğer kendini geriye çekersen zevk alamazsın.”

Eli Asiye’nin elbisesinin üzerinde aşağı yukarı hareket ediyordu.

“Ben alışıktım değilim böyle şeylere. Evli olmanın sorumluluğunu biliyorum, senden uzak durmam bu konuda gönlün rahat olsun. Ama...”

“Ama?”

“Dudağımdan öptüğünde, bana dokunduğunda, sarıldığında daha önce yaşayamadığım duyguları yaşıyorum.”

Kaşları çatıldı Kadir’in. “Nerede olursan ol geçmişini düşünme, senin hayatında ben varım. Benim sana dokunmamı, seninle ilgilenmemi geçmişinle kıyaslama. Bunu yaparsan sevmeyeceğim yanlarımı görürsün. İnan bana bu yanlarımı sana asla göstermek istemiyorum. Benim karımsın, benimle sevişeceksin, benimle sarılıp uyuyacaksın. Seninle hava karardığında görev için yatakta buluşmayacağım. Seninle vakitsizce sevişeceğim, seni istediğim an sana karışacağım. Bu sadece benim istememle de olmayacak, sen istediğinde de olacak. Arzularını, sınırlarını birlikte keşfedeceğiz bu yüzden utanma ve düşünme. Kendini tamamen duygularına teslim et ancak o zaman mutlu olursun.”

İkisinin de kalp atışları hissettikleri arzudan göğüslerini zorluyordu.

İkisi de içeride şarkı söyleyerek oyun oynayan Emine'nin varlığının farkındalardı ama bedenlerindeki ateşe yeniliyorlardı.

“Asiye, Allah şahidim olsun ki ilk kez bir kadını bu kadar çok istiyorum. Benden kaçma, kollarımın arasına gelersen dünyaları önüne sereceğim. Yeter ki bana gel.”

Karnının üzerindeki eli genç kadının göğsüne doğru çıkarken “Anne,” diyerek içeriye koşan Emine’yi gören Asiye birden öne doğru eğildi. Kadir pozisyonunu bozmamış, çenesi Asiye’nin omzunda eline aldığı onun kravatıyla odanın içinde koşan Emine’ye tebessüm ediyordu.

“Biz bu cadının odasını yan odayı yapmamalıydık, ben en iyisi nenesinin odasına göndereyim onu.

“Çocuğumu camdan atsin diye mi?”

Dişlerinin arasına Asiye’nin tenini alıp bıraktı. “Acıttın, ne yapıyorsun?”

“Bir izin versen neler yapacağım Asiye, sürekli kaçıp kaçıp duruyorsun. Kızdırıyorsun beni.”

Dirseğini Kadir’in karnına vurup yüzüne bakmadan ayağa kalktı.

“Zaten kızışmışsın ben özellikle bir şey yapmıyorum.”

“Ben de sivri dilli Asiye nerede diyordum.”

Hissettiği tutkudan yemek yiyecek hâli kalmayan genç kadın siniyi alıp doğruldu.

“Ben de ne diyorum biliyor musun?”

“Ne diyorsun?” diyen Kadir’in neşesi fazlasıyla yerine gelmişti. Ellerini ensesinin arkasında birleştirip bir bacağını bükerek karnına çekti.

“Biz evlenir evlenmez sen bana yakınlaştın, belli ki sen bana farklı gözle bakmışsın. Ya evlenmeseydik ne olacaktı? Ben bu evde çalışsaydım o zaman yan gözle mi bakacaktın?”

“Bakmazdım, benim gözlerim sen benim helalim olduktan sonra sana değdi.”

Ağzı açılıp kapandı, bir şey söylemek istedi ama söyleyemedi.

“Ben siniyi götürsem iyi olacak.”

“Götür götür yoksa suratın yazın sığağında domatese dönecek.”

Arkasına bakmadan odadan çıkan kadının arkasından sırtırtırken iki de bir önünden koşup giden Emine’nin belinden tuttuğu gibi ayağa kalktı. Çılgık atan Emine kahkahayla gülerken, “Cadı,” dedi küçük kızın başını tavana değdirerek.

“Uçuyorum,” diye bağırın Emine’yi kollarının arasında döndürdükten sonra pencerenin önüne gitti.

“Seninle baba kız sohbet edelim mi?”

Bir kolunu omzuna koyan boncuk gözlü Emine’ye tebessüm edip sarıldı.

“Edelim mi babacığım?”

“Edelim baba.”

Diziyle tekli koltuğu pencerenin önüne götürüp oturdu. Emine dışarıyı rahat görsün diye koltuğun başlığına onu oturturken bir kolunu beline sımsıkı doladı.

“Bazen büyükler sinirlendiği zaman ses tonlarına hâkim olamıyorlar. Bağırnamaları gerekirken istemeden bağırıyorlar. Ben sabah annemi kızdırdım, biraz da üzdüm. O da bu yüzden bana bağırdı sana değil. Nene seni seviyor, eğer olur da bir daha onun bağırıldığını görürsen korkup saklanma olur mu? Nene bağırma ben korkuyorum de hemen susar.”

“Anneme de bağırınca diyebilir miyim?”

“Diyebilirsin. Aileler yeri geldiği zaman tartışırlar ama birbirlerine küs kalmazlar. Senin kocaman bir ailen var. Baban var, nenen var, iki tane amcan, bir tanede Feride halan var. Bu evin içinde istediğin gibi dolaşabilirsin, karnın acıktığında mutfakta kim varsa onlardan yiyecek isteyebilirsin.”

Hoşuna giden kelimeler dudaklarını tebessüm ettirdiği gibi gözlerini de güldürüyordu.

“Sen çok özel bir çocuksun bunu sakın unutma. Üzüldüğün zaman sadece annene gitme, bana da gel. Bu beni çok mutlu eder Emine.”

Boğazında oluşan yumru burnunun direğini sızlattı.

“Ağlayacak mısın?”

Elini sakallı yanağına bastıran kızı kucağına alıp başını göğsüne bastırdı. Engel olmaya çalıştığı gözyaşı tıpkı kendi gibi asi bir tavır göstererek yanağına süzülüşünde hırsla sildi.

“Ben seni çok seviyorum ve senin mutluluğun için elimden gelenin fazlasını yapacağım.”

“Ben de seni seviyorum baba. Bir gün gidecek misin peki?”

Burada gitmeden bahseden Emine öz babasından değil Murat’tan bahsediyordu. Adamın adını duymadan geriliyordu Kadir. Ne demeye hayatlarına girmişti ki anne kızın?

“Ben sizi hiç bırakmayacağım.”

“Hiç mi?”

“Hiç.”

Rahatladı Emine. Normalde dört yaşındaki bir çocuk gitmenin ne demek olduğunu bilmezdi. Emine’nin hayatından o kadar çok insan gitmişti ki gidenlerin geri gelmeyeceğine inanıyordu. Eğer bir gün Kadir’de giderse onun da gelmeyeceğini düşünüyordu.

Titreyen çenesini fark eden Kadir, “Ne oldu?” diyerek gözyaşlarını sildi. İçi gidiyordu ağladığını gördüğü zaman. “Ağlama kızım.”

“Gitme olur mu? Ben üzmem seni. Yaşar bana Murat babam gidince sen yaramaz olduğun için gitti demişti. Annesi ona öyle söylemiş, Emine yaramaz babası o yüzden gitti sen de yaramaz olursan seninki de gider demiş.”

“Senin baban benim Emine, başka bir adam senin baban değil bunu unutma. Benden başka kimseye baba deme.”

Şart olmuştu bu Murat’ı bulup dövecekti.

“Ayrıca hatırlat o Yaşar’ın kulaklarından tutup duvara çivileyeceğim.” Gözleri şaşkınlıkla açıldı Emine’nin.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten, sen iste ben yaparım.”

“Ama canı acımaz mı?”

“Acısın, o da senin canını acıtmış.”

Düşündü düşündü, parmağını çenesine vurdu, dirseğini Kadir’in göğsüne dayayıp onun sert yüz hatlarını izledi. Arada sırada oflayıp yağan yağmuru izleyip Kadir’in anlayamayacağı bir şey söyledi ve bedenini tekrar genç adama döndürdü.

“Yaşar’m kulaklarının acımasını istemiyorum baba, o yüzden onu duvara asma olur mu?”

“Kulaklarından değil de götünden assam olur mu?”

Parmaklarını dudaklarına bastırıp kahkahasını zor durdururken onu dikkatle izleyen Kadir başını geriye atıp annesi gibi güzel olan Emine’yi izlemeye devam etti.

Kızı canice öldürülmeseydi şu an onun kollarının arasında olurdu. Saçlarını sever, her babam dediğinde dünyalar onun olurdu. Emine gibi neşe dolu bir çocuk olurdu. Bir mezarı bile yoktu. Olsaydı başına gider, saatlerce onunla konuşurdu. Bu sefer akıp giden gözyaşını durdurmadı. Arada sırada ağlamak ona da iyi geliyordu. Eğer eskiden olduğu gibi

gözyaşlarını durdurursa yine tanınmaz bir hâle gelirdi, bunu annesi ve ondan başka kimse bilmiyordu.

Gözlerini yumdu ve geçmişin acı sayfaları birer birer gözlerinin önünden geçti.

Geçmiş zaman

Çöplüğe dönen evin duvarları arasında üstü başı kir olan genç adam tıpkı ucube gibi gözükiyordu. Henüz yirmili yaşlarının başında hayata cıvıl cıvıl bakması gerekirken uzun boyuyla örümceklerin gezdiği küflenmiş yiyeceklerin üstünde uzanıyordu. Kalbi simsiyah olmuş, baktığı yeri nefretiyle yakıyordu. Hırslıydı, dışarıya çıktığı zaman ona yanlışlıkla değen gözleri acımadan döverken hırsım boşaltmadığı için çıldırmış durumdaydı.

Nereden geldiği belli olmayan fareyi eliyle tutup kapının önüne fırlattığında zilin sesi evin içinde yankılandı. Kalkmadı yerinden, başını bile yerden kaldırmadı. Zil durmadan çalarken gözleri hâlâ gözünün önünde gezen fındık faresinin üzerindeydi. Eğer biraz daha gözlerinin önüne gelirse Azrail'i olacaktı farkında değildi.

“Kadir, Kadir içeride misin oğlum? Ne olur kapıyı aç annem.”

Gözleri ilk kez kapıya değdi. Annesi gelmişti. Kadın zile basıyor, kapıyı kıracak gibi vuruyordu. Yakarışları neredeyse binayı inletiyordu.

“Salih ne olur kır şu kapıyı, öldü mü kaldı mı oğlum kimse bilmiyor.”

“Abla biraz bekle açar şimdi.”

Açmıyordu, açmadıkça da annesi kapının önünde çıldırıyordu. “Kır şu kapıyı Salih!”

“Kenara çekil abla.”

Bir iki kere kapıyı zorlayan dayısı en sonunda kapıyı kırdığında içeriye ilk giren o oldu. Korkuyla, “Kadir,” diye bağırdığında kötü bir şey olduğunu düşünen Fadime Hanım eli göğsünün üzerinde, “Kadir,” diyerek çığlık attı. “Oğlum ölmüş mü Salih?” Kadının bacakları titriyordu, artık ayakta duracak gücü kalmamıştı. Dairelerinden çıkan bir iki kişi yanına gidip, “Abla ne oldu?” diyerek onu sakinleştirmeye çalışırlarken evden yayılan pis kokuyla yüzlerini buruşturuyorlardı.

“İçeriye gel abla, Kadir yaşıyor.”

Nefesini bıraksa da içi rahatlamamıştı. Zorlukla evin içine girip yerde yatan oğlunun yanına yavaş adımlarla gitti. Geçen ay kalçasından

ameliyat olmasına rağmen zorlukla yere oturup oğlunun başını yerden kaldırdı.

“Ne oldu sana? Konuş, kim ne yaptı? Kadir!”

Yüzü yara bere içinde olan Kadir’in gözleriyle zorlukla temas kurup, “Konuşsana,” diye bağırdı. “Kadir’im, ne oldu oğlum? Korkutma beni, yapma bunu bana yalvarırım.”

“Bebeğimi öldürmüş.”

Elleri oğlunun yanaklarında, “Ne?” derken saçlarının üzerini peş peşe öpüyordu.

“Acımadan kızımı öldürmüş o kadın. Paramparça yapmış, merhametsizin tekiymiş. Ben onu nasıl sevdim? Nasıl yüreğimi açtım? Katil! Bebeğimize acımadan kıymış.”

“Nerede o?” dedi zorlukla.

“Öldü.”

Kadir’in başını zorlukla dik tutup, “Ne diyorsun?” derken oğlunun gözlerindeki ifadeden korktu.

“Bebeğimi öldürdü onun ölmesi umurumda bile değil. Bana başında istemediğini söyleseydi onu anlardım, bebek neredeyse dört aylık olmak üzereydi. Kızımın kollarım, bacaklarını...”

Dişlerini sınımsıkı sıkıp yumruk yaptığı elini göğsüne vurdu peş peşe.

“Kalbimi öldürdü o benim.”

“Kadir, yüzüme bak.”

Bakmadı genç adam. Peş peşe yumruğunu kalbine vururken elini göğsüne koyan Fadime Hanım, “Bana vur,” dedi oğluna sarılırken. “Eğer acın biraz hafıfleyecekse bana vur oğlum, yemin ederim sesimi çıkarmam.”

“Ben kızımı istiyorum anne.”

“Ağla, ağla içinde tuttuğun öfken dışarıya aksın.”

“Ağlayamıyorum.”

“Ağla Kadir!”

“Ağlayamıyorum,” diye bağırdığında canı acısa da yanağına sert bir tokat attı annesi.

“Ağla! İçin dışına çıkıncaya kadar ağla oğlum.”

“Ağlayamıyorum,” diye tekrar bağırdığında farkında olmadığı göz yaşları yanaklarına akıyordu. “Ağlayamıyorum anne.” Kollarını annesinin beline dolayıp yüzünü karnına bastırdı. “Anne canım çok acıyor, ben kızımı istiyorum.” Artık hıçkırıkları bağırışına karışıyordu. “Neden

kıydı, neden annesinin dediğini yapıp bebeğimizi öldürdü? Bir anne be-
beğine nasıl kıyar? Sen, sen hiç bana kıymazsın.”

“Kıymam oğlum, yanlış yapsan da ben sana hiç kıyamam.”

Şimdiki zaman

Sımsıkı yumduğu gözlerini araladı. Geçmişini tekrar okumak isteme-
diği kara bir sayfaydı. Ve bu kara sayfa güzel ailesiyle temizlenecekti.

Gece olunca gürültü bir anda kesilmişti. Banyoda uzun kahveren-
gi saçlarını tarayan Asiye burada neredeyse yarım saattir oyalanıyordu.
Odunlu şöfbenin altında yanan odunlar banyonun içini hamama çevir-
mişti. Sıcaktan bunalmış hâlâ neden burada durduğunu sorguluyordu.
Akşamdan beri sessiz olan Kadir emindi ki birazdan banyonun kapısına
dayanıp içeride ne varda bu kadar kaldın diye soracaktı. Daha fazla bu-
rada kalamazdı.

Tarağı aldığı yere bırakıp bu gece giydiği siyah askılı geceliğini dü-
zeltti. Kolları ve bacakları gözüktüğü için utanıyordu. Bir kere giymişti
ve artık çıkaramazdı bu yüzden banyonun ışığını kapatıp dışarıya çıktı.
Burası da tıpkı banyo gibi sıcacıktı. Şömineden yayılan ateşin ışığı ka-
ranlık odanın içini aydınlatıyordu. Yatağa geçmeden Emine’nin yanına
gidip kızını kontrol etti. Bebeğine sarılmış huzurla uyuyordu. Onu ra-
hatsız etmeden başını öpüp geriye çekildi. Kapıyı aralık kalacak şekilde
bıraktıktan sonra kendi odasına geçti. Kadir’in bir kolu başının altında
diğeri de karnının üzerinde duruyordu. Gözlerini beyaz tavana dikmiş
ateşin yansımaları izliyordu.

Yatağa oturdu. Acele etmeden bacaklarını karnına çekip yatağa uzat-
tığında sırtı da aynı yavaşlıkta yatağa değdi. Uzun saçları yastığından
fırar edip Kadir’in yastığına doğru dağılırken elleri karnının üzerinde
neredeyse nefes almıyordu. Uykusu olsa gözlerini kapatır, zihnini dış
dünyaya kapatırdı. Gözleri bu gece açılmış kapanmamak üzere yemin
etmişti sanki.

Elinin üzerinde Kadir’in elini hissetti. Parmaklarıyla iç içe giren par-
maklar tenini okşarken soluk alışverişleri hızlandı. Üst bedenini kaldırdı
Kadir. Siyah tişörtünü üstünden çıkarıp Asiye’ye doğru döndü. Kıpırda-
madan yatan kadının saçlarını parmaklarıyla okşadı. Onun üzerindeki

gerginliği yumuşak dokunuşlarıyla yavaş yavaş alırken bir elini genç kadının diğer tarafına koyup dudaklarına yaklaştı. Asiye'ye bir dakika bile başını başka yere çevirme fırsatı vermedi. Başını çevirmeyen genç kadın gözlerinin içine bakmaya devam ederken ayrı duran dudaklarını kavuşturdu.

Bu gece bu kadının teninde kalbini eritecekti. Bu gece kara geçmişi bir daha düşünmeyecekti. Bu gece o tamamen Asiye'ye ait olacaktı tıpkı Asiye'nin de ona ait olması gibi.

Buz gibi bir hava vardı. Dışarıda tek bir canlının bile olmadığı köy, elektriklerin de kesilmesiyle sahipsiz bir köy gibi duruyordu. Sadece kulübelerinde yağmurdan ve soğuktan korunmaya çalışan köpekler ara sıra uluyup varlıklarını belli ediyorlardı. Evlerin içindeki insanların bir kısmı uyuyor bir kısmı sessizce dertlerini, yaşadıkları hayatın zorluklarını düşünüyörlerdi.

Asiye ve Kadir ne dışarıdaki dünyayı duyuyorlardı ne de evin içindeki sessizliğe karışıp kayboluyorlardı. Tenleri sıcakık odanın içinde sevişirken ikisinin de düşünceleri birbirine odaklanmış durumdaydı.

Kadir sanki Asiye'nin omuzlarına beyaz kanatlar takmış onu gökyüzünde uçuruyordu.

Boynunu öpen genç adam asla acele etmiyordu. Ona dokunurken olabildiğince ağır hareket edip tadını alıyordu. Islak dili teninin üzerinde kayarken bacaklarını birbirine bastırmamak için zor duruyordu.

Yüzünü geriye çekip iki elini yatağa bastıran Kadir dizlerinin üzerinde Asiye'nin henüz en başından dağılmış hâlini izlerken gözlerindeki şehvet hırçınlaşıyordu. Acele etmeden onun dudaklarını, soluk soluğa kaldığı için yükselip alçalan göğsünü izliyordu. Geceliğinin altına sut-yen giymeyen Asiye utanıp eliyle göğüslerini kapatacakken genç adam ondan önce davranıp geceliğinin üstünden göğsünün ucunu ağızına aldı. Elinin altındaki çarşı sıktı.

"Tımaklarını bir yere geçirmek istiyorsan bu çarşaf değil benim tenim olmalı."

Ah bu adam. Dokunuşlarıyla onu yaktığı yetmezmiş gibi sözleriyle de yakıyordu.

Üzerindeki geceliği bir çırpıda çıkarıp kirpiklerini kırpmadan bedenini izliyordu. Üzerinde sadece siyah iç çamaşını vardı. Genç adamın arsızlaşan mavi gözleri göğüslerinin üzerinde fazla oyalanınca karnından kasıklarına yayılan sıcak ısı tek bir yere toplanmış durumdaydı. Utanı-

yordu ama geri de durmuyordu. Bu adam onun kocasıydı, üstelik ona iyi davranıyordu. Öpüyor, tenini seviyor, canını acıtmıyordu.

“İlk kez birbirimize dokunduğumuz için yavaş olacağım, korkma.”

Korkmuyordu, aksine istiyordu. Bunu Kadir’e söylemese de elleri Kadir’in geniş omuzlarında, kendini kastığı için şişen kol kaslarının üzerinde dolaşıyordu.

Az önce geceliğin üstünden göğsünü ağzına alan adam şimdi çıplak tenini ağzına aldığı anda ikisi de ağızlarından çıkan inlemeye engel olamadı. Kadir başını geriye çekip omzunun üstünden Emine’nin odasına baktı. Sessiz olabileceğini düşünmüyordu.

“Geliyorum.”

Yataktan kalkıp ses çıkarmadan Emine’nin odasının önüne gitti. Uyuyordu. Kapıyı aynı yavaşlıkta kapatıp geriye döndüğünde yatakta yatan kadının üzerinden gözlerini çekmeden yatağın ayakucuna geçti.

“Sen neden sessizsin bu gece? Ne oldu, dilini mi yuttun?”

Başını yastıktan kaldırdı Asiye. Kaşlarını çatacakken sağ ayak bileğinden tutan Kadir onu kendine çekti. Ani refleksle cıgıllık atan Asiye, “Delirdin mi?” derken Kadir eşofmanını ve çamaşırını Asiye’nin gözü-nün içine bakarak çıkardı.

“Bakışlarını kaçırma, bana bak.”

Baktığı an kalbi duracaktı genç kadının. Bu adam çok büyüktü. Her şeyiyle! Kızının dediği gibi devi andınıyordu.

Neyse ki bakması konusunda ısrarcı olmayıp onu kucağma aldı. Birlikte şöminenin önüne giderlerken Asiye, “Neden oraya gidiyoruz?” diye sordu.

“Sesini duymak çok güzel. Benimle hep konuş.”

Sırtı yünlü kilimin üzerine değdiğinde genç adam başının altına geniş bir minder koydu. Bacaklarını iki yana doğru açıp ellerini beyaz tenine bastırarak aşağı yukarı kaydırды. Ona her dokunduğunda soluk alışverişleri değişiyor, erkekliğinin sanki daha fazla büyüme ihtimali varmışçasına büyüyordu. Asiye’nin gözleri artık genç adamın her yerine değişiyordu. Ondan korkmuyordu. Belki utandığı için adım atamıyordu ama Kadir’in dokunmasından etkileniyordu.

“Çok güzelsin. Bütün gece seni izleyebilirim.”

Baldırına kadar çıkan elleri siyah külotunun lastikleriyle buluştu. Kuruyan dudaklarını yalayıp külotunu aşağı indirirken gözleri kadının üzerinden uzun bacaklarına doğru indi. Ateş basmıştı Asiye’yi.

“Burası çok sıcak değil mi?”

“Sıcağı severim, tıpkı senin içinde olduğumda seveceğim gibi. Rahatla, kendini kasarsan hazır olmadığımı düşüneceğim.”

“Üstümüz çıplak!”

“Normal değil mi? Sevişeceğiz.”

“Ama üzerimizde örtü olması gerekiyordu, ayıp.”

“Kime ayıp? Sana mı, bana mı? Şu koca karıların laflarını dinlemiyorsun değil mi? Bedenin beni istiyor Asiye, bunu sen söylemesen de iliklerime kadar hissediyorum. Başkalarının hayatı hakkında konuşmayı seven insanların laflarını dinleme. Kendini hisset, arzularını keşfet, sadece benim sana dokunmamı bekleme sen de bana dokun. Bu nasıl benim hakkımsa senin de hakkın. Üzerimizde örtü olunca ne olacak, oldubitti ve bebek mi olacak? Ne kadar sıradan değil mi? Ayıp yok, birbirimize dokunmak ikimizin de hakkı. Ben karıma ona zarar vermeyeceğim şekilde dokunacağım bu gece. Ben seninim, ister bana dokunur haz alırsın istersen kendini bana bırakır benim sana verdiğim hazla yetinirsin. Eğer kocana soracak olursan dokun bana, inan o zaman daha çok mutlu olacaksın.”

Her kelimesinde haklıydı. Belki bunu sesli dile getiremedi ama tebessüm ettiğinde Kadir ondan cevabını aldı. Genç kadını kollarının ve bacaklarının arasına alıp üzerine eğildi. Kocaman bedeninin altında küçücük kalmıştı. Nasıl zarar vermeden dokunacaktı hiçbir fikri yoktu. İçindeki vahşi adam hırçın olmayı seviyordu. Sol tarafında bulunan organ ise nazik ol diye kulağına fısıldıyordu.

Dudaklarını genç kadının alına bastırduğunda bel gamzelerinin üzerinde küçük parmakları hissetti. Dudakları Asiye’nin teninin üzerinde tebessüm ederken geriye çekilmeden burnunun ucunu öptü. Ellerini hareket ettiren genç kadın şimdi kürek kemiğinden omuzlarına doğru çıkıyordu o güzel elleriyle. Bu pozisyonda sabaha kadar durur, Asiye’nin ona dokunmasının tadını çıkarırdı.

“Güzel karım benim.”

Boğuk sesi genç kadının dudaklarının arasından içine doldu. Ellerini boynunda birleştiren Asiye onun öpmesini beklemeden dudaklarını öptüğünde ellerini kuvvetle yere bastırdı. Kendini tutmazsa Asiye’nin bedeninin üzerine uzanacaktı.

Masum bir şekilde onu öpen karısına bir süre izin verip onun gibi

ufak ufak buseler kondurdu dudağına. Acele etmesine, hızlı davranmasına gerek yoktu. Asiye ona alıştı mı gerisi gelirdi.

Geriye çekilen kadın gözlerini açtığında onu utandıracak hiçbir harekette bulunmadı. Yanakları pembe, dudakları tebessüm hâlinde olan bu kadın yüreğini sızlatıyordu. Birbirlerini uzun zamandır tanımıyorlardı, nasıl oluyor da sanki hayatının her anında Asiye varmış gibi hissediyordu.

Boynunda olan sağ elini yanağına götüren genç kadın yeni tıraş olmuş pürüzsüz yanağını okşarken gözlerini kapadı.

“Masum karım benim.”

Onun bahsettiği dokunma bambaşka bir dokunmayken Asiye onu seviyordu. İtiraf etmeliydi ki bu hoşuna gidiyordu. Belki yaşayacakları tutkulu birlikteliğin izleri her birleşmede unutulacaktı ama bu dokunuşlar unutulmayacaktı.

Asiye’yi kollarının arasına alıp sırt üstü uzandı. Yanağını, dudağının kenarını öpen genç kadın onu bambaşka dünyaya sokarken, “Boynunu da öpebilir miyim?” diye sorduğunda ipler koptu Kadir’de. Kollarını sıkılaştırıp sımsıkı sarıldı zayıf bedene.

“Acıttın Kadir.”

“Bu Kadir sana ölsün mü Asiye? Adam da kalp bırakmadın. Niyetin beni erkenden öldürmek mi?”

“Hayır, ölmeni istemiyorum. Uzun yaşa ve hep hayatımızda ol.”

Daha fazla konuşmadı ve Asiye’nin dudaklarına masum olmayacak şekilde yapıştı. Alt dudağını emip parmaklarını uzun saçlarının arasına geçirip elini başına bastırdı. Asiye’nin dilinin üzerinde kaydırduğu dilini emip kalçasının üzerine oturduğunda elleri genç kadının ince beline indi. Bedenini hafifçe kaldırıp teninden uzaklaşmayan dudakları boynuna indi. Genç kadının hassas olan tenini ısırp ardından dilini üzerinde gezdirerek acısını aldı. Kendinden geçen Asiye kollarında inerken kullaklarına ulaşan bu ses fazlasıyla haz veriyordu ona.

Genç kadının belini biraz geriye yatırdı. Bacaklarını beline dolayan Asiye kucığında oturur pozisyonda olmasına rağmen kendini rahat hissediyordu. Kadir’in dudakları sağ göğsünün ucunu ağzına aldığı anda parmakları genç adamın saçlarının arasına girdi. Farkında olmadan kısa saçları çekiyor kendini Kadir’e itiyordu.

Sırtı tekrar yerle buluştuğunda Kadir’in dudakları göbeğine indi. Bu adam ona ne yapıyordu? Yanıyordu. Sanki çılgılık atacaktı. Göbeğinin aşağısına inen dudakları engellemeye çalışmadan kadınlığını öpen Ka-

dir gözlerinin kocaman açılmasını sağladı. Bu, bu normal değildi. Bir yanı deli gibi utanıyor bir yanı yapsın istiyordu. Bakamıyordu ama bakmakta istiyordu. Ah, ne istediğini şu an bilmiyordu, dilini kadınlığının üzerinde gezdiren adamın bedeni devleşmişti karşısında. Bacaklarını kapatmasına izin vermediği için parmaklarını tenine bastırmış, hareket etmesine engel oluyordu.

“Rahatla, kendini kasma artık.”

Artık istese de kasamıyordu kendini. Kasıkları yanıyor, Kadir’in her dil darbesinde gözlerinin önünden yıldızlar geçiyordu. İnlemeleri odanın duvarlarına vuruyor Kadir’in kulağına şehvetle ulaşıyordu. Ellerini kalçasına yerleştiren genç adam nazik olmayacak şekilde sıkarken kadınlığını diliyle hepten esir aldığı anda, “Kadir!” diyerek bağırırdı. Ağlayacak gibi olması normal miydi?

Hayatında ilk kez orgazma ulaştığı için gözünden akan iki damla yaş Kadir yanlış anlamasın diye hemen sildi. Dudaklarını göbeğine sürttükten sonra yüz yüze gelen genç adam bambaşka bakıyordu gözlerine. Mavi gözlerinin rengi zifiri karanlığa bürünmüş ikisini de içine alıyordu. Göbeğine değen penisinden damlayan bir iki damla zevk suyu aklını başından alırken ellerini yere bastırıp penisini Asiye’nin sınılsıklam olmuş kadınlığına sürttü. Gözlerini birbirlerinden asla çekmiyorlardı.

Biraz korku biraz telaşla içine giren adamın kollarını sımsıkı tuttu. Müthiş bir ağrı hissedeceğini düşünüyordu ama tam tersi olmuştu. Zevk alıyordu. İçinde hissettiği doluluk başını döndürüyordu. Utanmasa yavaş hareket etme diyecekti Kadir’e.

Sanki onu çıldırtmak ister gibi yavaş hareket eden Kadir’in kollarında olan ellerini beline götürdü.

“Söyle yavrum.”

Söylemedi. Parmak uçlarını genç adamın bel gamzelerinin üzerinde gezdirip derin derin soludu.

Hâlâ yavaştı. Neden? O, bu duruma sinirleniyor muydu? Kendini tanıyamıyordu. Bu hissettikleri tamamen aldığı hazdan kaynaklanıyordu. Gözlerini bir saniye bile Asiye’den çekmeyen Kadir, “Hadi söyle,” derken dudaklarını araladı. “Neden yavaşınsın?” Ve bu soru genç adama yetti de arttı.

“Bacaklarını belime dola.”

Doladı. Kendini geriye çeken Kadir kendini hızla ittiğinde yanıp

kavrulan içi bu vuruşla rahata kovuştu. Peş peşe genç kadının içine girip çıkan Kadir alt dudağını ısırp aldığı hazdan başını geriye yatırdı.

Ellerini Kadir'in göğsüne bastırıp onun yönlendirmesiyle hızlandı. Soluk soluğa kalan genç adamın kısılan gözleri kapanmak üzere olmasına rağmen kapatmayıp onu izliyordu. İçinde hissettiği sıcaklıkla yanına ulaşan sıcaklığa anlam veremedi. Hâlâ mı utanıyordu? Boşalmanın verdiği rahatlamayla ikisinin de bedeni gevşedi. Ayakta duramıyordu. Bedenleri birbirine karıştığında kollarının arasına aldı genç adam onu.

İkisi içinde unutulmayacak bir geceydi. Asiye'nin kalbi deli gibi çarpıyor, Kadir'e sımsıkı sarılıp ondan ayrı durmak istemiyordu.

Bu adam çok güzeldi, özeldi ve onundu. Evet, Kadir onundu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çocukluğundan beri her işini adaletli halletmeye çalışan Kadir hayatında ilk kez adını kullanarak insanların önüne geçtiği için vicdanı rahat değildi. Bir hafta önce Asiye ile nikâh işlemlerini halletmek için şehre indiğinde nikâh gününün umduğundan daha uzun olması canını sıkmış, bu konuda devlet dairesinde çalışan tanıdıklarını araya koyarak nikâh gününü en erken bir hafta sonraya aldırabilmişti.

Normalde asla böyle bir şey yapmaz, insanların hakkını yemezdi ama Asiye ve Emine hayatına girdikleri andan beri korkuları vardı. Asiye'nin eski kocası her ne kadar Ordu'da olmasa da o adamın bir gün tekrar gelip Emine'ye kendini göstereceğini biliyordu. Resmi kayıtlarda Emine'yi kendi üzerine almak için nikâhın bir an önce kıyılmasını istiyordu. Endişeleri sadece bunlar da değildi. Bu dünyada bugün varlardı yarın yoklardı. Eğer ölürse Asiye'nin mal varlığından yararlanması için resmi nikâh şarttı. Belki bu kimilerine göre basit bir sebepti ama onun için önemliydi.

Nikâh cüzdanını alan iki genç resmi kayıtlarda da evli olduklarını duyurdular eşe dosta.

Asiye'nin alnını öpüp başparmağını acele etmeden yumuşak yanağının üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdi genç adam. İkisinin de kalpleri göğüslerine sığmıyordu. Genç kadının heyecandan bedeni titriyor, ona destek olmak için bir kolunu ince beline dolayarak yanında olduğunu göstermeye çalışıyordu. Sabahtan beri gözlerini karısının üzerinden almayan Kadir mavi gözlerini tekrar onun üzerinde gezdirdi. Kırık beyaz elbisenin içinde fazla masum duruyordu. Karısı cadıydı, ağzı açıldı mı

susmak nedir bilmiyordu. Ona göre minyon olan bu küçük cadının eli de ağırdı buna rağmen ona içi gitmiyor muydu gidiyordu.

Asiye'nin dudaklarındaki tebessüm, gözlerindeki ısıltı içini ısıtıyordu. Yanağında duran parmağı dudağının kenarına indi. Gülümsemesinin üzerinde gezen kemikli parmağı canını acıtıyor muydu bilmiyordu. Mümkün olduğunca parmağını bastırmıyor, gülkurusuna boyanmış yumuşak dudakları okşuyordu. Her ne kadar dudakları Asiye'nin dudaklarına kavuşmak için yanıp kavrulsa da yabancı insanların içinde karısını öpmezdi.

Cebinden çıkardığı yüzük kutusunun kapağını açıp Asiye'nin gözlerinin içine bakarak onun için hazırlanmış sade alyansı parmağına taktı. Kendi alyansını takmadan önce diğer cebinden de farklı bir kutu çıkardı. Bu kutunun içinde de inci taşlarından yapılmış bileklik vardı. Genç kadının sağ bileğine takıp gülümsedi.

“Bileğin neden bu kadar ince?”

Heyecandan cevap veremeyen Asiye parmaklarının arasına bırakılan Kadir'in alyansını parmakları titreyerek genç adamın yüzük parmağına taktı. Kadir burada saatlerce durup Asiye'yi utandırabilirdi ama vakitleri yoktu. Bu yüzden geriye çekildi. Nikâh memurunun elini sıkıp, “Teşekkür ederim,” dedi tekrar ciddi yüz ifadesiyle.

“Mutluluğunuz daim olsun, Kadir Bey.”

“Sağ olun.”

Başını eğip kaldıran nikâh memuru geriye çekildiğinde Asiye'yi yanına alıp onları bekleyen dostlarının yanlarına indiler. Kuzeni Tahir, arkadaşları Uğur ve Serhat onu tebrik ederken Feride'nin yanında duran kızının eline çiçeğini verdi Asiye.

“Anne, ben burada sıkıldım eve gidebilir miyiz?”

“Gideriz kızım.”

Kızının elinin üstünü öpüp ayağa kalktı. Tahir'le konuşmasını yanda kesen Kadir, “Yemek yiyelim, ardından köye çıkarız,” dedi Emine'ye göz kırparken. “Sabah erkenden çıktık yola, herkes acıkmıştır.”

“Ben erken dönsem iyi olur. Serkan huysuz bu aralar, annem onunla baş edemiyor.”

“Yemek yemeden olmaz.”

“Durumları biliyorsun, yoksa kalırdım.”

“İsterseniz evde yiyelim,” diyen Asiye konuşmaya utansa da Serhat'ı

göndermeye gönlü el vermedi. Adam sabahtan beri bir kere bile yanlarından ayrılmamıştı. Üstelik onun şahidi oydu.

“Asiye doğru söylüyor, evde yiyelim. Burada fazla işimiz yok o zaman dönüyoruz.”

Hepsi bu durumu onaylarken Tahir araya girdi.

“Kadir, Asude Hanım İstanbul’dan seninle görüşmek için geldi. Ben onu köye getirmek istiyordum, senin için sıkıntı olmazsa onu da davet edelim mi? Kadın iki gündür bekliyor.”

Yüzünü buruşturan genç adam elini ensesine götürüp sıktı.

“Ayıp oldu kadına, işler yüzünden tamamen unuttum ben onu. Sen al o zaman onu, bizim evde kalır.”

Feride’yle bakışan Asiye’nin içi yangın yeri olmasına rağmen dışarıya karşı omuzları dik, oldukça soğukkanlı duruyordu. Onun yerinde olsaydı kıskançlıktan çatlayacak olan Feride neden bu kadar sakin olduğunu sorgularken gözlerini Feride’nin üzerinden çekip, “Sıkıldım,” diye bağırarak kızım hareket ettirerek ilerlediler.

Kafasında dönüp duran tilkiler Asude’nin kim olduğunu sorgularken kocası arada sırada kelimelerinin arasına kadının ismini sıkıştırıyordu. Kim olduğunu söylese içi rahatlayacaktı. Gerçi iş arkadaşı olduğunu anlamıştı. Sadece buraya gelecek kadar neden yakın olduklarını sorguluyordu. Başını iki yana sallayıp düşünmeyi bıraktı. Gelince tanışacaklardı, durduk yere sıkıntı yapmasın gerek yoktu.

“Evde görüşürüz o zaman.”

Tahir kendi arabasına geçince Feride’yle birlikte arka koltuğa geçtiler. Ortalarında oturan Emine öne gitmek için huysuzluk çıkarıyordu. “Ben babamın kucağına gidebilir miyim?” Arkasını dönen Kadir, “Tehlikeli babam,” derken sessizleşen Asiye’ye göz kırpıp, “Hayırdır?” dedi. Durgun ve sessiz durması dikkat çekiyordu.

“Yorulduğum o yüzden ağırlık çöktü.”

“Eve gidinceye kadar uyu.”

İçindeki sıkıntıyla pekte uyurdu! Hâlâ yüzüne bakan kocasına tebesüm edip başını dışarıya çevirdi. Hiçbir zaman mantıksız düşünen biri olmamıştı. Kendini ezdirecek veyahut da küçük düşürecek bir hareket de bulunmamıştı, bulunmakta istemiyordu. Bu duruma her ne kadar cam sıkılsa da sakin kalıp mantıklı davranacaktı. Herkes eski kocası gibi değildi. Hele ki Kadir hiç değildi. Eğer ondan biraz da olsa şüphe duyarsa bu evlilik bir adım bile ilerleyemezdi.

Bir buçuk saatin ardından köye geldiler. Serhat oğlunu almak için evinin önünde indi. Sıkılıyorum, sıkılıyorum diyerek uyuyan kızının saçlarını seven Asiye alnını bir iki kere öpüp uyanmasını sağladı. Kızı gözlerini araladığında tebessüm etti.

“Hadi kalk eve geldik.”

“Ama akşam olmuş, dışarıda oynayamayacağım.”

Alt dudağını büzen kızına içi giderek gülümsedi.

“Serhat amcanın oğlu Serkan bize gelecekmiş, onunla oynarsın.”

Bir iki kere gördüğü çocuğun adını duyduğu an kıkırdamaya başlayan kızı gibi gülüşü yüzünde büyüdü.

“Ne oldu da kıkırdıyorsun? Arkadaşını çok mu seviyorsun?”

Ellerini dudaklarının üzerine götürüp ağzını kapadı. Buna rağmen kahkahalarını durduramıyordu.

“Babam, Serkan abinle oynamayı seviyorsan söyleriz hep bize gelir.”

“Sanki Serkan’ı ağabeyi olarak görmüyor,” diyen kardeşine aynadan nasıl baktıysa Feride oturduğu yere sindi.

“Çocuğun aklına saçma sapan şeyler sokma Feride. Abi abidir, bu arada gözümünden kaçıyor sanma, Serhat’a abi demiyorsun. Senden büyük adama bir daha ismiyle seslendiğini duymayacağım.”

Alt dudağı titreyen Feride bakışlarını kaçıırken Asiye elini tutup elinden geldiğince ona destek olmaya çalıştı. Asiye, Feride kendini ona anlatmasa da bazı durumların farkındaydı. Kimsenin hayatına karışmak istemediği için de sormuyordu sen onu seviyorsun o da seni seviyor mu diye. Bildiği kadarıyla Serhat üç yıl önce eşinden boşanmıştı. Bugün akşama kadar birliktelerdi ve onun Feride’ye baktığını da görmemişti.

Omuzları sarsılarak iç çeken Feride araba durunca beklemeden aşağı inip evin içine girdi. Kaşlarını çatan Kadir sertçe kapanan evin dış kapısını sökecek gibi bakıyordu. Onun sinirine bulaşmak istemeyen Asiye kızını alıp arabadan indi.

“Ben biraz burada oynayabilir miyim?”

“Hava serinledi, odada oyna kızım.”

“Ama orada sıkılıyorum, azıcık oynayayım anneciğim.”

Yine olmaz demeye hazırlanırken salonun penceresinden, “Pişt,” diyen Fadime Hanım’ın sesiyle arkasını döndüler.

“Gel bir bakayım sen.”

Bugünlerde kızıyla arası iyi olan Fadime Hanım’a şaşırıyordu Asiye. Ona bu evde yokmuş gibi davranıyordu kızını sözde kimseye belli

etmeden baş tacı ediyordu. Bu durumun farkında olan Asiye farkında olduğunu belli etmiyordu. Eğer belli ederse biliyordu ki Fadime Hanım kendini geriye çekmişti. Açıkçası onu görmezden gelmesi canını sıkıyordu, kızını sevsin yeterdi.

Birlikte hole girdiler. Emine, Fadime Hanım'ın yanına giderken Asiye misafir geleceği için yemek hazırlamalarını söylemeye mutfağa gitti. Bir de bu durum vardı. O eskiden olduğu gibi mutfağa girip yemek yapmak istiyordu ancak Kadir izin vermiyordu. Sen bu evin çalışanı değilsin diyen adam neredeyse akşama kadar boş boş oturmasını sağlıyordu. Katı bir şekilde bari bırak da bizim odamızı ben toplayayım dediğinde bile bunu zorla kabul ettirmişti huysuz kocasına.

“Dışarıda oynayabilir miyim nene?”

Mutfağın kapısını kapatıp kızı ve Fadime Hanım'ı yalnız bıraktı. Korkacağı bir durum yoktu. Ki öyleydi de. Emine'nin yanına oturmasını eliyle işaret eden yaşlı kadın küçük kızın dizlerinin dibine gelmesiyle kucığına alıp yanına oturttu.

“Hava serin oldu bu yüzden dışarıda oynayamazsın.”

“Diğer çocuklar oynuyor ama.”

Şalını diğer omzuna atıp bilmiş bilmiş konuşan küçük kıza başını eğdi.

“Diğer çocuklar yemek ayırımı yapmadan bütün yemekleri yedikleri için büyümüşler. Sen yemek yemiyorsun bu yüzden küçüksün.”

Kaşlarını çatmaya çalışan Emine'ye tek kaşını kaldırıp biraz daha yaklaştı.

“Ben yemek yiyorum nene.”

“Ne zaman? Ben görmüyorum. Sabah ekmeğine pekmez sürdüm yemedin, şımarık bir çocuk gibi davrandığın için sana kızdım farkındasın değil mi?”

Fadime Hanım'ın söylediklerini anlamaya çalışan Emine'nin aklı dışarıda olduğu için başını salladığında, “Anlamıyorsun,” dedi kısık sesle. “Neyse, ben sana anlatırım. Bugün ne yaptınız dışarıda?”

Omuzlarını silkti Emine. “Anlatmayacağım. Sen bana küçüksün dedin.” Geriye çekilen Fadime Hanım, “Ben doğruları söylerim sen de söyle,” derken Emine oturduğu yerden kalktı. “Ben sana küstüm nene, gidiyorum.”

“Aman git, sanki akşam yanıma gelmeyeceksin.”

Kollarını göğsünün üstünde toplayıp ayaklarını yere vura vura mutfağa annesinin yanına gitti.

“Anası kılıkklı.”

Kapının arasından annesi ve Emine’yi gözetleyen Kadir içeriye girdiğinde onları duyduğunu belli etmeden tekli koltuğa oturdu.

“Nasılsın ana?”

“Çok şükür iyiyim.”

“Aman iyi ol. Sen bize lazımsın.”

İçeriye giren kardeşlerine göz atıp sırtım koltuğa yasladı.

“Hayırlı olsun abi, resmi kayıtlarda da artık evlisin.”

“Darısı başına Mehmet’im.”

“Aman ben almayayım abi. Uzun bir süre istemiyorum.”

Şöminenin önünde sessizce oturan Ahmet’e çevirdi bakışlarını. “Sen de mi düşünmüyorsun Ahmet? Ben diyorum ki yaza seni evlendirelim, ne dersin?”

“İstemem. Feride evlenmek istiyorsa onu evlendir.”

“Feride daha küçük, kızın aklma evliliği sokmayın fena olur.”

“Asiye de küçük ama neyse,” diyen Ahmet’e yastığı fırlattı. “Asiye ne lan? Yenge diyeceksin.” Başına çarpıp yere düşen krem rengi yastığı eline aldı Ahmet, niyeti ağabeyine atmaktı ama yemeyince yastık tekrar yerde yerini aldı.

“Çocuk gibi dalaşmayın, vakti zamanı gelince herkes evlenecek. Ahmet ve Mehmet’i ben evlendireceğim, Feride birini sevmediği sürece evlenmeyecek. Biriniz yok falanca kişi Feride ile evlenmek istiyor diye karşıma gelerseniz oğlum demem kapıya koyarım sizi.”

Mehmet ayağa kalkıp celallenen annesinin omuzlarını ovaladı.

“Kim evlendiriyor bacımı? Kız daha mesleğini yapacak, hem görücü usulü evlilik mi kaldı herkes sevdiğini alıyor. Gönlün rahat olsun.”

“Ben sevdiğimi alamadım,” diyen Ahmet’in sesindeki burukluk hepsine ulaşsa da belli etmediler. Zorla kapanan defteri açmayı kimse istemiyordu. Özellikle Kadir, Ahmet’i o kadından uzaklaştırmak için gece gündüz peşinde dolaşmıştı. Bu yüzden elinden geldiğince yanında olup onun tekrar boşluğa düşmesine izin vermiyordu.

Mutfaktan çıkan Emine elindeki koca elmayı ısırarak Kadir’in yanına gittiğinde onu kucağına aldı. Asiye de yanlarına gelince düşünceli duran kardeşine, “Ahmet,” diyerek seslendi az öncekine nazaran sakin sesiyle.

“Yarın ev telefonunu bağlamaya gelecekler haberin olsun. Serhat’ın oğlu sünnet olmaktan korkuyormuş, çocuk yanında beni istiyor bu yüzden ben evde olamam sen bir yere ayrılma.”

Başını salladı Ahmet.

“Vay be abi, sonunda köye telefon da getirdin. Millet artık telefon etmek için şehre gitmeyecek.”

“Gerekiyordu. İstanbul’a gidince haber alamıyorum sizden, aklım burada kalıyor. Haftaya da gideceğim, bu yüzden şart.”

“Gavur icadını eve sokmam ben.”

Çenesini kaldırıp bakışlarını başka yere çeviren annesine sırtıttı.

“Ana, Ahmet telefonu buldu da biz mi eve sokmadık?”

“Buldun uğraşılacak adamı uğraş abi, canın sağ olsun.”

Ahmet’i dikkate almadan annesiyle konuşmaya devam etti.

“Fabrikayı aramak için şehre gitmenize gerek kalmayacak. Evden benimle istediğiniz saatte konuşacaksınız, iyi değil mi? Oğlum ne zaman geleceksin, seni özledim diyerek ağlıyordun ben gidince.”

“Karından fırsat kalır mı?!”

Ağzının içinde gevelediklerini anlamadıkları için herkes onun yüzüne tekrar et der gibi bakıyordu.

“Aman, ne hâliniz varsa görün. Sanki beni dinliyorsunuz! Ben ana değilim bu evde misafirim, hiçbir konuda bana danışmıyorsunuz, eskiden akşamları salonda otururduk, odana televizyon aldığından beri aşağı inmiyorsun. Ahmet ve Mehmet ise eve gelmiyorlar, Feride sadece yemeklerde odasından çıkıyor. Bu evde tek başıma kaldım.”

“Nene ben gelirim senin yanına.”

Çocuklarına karşı olan sert bakışlarını Emine’ye yumuşattı yaşlı kadın. Neyse ki bu evde onu anlayan bir tek bu küçük kız vardı.

“Aynen nenesi kızım var, o sana arkadaş olur.”

“Laf taşır.” Asiye’yle aynı anda aynı şeyi geçirdiler içlerinden. İkisi de gülmek için zor duruyordu.

“Neyse, misafirimiz var birazdan gelir.”

“Kim geliyor?”

“İstanbul’daki fabrikanın genel müdürü Asude Hanım. Birkaç gün biz de kalacak, kadın kimseyi tanımıyor otelde kalmasın.”

Sorgulayıcı bakışlarını Asiye’ye çevirdi Fadime Hanım. Asiye tek kelime dahi etmemiş miydi? Ne işi vardı yabancı bir kadının evinde?

“Buyursun gelsin yemeğimizi yesin. Ama geç olduğunda otele dönsün, burada kalması uygun değil.”

Tekrar Asiyeye çevirdi bakışlarını. Sanki dizlerinin üzerinde bir şey var da oraya bakıyordu.

“Niye uygun olmasın anne? Yabancı değil, ben ona bütün işlerimi emanet ediyorum.”

“Olmaz diyorsam olmaz. Senin aklın İstanbul’da kala kala tamamen uçmuş. İki tane bekâr adam var bu evde, sen yeni evlisin millet ne der?”

“Milletten bizine.”

“Ulan deli oğlan kapıya erkek sinek yaklaştırmıyorsun kardeşine yan gözle bakarlar diye, ee nereden biliyorsun o kadının size bakmayacağı mı? Tamam, bakmadı, peki etraf ne der? Sizin mezhep genişlemiş ama benimki henüz genişlemedi. Herkes yerini bilecek o kadın da burada kalmayacak!”

“Germe beni akşam akşam ana. Ne demek mezhebınız genişlemiş? Ben kadının başına bir şey gelmesin diye burada kalsın diyorum, sonuçta benim işlerimi getirdi. Ayrıca Asude Hanım düzgün bir kadın, görünce anlayacaksınız.”

Akşamdan beri sessiz duran Asiyeye kinayeli gülümsemesiyle başını kaldırdı. Onun yüzündeki gülümsemeyi gördüğü an tamamen karısına döndü Kadir. Bir şeyleri yanlış yapmıştı ve bunu anlaması iki saniye bile sürmedi. Boğazı gıcık yapmış gibi öksürüp beyaz gömleğinin yakalarını çekti.

“Kalmasında bir sakınca var mı?”

Deminden beri kalamaz diyen annesi sanki olmaz dememiş gibi Asiyeye uysal bir dilde sorması Fadime Hanım hariç Ahmet ve Mehmet’i sırtıttırdı.

“Bok yiyenin evladı,” diyen Fadime Hanım, “var de şuna,” diyerek Asiyeyi oturduğu yerde sıçratırken kendisine bakmayan yakışıklı oğlunun yüzüne vurmamak için zor duruyordu yaşlı kadın.

“Benim haddime mi ona bir şey söylemek Fadime Hanım? Sonuçta ev onun, istediğini davet edebilir.”

Kucağından inen Emine’yi bırakıp dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi.

“Sen benim karımsın, bu ev hepimizin olduğu gibi senin de evin. Kimin girip çıkacağına karar verebilirsin.”

Erkek değil miydi? Başkalarına horozlanır karısına gelince tavuğa dönerdi.

Yüzünü buruşturup deli Kadir'in karısının karşısında kıvranan hâlini izledi Fadime Hanım. Oh iyi oluyordu. Bu deli oğlan canını çok yakmıştı çeksin şimdi ceremesini. Eğer yanılmıyorsa ondan daha deli olan bu kız sürüm süründürürdü peşinde oğlunu.

“Kendini yabancı görme.”

“Üstümü değiştirmem gerekiyor, odaya çıkacağım. Emine yaramazlık yaparsa yukarıya gönderirsiniz.”

Yavaşça ayağa kalktı. “Çocuk bu, tabii ki yaramazlık yapacak. Kim ne diyecek?” Konuşan kocasına cevap vermeden arkasını dönüp salondan çıktı. Hırsı inada bindi mi karşısındaki insanın burnundan getirirdi. Şu an Kadir'e karşı fazla hırslıydı. Bir yanı onu dövmek, diğer yanı onunla hiç konuşmamak istiyordu. Şu an hangi tarafı baskınsa oraya yöneliyordu. Hırslı ve kızgındı. Bu yüzden genç adamın yanaklarına tokat atmak istiyordu ama atmayacaktı. Akıllı kadındı o, eğer kavga ederse Kadir inatlaşırdı. Alındığını ve üzüldüğünü hissettirirse her dediğini yaptırabilirdi.

Odasına girip oyalanmadan elbisesini çıkardı. Koridordan Kadir'in güçlü adım seslerini işittiğinde hardal sarısı yarım kol elbiseyi üzerine geçirdi. Beline elbiseyle aynı renkte olan ince kemeri takarken odaya giren Kadir'e bakmadan saçlarını örmeden yarım topladı.

“Elbise çok yakışmış.”

Elbisenin altına hafif topuklu babet ayakkabısını giydi. Evde ayakkabı giyildiğini de bu evde görmüştü. Kocasının ailesi biraz görgüsüz gibiydi ama şimdi bunu düşünüp sinirinin geçmesine izin vermeyecekti.

“Kırıldın mı sen?”

Beyaz elbiseyi yerden alıp bedenini Kadir'e döndürdü. Gözleri her zamanki gibi sert baksa da tedirgin bir ifade vardı yüzünde.

“Niçin kırılalım? Bana bir kere bile sormadan eve kadın arkadaşını davet ettiğin için diyorsan yok kırılmadım. Ben konumumu biliyorum bu yüzden sıkıntı yapma.”

Çenesi kasılan Kadir burnundan nefesini bıraktı.

“Neymiş senin konumun?”

“Sadece senin karınım. Bu evde hiçbir hakkım yok, olmasını da istemiyorum. Ben açgözlü bir kadın değilim, kızımın başını sokacak bir

yer arıyordum, buldum. Kader kızım la benim için çok farklı ilerledi ve evin Bey'i ile kendimi evli buldum."

"Bundan şikâyetçi misin?"

Başını iki yana salladı.

"Hayır değilim, nankör bir insan da değilim. Senin bizim için yaptıklarını asla unutmam. Daha fazlasında gözüm yok. Eve birini getirecek-sen bana sormana gerek yok, bir yere gidecek-sen bana sormana gerek yok, istediğini yapabilirsin benim sana karışmaya hakkım yok lütfen bunun için kendini suçlu hissetme."

Öyle mi der gibi bakan Kadir bu Asiye'den hoşlanmadı. Bağırmasını, kızmasını beklediği kadın karşısında olabildiğince sakın ve sağduyulu-ydu. Bu durum neden hoşuna gitmemişti?

"Sana sormadan eve onu davet ettiğim için özür dilerim. Böyle bir şey bir daha olmayacak emin olabilirsin."

Kollarını göğsünün üstünde toplayıp geriye çekildi genç kadın.

"Bana sormana gerek yok, benim için hayatını değiştirmene gerek yok. Eskiden nasıl bir hayat yaşıyorsan öyle yaşamaya devam et."

"Senin için her şeyi değiştiririm. Şimdi üstümü değiştirip birlikte misafirimizi karşılamaya aşağı iniyoruz. Ben sözümü verdim, bir daha aynısı tekrarlanmayacak. Ha şunu da söyleyeyim Asude Hanım iyi bir kadın görünce tanıyacaksın."

"Eminim öyledir. Sen giyin gel, ben iniyorum."

Yanından çekip giden kadının kalbini kırdığını daha iyi anladı. Göz-lerini yumup avcunu almna bastırdı.

"Ah ulan Kadir!"

Bir saat sonra.

Hâlâ gelmeyen misafirlerini bekleyen ev halkı nerede kaldıklarını merak ediyorlardı. Tahir söz de kadını alıp gelecekti ama adamdan ses seda yoktu. Kadir merak içinde sürekli dışarıyı gözetleyip duruyordu.

"Ben bir gidip baksam mı acaba?"

Kısıp sesle mırıldanarak söylediklerini bir tek yanında oturan Asiye duyuyordu.

"Sen niye gidiyorsun, otur gelirler birazdan."

"Kız emanet sonuçta."

Gözlerini gözlerine bağlayan karısının bakışlarıyla, "Haklısın," dedi. "Gelirler birazdan."

“Baba dışarıya çıkalım mı?”

Karısını daha fazla germemek için, “Çıkalım kızım,” dedi. Ahmet’le oturan Serhat’a dışarıyı işaret etti. Çocuklarını yanlarına alarak üstlerini giydirip dışarıya çıktılar. Evin arka tarafına ilerleyip iki sandalye alarak manzaraya karşı oturdular. İkisi de sessiz, karşı köyde yanan evlerin ışıklarına bakıyorlardı. Sessizliği bölen Emine ve Serkan’ın sesiydi.

“İleriye gitmeyin kızım.”

“Tamam baba.”

“Serkan büyüdükçe huysuzlanıyor. O kadın bir kere bile gelip görmüyor çocuğunu, hadi benden tiksiniyordu boşanmak istedi, oğlunu neden istemiyor anlamıyorum Kadir.”

Cebinden sigarasını çıkardı. Bir dal alıp dudaklarına götürdü ama yakmadı. Çocuklar buradaydı. Tekrar sigarayı paketine koyup Serhat’ı dinlemeye devam etti.

“Zamanında bizimkilere söyledim, kız benimle evlenmek istemiyor ısrar etmeyin dedim dinlemediler. Onun ailesiyle birlik olup bizi evlendirdiler bak şimdi ne oldu çocuk annesiz kaldı.”

“Kardeşim laf söylemek bana düşmez ama söylemeden de duramıyorum. Benden tiksiniyordu diyorsun senden çocuk yapmış, sen bu kıza zorla mı dokunuyordun? Böyle bir şeyi düşünmüyorum bile. Ee bu kızın gönlü varken seninle birlikte oluyorsa ne demeye senden tiksiniyorum deyip gitti ki? Bence bunun altında başka bir şey var, çocuğunu bile görmek istemeyen kadın neden seni bahane edip gitti.”

Bunun farkındaydı Serhat. Gittiği zaman araştırmak istese de değmeyeceği için bırakmıştı. Gözleri oğluna kaydı. Onun için bir şey yapabilmeyi her şeyden çok istiyordu.

“Korkuyor musun? Korkuyorsan söyle gitmeyiz oraya.”

Emine otların olduğu kısmı bir kez daha inceledi. Oraya gidemezdi, babası gitmemesi konusunda onu uyarmıştı. Sıkıntıyla iç çekip, “Oraya gidemeyiz ki,” dedi. “Babam gitme dedi bana.”

“Sen korktuğun için öyle demiştir.”

“Korkmuyorum,” diye bağırdı dağınık duran saçlarını eliyle düzelterek.

“Ağlama bebek, ben seni korurum.”

Kaşlarını çattı. Bu çocuğu hiç sevmemişti. Serhat amcası iyiydi ama bu çocuk iyi değildi.

“Baba!” diye yüksek sesle bağırdı.

Hararetli konuşmasını kesen Kadir, “Efendim kızım,” derken bedeni Emine’ye çevirdi.

“Serkan bana bebek diyor.”

“Serkan’ı döversen bir daha diyemez. Döv onu babam.”

Gözlerini büyütüp, “Sahiden mi?” derken başını salladı. Tekrar konuşmasına devam ederken bir kulağı da arkasındaydı.

“Tamam tamam ağlama, hadi en uzun kim işeyecek onu oynayalım.”

“Nasıl?” dedi yine şaşkınlıkla.

“Ohooo, sen de hiçbir şey bilmiyorsun. Pipimizi tutup uzak yere kim işeyecek onu ölçeceğiz.”

“Ama benim pipim yok ki.”

“Nasıl yok?” diye şaşırان küçük çocuk Emine’ye şaşkınlıkla bakıyordu.

“Aç bakayım.”

“Lan! Oraya getirme beni kesmeyeyim kökünü.”

Gözleri bu sefer korkuyla açılan Serkan babasının yanına koştuğunda Kadir, Emine’yi kollarının arasına alıp başını öptü.

“Bir daha bu şerefsizle oynama kızım.”

“Tamam baba.”

Kızına sımsıkı sarılıp sırtıan arkadaşına, “Önüne dön,” diyerek azarladı.

“Annesi kızını erkek gibi yetiştirdiğini duyarsa ne diyeceksin?”

“Benim kızım değil mi? Erkek gibi büyüyecek. Hem Asiye bana karışmaz, bizim evde benim sözüm geçer o da bunu saygıyla karşılar.”

Tek kaşını kaldıran Serhat, “Emin misin?” derken emin olmasa da, “Eminim,” dedi net sesiyle. “Nereye gidiyorsun, ne yapıyorsun, neredeydin de eve geç kaldın dırdırı hiç yapmaz. Hele ki Emine konusunda bir kere bile çocuğa kötü örnek olma dememiştir.”

“Yengemiz has kadın diyorsun?”

“Herhâlde oğlum, benim karım o ne sandın?”

Gülmesini saklayan Serhat, “Sen öyle diyorsan öyledir,” dediğinden bakışlarını başka yere çevirdi. Bu adam oturduğundan beri on kere saate baktığının farkında değildi galiba ya da farkındaydı da yürek yemişti.

Omuzları dik, söylediklerinin arkasında olan Kadir ise yüzünü dikkatle inceleyen kızına sol gözünü kırttı.

Bu küçük cadı söylediklerini Asiye’ye anlatmazdı değil mi? Anlatabilirdi. Dün annesine Asiye ve onun hakkında laf taşıdığını görmüştü.

Fadime Hanım'a laf yetiştiren bu küçük kız annesine neler anlatırdı kim bilir?

"Babam, sabah sana çikolata almaya gidelim mi?"

"Gidelim baba."

Bir çikolatayla kandırabilirdi. O yüzden sorun yapacağı bir durum da yoktu. Asiye söylediklerini Emine'den duymadığı sürece kimseden duyamazdı.

Duyamazdı değil mi?

"Kadir?"

Bir anda irkilip acele etmeden arkasını döndü. Duymuş muydu? "Efendim," derken Serhat oturduğu yerden kalkıp, "Biz eve geçelim çocuklar hasta olmasın," dedi.

"Ben de bu yüzden geldim. Serkan yarın sünnet olacak, rüzgâr hasta eder çocuğu."

"Haklısın yenge."

Çocukları alıp eve doğru gitti. Hâlâ oturan Kadir'e, "Sen gelmiyor musun?" derken genç adam kaşlarını yukarı kaldırıp, "Hayır," dedi. "Biraz daha hava alacağım."

"Aklın hâlâ misafirindeyse gidebilirsin."

"Gideyim de sabaha kadar anamı ağlat."

İçinden geçirdiğini dışından söylemedi. Ayağa kalkıp, "Gelirler birazdan, gitmeme gerek yok," diyerek ağır adımlarla durduğu yerde titreyen kadına yaklaştı.

"Üşüdün mü?"

Ellerini kollarının üzerinde gezdirdi Asiye. Üşümüştü, eve girmek istiyordu ama Kadir'i de burada tek bırakmak istemiyordu.

"Birlikte girelim içeriye. Sen de üşürsün."

Ayakkabılarının ucunu karısının ayakkabılarının ucuna vurdu.

"Şu şey bitti mi?"

"Ne?"

Gözleriyle karnını işaret etti. Ne dediğini anlayan Asiye, "Her gün sorduğuna inanamıyorum," dedi. "Bir hafta sürüyor, daha iki gün var bitmesine." Yüzünü asan Kadir'in omzuna vurup, "Bir de ağla istersen," dedi sırtarak.

"Gül sen gül, kocan kurudu umurunda değil."

Ellerini iki yana açtı.

"Yapacak bir şey yok. Kocam biraz daha sabredecek."

Dayanamayan adam Asiye'yi kucağına alıp karanlık kalan köşeye geçti.

“Bir gören olacak Kadir, indir beni.”

“Kimse görmez, görürlerse de merak etme kör ederim onları bir daha bakamazlar.”

“Psikopat mısın, indir beni,” diyerek kısık sesle söylense de Kadir'in kucağında olmaktan da mutluydu. Duvar dibine yapılan tahtadan oturğa oturdu Kadir. Elleri rahat durmamış, Asiye'nin elbisesinin altından bacaklarına ulaşmıştı. Asiye Feride'nin ısrarıyla elbiselerinin altına artık şalvar giymiyordu. Bu durumu kıskanıyor olsa da Asiye'yi huysuzlandırmamak için tek kelime etmiyordu.

“Ben buraya gelirken bir şeyler duydum.”

Eli baldırında, dudakları genç kadının boynunda donup kaldı. Ne duydun diye sormadı. Atıp tutmuştu az önce, onları duymuş olsa mümkün değil yanına yaklaştırmazdı bu kadın.

“Mehmet, Ahmet'e belki İstanbul'a daha erken gidebileceğini söylüyordu.”

Gerilen omuzları rahatladı. Eli tekrar hareket ederken dudakları Asiye'nin göğüslerine doğru ilerliyordu.

“Kadir, konuş lütfen. Öpme.”

“Haftaya kesin gideceğim, neredeyse bir aydır gitmedim eğer acil bir durum olduysa erken de gidebilirim.”

Bu duruma canı sıkıldı.

“Sürekli beni arayacaksın, telefonun başından kalkmayacağım. Madem ben senin karınım bana sadık olacaksın. İşin bitince nerede kalacaksan oraya git sakın başka yere gitme.”

“Gitmem.”

Düğmelerden göğüslerine ulaşamadığı için öfkelenip komple bütün düğmeleri açtı. Bu durumun farkında olmayan Asiye'nin akli başka yerde olduğu için ona müdahale etmiyordu.

“Yüzün hep asık olsun, herkes senden korkup yanına yaklaşmasın tamam mı?”

“Tamam.”

Ay ışında parlayan teni izlerken adeta sarhoş olmuştu.

“Bir de Kadir kızlarla samimi olma, onlarla yalnız kalma.”

“Kalmam yavrum.”

“Hep beni düşün.”

“Hep seni düşünüyorum zaten.”

Beyaz sutyeninin önünü aşağı çekip göğüslerini serbest bıraktı. Akli yeni başına gelen Asiye, “Delirdin mi sen, ne yapıyorsun?” derken kapatmasına fırsat vermeden sol göğsünün ucunu ağzına aldı genç kadının. Biri gelecekti. Bu adam kesinlikle çıldırmıştı.

“Hoş geldiniz, buyurun ağabeyim buralardaydı gelir şimdi.”

Misafirleri gelmiş olmalıydı. İstemeye istemeye geriye çekildi Kadir.

“Bir daha bunu ulu orta yerde yapma.”

Panik olmuş bir hâlde önünü kapatmaya çalışan karısına acele etmeden yardımcı oldu. Parmaklarının ucu bilerek Asiye’nin teninin üzerinde hareket ediyordu. Kucağında kıvranan kadının onu isteğini gördükçe azgın bir erkek gibi hiçbir şeyi umursamadan burada onun içine ulaşmak istiyordu.

“Şu hâlime bak her yerim dağıldı. Senin yüzünden çirkin oldum.”

“Eğer böyle çirkin oluyorsan ben sana her gün, her saat başı dokunayım.”

“Bir daha zor dokunuyorsun.”

Kadir’in kucağından kalkıp toplanan elbisesinin eteklerini düzeltti.

“Sana dokunmadan duramam. Kızdığın zaman beni kendinle cezalandırma. Merak etme nerede, ne zaman duracağımı bilirim.”

Egosu çok sinir bozucuydu.

“Hadi kalk içeriye girelim.”

Gerilmek için bacaklarını öne doğru uzatıp kollarını yukarı kaldırdı.

“Biraz bekle, malum sen gizleyebiliyorsun ama ben gizleyemiyorum. Sakinleşmesi lazım.”

Gözleri malum yere değince, “Seni edepsiz,” diyerek Kadir’in ayağına vurdu.

“İsterken iyiydi ama.”

“Yalan söyleme, ben istemedim.”

“Asiye, Asiye tehlikeli kelimeler kullanıyorsun. Seni isteyecek kıvama getiririm peşimden ayrılmazsın.”

“Hah!” diyerek geriye çekildi.

“Bir şeyinle övünmediğin kalmıştı artık o da oldu.”

Ayağa kalktı genç adam, yüzündeki sırtış hâlâ dururken karısına yaklaşıp kolunu omzuna doladı. Ne kadar gergin olursa olsun bu kadın ona huzur veriyordu. Saçlarını öpüp, “Hadi içeriye geçelim,” dedi. Burada dururlarsa ikisini de zor duruma sokabilirdi.

Birlikte eve girdiler. Asiye biraz tedirgin olsa da belinde Kadir'in elini hissettikçe rahatlıyordu. Salona giriş yaptılar. Gözleri bu ortamda yabancı duran sarışın kadını buldu. Hafif kilolu, gözleri yeşil ve yanaklarında çilleri olan kadın çok güzeldi. Kışkandı kadını. Tıpkı televizyondaki artistler gibi giyinmişti ve onlar gibi alımlı duruyordu.

“Hoş geldiniz Asude Hanım, kusura bakmayın beklettik sizi.”

Kibar bir şekilde ayağa kalkan kadın başını eğip kaldırdı. “Hoş buldum Kadir Bey, evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Elleri birbirine değmediği için gönlü rahatladı Asiye'nin.

“Eşimle sizi ağrlamaktan mutluluk duyarız.”

Bakışlarını ona çeviren kadına tebessüm etti. Elini uzatan kadın, “Asude,” diyerek gültümsemesini devam ettirirken, “Asiye,” diyerek kadının elini sıktı. İlk izlenim iyiydi. Bu yüzden sıkıntı yapacağı bir durum yoktu.

“İsterseniz masaya geçebiliriz, ondan sonra da dosyaları inceleriz.”

“Siz nasıl isterseniz.”

Evin diğer halkına göz atan Kadir onların da ayaklanmasıyla masaya geçtiler. Emine'yi yanına alan Fadime Hanım'ın yüzü her zamanki gibi asık, Asude'yi inceliyordu. Neyse ki bu durumu görmezden gelen Asude şimdilik sadece Asiye ile muhatap oluyordu.

“Köyü beğendiniz mi?”

“Tahir Bey biraz gezdirdi ama karanlık olduğu için etrafı pek göremedim.”

“Yarın ben sizi gündüz gözüyle gezdiririm, üstelik Serkan'ın sünnet düğünü var ona da katılırsın.”

“Sabır,” diyerek iç çeken Fadime Hanım sakın bir şekilde oturan Asiye'nin rahatlığını anlayamıyordu. Kimseye güven olmazdı bu yüzden de bu kadına yüz vermesi şaşılacak bir durumdu. Hayatı hep şüpheyle geçmiş, hep ihanete uğramış biri olarak kimseye kolay kolay güvenmiyordu.

Yemeklerini yedikten sonra Kadir, Asude Hanım'a, “Buyurun çalışma odama geçelim,” dedi. Bu durumu herkes normal karşılaşa da kalçasına vuran Fadime Hanım'a döndü Asiye.

“Bir sorun mu var, kalçama neden vuruyorsunuz?”

“Burada duracağına peşlerinden git.”

“Ben Kadir'e güveniyorum bu yüzden onu daraltmak istemiyorum.”

“Sonradan başına vurma da. Hoş sana da güvenmiyorum ben, henüz çözemedim nasıl biri olduğunu.”

“Ben de sizin nasıl biri olduğunuzu çözemedim daha. Sorun yok zamanla birbirimizi tanırız.”

“He he,” diyen yaşlı kadın, “Git bahaneyle çay götür de ne yapıyorlar bak,” dedi. “Tekrar söylüyorum ben kocama güveniyorum, ayrıca kız da erkeklerde gözü olan birine benzemiyor yanlış düşünmeyin.”

“Asiye yengem haklı,” dedi Ahmet. “Senin de kızın var, buraya senin oğlunun işlerini getirdi ve farkındaysan tedirgin duruyor. Asiye’den başka kimseyle konuşmadı doğru düzgün.”

“Ben dikkat edeyim de sonradan ağlamasın bu ağzı açık gelin.”

Sırıtan Mehmet’e kaşlarını çatıp tatlı tabağını geriye çekti Asiye. “Sen yeme.” Gözleri büyüdü Mehmet’in. “O tatlı benim için yapıldı yenge, haksızlık bu.” Başını sallayıp, “Değil,” dedi. “Sen bu tatlıyı hak etmiyorsun.” Kaşlarını yükselten Mehmet, “Neden?” diye sorarken, “çünkü bana güldün,” diyerek tatlıyı Ahmet’e uzattı. “Sağ ol yenge.” Kaşları çatılı, Ahmet’in elindeki tabağa bakan Mehmet, “Vay be,” diyerek söylenirken onu umursamadan kızının yanına oturdu.

Bedeni ne kadar buradaysa aklı da o kadar yukarıdaydı. Aslında tatlı ve çay götürebilirdi, kendince bunda bir sıkıntı görmüyordu ama Kadir tarafından yanlış anlaşılmaq istemiyordu. Birazdan inerlerdi, düşünüp başını ağrıtmadan kızına tatlı yedirdi. Kızı ve Serkan’la vakit geçirdi, Feride ile konuştu, kayınvalidesinin imalı bakışlarını görmezden geldi, bir saat geçti Kadir hâlâ aşağı inmedi. Artık oturduğu yer dar geliyordu ona. Kimse ona bakmıyorken yukarıya çıksa bir şey olur muydu? Olmazdı. Ayak topuklarını birbirine vurup ayağa kalkmaya hazırlanırken merdivenlerden inen Kadir ve Asude’yi görünce sanki hiç kalkmaya hazırlanmamış gibi yerine oturdu.

“Hallettiniz mi abi?”

“Pek halledemedik. Yarından sonra İstanbul’a gitmem gerekiyor.”

Asiye’nin yüzü asıldı. Yanına oturan Kadir elini bacağına üstüne koyup bir kere sıkıp bıraktı. “Ne kadar kalacaksın?” Başını eğip yüzüne baktı genç kadının. Ses tonu buruktu. “Bilmiyorum, eğer çok uzun kalırsam haber veririm.” Biz de gelelim mi demek istiyordu ama kelimeler dudaklarından çıkmıyordu.

“İstanbul’a gittiğim zaman genelde otele kalıyorum, gittiğimde ev ayarlayayım da bir dahakine siz de benimle gelirsiniz.” O burada

Kadir olmadan kalmak istemiyordu. “Uzun kalma, sen olmadan zaman geçmez.” Başparmağıyla Asiye’nin avcunun içini okşayıp, “Kalmam,” dedi. “Oldu ki kaldım sizi yanıma alırım. Artık bir süre otelde kalırız. Emine için biraz zor olur ama...” Vazgeçer diye anında başını iki yana salladı. “Olmaz, Emine huysuz bir çocuk değil biliyorsun.”

“Kendi huzursuz olmadıktan sonra başkalarını huzursuz edebilir.”

“Böyle söyleme, şımarık bir çocuk olacak. Bak ona tükürmeyi öğretmişsin kızınca tükürüyor.”

“Ben mi?” dedi dün sabah ona vuran erkek çocuğuna tükür dememiş gibi. “Emine babam öğretti dedi yalan mı söyledi? Bu daha kötü Kadir, onu uyarmamız lazım.” Çocuk o bir şey olmaz diyecekken, Asiye, “Emine, gel kızım bir dakika,” dediğinde oturduğu yerde gerildi. “Bırak çocuğu oynasın, şimdi sırası mı?” Sırasıydı. Eğer araya zaman girerse kızı yaramaz ve kaba bir çocuk olarak büyüttü.

“Efendim anne?”

Ortalarına giren Emine’ye bedenlerini döndürdüler.

“Bence hiç zamanı değil.”

Kısık sesle, “Sen bana dün akşam tükürmeyi babam öğretti dedin değil mi kızım?” Başını salladı Emine. “Baban öyle demiyor ama.” Başını kaldırıp babasının yüzüne baktı. “Ama sen gösterdin baba, sana bağırın ya da vuran olursa onlara sen de vur, yüzlerine tükür dedin.” Eli göğsüne giden Kadir, “Ben mi?” dedi olabildiğince kısık sesle. “Evet, sen söyledin. Bu akşamda Serkan’ı döv dedin.”

Kızının ciddi ciddi konuşması bu lafları kendinden uydurmadığını gösteriyordu. Dişlerinin arasından, “Kadir,” diyen Asiye yüzüne bakmayan adamın kolunu sıkıp, “Alacağın olsun,” dedi. “Ben onu terbiyeli yetiştirmek için ne kadar uğraştım haberin var mı senin? Ayıp değil mi?” Ensesindeki kısa saçlarını karıştırıp, “Değil,” dedi. “Kendini korumasını öğrensın, biri ona vurduğunda o da vursun, erkek çocukları çok arsız, kızım kendini onlara ezdirsın mı? Ezdirme babam, bacaklarına vur, suratlarına tokat at.” Elini kaldıran Emine, “Tamam baba,” derken hepten sinir küpüne döndü Asiye.

“Dua et şu an evde misafir var yoksa ben sana bunun hesabını sorardım Kadir. Şimdi konuyu kapatıyorum diye sakın tamamen kapattığımı düşünme, yalnız kaldığımızda mutlaka konuşacağız.”

“Bir hava alalım mı dışarıda, ev fazla sıcak oldu.”

Ona cevap vermeden ayağa kalkan kocasının arkasından öfkeyle

bakmaya devam etti. Bunun da hesabını sorardı. Kim bilir arkasından daha neler yapıyordu bu adam.

Ertesi gün Serhat'ın kahvehanesi.

Dün akşamdan beri konuşmadığı kocasıyla yan yana oturan Asiye onun kendi kendine söylenmelerini sükûnetle dinliyordu. Sanki haklıymış gibi, “Ne olmuş, ben kızımı erkek gibi büyüteceğim,” diyerek konuşmaya devam ediyordu.

“Sus Allah aşkına.”

Sakallarını ovuşturdu. “Ne o, rahatsız mı oldun? Haklı olduğum için doğruları duymaya katlanamıyorsun.” Hayretle baktı kocasına. Küstah olduğu gibi ukalaydı da. “Kızımı terbiyeli bir şekilde büyütmek istiyorum. İnsanlara vurmayacak, tükümeyecek, saygılı bir çocukluktan yetişkinliğe geçecek.” He he der gibi başını sallayan Kadir’in parmaklarını ısırarak için dişlerini sıkıyordu. “Oldu ki erkek çocuğumuz oldu, onu psikopat olarak mı yetiştireceksin? Lütfen kız erkek ayrımı yapma. Kız çocuğuna da erkek çocuğuna da terbiyeli olmayı öğret.” Akıllı erkek çocukta kalan Kadir’in içi karmakarışık oldu.

“Bundan sonra daha dikkatli olurum. Kızımıza da oğlumuzda da örnek bir baba olacağım.”

Gülümsedi Asiye. “İnan bana doğru olan bu.”

“Babaaaa, bu çocuk beni itti.”

Bir hışımla oturduğu yerden kalktı Kadir. “Lan! Getirme beni oraya.”

Ağzı açık kalan Asiye, “Bir dakika geçseydi Kadir,” derken anında toparlanıp, “Çocuğum dikkatli ol,” diyerek kızının yanında duran erkek çocuğunun yakalarını düzeltti. “Baban kim evladım senin?” Eliyle kapının eşiğinde duran adamı gösterdi esmer çocuk. “Bakkal Ferit’in oğlu musun sen?” Tombul yanakları kızarmış olan çocuk, konuşmadan tekrar başını salladı. “Birazdan görürüm ben onu. Hadi git babanın yanına.”

Asiye yanında kıkırdayan Feride’ye döndü Kadir’i görmemek için.

“Bu düzelmez değil mi Feride? Bir bakıyorum çok efendi bir adam bir bakıyorum kabadayı gibi. Nasıl biri senin bu ağabeyin?”

“Zor biri. Ama şunu söyleyebilirim ki senin yanında kendi gibi olmuyor. O pek karşısındaki insanın duygularını önemsemez, ağzından çıkan laflar umurunda bile olmaz. Seninle konuşurken kelimelerini dikkatle seçiyor. Mesela eskiden fazla küfür ederdi ama artık eskisi kadar etmiyor. Böyle ortamlarda pek durmaz sırf sen buradasın diye duruyor.”

“Kadir, anam Kadir’le horon edin izleyim diyor.” Serhat’ın konuşmasıyla bakışlarını ona çevirdiler.

“Dur şunları izleyelim,” diyen Feride Asiye’nin kolundan çekince beraber sandalyeye oturdular.

“Bana ne oğlum, ne anlarım horon tepmekten ben?”

“Ben çok anlarım ya, gel işte abi.”

“Senin anan Trabzonlu bilmemem ayıp Serhat, ben gelmem.”

“Bir daha kardeşim demem.”

“Çocuk musun lan sen? Demezsen deme.”

Arkasını dönüp giden Serhat’ın arkasından küfür ede ede Asiye’nin yanına geçti.

“Gel oynayalım da şu itin gönlü olsun.”

“Ben oynamam.”

“Aman oynama Asiye, dur burada.”

İstemeye istemeye Serhat’ın yanına giren Kadir, “Şerefsiz, adi köpek,” derken sanki cinayet işlemiş gibi bakıyordu etrafına.

“Az gül, millet zorla horon ettiğini anlayacak.”

“Zevk mi alıyorum ben şu an? Senin oğlunun pipisi kesildi diye ben neden bu kadar insanın önünde horon tepiyorum?”

Sırıtmamak için kendini zor tutan Serhat, “Kurban ol oğlumun pisine,” derken aralarına giren Asude ile sustular. “Dayanamadım geldim.” Gözleri anında karısını bulan Kadir bir şey demezken, “İyi ettin,” dedi Serhat.

“Bir tur daha döndükten sonra çıkarım haberin olsun.”

“Tamam da.”

Yanağının içini ısırarak Asiye sağ ayağının ucunu yere vururken kıkırdayan Feride’ye ayrı sinir oluyordu.

“Gülmesene, rahatsız oluyorum.”

“Eee Asiye, adam seni o kadar yanına çağırdı gitmedin, şimdi ne oldu? Elin İstanbullu kadınıyla horon oynuyor, sen de burada kıskançlıktan kendi kendini ye, kadın mutluluktan havalara uçsun parmakları ağabeyimin parmaklarına değiyor diye.”

Kaşları çatılı, çenesi kasılmış bir şekilde ayağa kalktı. “Ben onun ayağına gitmem, istiyorsa kendi gelsin.”

“Ne yapacaksın kız?”

Şaçlarını geriye atıp Tahir ve Uğur’un arasına girdi. Feride’nin gözleri şaşkınlıkla büyürken, “Ne ettin?” dedi kısık sesle. “Odunu ateşe verdin Asiye, bu gece bizi yakmadan durmaz bu deli Kadir.”

Ve dediği gibi de oldu. Karısını Tahir ve Uğur'un arasında gören Kadir'in gözleri volkan gibi patlayıp ateşini dışarıya taşırdı. Birkaç kişi bakışlarından çekinip kenara çekilirken onu görmezden gelen Asiye oynamaya devam ediyordu.

"Yenge, ben daha evlenecektim, neden kıydın bana?" diyen Uğur'a, "Korkma," dedi. "Bir şey yapamaz."

"Bizi sevecek gibi bakıyor," diyen Tahir'e de, "Abartma," dedi. "O da o kadınla oynuyor ben bir şey diyor muyum?"

"Valla şu an kimseyle oynamıyor, Uğur'la beni sikip varile sokacak gibi geliyor."

"Ne dedin? Duyamadım."

"Hakkını helal et yenge dedim."

Önlerine gelen Kadir ellerini Asiye'nin belinin iki yanına yerleştirdi. Genç kadını geriye doğru çıkarırken fırsattan istifade kalabalıkta kaybolan Tahir ve Uğur derin bir nefes aldılar.

"Ne yapıyorsun sen? Oynuyordum neden çıkardın beni horondan?"

"Benimle oynamadın, gittin iki adamın arasına mı girdin?"

"Evet, ne olmuş?"

"Sen kendi düğününde oynamadın Asiye, ne demeye şimdi oynuyorsun? Üstelik benimle değil başka adamların arasında."

"Canım öyle istedi, ben sana kimlerle oynuyorsun diye hesap sormuyorsam sen de bana soramazsın."

"Sor, ben mi sana sorma dedim!"

Kimse yokmuş gibi tartışan ikiliyi izlemek isteyen meraklı gözler Kadir'in korkusundan onlara bakamıyordu. Sesten de ne konuştuklarını duyamıyorlardı.

Müzik değişince Kadir'in yanından geçip kızıyla oynamaya başladı genç kadın. Parmakları yumruk olmuş, sakın kalmaya çalışan Kadir yanlarına geçip etrafta olan erkeklerin üzerinde gözlerini gezdirdi. Neyse ki biri bile bakmıyordu.

"Anne, çok güzel değil mi?"

Köçek gibi oynayan kızma gülümseyip, "Evet kızım," dedi. Ellerini birleştirip kalçalarını salladıklarında, "Asiye!" diyerek dişlerini sıkıttı. "Yeter bu kadar, yoruldunuz oturalım." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ben yorulmadım, eğer sen yorulduysan oturabilirsin. Bak Asude Hanım da yabancılık çekiyor, köyün meraklı kadınları kim bu artist diye kadını inceliyor."

"Bana ne ondan."

“Deme öyle, sonuçta sana emanet.”

Parmaklarını göğsüne vurdu iki kere Kadir. “Ben var ya ben dilimin ayarını sikeyim, ağzımdan çıkanlara dikkat etmedim ya sen bunun acısını çıkarırsın benden. Hayır diyorum bu kadın neden bu kadar sakın, nerede onun asiliği?”

Başını başka yere çevirdi.

“Tavır yapma bana, geç oldu evimize gidelim.”

“Biz oynamaya devam edeceğiz.”

“Deli ettin beni Asiye, otur şuraya Allah kitap aşkına.”

Oturmayan Asiye kızıyla oynamaya devam ederken Kadir ise siyah gömleğinin iki düğmesini açıp burnundan solumaya devam etti.

“Oyna Asiye oyna nasıl olsa eve gideceğiz birazdan. Bütün gece seni ayakta tutmayan Kadir’i bütün köy sevsin.”

Sıkıldı genç kadın. Kadir sinirlenmiş bir vaziyette arkadaşının yanına giderken “Asiye ben çıkıyorum,” diyen Feride’nin ağladığını görünce kızını kucığına alıp “Ne oldu?” dedi. “Kötüyüm.” İnsanlara belli etmeden dışarıya çıkan Feride’nin peşinden çıktı. Koşarak giden kıza, “Bekle,” diye bağırdı. İki dakika içinde nefes nefese kalmıştı. Olduğu yerde duran Feride sırtını tek katlı evin duvarına yaslayıp hıçkırarak ağlarken Emine’yi yere indirip karşısına geçti.

“Serhat’la mı ilgili?”

“Anladın mı?”

“Anlamamak imkânsız.”

Akan burnunu çekti.

“Benim onu sevdiğimi bildiği hâlde beni görmezden geliyor Asiye. Oğlunun yanına gittim bir sorun mu var diyerek beni tersledi. Herkese iyi olan adam bana ters davranıyor.”

“Ağabeyinden dolayı olmasın.”

Başını aşağı yukarı salladı.

“Evlenden önce beni gördüğü yerde arada sırada tebessüm ediyordu. Evlendikten sonra bir kere bile gülmedi. Karısından boşandıktan sonra cesaretimi toplayıp onu sevdiğimi söyledim. Beni azarlardı. Senin hislerin çocuksu dedi. Kendinin de benimde başımı yakma diyerek beni reddetti. O günden beri ne bana bakıyor ne de bulunduğum yere geliyor. Bizim eve bile ağabeyimin zoruyla geliyor.”

İçli içli ağlayan Feride’nin kolunu ovuşturup, “Üzülme,” dedi. “Seni istemiyorsa gitme peşinden. Erkek milletine yüz verince bir yerleri kalıyor.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Evet, bakma ona, olduğu yerlerde olma bakalım tepkisi nasıl olacak. Eğer seni görmek için fırsat kolluyorsa onun da gönlü vardır sende. Ama yok, yine sana bakmıyorsa unut onu.”

“Unutmak kolay mı Asiye?”

Bilmiyordu. Birini sevmemişti ki o onu unutmaya çalışsın.

“Bu konuda sanırım sana en son akıl verecek kişi benim. Belki akıl veremem ama her zaman seni dinlerim bunu unutma.”

Kollarını Asiye’ye doladı. “Bu sırrı bilen tek arkadaşım sensin Asiye, bundan sonra başını çok ağrıtırım.” Güldü genç kadın. “İsteğin zaman ağrıtabilirsin.”

Onlar birbirine sarılıp gülümserlerken kahvehanenin içinde onları göremeyen Kadir dışarıya çıktı.

Ahmet’le Mehmet’e, “Yengenizle Feride nerede?” diye sordu.

“Eve gitti onlar.”

“Tek başlarına mı? Siz niye gitmediniz oğlum?”

“Fazla uzaklaşmamışlardır, yetişiriz şimdi.”

“Ulan, beni ayar ediyorsunuz.”

Serhat’a gideceğini söylemek için kahvehanenin içine girecekken büyük bir kadın çığlığı koptu. Kahvehanenin önünde duran erkekler hep bir anda sokağa atılırken, “Ne oldu lan?” diyen Tahir Kadir’e kaş göz işareti etti.

Tekrar aynı kadın çığlığını duyan erkekler ileriye doğru koşmaya başladılar. Kadir’in yüreğine sanki ateşten taş yerleştirdiler. Bu ses Asiye’ye ait değildi değil mi? Tekrar tekrar aynı çığlığı duyduğunda, “Asiye!” diye bağırıp koşmaya başladı.

“Kadir Bey’in kızını traktör ezmiş.”

Bacakları sendeledi. Yanından geçen adamın yakalarını tutup, “Ne diyorsun?” diyerek bağırdı. “Bey’im traktör çocuğu altına almış.” Adamı yere fırlatıp koşmaya devam etti. “Allah’ım!” Peşinden koşan ailesi nefes nefese Kadir’e yaklaştıklarında, Asiye’nin çığlıkları içlerine kadar işledi.

Dizlerine tutunarak ondan epey uzaklaşan kalabalığa yetişemeyen Fadime Hanım’ın ise artık adım atacak hâli yoktu. Dizlerinin üstüne çöküp, “Oy...” diye bağırdı. “Oy, oy, oy, el kadar bebeyi nasıl ezer traktör?” Elleri dizlerine vurdu.

“Allah’ım, ikinci kez oğlumun yüreğine ateşe verme.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kara kışın ortasında kalmış gibi hissediyordu Kadir.

Adım attığı her an bütün vücudu zangır zangır titriyordu.

Uzun bacaklarıyla iki dakikada yürüyeceği yolu şimdi koşarak geçemiyordu. Göğsü ağzının içinde, kalabalığa yaklaştıkça görünmeyen kızgın bir el boğazını sıkıyordu.

Bu insanlar onun kızının etrafına mı toplanmıştı?

“Dağılın!”

Onun korku dolu gür sesinden etrafa dağılan insanlar tamamen önünü açtığında Asiye’nin kollarının arasında baygın yatan Emine’ye ulaştı. İlk önce gözleriyle vücudunu kontrol etti. Görünürde bir şey yoktu. Sadece sol bacağına kan vardı. Kızının kalçasına kadar çıkan elbisesinin kumaşını sıkıp yerde duran traktörün kasasını gördü.

“Biz Asiye ile konuşuyorduk bir anda Emine’nin sesiyle gürültü koptu. Traktörün kasasını sağlam yerleştirmemişler yerine abi, galiba Emine üstüne çıkmaya çalışınca bacağına devrildi.”

“Kes sesini!”

Geriye doğru sıçrayan Feride korkuyla ayağa kalkarken, “Hastaneye götürelim, kızıma bir şey olmasın, lütfen bir şey yapın,” diyen Asiye’nin yakarışları hâlâ kesilmemişti.

“Bacağı kırılmış olmalı abi, arabayı getirdi Ahmet. Çok dikkat ederek yerden kaldırmam lazım.”

“Emine, uyan kızım.”

Kızının yanağına canını acıtmadan vuran Asiye sanki diri diri mezara konuluyordu Emine gözlerini açmadıkça.

“İki tane düz tahta bulup gelin hemen. İp de getirin.”

“Kahvehanede vardı,” diyen Serhat ve Uğur beklemeden kahvehaneye koşarlarken dikkatlice Emine’yi yere yatırdı. Kızını bırakmak istemeyen Asiye panikle başını iki yana salladı. Sanki Emine’nin teni ona değmese kızını alıp götüreceklermiş gibi hissediyordu.

“Mehmet, yengeni al.”

Tekrar başını iki yana salladı genç kadın. “Ben kızımdan ayrı bir yere gitmem, nereye gidiyorsanız ben de geleceğim.”

Burnundan soluyan Kadir dişlerini sıkıp, “Kimin bu traktör?” diye bağırdı Asiye’ye cevap vermeden. Kızgındı, öfkeliydi, bir o kadar da Emine için endişeleniyordu. El kadar çocuğu bu saatte nasıl tek başına bırakmışlardı bu iki kadın çıldırmak üzereydi.

“Al Kadir.”

Serhat’ın uzattığı tahtaları alıp Emine’nin bacağına bağladı. Acele etmeden kucağına alırken bedenini sarsmadan arabanın arka koltuğuna yatırdı. “Ben de geleceğim,” diyerek ağlamaya devam eden Asiye ise sanki onu burada bırakacaklarmış gibi Kadir’in peşinde dolanıyordu.

“Yenge sen Emine’nin başının olduğu tarafa geç ama dokunma ne olur ne olmaz.”

Dokunmadan nasıl duracaktı ki? Etinden parça koparıyorlardı kızı kıpırdamadan yattıkça. Emine’nin yanına oturup çamur olan alnını öptü.

“Annem, aç gözlerini bebeğim.” İç çekti. “Korkuyorum, lütfen uyan.” Yanaklarına bulaşan gözyaşlarını sildiği gibi yerine yenileri geldi. “Beni bırakma Emine, benim senden başka kimsem yok.”

Gözünden sakınırdı kızını. Karnındayken öz babasından korumuştunu onu, doğduğunda ise herkesten. Daha kundaktayken birlikte tarlaya, bahçeye gidip çalışmışlardı. Yılanlar bebeğini boğmasın diye yere bile yatırmamıştı onu. Her zaman sırtında taşıdığı kızın bu akşam göz kulak olamadığı için vicdan azabından ölüyordu.

Yumruğunu göğsüne vurup iç çekerek sesli sesli ağladı. “Nasıl dikkat etmem, nasıl görmem?” Tırnaklarını bacaklarına geçirip canını acıttı yüreğindeki acı biraz olsun hafiflesin diye ama hafiflemedi. Hiçbir acı yüreğindeki acının yerine geçmiyordu.

“Ne konuşuyordunuz da çocuğu yalnız bıraktınız? Hiç mi fark etmediniz yanınızdan ayrıldığını? Bu çocuk traktörün kasasına çıkarken sesini hiç mi duymadınız? Bizsiz ne halt yemeye ayrıldınız kahvehaneden, Asiye?”

Çektiği acıdan Kadir'e cevap veremedi. Yeteri kadar acı çekiyordu. Şu an tek derdi hastaneye gidip kızının bir an önce iyileşmesiydi.

“İlla başınıza buyruk olacaksınız. Bekleyin bizi, nereye gidecekseniz birlikte giderdik. Yahu hadi bizi beklemediniz çocuğa neden sahip çıkmıyorsunuz? El kadar bebek biriniz alamıyorsanız kucağınıza diğeriniz alın. Bir de biriniz anne diğeriniz de hala olacaksınız.”

“Yeter!” diye bağırdı sonunda. “Konuşma artık, görmüyor musun acı çekiyorum. Mutlu muyum ben bu durumdan?”

Bunalduğunda her zaman yaptığı gibi yakasını çekiştirdi Kadir.

“Kim bilir aklınız neredeydi de çocuk yanınızdan kayboldu?”

Gözyaşlarını silip korkuyla, “Emine kalk, kalk kızım,” diyerek bağıyordu. En az onun kadar panik olan Kadir arkaya doğru uzanmış Emine'nin nefes alışverişlerini, vücudunu kontrol ediyordu.

“Tahir, biraz daha hızlı sür.”

“Abi yollar bozuk, elimden gelen bu.”

“Kafayı yiyeceğim, yemin ederim çıldırmama az kaldı.”

Parmaklarını saçlarının arasından geçirip hırsla çekerek camı araladı biraz olsun nefes almak için.

“En yakın devlet hastanesi var özele gidersek uzun sürer.”

“Hangisi yakınsa ona git.”

“Devlette de sıra çoktur,” diyen Tahir saati kontrol etti. Millet yarınki randevuları için akşamdan sıraya giriyorlardı. O yoğunlukta doktor bulabilirlerse mucize olurdu.

Kadir'in söylenmeleriyle sonunda devlet hastanesine geldiler. Hastanenin bahçesi ana baba günüydü. İnsanlar beklemekten, muhatap olacak kimse bulamamaktan öfkelenmiş, bağırp duruyorlardı.

“Nerede bu devlet?”

“Hükümet istifa.”

“Koskoca ülkede doktor mu yok?” seslerinin arasında acile girdiler. Buranın da dışarıdan hiçbir farkı yoktu. Babalar çocuklarına sandalye olmuş, anaların ayakta duracak hâlleri kalmamıştı.

Sağ ve sol tarafına bakan Kadir boş bir oda arıyordu. Bu kalabalıkta boş oda bulmak imkânsız ötesi olmasına rağmen yine de çırpınıyordu.

“Remziye Yerlikaya burada mı?”

Eskimiş gri kapının arasından bağıran hemşire kıyafeti giymiş kadına doğru âdete koştu. Arkasından gelen Asiye ceketini sımsıkı tutmuş bu kalabalıkta onları kaybetmekten korkuyordu.

“Doktor nerede?”

Uzun boyuyla insanların arasından görevli kadının yanına ulaştı.

“Doktor içeride, hastanızın ismini söyleyin sırayla çağırıyoruz.”

Çok kısa bir an koridordaki kalabalığa göz atıp görevli kadına döndü.

“Bu kadar insanı bir tane doktor mu muayene ediyor? Nerede doktorlarınız? Çocuğun üstüne traktörün kasası devrildi. Acilen bakılması lazım.”

“Beyefendi bağırmayın lütfen. Acilde bir tane doktor var o da sırayla bakıyor. Buradaki herkesin durumu acil.”

“Kes sesini!” diyerek sesini yükseltti görev başındaki kadına. Normalde asla böyle bir şey yapmazdı, şu an her dakikanın önemi olduğu için acele etmesi gerekiyordu.

“Tahir, başhekimi bulup buraya doktor yığ çabuk.”

“Doktor gelinceye kadar biz özel hastaneye geçeriz abi. Yürü gidelim.”

Kucağında gözleri kapalı acı acı inleyen Emine’nin alnını öpüp derin bir nefes aldı. Özel hastane oldukça uzaktı. Buradaki doktordan başka kızını götüreceği kimse yoktu. Dayanamadı, odanın kapısını açıp içeriye girdi.

“Ne yapıyorsunuz beyefendi? Hastam var çıkın dışarı.”

Çıkmadı. Emine’yi sedyeye yatırıp öfkeyle bakan doktora döndü.

“Emin ol başının çok ağrıdığını tahmin edebiliyorum. Koskoca ülkede doktor yokmuşçasına tek başına seni bu hastaneye bıraktıkları için de senin adına üzgünüm. Ama benim sana ihtiyacım var. Kızımın üstüne traktörün kasası düştü, baygın ve acı çekiyor. Senin ona bakman gerekiyor anlıyorsun değil mi? Çocuğum gözlerini açmadan arkamı dönüp gidemem buradan.”

Yazdığı reçeteyi hastasına uzatan doktor başını sallayıp Emine’nin yanına gitti. Diğer hasta odadan çıkınca içeride sadece Asiye, o, doktor ve Emine kaldı. Asiye Kadir’in yanında korkudan titriyor, panikten başı dönüyordu.

“Sol bacağında kırık var, bayılmasının sebebi acıdan gibi gözükse de bir takım tetkiklerin yapılması gerekiyor asıl sonuçları almamız için. Başını çarptı mı?”

“Kasa bacağının üstündeydi, düşerken çarptı mı o panikle göremedim.”

Kadir bir şey söylememek için sol elini yumruk yapıp yanağının içini ısırdı. Doktor başını sallayıp kapının önünde duran görevli kadını içeriye çağırıyordu.

“Çocuğun tetkikleri yapılsın, ortopedi doktoru Helin Hanım’a da haber verin gelsin.”

“Peki, Doktor Bey.”

Emine’yi sedyeyle birlikte koridora çıkarttılar. Sıralarını beklemedikleri için öfkelenen insanlar seslerini daha da yüksek çıkarmaya başlamışlardı onlar henüz koridora çıkmadan önce.

“Zengin olunca işin hemen halloluyor, olan hep fakirlerin çocuklarına oluyor.”

“Dünya ne zaman adaletli olmuş ki şimdi olsun?”

“Biz sabahtan beri burada bekleyelim millet parasıyla sıra beklemeden doktora ulaşsın.”

“Hakkım haram olsun.”

“Haram olsun.”

Sesler birer birer yükselirken Kadir hiçbirine sağır kalmıyordu. Çökmüş sağlık sistemine o da kızılıyordu. Doktorların hakkını alamamasına, bakımsızlıktan berbat hâle gelen hastanelere kızılıyordu ama her vatandaş gibi onunda elinden gelen bir şey yoktu.

“Tahir.”

“Söyle abi.”

“Hatırlat, Ordu’nun merkezine özel bir hastane yaptıracağım. O özel hastanenin başına da kızımı koyacağım, durumu olmayan insanlara ücretsiz bakılacak bu da burada verdiğim sözüm olsun. Ben unutursam namerdim, sen unutturursan sen de namertsin.”

Yarın saat önce kendine gelen Emine’nin ağlamaktan ses telleri kısılmıştı. Genel kontrolü yapılmıştı, sadece sol bacağına kırık vardı bu yüzden bacağı alçıya alınmıştı. Takılan serum ve yapılan iğnelerden dolayı çok fazla ağrı hissetmese de bacağındaki alçıyı her gördüğünde çığlık atıp bağıra bağıra ağlıyordu. Onu sakinleştirmekte Asiye’ye düşüyordu. Genç kadın bir saat içinde perişan hâle gelmişti. Kızını uyutmaya çalışıyor, yan tarafta yatan hastayı rahatsız etmemek için onunla sakin kalmaya çalışıyordu ama bu pek etkili olmuyordu.

“Canım kızım, bacağın iyileşince çıkaracağız onu. Artık ağlama ne olursun, bak gözlerin kızardı, sesin kısıldı. Anneye sarılıp uyumak ister misin?” Başını iki yana salladı Emine. Yataktan kalkmak için serum ta-

kılı olan elini yatağa bastırduğında hortuma gelen kanla, “Yapma güzel kızım,” diyerek ağlayacak duruma geldi. “Söz veriyorum geçecek, sen iyi olunca buradan gideceğiz.”

“Anne gidelim.”

“Gideceğiz ama şimdi değil. Önce iyi olman gerekiyor.”

Koridora yayılan diğer çocukların seslerine karıştı Emine’nin bağırışları. Saçlarını yolacaktı neredeyse genç kadın. Dayanamadı, ayakta bılarını çıkarıp yatağa oturdu. Emine’nin serumuna ve bacağına dikkat ederek onu kucağına aldığı anda kızının saçlarını okşayarak ona kısık sesiyle sevdiği ninniye söyledi. Yavaş yavaş kesildi Emine’nin ağlaması. Yorgunluktan kapanan gözleri annesinin güven veren kokusunda tamamen kapandığında ninniye söylemeye devam etti. Duruşu sıkıntılıydı, beli feci şekilde ağrıyormuşuna rağmen yine de pozisyonunu bozmuyordu. Emine ağlamasının ona yeterdi.

“Dikkatsizliğiniz yüzünden daha kötüsü de olabilirdi.”

O, odanın içinde kızıyla ilgilenirken öfkesi geçmek nedir bilmeyen Kadir koridorda Feride’yi azarlıyordu. Bir ona bir de kız kardeşine laf söyleyerek içindeki öfkeyi dışarıya atıyordu atmasına ama iki kadını da fazlasıyla yaralıyordu bunun farkında değildi. Boğazına kadar dolmuştu artık Asiye. Çıkıp laf söylememek için kendini zor tutuyordu. Hatasının farkındaydı, canı acımıyor muydu? Fazlasıyla acıyordu. Kendi içinde kendine ayrı öfkelenirken bir de bu adamın üzerine gelmesi hepten geriordu onu.

Dikkat ederek Emine’yi yatağa yatırdı. Serum takılı elini düz yapıp kızının üstünü örttü. Kapalı perdenin arasından geçip koridora çıktığında kocasının akrabalarının hepsini karşısında buldu.

“Uyudu sanırım, ağlaması kesildi.”

Feride’ye cevap vermedi, gözleri ileri geri giden kocasının üstündeydi. Saçları, kıyafetleri dağılan adam tıpkı onun gibi perişan gözüküyordu. Sadece o da değil, herkesin yüzünde korku vardı. Özellikle Fadime Hanım sırtım duvara dayamış yaşlı bacaklarını zorlukla ayakta tutuyordu.

“Daha kötüsü olabilirdi değil mi? Sizin dikkatsizliğiniz sonucu bu çocuğun...”

“Yeter artık! Sus Kadir, akşamdan beri yetmedi mi bize bağırdığın? Biz üzölmüyor muyuz?”

“Üzölmemek için dikkatli olmanız gerekiyordu. Sen değil misin bu çocuğu dibinden ayırmayan, ne oldu da ayırdın yanından?”

“Sen benim anneliğimi, beni sorgulayamazsın, hayatımda ilk kez kızıma karşı dikkatsiz davrandım bunun için emin ol çok acı çekiyorum. Düşönmek bile istemiyorum, ona bir şey olsaydı yaşayamazdım. Ben acı çekmiyormuşum gibi üzerime gelip durma senin benim kalbimi kırdığın gibi ben de senin kalbini kırarım. Lütfen biraz durul gittikçe haddini aşşıyorsun.”

Kaşları yükseldi Kadir’in.

“Neymiş benim haddim?”

“Tekrar söylüyorum sus Kadir.” Seslerini çıkarmadan onları izleyen diğerlerine döndü.

“Biz bu gece buradayız, sizler evlerinize gidebilirsiniz, burada boşuna yorulmayın.”

Sırıtıp başını iki yana salladı Kadir. “Bizi mi gönderiyorsun şimdi de? Yanında istemiyorsun.” Bu adamı bu gece anlamak çok zordu. Korkusundan dolayı gergin olan sinirleri Kadir konuştuķa hepten geriliyordu.

“Kimsin sen?” dedi iki kelimenin nereye gideceğini bilmeden. “Sana ne oluyordu da konuşuyorsun? Karışma bana.” Kalpten geçen sözlerle ağızdan çıkan sözler bazen bir olmuyordu. Olduğu yerde donup kalan Kadir doğru mu duydum diyerek Asiye’nin gözlerinin içine gözlerini kırpmadan bakarken, “Hey gidi hey,” diyerek sırtını duvardan ayırdı Fadime Hanım.

“Zamanında dedim ben sana Kadir, kendine dul kadın alma ne seni kocası olarak görür ne de çocuğuna baba olarak görür. Bak sen o ve çocuğu için kendini parçalarken o sana kimsin sen diyor. Doğru, kimsin sen de kendini parçalıyorsun? Akılsız oğlum benim, sen bu kafayla gidersen daha çok yıkılırsın.”

Hâlâ olduğu yerde konuşmadan duran Kadir’e başını iki yana salladı. “O manada demedim ben,” dese de Kadir onu duymuyordu.

“Bence de o manada demedi Asiye Hanım. Kadın üzögün, Kadir Bey de çok üzerine gitti,” diyen Asude konuşunca bazı gözler ona döndü. Normalde asla karışmazdı ama patronunun kadının üzerine gitmesine sinir olmuştu. Asiye bir anneydi ve evladı için en iyisini düşünüyordu. Bunu dün akşam kendi gözleriyle görmüştü. Bir anlık dalgınlık nedeniyle kadının üzerine bu kadar gidilmesine anlam veremiyordu. Özellikle

patronunun bu kadar öfkeli bir adam olduğunu görmek onu şaşırttığı gibi hayal kırıklığına da uğratmıştı.

“Asude Hanım en iyisi biz dışarı çıkalım, burası fazla kalabalık oldu.”

Çantasının sapını sıkıp Ahmet’e başını salladı. Bu kalabalığın arasında en sakin Ahmet duruyordu. Onunla gitmesi akıl sağlığı için en doğru olanıydı.

“O zaman biz de gidelim.”

Kim gidiyor kim kalıyor diye bakmadan içeriye girdi Asiye. Durgun duran arkadaşının yanına giden Tahir, “Sen kalıyorsun değil mi?” derken sorusunun cevabını biliyordu. Başını salladı genç adam. Onu çocukluğundan beri tanıyan Tahir, üzüldüğünde, korktuğunda tepkisini dışarıya sesini yükselterek gösterdiğini çok iyi biliyordu. Adı kadar emindi ki üzgün olmasına rağmen Asiye’nin söylediklerini düşünüyordu.

“Karin ve kızının sana ihtiyacı var, diğerlerini eve bırakınız bizde aklın kalmasın. Yarın sabahta erkenden gelirim buraya.”

“Sağ olasın amcaoğlu.”

Kadir’in omzuna vurup diğerlerinin peşinden ilerledi. Kadir’in oda ya girme cesareti şimdilik yoktu. Eğer girerse Emine’nin yanında Asiye’yle tekrar tartışabilirlerdi. Bunun olmaması için burada durmak en sağlıklı olardı.

Dakikalar hızla ilerliyordu. Yıldızlar yavaş yavaş kaybolmaya başlamış, gökyüzü daha karanlık hâle bürünmüş durumdaydı. Şimşek çakıyor ardından gök gürliyordu. İnsanlar yağmurdan sakınmak için hastanenin içine dolmuşlardı. Neredeyse nefes almak bile zordu.

Her gök gürlediğinde oturduğu yerde irkiliyordu Asiye. Kızı korkmasın diye de elini karnının üzerine koymuş yanında olduğunu ona hissettiriyordu.

İnsan nerede huzurluysa orada rahat olurdu.

Emine ağabeyinin evinde asla yanından ayrılmaz ve konuşmazdı. Her adımı birlikte attıkları için başına bu tarz olaylar gelmemişti. Kadir’in evine geldikleri günden beri kızının huyunun, suyunun değiştiğini ebette farkındaydı. Kadir onu asi ve başına buyruk yetiştiriyordu. Dört yaşındaki bir çocuğa hangi yaşam güzel gözüküyorsa o yaşama kayıyordu. Annesinden tek başına hareket ediyor, kötü kelimeler kullanıyor, istediği gibi etrafa koşuşturduğu için artık her şeyi tek başına yapabileceğini düşünüyordu. Kadir bunları göremediği için Emine’yi özgür ye-

tiştirmeye çalışıyordu. Ne kadar güzel gözüксе de bu bir yerden sonra tehlikeli boyuta geçiyordu.

“Anne ben bundan sonra göremeyecek miyim?”

Ağrıyan başını parmaklarıyla ovalayıp yan tarafında bulunan hastaya iliştirdi kulağı.

“Göreceksin kızım.”

“Ama paramız olmadığı için doktorun beni ameliyat etmeyeceğini söyledi amcam.”

Şükür etti içinden tekrardan. Yan yatakta yatan dokuz yaşındaki Melek’in sağ gözüne makas battığı için acil ameliyat olması gerekiyormuş. Emine’yle ilgilenirken ister istemez konuşmalarını duymuştu. Melek’in babası anladığı kadarıyla sigortalı işte çalışmadığı için ameliyat için para istiyorlardı. Adam akşamdan beri kızı için çırpınıyordu. Gelen giden akrabalarının her biri keşke biz de para olsa da versek diyerek aileye destek olmaya çalışsalar da ona göre olmuyorlardı. Hatta yaşlı bir kadının, bir kafaya bir tane göz yeter dediğini duyduğunda adeta şoka girmişti. Elinden gelse kızı yardım etmek isterdi. Belki daha önceden biriktirdiği parasını dolabın içinde bırakmasaydı yanındaki aileye verebilirdi.

“Baba?”

Emine’nin sesiyle oturduğu yerden doğruldu.

“Ne oldu kızım?”

“Babam gelsin.”

Kadir gitmiş miydi bilmiyordu. Odaya bir kere bile gelmemişti. Emine huysuzlanmadan sandalyeden kalktı. Perdenin arasından çıkarken gözü Emine’nin üzerindeydi kalkmak ister de düşer diye. Hızla koridora çıktı. Kadir sol omzunu duvara dayamış tartışan iki kişiyi izliyordu. “Kadir?” diyerek seslendi. Anında arkasını dönen genç adam yanına giderken sinirli yüz ifadesinden eser yoktu. Kırgın bakıyordu, bunu da şimdilik görmezden geliyordu Asiye.

“Emine seni istiyor, gelir misin?”

Giderdi. Kaç kez odanın önüne gelip içeriyi dinlemişti beklediği süre boyunca. Şimdi Emine onu çağırıyorken asla dışarıda duramazdı.

Sarı perdenin arasından Emine’nin yanına gidip tebessüm etti. Onu görünce gülümseyen küçük çocuk, “Baba gel,” diyerek yanını gösterdiğinde beklemeden yatağın kenarına uzanıp Emine’yi kollarının arasına aldı. Alnını uzun uzun öptükten sonra yanağını öptü. Ardından serum takılı olan elini öptü. İçinden sürekli şükürler olsun şükürler olsun di-

yerek dua ederken sandalyeye oturan Asiye'nin varlığını hissedince iç ve dış dünyasında sessizleşti. Onun gibi sessizleşen Asiye rahatsız edici sandalyenin üstünde bacaklarını karnına doğru çekip gözlerini kapadı.

Yorgundu, yorgunlardı...

Bedenlerini dinlendirdikleri gibi ruhlarını da dinlendirmeye ihtiyaçları vardı.

Sıkıntılı geçen gecenin ardından gün aydınlanmıştı. Gecedan beri durmadan yağan yağmur bir kez olsun azalmamıştı. Sıkıntıyla iç çeken Asiye kızının kahvaltısını zorlukla yaptırırken Kadir ve doktorun gelmesini bekliyordu. Gece yanlarına gelen Doktor, "Sabah çıkarsınız," dese de Kadir ne olur ne olmaz diye gündüz gelen uzman doktorlarında Emine'nin sonuçlarına bakmasını istiyordu.

"Paranın bir kısmını buldum, Melek'i ameliyata alacaklar."

Emine'nin ağzını sildi.

"Nereden buldun bey?"

"Bizim Dursun'un takıldığı bir arkadaşı burada, o verdi."

"Şu kapıdaki dansöz kız mı?"

Başını geriye çekip kapının önünde duran siyah kabanlı kızı net görmeye çalıştı. Siyah saçlı, kahverengi gözlü genç bir kadın tebessüm ederek duruyordu kapının önünde.

"Kızım çok teşekkür ederim ama mahcup oldum."

"Olmayın lütfen, Melek'in gözü görsün yeter bize."

Onlar Kadir'le Emine'nin durumu ağır olmadıkları için bir süre sonra uyumuşlardı ama yan yataкта yatan Melek'in annesiyle babası gözlemini bir kere bile kırpınmışlardı. Belli ki akrabalarından biri parayı bulmuştu. Gece dans eden, sabah olur olmaz kostümünü bile çıkarmadan buraya gelen bu kadının güzel kalbine hayran kaldı.

"Melek'i ameliyathaneye alacağız, babası sen doktor beyin yanına git ilaç listesi verecek sana."

"Tamam hocam."

Ameliyat olacak Melek adına çok sevindi. Yüzünde mutluluk ifade varken annesinin bu gülümsemesi Emine'yi de gülümsetti.

"Babam geldi anne."

Emine'nin sevinç bağırsıyla yataktan kalkıp yanlarına gelen Kadir'e döndü.

"Uzman doktor sonuçlarına baktı, kötü bir durum yok bacağı için bir hafta sonra kontrole gelin," dedi.

“Çok şükür. Çıkıyor muyuz şimdi?”

“Çıkıyoruz.”

Ne kadar konuşuyor olsalar da ikisi de eskisi gibi olmadıklarının farkındalardı. Soğuk ve mesafeliydiler.

“Çıkış işlemlerini tamamladım, hemşireye söyleyeyim serumu çıkarsın.”

Odadan çıkan Kadir’in peşinden gitmek için kızına, “Bekle hemen geliyorum,” diyerek koşar adım koridora çıktı. Hemşireyle konuşan Kadir tekrar odaya gelmek için arkasını döndüğünde çekinerek adamın yanına gelmesini bekledi. Konuşmak için önce yutkundu ardından ne diyeceğini bilemedi. Onu bekleyen Kadir, “Bir şey mi söyleyeceksin?” derken söylemesini bekliyordu. Özellikle dün akşamla ilgili. Hâlâ kendini haklı buluyordu. O korktuğu için bağırmişti ama Asiye onu dışlamıştı. İkisi arasında farkı gören genç adam üzülmesine rağmen başını dik tutup ifadesiz yüz hatlarıyla Asiye’nin gözlerinin içine bakıyordu.

“Bana para verebilir misin?”

“Para mı?”

“Evet, lazım da. Ben eve gidince sana veririm istersen.”

“Borç istiyorsun öyle mi?”

Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Öyle diyebiliriz.” Bu durumdan rahatsız olduğu hâlde yine de tek kelime etmeden cebinden yüklü miktarda para çıkarıp Asiye’ye verdi.

“Borç olarak vermedim, karımın ihtiyacı olduğu için verdim.”

Asiye’nin konuşmasını beklemeden odaya girdi. “Kendini beğenmiş,” diyen genç kadın parayı saklamaya çalışarak odaya döndü. Kadir Emine’yi hazırlıyordu. Onların yanına uğramadan yan yatakta yatan Melek’in yanına gitti.

“Geçmiş olsun.”

“Sağ olun, size de geçmiş olsun.”

“Birazdan ameliyata alacaklar sanırım, konuşmalarınızı duydum da çok sevindim.”

“Evet kızım.”

Elindeki parayı nasıl vereceğini düşünürken, “Biz koridordayız,” diyen Kadir’in sesiyle cesaretini toplayıp parayı Melek’in yastığının altına bıraktı.

“Kızım ne gerek vardı buna? Lütfen geri al.”

“Yok abla, ben içimden geldiği için verdim. Melek’in gözü görsün, kızım Emine’ye dua etsin bana yeter.”

“Ama kızım,” diyen kadın parayı geri vermesin diye kadına sarılıp geri çekildi. “Çok geçmiş olsun, rabbim şifa versin.”

“Sağ ol kızım ama olmadı bu.”

Kendi eşyalarını alıp, “Tekrar geçmiş olsun,” diyerek Kadir ve Emine’nin yanına geçti. Yüreği ısınan genç adam yumuşak ses tonuyla, “Önüme geç,” diyerek kalabalıktan biraz olsun onu ve Emine’yi koruyarak dışarıya çıkardı. Hastanenin önünde bekleyen Tahir arabanın kapısını açtığı an acele ederek Emine’yi arka koltuğa yatırdı. Asiye kızının yanına oturduğunda Kadir’in uzattığı ceketini alıp Emine’ye sardı.

“Emine, nasıl oldun?”

“İyiym Tahir amca.”

“Bir daha traktör kasalarının üstüne çıkacak mısınız?”

Başını iki yana sallayıp annesinin beline sarıldı. Verilmiş sadakalarının olduğunu farkındaydılar. Bu kadar ucuz kurtulması mucizeydi. Bacağı kopabilirdi, başına devrilebilirdi. Her türlü felaket olabilirdi. İçi ürperen Asiye “Allah korusun,” derken bunları dün gece tek tek düşünen Kadir’in başı ağrıdan çatlamak üzereydi.

“İlacı var, eczanenin önünde durur musun?”

“Sen ver bana reçeteyi, ben alırım.”

Reçeteyle Emine’nin kimliğini Tahir’e uzatıp sırtını koltuğa yasladı. “Ben hemen geliyorum.” Arabayı kenara çekip aşağı inen Tahir acele ederek eczaneye girerken Emine gözleri kapalı yorgun duran babasını izliyordu.

“Babam hasta mı olmuş anne?”

“Hayır kızım.”

“Ama neden gözlerini kapatmış?”

“Yorgundur.”

“Yanımıza gelip burada bizimle birlikte oturabilir.”

“Bence onu rahatsız etmemeliyiz.”

Ofladı Emine. “Burada oturunca rahatsız olmaz ki gelsin anneciğim.”

Sanki o mu gelme diyordu? Kızının bir de bu inat eden huyu çıkmıştı ortaya. Artık kabullenmesi gerekiyordu Emine büyüyordu.

“Baba, baba yanımıza gelsene.”

Gözlerini açtı Kadir, uyumuyordu aslında. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Emine’yi kırmamak için kapıyı açıp dışarıya çıktı.

“Adamı neden rahatsız ediyorsun kızım? Bırak dinlensin.”

Omuzlarını silkti Emine. Yanına oturan babasının kucağında yerini alırken küçük beyaz dişlerini gösterecek şekilde sırttı. Bu görüntüyü gülse mi kızsı mı bilemedi Asiye.

“Sen yorgun musun baba?”

“Biraz.”

“Eve gidince beraber uyuruz.”

“Uyuruz babam.”

“Annem de bizimle uyur.”

“Uyur kızım.”

Uyumaya ihtiyacı olsa da nedense uyuyabileceğini düşünmüyordu. Fadime Hanım dün akşamki hızını alamamış evde de saydıracaktı belli ki. Kadir’den pek fırsat kalmadığı için kesin şimdi içi içini yiyordur laf söyleyemedi diye.

Ve tam da tahmin ettiği gibi oldu. Eve geldiklerinde Fadime Hanım kapıda onları bekliyordu. Yaşına başına bakmadan Emine’yi Kadir’in kucağından alıp salona geçtiğinde mecbur Asiye’de peşlerinden gitti.

“Ananın akıllı başka yerde olursa olan sana olur. Evlatlarımın başına bir kaza gelmemiştir gözlerimi üstlerinden çekmedim diye.”

“Anne sus!”

Susmadı Fadime Hanım. Kızarıp bozaran Asiye’nin gözlerinin içine bakarak iğneleyici laflarını söylemeye devam etti.

“Doğru söylüyorum, onun dikkatsizliği sonucu bu çocuk bugün burada olmayabilirdi. Akıllı beş karış havada.”

“Değil!” diye bağırdı. Korkudan alt dudağı titreyen Emine’yi kucağına alan Feride, “Ayıp ediyorsun anne,” diyerek Emine’yi salondan çıkarırken mahcup bakışları kısa bir an Asiye’ye değdi. Kendini suçlu hissediyordu, Emine’nin başına gelenlerinin kendi yüzünden olduğunu düşünüyordu.

“Ben çocuğumu asla ihmal etmedim. Benim kızım peşimden bir kez olsun ayrılmazdı. Sizin oğlunuz yüzünden başına buyruk olmayı öğrendi. Beni değil onu suçlayın.”

“Kesin öyle olmuştur,” diyerek ayağa kalkan Fadime Hanım Asiye’yi ne hâlde bıraktığını bilerek salondan çıktı. Derin derin nefes alıp veren genç kadın krem rengi kırlenti aldığı gibi yere fırlattı.

“Hepinizden nefret ediyorum, bu evden gitmek istiyorum,” diyerek

hıçkırarak ağlarken ona yaklaşan Kadir'in dokunmasına izin vermeden geriye çekildi.

"Hepsi senin yüzünden oldu."

Sakin olmaya çalışan Kadir'in içine çoktan Asiye'nin ve Emine'nin gidecek olma korkusu yerleşmişti.

"Tamam, benim yüzümden oldu. Gel otur, sakinleş."

Sakinleşmek bir yana daha çok öfkelen-di.

"Sen eğer bana bağırmasıydın o kadın şimdi benim anneliğimi küçük göremezdi."

Dayanamayıp yumruklarını Kadir'in göğsüne vurdu.

"Senin yüzünden oldu."

Bileklerini tutan adam onun geriye çekilmesine izin vermeden başını göğsüne yaslayıp bir kolunu beline doladı.

"Hepinizden nefret ediyorum."

"Konuşma böyle."

Geriye çekilmesine izin vermedikçe hırslanan genç kadının sakinleşmesi için elini belinin üzerinde yavaşça hareket ettirdi. Bu dokunuşunun işe yaradığını gördükçe gözlerini kapatıp yavaşça yapmaya devam etti.

"Ben iyi bir anneyim, bir kere bile kızımı ihmal etmedim, etmemde. Sizin bana laf söylemeye hakkınız yok."

"Asiye, o bizim de canımız. İnsan korkunca ağzından çıkanları duymaz."

"Ben annesiyim onun annesi, neden bunu anlamıyorsunuz? Çocuğumun başına bilerek mi kaza getirdim ben?"

"Asla böyle düşünmüyorum."

"Düşünemezsin de ben buna izin vermem. Ben onun her şeyiyim."

"Yapma bunu," diyerek dışlerinin arasından konuştu. "Beni dış kapıda bırakma, biz bir aileyiz. Ne yaşıyorsak birlikte yaşıyoruz."

"Emine'nin ailesi benim."

Bunu tamamen öfkeden, üzüntüden söylüyordu. Hırslı ve öfkesi geçince pişman olacağını bilincindeydi ama yine de Kadir'in canını yakmaktan geri durmuyordu.

Geriye çekildi genç adam.

"Sen bu aileyi ne zaman bozdun ben tam olarak anlayamadım? Beni dışlıyorsun farkında mısın?"

Yanaklarındaki ıslaklığı silip bakışlarını başka yere çevirdi Asiye.

Hâlâ öfkeliydi. Koca salon üzerine geliyordu. Bir an önce buradan çıkıp daha fazla bu evliliği sarsacak kelimeler söylemek istemiyordu.

“Sen bana hiç alışamamışsın. Benim sana, Emine’ye verdiğim değeri hissedememişsin. Onun için nasıl korktuğumu görememişsin, görüyorum ki sana azıcık sesimi yükseltsem Emine’yi alıp gideceksin.”

Ağrıdan çatlayacak olan başını iki yana salladı. Koltuğun üzerinde duran ceketini alıp kapıya doğru ilerlerken kolunu tuttu Asiye.

“Nereye gidiyorsun?”

Ağladığı için sesi pürüzlü ve kısıktı.

“Geç gelirim beni beklemeyin.”

Kolunu Asiye’nin ince elinin arasından alıp salondan çıkınca hıçkırıkları artan genç kadın sesini kimse duymasın diye elini ağzına bastırarak koltuğa oturdu. Canı yandığı zaman gözü kimseyi görmezdi. Karşısındaki değer verdiği insan olsa da. Bundan sonra ne olacaktı bilmiyordu. Az önce ağır laflardan kaçmak için gitmek istiyorum demişti. Damarına bastıkları için sizden nefret ediyorum demişti. Oysaki hiçbirinden nefret etmiyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Sabahtan beri sağa sola giden Kadir'in eve gitmeden önce son durağı Serhat'ın kahvehanesi oldu. Bütün gün öfkeden içi içini yerken olan biteni düşünmekten beyni çatlamak üzereydi. İlaç içmesi gerekirken Serhat ve Tahir'in ortasına oturmuş nefret ettiği biradan yudum yudum içiyordu.

"Kime değer versem bana sen kimsin diyor? Nerede yanlış yapıyorum da her zaman kaybeden ben oluyorum?"

Kadir'in omzunu sıkıp birasını içmeye devam etti Serhat.

"Sen kimsin? Böyle söyledi bana, nasıl söyler?"

Sigarasını söndüren Tahir, "O manada demedi," derken ses tonunu yumuşak çıkarmaya çalışıyordu. Eğer sesi biraz yükselseydi bu adam hepten kendini yakardı.

"Sana ne oluyor dedi."

"Lan oğlum sen de kadının anneliğini sorguladın."

"Sorgulamadım! Korkuyordum, canım acıyordu, o an ne dediğimi bilmiyordum."

"İkiniz de ağzınızdan çıkanları duymadınız. Şimdi burada köpek gibi pişmansın."

"Ben artık sınırumı biliyorum, bundan sonra fazlası yok."

"Sen bence şu an sarhoş oldun, ne dediğini bilmiyorsun."

"Biliyorum."

Sinirden başını iki yana salladı Tahir.

"Ne yapacaksın, boşanacak mısın?"

Kaşlarını çattı. "Ne boşanması oğlum, kendimi geri çekeceğim."

Onun üzerine çok gittim biraz kendi başına bırakayım da belki durulur ortalık.” Daha fazla içmeyeceği için birayı masaya bıraktı.

“Ha şöyle, emin ol sende de hata var. Git eve bir duş al sonra yat uyu. Yarın İstanbul’a gideceksin, bu kafayla yarını zor edersin sen.”

İşler acil olmasa asla gitmezdi bu gerginliğin üzerine. Birbirlerinden uzak kalırlarsa araları daha çok açılır diye endişe etmesi gergin olan bedenini hepten geriordu. Her şeyi akışına bırakacağıym diyordu ama bırakamıyordu.

“Geç olmadan gidin eve siz de.”

Ceketini alıp kahvehaneden çıktı. Sarhoş değildi, aklı gayet yerindeydi ama üzeri biraz kokuyordu. Asiye rahatsız olur muydu? Evin önüne geldiğinde ışıkları sönen evinin üzerinde göz gezdirdi. Herkes uyumuş olmalıydı. Arabasını her zamanki yerine bırakıp arabadan indi. Bir süre evin etrafını inceledi. Yanına gelen iki köpeğin başlarını sevdikten sonra sessiz olmaya çalışarak evin içine girdi. Odaya çıkmadan bir bardak su içmek için salona girdiğinde pencerenin önünde oturan annesini fark edince kaşları çatıldı.

“Sen uyumadın mı?”

Tespihini çeken kadın son duasını da yaptıktan sonra ayağa kalkıp sağ elini beline yerleştirdi. Kalçasından yıllar önce ameliyat olmuş olsa da ağrısı ara sıra vurdukça ne oturabiliyor, ne de yatabiliyordu. Buram buram alkol kokan oğlunun yanına gidip başını kaldırdı yüzünü daha rahat görmek için.

“Yüreğin ne kadar acırsa acısın dermanı zehirde bulma.”

Geriy e çekildi Kadir. “Sadece bir tane içtim.” Oğlunun kolunu okşayan kadın başını iki yana sallarken kendinden rahatsız oldu Kadir.

“Bir birayla başlar sonra iki üç devam eder. Eve sarhoş gelmeler, karını, çocuğunu dövme ler başlar. Babanın nasıl bir adam olduğunu biliyorsun.”

“Ben onun gibi değilim,” diyerek sesini yükselttiğinde, “değilsin,” diye onayladı Fadime Hanım. “Ben sen ona benzeme diye uğraşıyorum. Asiye’yle evlenmek istiyorum dedin sırf sen bu evi, aileni bırakıp gitme diye tamam dedim. Henüz evliliğiniz rayına oturmamış, sürekli birbirinize zıt gidecek hareketler yapıyorsunuz, birbirinize ağza alınmayacak sözler söylüyorsunuz. O kız gururlu bir kadın bunu çok iyi görüyorum Kadir. Baban içip içip eve geldiğinde ben arkamı dönüp gidemedim, beni dövdüğünde sesimi çıkaramadım.”

Yumruğunu sıkıp gözlerini yumdu Kadir. “Asiye arkasma bakmadan gider, aç kalsa yine de bunlara katlanmaz bunu çok iyi biliyorsun. Eğer bu evliliği devam ettirmek istiyorsanız birbirinize saygı duymayı öğrenin.”

Yumduğu gözlerini açıp annesinin elini tuttu. “Merak etme biz aramızdaki sorunları halledebiliriz.” Güldü Fadime Hanım. Gültümseme-sindeki imayı fark eden Kadir yine utançla gözlerini kaçırdı.

“Sorunlar içki içerek çözülmez oğlum. Karım tanı, izin ver o da seni tanısn. Eğer böyle giderse o sabiye yazık olacak.”

“Olmayacak anne. Bir daha böyle gelmeyeceğim eve.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Oğluna güvendiği için elinin üzerini öpüp, “Hadi beni yukarıya çıkar,” dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. “Yarın karımla kavga edeceğim dinlenmem lazım.”

“Karımla uğraşma anne, senin kötü biri olduğunu düşünüyor. Kıza niye kendin gibi davranmıyorsun?”

“Henüz onu tanımıyorum, merak etme tanıdıkça nasıl davranmam gerekiyorsa öyle davranacağım.”

“Üzme Asiye’yi.”

“Merak etme senden bana sıra gelmiyor.”

Bir Asiye’ye bir de annesine laf yetiştiremiyordu Kadir. Ölmez de sağ kalırsa ileride Asiye’nin de annesi gibi olduğunu görecekti. Nedense ileride ikisinin birlik olup onu deli edeceklerini düşünüyordu. Bu zamana kadar ne düşündüyse başına geldiği için bu durumun da yakın bir zamanda başına geleceğine emindi.

Annesini odasına bırakıp üst kata çıktı. Odasının önüne gelince kısa bir an içeriyi dinledi. Ses yoktu. Kapının kolunu aşağı indirip kapıyı içeriye doğru itti.

Niyeti Asiye’ye görünmeden doğruca banyoya gitmek olsa da odanın içine girince adımları yatakta uyuyan Asiye ve Emine’ye doğru ilerledi. Açıkçası Emine’nin odasında uyur diye düşünmüştü kavganın üzerine. Yanılmıştı.

Dizleri yatağa değince durdu. Gözleri Emine’nin üzerinde kısaca dolaşırken Asiye’nin üzerinde uzun uzun dolaştı.

“Nedir yüreğimi yakan bu hissin sebebi? Burnumun direğini sızlatan bu acı ne zaman tam olarak geçecek? Dışarıya karşı olan bu öfkem içimde beni parçalıyor. Ne zaman bitecek kendimle savaşım?”

Gözlerini yumdu, fısıltısını işiten kadının yanına yavaşça oturdu. Beyaz yastığın üzerinde dağılan saçlarına uzandı yaralanmış parmakları. Tam saçlarına dokunacağı esnada parmak aralarındaki kurumuş kanları fark etti. Sabah o sinirle evden çıktıktan sonra yumruğunu duvara geçirmişti. Acısı kalmasa da yaranın izleri vardı parmaklarında.

Elini geriye çekip lacivert pantolonuna sürttü. Kanlar parmak aralarından gidince tekrar uzandı genç kadının saçlarına.

“Her insanın bir kusuru vardır, benim kusurum güçsüz kalbim. Canımı acıtan insanlara kapılıp gidiyorum. Geriye çekilmem gerekirken içimi ısıtan ela gözlerine yenilip sana doğru adım atıyorum. Sen benden kaçtıkça nasıl aynı yolda yürüyeceğiz seninle? Biliyorum, Emine bugün gidelim dese arkana bakmadan gideceksin. Eğer burada duruyorsan onun için duruyorsun. Emine beni çok seviyor Asiye ve ben onun sevgisini kaybetmeyeceğim. Bu ne demek biliyorsun değil mi? Ömrünün sonuna kadar burada kalacaksın. Emine’ye Kadir’i neden bu kadar çok seviyorsun diye sor, belki sana söyler sen de seversin.”

Asiye’nin onu duyduğundan bir haber parmaklarının arasındaki saçları yastığın üzerine bırakıp oturduğu yerden kalktı. Gözlerini genç kadının sırtından çekmeden geriye geriye gidip banyoya girdi. Banyonun kapısının kapanmasıyla gözlerini aralayan Asiye sol gözünden damlayan gözyaşını silip derin bir nefes aldı.

Kadir gittiği andan beri düşünüyordu. Onu fazlasıyla kırdığının farkına vardığında söylediklerinden anında pişman olmuştu. Kadir kızını kendi kızı gibi sahiplenirken, ona değer verirken neden en ufak tartışmada adamı dışlıyordu? Bunun olmasını istemediği hâlde ona bir yabancı gibi davranmak kalbini ağrıttıyordu.

Geçmişte yaşadıkları belki de onu gamsız biri hâline getirmişti. Ne kadar değer verirse versin katı yüreği karşısındaki insana değer verdiğini göstermek istemiyordu. Ben güçlüyüm, her şeyi aştım diyen bedeni belli ki içten içe yorulup kaçıyordu gerçeklerden.

Bugün Kadir ona bağınmıştı, bunun sebebi de kızının başına bir şey gelmesinden korktuğu içindi. Korkup telaşlanmış, gözleri kıpkırmızı olmuştu. Böyle bir durumda birbirlerine sarılıp her şeyi aşacaklarını konuşsalar belki de şimdi aralarında soğuk rüzgârlar esmiyor olacaktı.

Banyonun kapısı açılınca gözlerini kapadı. Sakin olmaya çalışarak nefes alıp verirken kapanan dolabın kapaklarının sesini dinledi. Kadir’in üstünü giyinirken çıkardığı sesi dinledi. Nerede yatacağını düşü-

nürken içinden ayrı odada yatmamasını diledi. Normalde kızının ağrısı olursa diye onun yanında yatacaktı, sırf tartıştıkları için Kadir'den ayrı yatıp aralarındaki mesafenin artmasını istemedi. Açıkçası bir yanı da genç adamın onları gönderip göndermeyeceğini merak ediyordu ama Kadir'in konuşmasını duyduğundan beri bunun da olmayacağına emin oldu. Göndermeyecekti onları, burada kalmalarını, onu sevmelerini istemişti. Kızı çok güzel severdi ama o nasıl seveceğini bilmiyordu.

Yatağa ağırlık çökünce gözlerini sımsıkı yumdu. Yanına uzanan Kadir'in bedeni ona değmese de yüreği heyecandan duracaktı. Cilve yapmasını, naz yapmasını açık açık bilmezdi o. İçindeki kız çocuğu hiçbir zaman şumarık olmamıştı. Bir adamın nasıl dikkati çekilir bilmiyordu. Bedeni taşa dönüşmüş kıpırdamadan yatıyordu. Kadir'in derin derin aldığı nefeslerden uyumadığını da anlıyordu. Olabildiğince hafif hareket ederek sol ayağını genç adamın soğuk ayağına değdirdi. Uyanık olduğunu profesyonel bir şekilde belli etmiyordu. Ayağını geriye çekmeyen Kadir yan döndüğünde adamın göğsünü sırtında hissetti. İşte o an kalbi deli gibi atmaya başladı. Yastığın altından ince mavi çizgili çarşafı sıkıp dudaklarını sımsıkı kapadı.

“Güzel Asiye'm.”

Yüzünü saçlarının arasına gömen adam bir süre derin derin nefes aldıktan sonra hırçın soluk alışverişleri düzene girdi. Uyuduğunu anlayan Asiye Emine'nin açılan üstünü örtüp yavaşça Kadir'e doğru döndü. Üstü komple açtı. Yorganı genç adamın üzerine örtüp elini çekinerek lacivert tişörtüne yaklaştırdı. Gözlerini Kadir'in kapalı gözlerinden bir saniye ayırmıyordu. Huzursuz uyuyan adamı rahatsız etmemek için elini sol göğsüne bastırıp gözlerini kapadı.

Bu gece birbirlerine küs uyumuşlardı yarın birbirlerinin gönüllerini alabilirlerdi. Kadir yarın gidiyordu, Asiye'nin onu küs göndermeye niyeti yoktu.

Güne ilk gözlerini açan Asiye oldu. Tıpkı dün akşam nasıl uyuduysa sabah aynı şekilde uyandı. Bir fark vardı o da Kadir kollarını beline dolamış onu kendine biraz daha çekmişti. Burnunu adamın boynuna utarak sürtüp kokusunu içine çekti. Hakkı olmasına rağmen Kadir'e açık açık dokunamadığı için kendine kızıyordu. Tam anlamıyla ne zaman açılacaktı onu da bilmiyordu.

Kırdığı kalbin üzerine dudaklarını bastırdı. Belki açık açık özür dileyemezdi ama dokunuşlarıyla pişman olduğunu gösterebilirdi.

“Anne?”

Kızının gür çıkan sesiyle Kadir’in kollarının arasından çıkıp parmağını dudaklarına bastırdı.

“Sessiz ol kızım, baba uyanmasın.”

Babasına gitmek isteyen Emine’yi başta tutmak istese de sonradan vazgeçip yanına yatırdı.

“Bacağın ağlıyor mu?”

Yeni uyandığı için acıyan gözlerini ovuşturup başını iki yana salladı.

“Ağırıyor.”

“Ağırmasın annem. Ben lavaboya gidiyorum sakın ses yapma tamam mı?”

“Tamam.”

Nedense ses yapacağını düşünüyordu. Yataktan kalkıp lavaboya girdi. Acele ederek işlerini hallettikten sonra yine sessiz olmaya çalışarak odaya girecekti ki Kadir’in sesini duymasıyla eli kapının kolunda asılı kaldı. Adam uyurken yaklaşması kolaydı, şimdi nasıl yüzüne bakacaktı?

“Anne!”

Kızının bağırmasıyla irkildi.

“Bağırma kızım, gelir anne şimdi.”

Burada akşama kadar duramayacağı için göğsünün üzerinde olan sol elini aşağı indirip kapıyı açtı. İçeriye girdiğinde ne yapacağını bilemese de mantıksız davranmayıp yatakta uzanan baba kıza doğru adım attı.

“Seni lavaboya götüreyim sonra da üstünü giydirelim.”

“Babam götürse olmaz mı?”

“Babanı yormayalım.”

Emine her zamanki gibi itiraz etmeye hazırlanıyordu. Bu yüzden Kadir’in üzerinden ona uzandı. Göğsü genç adamın göğsüne değdiğinde Kadir hâlinden memnun olduğunu belli ederek derin nefes aldığı anda göğüsleri birbirine neredeyse yapıştı.

“Gel kızım.”

Panikle kızım kucığına alan Asiye arkasına bakmadan banyoya girdiğinde sıkıntıyla iç çekti Kadir. Belli ki Asiye hâlâ ona kırgındı. Yataktan kalktı. Onlar banyodan çıkmadan dolaptan siyah kumaş pantolonuyla beyaz gömleğini alıp giydi. Siyah kemerini beline takarken banyodan

ıkan Asiye'yle göz göze geldiler. Dünkü gibi öfke yoktu ikisinin de bakışlarında. Asiye Şimdi mi gidiyor diye merakla yüzüne bakıyordu.

“Şehre ineceğim, oradaki işlerimi halledip öğlen eve geleceğim. Akşam dokuzda da evden ayrılıp İstanbul'a gideceğim.”

Açıklama yapması Asiye'yi cesaretlendirdi. “Kahvaltı yapmadan gitme.” Kravatını boynuna doladı Kadir. “Vakit kaybetmeden gitmem lazım. Eğer oyalanırsam öğlen eve gelemem.” Kızını yatağa yatıran Asiye ellerini birleştirip sağ ayağının ucunu haliya sürttü. “Hangi takım elbiselerini hazırlayayım?” Yorulmasını istemeyen Kadir evraklarını çantasına yerleştirip, “Ben hazırlarım,” diyerek konuştuğunda omuzlarını kaldırıp indirdi genç kadın. Bu soğukluğu sevmemişti Asiye.

Ceketini ve kabanını giyen Kadir yatağın yanına gidip Emine'nin alnını öptükten sonra, “ ğlen g r ş rt z kızım,” diyerek odadan ayrıldığında yüzü asıldı. Dün akşam gözlerini kapamadan önce bu sabah barışabileceklerini düşünmüştü. Yanılmış mıydı?

“Anne ben acıktım, ne zaman yemek yiyeceğiz?”

 zerindeki durgunluğu atamadı. Dolaptan kızının pembe pantolonuyla beyaz badisini aldı.

“Babam nereye gidecek ki?”

“İstanbul'a.”

“İstanbul nerede?”

“ok uzakta kızım.”

“Biz de gidecek miyiz?”

Sesi titreyen kızının ağlayacağını anladı. Konuyu kapatıp, “ok güzel oldun sen,” diyerek kendi üzerini çıkardı. Annesinin elbiselerine bu ara merak saran Emine'nin aklı tamamen dağıldığında kızına tebessüm ederek koyu iekli yeşil elbiselerden birini giydi. Altına da krem rengi çorabı giyip saçlarını iki yanda  rd . Kızı p r dikkat onu izliyordu.

“Senin de saçlarını  relim mi?”

Başını iki yana salladı Emine.

“Peki. Tarayalım o zaman.”

Ona da başını sallayınca Emine'yi kuağına alıp odadan ıktı. K s olup odada oturmaının kimseye faydası yoktu. Hangi şartlarda olursa olsun artık bu ailenin içindeydi.

Salona girdi. Fadime Hanım her zamanki koltuğunda oturuyordu. Suratını asmadı, gülmedi de. “Hayırlı sabahlar,” deyip Emine'yi koltuğa oturttu.

“Hayırlı sabahlar gelin hanım, kocan az önce gitti neden kahvaltı yaptırmadan gönderdin beyini?”

Mutfağa gidecekti ama Fadime Hanım belli ki konuşmak istiyordu. Emine’nin yanına oturdu.

“Kahvaltı yapmasını söyledim merak etmeyin. Öğlene kadar işlerini bitirmesi gerekiyormuş bu yüzden acele etti.”

“Eder tabii. Bütün yük onun üzerinde. Tarlayla, bahçeyle, Ordu’nun merkezindeki ve İstanbul’daki fabrikayla hep o ilgileniyor. Eskiden eve hiç gelmezdi şimdi ha bu küçük kız var diye geliyor. Benden sana tavsiye kocan nereye giderse peşinden git. Onu dışarıya gönderip sen burada oturursan ileride kafana çok vurursun.”

Bu konuları konuşmayı hiç sevmiyor olmasına rağmen yine de saygısını bozmadan karşısında oturmaya devam etti kadının.

“Bir insan hayatındaki kişiyi aldatacaksa isterseniz onu kutunun içine saklayın yine de aldatır. Ben Kadir’in peşinde dolaşp ona nefes alma fırsatı vermeyince gözü benden başka kimseyi görmeyecek mi? Sanırım size göre böyle ama bana göre değil.”

Tespihini hızlı hızlı çeken kadın sesini çıkarmadı.

“Asude Hanım bu eve geldiğinde beni zorla peşlerinden göndermeye çalıştınız. Size göre yalnız kalan kadın ve erkek günah olan hareketlerde bulunuyorlar. Ben kocama güveniyorum Fadime Hanım. Onca zaman gözünün değmediği kadına benimle evlendikten sonra değeceğini sanmıyorum ki değdi mi açıkçası oturup ağlamam ya da beni bırakma diye yalvarmam. Ben onu gözetlediğim için sırf beni aldatmıyorsa o zaman onun adamlığından şüphe ederim. Emin olun aklıma bir kere şüphe düştü mü onu kendime bağlamaya çalışmam.”

“Neden? Nasıl bu kadar kolay vazgeçiyorsun?”

Güldü. Örüp göğüslerinden aşağı bıraktığı saçlarıyla oynayan kızının başını öptü.

“Aklından ve kalbinden beni silen adamın bedenini yanımda tutarsam kendime olan saygım kaybolur.”

Sırtını koltuğa yaslayan Fadime Hanım, “Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun?” diye sordu şaşkınlıkla. “Hiç mi üzölmüyorsun, hiç mi acı çekmiyorsun?”

“Hayatım boyunca hep değer verdiğim insanlardan darbe aldım ben. Babam istemediğim bir adamla zorla evlendirdi beni, annem alışsın kızum diyerek her evlerine gittiğimde geriye gönderdi. Eski kocam olacak

adam bana bir kere vurduğunda baktım yanımda kimse yok kendi başıma güçlü olmaya çalıştım. Korkmadım ondan. Ben ondan korkmadıkça o benden korkar hâle geldi.”

Dolan gözlerini kapatıp açtı.

“İstanbul’da okuyordu. Avukat olacaktı beyimiz, çalıştım çabaladım orada sefillik çekmesin diye para gönderdim ona. Kadınlık nasıl yapılır bilmezdim yine de elimden geleni yapmaya çalıştım. Acı çeksem de karşısında asık suratla durmadım. Neye yaradı? Hiçbir şeye. İstanbul’da kendine birini buldu benim ona gönderdiğim paralarla o kadını mutlu etti. Beni de götür dedim sen cahilsin orada yapamazsın dedi, ben de bir daha demedim. İyi ki demedim, karşısında kendimi küçük düşürmedim.”

Yüreği ilk kez Asiye’ye karşı yumuşadı Fadime Hanım’ın.

“Kadir’in de sana bunları demesinden çekiniyorsun. O yüzden ben de geleyim mi diye sormuyorsun. Ya da onu sahiplenmek istiyorsun gider diye korkuyorsun.”

Sol omzunu silkti.

“Demem ben, kimsenin de peşine takılmam ayrıca da korkmuyorum.”

“Kızım.”

İlk kez ona kızım diyen kadın her ikisini de şaşırtsa da bozuntuya vermediler.

“Kadir asla sana bunları demez. Senin ve kızın için çok çabalıyor bunu asla inkâr etme.”

Dün söylediği laf yüzünden utandı tekrardan.

“Sen ona gönlünü açarsan o sana ömrünü açar. Sen kaçarsan o bir yerden sonra kovalamaz seni. Deli dolu çocuktur, sen dün onun bu yanını görmediğin için kızdın ama Kadir bu. Merak etme bu yönünü sana sürekli göstermez. Kuralcı biridir, eğer kurallarının dışına çıkılıyorsa karşısında en sevdiği kişi de olsa dilini tutamayıp lafını söyler.”

Dudağının kenarı kıvrılan Asiye oturduğu yerde kıpırdarken, “Hah!” dedi Fadime Hanım. “Sen de aynı onun gibisin, tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Bir daha kavga edeceksiniz ikiniz baş başayken edin, başkaları sizin kavganıza şahit olmasın. Birbirinizin koynuna girince sözlerinizi, dargınlıklarınızı unutursunuz ama başkaları unutmaz. Her fırsatta arkanızdan fısır fısır konuşurlar, sanma ki bu laflar size ulaşmaz, emin ol kulağınıza gelir yine siz huzursuz olursunuz.”

Can kulağıyla dinledi Fadime Hanım’ı. Asilik yapıp duymazlıktan gelmedi. Dört dörtlük biri olduğunu hiçbir zaman düşünmüyordu. Elbet-

te ki onun da hataları oluyordu ama bunun farkına varması çabuk olduğu için açılan yaranın büyümesine izin vermiyordu.

“İzninizle mutfağa gideceğim.”

“Git.”

Kızını bırakıp mutfağa gitti. Aklındaki sorular durmak nedir bilmiyordu. Kadir mutfakta bir şeyler yapmamasını söylediği hâlde onu bu seferlik dinlemeyip börek, kek ve krepler hazırladı. Akşam da Kadir için yapsa iyi olacaktı. Gözlemlediği kadarıyla Kadir dışarıda yemek yemeyi pek sevmiyordu. Yağlı ve acı olan yemekler midesine dokunuyordu. Bu yüzden onun için akşam börek pişirip kaplara koyacaktı. Acaba kaç gün kalacaktı? Uzun sürerse burada kızıyla bir başına ne yapardı? Şu kısacık zamanda ona alışmıştı. Sabah masada, akşam yatağında göremediğinde gözleri arardı.

Yüreği burkuldu. İçinde hissettiklerini belli etmeden masayı hazırladı, topladı. Öğlene kadar evin işlerini hallederek günün yarısını geçirdi. Fadime Hanım’ın kucağında oturan kızı bir elini yanağına bastırılmış yaşlı kadının arkadaşının yüzüne bakıyordu. Kadın evlerine geldiği andan beri Emine’nin gözleri onun üzerindeydi. Kadın her dizlerine vurup bir şeyler söylediğinde Emine gözlerini kocaman açıp şaşkınlığını belli ediyordu.

Sırtı onun bu hâline. Bu yaşta laf dinlemeye fazla alışmıştı. Ağabeyinin evinde yeğenleriyle oynarken pek laf dinlemeye vakti olmuyordu. Burada Fadime Hanım onu dibinden ayırmadığı için ister istemez her konuya hâkim oluyordu.

“Hayırlı günler.”

Kadir’in gür sesiyle arkasını döndü aniden. Sakinliğini koruyan kalbi hırçınlaşırken karışan elini ayağını saklayacak bir yer aradı.

“Hoş geldin Kadir oğlum.”

Çantasını ve kabanını tekli koltuğun üstüne bıraktı. “Hoş buldum Hayriye teyze, sen de hoş geldin.” Kollarının arasına gitmek isteyen Emine’yi annesinin dizlerinden aldı.

“İstanbul’a gidecekmişsin, ne zaman dönersin?”

“On günü bulur,” dedi arkasını dönerek. Oturup ağlayacak duruma gelen Asiye bu on günün yasını şimdiden tutmaya başlarken, “Yemek yer misin?” dedi varla yok arası çıkan sesiyle.

“Yok ama çayın varsa içerim.”

“Var, hemen getiriyorum.”

“Çalışma odamdayım.”

Başını sallayıp salonda oyalanmadan mutfğa girdi. Önce tabağa atıştırmalıkları doldurdu ardından da büyük cam bardağa çay koydu. Kadir çayı çok seviyordu, bunu da her akşam bir demlik çayı bitirdiğinde anlamıştı.

Tepsiyle mutfaktan çıktığında iki kadının da onu izlediğinin bilincindeydi. Telaş yapmadan merdivenleri çıkarken yüzü Kadir’in on gün olmayacağı düşüncesiyle asıldı. Hani hemen gidip gelecekti? Ne olmuştu da uzamıştı?

Çalışma odasının kapısının açıldı, beklemeden içeriye girdi. Masanın üzerinde evraklar vardı. Kızım yanma çektiği koltuğa oturtan Kadir eline kâğıt kalem vermiş bir şeyler çizmesini gösteriyordu. Gülümsedi bu görüntü karşısında.

“Eğer seni rahatsız ederse aşağı götürebilirim.”

“Etmez, dursun yanımda.”

“Etmem anne, ben yaramaz değilim.”

Eskiden olsa evet değil derdi ama şimdi pek emin olamıyordu. Getirdiklerini masanın üzerine dizip geriye çekildi. Gömleğinin iki düğmesini açan Kadir kollarını geriye atıp gerindiğinde gözleri adamın göğsüne değdiği an arkasını dönüp odadan çıktı.

“Bir şey mi oldu, Asiye?”

Bir anda koşar gibi giden kadının arkasından gidecekken, “Odanın camı açıldı kapatayım ben,” demesiyle yerine oturdu tekrardan. “Soğuktan donmayız, dursaydım burada.”

“Baba beni masaya oturtur musun bisküvi yemek istiyorum.”

“Gel bakalım.”

Emine’yi kırmayıp masaya oturttu. Arkaya doğru düşer diye de arkasına siyah minderi koydu.

“Anlat bakalım bugün neler yaptınız?”

“Sabah kahvaltı yaptıktan sonra Mehmet amcam kollarını uçak yapıp beni döndürdü. Çok güzeldi baba, dedi ki akşam eve gelince bir daha yapacağız.”

Kremalı bisküviyi ikiye ayırıp önce kremasını yedi ardından babasının çayına batırıp ağzına attı. Bu görüntüye sırttan Kadir bir yandan işlerini yapıyordu.

“Başka ne yaptın?”

“Nenemin arkadaşı Hayriye teyzenin torunu Necla kocaya kaçmış.”

Başını kaldırmadan gözlerini Emine çevirdi.

“Nenem dedi ki başına vurmuş galiba anasını babasını silip giden kızdan bundan sonra hayır gelmez. Ayıp etmiş değil mi baba?”

“Etmiş kızım.”

“Ben kocaya kaçsam sen kızar mısın?”

Okuduğu yazıyı bırakıp, “Sakin böyle bir şey yapma,” dedi. “Sen hep babanla ol, oku, büyü, iş kadını ol.”

Bilmiş bilmiş, “Heee,” dedi. “Zaten nenem dedi ki sen kocaya kaçarsan biz o çocuğu döver seni yine geri alırız.”

“Doğru demiş, unut bu konuyu.”

“Tamam baba.”

Çocuğun yanında konuştukları konuya ayar oldu. Bu annesi ne zamandan beri bu kadar dikkatsiz olmuştu? Gitmeden konuşsa iyi olacaktı.

Tekrar evraklara döndü.

“Annen ne yaptı peki?”

“Çamaşır yıkadı, astı, topladı, ütüledi, katladı evi süpürdü.”

Kaşlarını çattı. “O güzel kıcı bir yere oturup dinlenmedi mi?” Parmaklarını dudaklarına bastırıp kıkırtısmı durduran Emine, “Dinlenmedi,” derken başını iki yana salladı genç adam. Küslerdi ya belli ki onu dinlemeyecekti. Kendini yoracak, her işi yapacaktı.

“Annenin en sevdiği tatlı ne?”

Bisküvisini Kadir’in çayına batırıp düşünmeden, “Çikolatalı pasta,” dedi.

“Emin misin?”

“Evet, ben seviyorum diye o da seviyor.”

Başını salladı Kadir. “Peki en sevdiği çiçek hangisi?” Parmaklarına bulaşan bisküvisinin parçalarını yiyip, “Beyaz çiçek,” dedi.

“Hangi beyaz çiçek?”

“Hani otların arasında oluyor ya, böyle ortası sarı kenarları beyaz.”

“Papatya mı?” diyen Kadir buna da pek emin değilken, “Evet o,” diyerek hızla başını salladı küçük kız.

“Nedense bunları senin sevdiğini düşünüyorum. Neyse, Asiye’nin kalbine giden yol senin kalbinden geçer değil mi?”

Ne dediğini anlamadığı hâlde soğumuş çayı içip başını salladı babasına.

“Annem senin kalbini öptüğünde benim de mi kalbimi öpüyor?”

İmzaladığı kâğıdı kenara itip tamamen Emine'ye döndü. Bu soru da nereden çıkmıştı?

“Anlamadım?” dedi Emine daha açık konuşsun diye.

“Annem bu sabah senin buranı öptü sen uyurken.”

Küçük elini Kadir'in göğsüne bastırdı. Kalbi hızlı atmaya başlayan genç adamın dudakları iki yana kıvrılırken, “Öperken bir şey dedi mi?” diye sordu. “Sessiz ol baban uyanmasın dedi.” Emine'nin yanağını öptü. “Keşke ses çıkarsaydın da baba uyansaydı kızım.”

İçi kıpır kıpırken aklını işe veremezdi. Kâğıtları toplayıp parmaklarını emen Emine'yi kucağına aldı.

“Annenin yanına gidelim tek kalmasın.”

Hâlâ parmaklarındaki bisküvileri emmekle uğraşan Emine şimdilik onu duymuyordu.

Çalışma odasından ayrılıp yatak odasına girdiler. Asiye burada yoktu. Banyo ve Emine'nin odasında da olmadığına emin olduktan sonra aşağı indiler. Salondaydı. Pencerenin önünde duran tekli koltuğa oturmuş dışarıyı izliyordu.

“Emine gel seninle resim yapalım.”

Mutfaktan çıkan Feride'ye Emine'yi verip Asiye'nin karşısındaki koltuğa oturdu. Dün akşam kendini geriye çekeceğini söyleyen o değilmiş gibi bacağını Asiye'ye doğru uzatıp ayağının ucuna bastı. Parmaklarının üzerindeki baskıyla bakışlarını genç adama çevirdi.

“Yorgun gözüküyorsun, niye dinlenmedin?”

Onunkisi ruhsal yorgunluktu. “Boş oturmayı sevmiyorum. Eskiden bahçeye gider akşama kadar çalışırdım. Gün içerisinde sürekli hareket edince canım sıkılmıyordu şimdi boş boş oturduğum için sıkılıyor.”

Bacaklarını iki yana açıp dirseklerini üstüne koyarak Asiye'ye doğru eğildi.

“Hobi bulalım sana.”

Hobi istemiyordu. “Çalışsam olmaz mı?” Başım iki yana salladı Kadir. Yüzü asılan genç kadın çocuk gibi küsünce alt dudağını ısırıp sırtısını gizledi Kadir.

“Bahçede ya da tarlada çalışmanı istemiyorum. Bu zamana kadar beden çok yoruldun daha fazla yorulma. Eğer çok çalışmak istiyorsan benim işlerimi yapabilirsin.”

Küskünlüğü geçmiş olacak ki, “Nasıl?” diye sordu meraklı sesiyle.

“İstanbul'dan gelen evrakları tarihlerine göre düzenleyeceksin, bir

de yıl sonu fişleri yazmam gerekiyor inan bu işi yapmayı hiç sevmiyorum. Genelde Feride'ye yaptırıyordum ama istersen bundan sonra sen yaparsın."

"İstiyorum," diye bağırdı. "Ne zaman göstereceksin bana?" derken güldü adam. "Yukarıda düzenlenmesi gereken bir sürü dosya var istersen şimdi gösterebilirim." Yeni bir iş öğreneceği için heyecanlı ve sabırsız olan Asiye hevesli olduğunu gösteren yüz mimikleriyle ayağa kalktı. Gözleri ve dudakları gülümsüyordu. Bu görüntü Kadir'i etkilerken bir daha Asiye'nin yüzünün asılmaması için çabalayacaktı.

Birlikte Kadir'in çalışma odasına girdiler. Asiye anında Emine'nin dağıttığı masayı düzene sokup masayı temizledi. Yerine oturan Kadir yanında bulunan koltuğa eliyle vurup Asiye'nin oturmasına bekledi.

Bu kadın bu kadar hevesliyen Kadir ona iş öğretemezdi ki gözleri hep gülümseyen yüzünde dolaşırdı.

Masaüstü bilgisayarı açtı. "Daha önce gördün mü?" Bilgisayar köy yerinde olmasa da nadir bir kaç kişide bulunuyordu.

"Evet, Murat'ın vardı."

Anında bedeni gerildi. "Murat'ı Ordu'ya atayan Milli Eğitim Bakanlığı'nın sülalesini s..." Dilinin ucunu ısırarak Asiye, "Kızma," derken farkında olmadan ellerini Kadir'in gergin kollarına doladı. Bu kadının hayatının en özel anlarında yanında olan o adamdan nefret ediyordu. Hayır, eski kocasını kıskanmıyordu bu Murat denilen adama kıl oluyordu. Belki şurada karısına bilgisayarı öğretirken yaklaşacaktı, belki öpecekti. Sinirle başını iki yana salladı.

"O dallama sana yanlış göstermiştir ben sana doğrusunu öğreteceğim."

"O bana kullanmayı göstermedi ki bilgisayar onun için önemliydi bu yüzden kimse dokunamıyordu. Sanırım Ankara'dan buraya zorlu şartlar altında getirmiş."

"Zorlu şartını seveyim onun," dedi dişlerinin arasından. "Benim için sen daha kıymetlisin, isteğin gibi kurcalayabilirsin. Bozulsa da sıkıntı olmaz."

"Gerçekten mi?" dedi koltuğu Kadir'e yaklaştırmaya çalışarak. Ağır olan koltuk kıpırdamayınca Kadir bir eliyle yanına çekti. "Gel yanıma otur daha rahat görürsün." Fırsatçılık yapmıyordu değil mi? Yapmıyordu. O sınırını biliyordu, asla kurnaz bir adam değildi.

Koltuğun başına oturan Asiye'nin gözleri tamamen bilgisayarın ekranındaydı.

“İşlerini buradan mı yapıyorsun?”

Başını salladı. “Ben yanlış bir şey yapmak istemiyorum bu yüzden sen çalış ben seni izleyeyim. Öğrendiğim zaman ben yaparım.” Asiye onu izlerken çok çalışırdı ya neyse bir yerden başlasın belki aklını yanındaki kadına değil işlerine verebilirdi.

“Bak şimdi buraya sadece önemli dosyaları kaydediyorum. Genelde dosyalar siyah kitaplıktaki kırmızı dosyaların içinde oluyor. İletişim sıkıntımız var malum yaşadığımız yerde. Bu yüzden genelde şehirdeki fabrikaya gittiğim zaman faksla gelen evrakları inceliyorum. Üretimde çıkan malzemeleri, satılan ürünlerinin sayılarını kaydediyorum. Yanlış yapacağım diye korkma, her şeyin çözümü vardır yeter ki sen üzülme.”

Titreyen alt dudağını ağzının içine alıp kollarını Kadir’in boynuna doladı. “Özür dilerim. Sen benim için çok önemlisin, sana değer veriyorum yemin ederim. Sinirlenince dilimi törpülemeye çalışıyorum ama olmuyor.” Kollarını genç kadının beline dolayıp onu kucağına oturttu. Elini sırtında hareket ettirirken genç kadının boynunu öptü.

“Ben senin yüreğinde değerliysen sorun yok Asiye, bugün olmasa da bir gün bütün koruma kalkanlarını indirir özgürce ağlamayı, korkmayı, birine sarılmayı, sevmeyi göstereceğin. Seni üzmüyorsam, sıkıyorsa ben için sorun yok.”

“Sen beni üzmüyorsun ama ben seni üzüyorum.”

Altan almayacaktı, dün akşama kadar üzüntüden başı ağrımişti.

“Beni üzdüğün zaman uzak durma. Gel sarıl, öp o zaman yumuşarım.”

Başını geriye çekip çekinerek yanağına öptü.

“Hâlâ mı utanıyorsun? Ne zaman rahat bir şekilde dokunacaksın bana?”

Omzunu silkti. Ellerini genç kadının beline bastırıp kendi bedenini geriye çektiğinde Asiye göğsüne uzandı.

“Kavga etmemizde ya da sinirlenip birbirimize bağırmanızda bir sıkıntı yok. Önemli olan kalplerimizi kırmayalım, dönüşü olmayan yollara girmeyelim. Dün gece yatağı ayırmadığın için beni mutlu ettin, eğer Emine’nin odasında yatsaydın sabah gidecektim İstanbul’a.”

Bir de bu mesele vardı. Yüzü asılınca elini yanağına bastırıp, “Tamam,” dedi sakın sesiyle. “Bir sıkıntı yok, aramız iyi.” Gözünden damlayan yaş Kadir’in avcuna doğru süzüldü.

“Asiye, yapma bunu. Hayatımdaki kadınların üzgün olmasına dayanamıyorum. Annemin, Feride’nin, senin üzgün oluşunuzun sebebi ba-

zen ben oluyorum farkındayım. Bu konuda sizden özür dilerim. Ben kaybetme korkusunu iliklerime kadar yaşıyorum. Birine hemen bağlanabiliyorum. Sen hayatımdaki en önemli kadınsın. Benim ailemsin, hayatımı paylaştığım birinin üzülmelerini inan görmek istemiyorum.”

Başını iki yana sallayıp yanaklarını sildi. Ağladığı için yüzü kızarmıştı.

“O yüzden değil, senin bir hatan yoktu ki bu konuda, barıştık biz.”

Dayanamadı dudaklarını öpüp geriye çekildi genç adam.

“Barıştıysak sorun ne o zaman?”

“Sen gideceksin diye üzültüyorum. İki gün demiştin şimdi on gün gelmeyeceğim dedin.”

Bu sefer Asiye’ye bırakmadan o sildi yağmur damlası gibi yanağına süzülen gözyaşlarını.

“Sorun sandığımdan daha büyük. Aslında sizi de götürmeyi istiyordum ama Emine’nin bacağından dolayı çocuğu oradan oraya sürüklemek istemedim.”

“Haklısın.”

“Ev telefonu çaldığı an sen aç. Her zaman seninle konuşmak için arayacağım. İş yerinin ve otelin numarasını da vereceğim sana beni özlediğin zaman ara.”

“Her zaman mı?”

“Her zaman,” dedi Asiye’nin çenesini öperek.

“Hayatımdan gidenler bir daha geri gelmediler sen de gelmezsen bir daha toparlanamam. Çöken sadece ben değil Emine de olur.”

Dudaklarını kadının boynuna indirdi.

“Eğer gelmezsem sizi bırakıp gittiğimi düşünme. Başıma bir şey geldiğini düşün.”

“Bu sefer hiç dayanamam peşinden İstanbul’a gelirim, konuşma böyle.”

“Özle beni Asiye, geldiğimde seni bu evde bulayım.”

Hiçbir yere gitmezdi ki ne olursa olsun bu evde Kadir’i bekleyecekti.

Kocasının dudaklarını öpüp kollarını boynuna doladı. Oturduğu yerde rahat olmayan Kadir Asiye’yi kucağından indirmeden ayağa kalktı. Çift kişilik koltuğa uzanıp genç kadını üzerine aldı.

“Çok özledim seni Asiye. Gitmeden bir kere ya da iki kere, gitmeme daha çok var üç kere sevişsek olmaz mı?”

İki gün küs olmak Asiye’ye de Kadir’e de yetmişti. Birbirlerine

özlemle dokunan iki genç evin içinde Emine ve Feride'nin kahkaha seslerini duymuyordu. Yan yana uzanmışlar dudaklarını birbirlerinden ayırmıyorlardı. Dokunuşlarındaki tutku Kadir'in daha fazla istemesini sağlıyordu. Asiye ona göre durgun olduğu için kendini tutup sınırı aşmıyordu şimdilik. Aralarında tensel temas olduğunda bunu başlatan her zaman kendisi olsa da ileri derecede Asiye'yi zorlayacak hareketlerde bulunmuyordu. Ne kadar istese de şimdilik bunun için zamana ihtiyacı var.

Genç kadının emilmekten kızarmış alt dudağını dudakları arasından çıkıştırıp serbest bıraktı. Teninden uzak durmayan dudakları boynuna doğru inerken buruş buruş olan elbisesini yukarıya doğru çekip elini bacaklarına indirdi. Acele etmeden elinin tersini bembeyaz bacaklarının üzerinde dolaştırırken, "Kadir," diyen Asiye'nin sesine, "Hım," diyerek cevap verip boynunu öpmeye devam etti. Devamını getirmede Asiye, bir yanı dursun istiyordu diğer yanı devam etsin. Kararsızdı. Bu hisler yaşarken güzeldi ama sonradan utanmasına neden oluyordu.

"Kadir, neredesin?"

Fadime Hanım'ın sesiyle başını Asiye'nin boynundan çekti. "Ne oldu anne?" Kapıyı beş dakika önce kilitlediği için rahattı.

"Yemek hazır, hadi gel."

"Ne yemeği ya, sen acıktın mı?"

Kollarının arasından çıkmak için hazırlanan kadının bacaklarını kendi bacakları arasına alıp sıkıştırdı.

"Aşağı inmeliyiz, Emine'de acıkmıştır."

"Halası yedirir ona."

"Hadi Kadir."

Ofladı genç adam. Asiye'yi serbest bırakıp bir koluyla gözlerini kapatarak sırt üstü uzandı boyuna küçük gelen koltuğa.

"Geliyor musunuz?"

"Geliyoruz anne, in aşağı sen. Sizin yüzünüzden boşalamamaktan prostat olacağım."

Utançla bakışlarını kaçırın Asiye kıkırdarken neyse ki onu dinlemeyen Fadime Hanım çoktan merdivenleri inmişti.

"Hadi inelim."

Sanki yarım kalan o değilmiş gibi toparlanıp, "İnelim," dedi sırf Asiye'nin gönlü olsun diye. Hâlâ zamanları vardı, bu akşam bir kerede olsa beraber olmadan gitmeyecekti.

“Üstüm kötü mü duruyor?”

Kaşlarını yukarı kaldırıp, “Hayır,” dedi. “Ama elbisemin eteği buruşuk duruyor bir şey anlarlar mı?” Başını iki yana sallayıp kapının kilidini açtı. “Henüz bir şey yapmadık, anlamazlar merak etme.” Nasıl bir şey yapmamışlardı, öpmesi, dokunması onu etkilememiş miydi de sıradan bir şeymiş gibi konuşuyordu?

Elleriyle elbisesinin kumaşını düzeltip odadan çıktı. Gözleri çaktırmadan Kadir’in üzerinde dolaşıyordu. Bir yerlerde yanlış bir şey mi yapıyorum diye düşünürken aklından bir sürü soru geçiyordu. Nasıl cilveli bir kadın olacağını bilmediği için üzülüyordu. Yakın bir arkadaşı olsa onunla bu konuları konuşabilirdi, yengesi yanında olsa ne yapması gerektiğini söyleyebilirdi bu evde konuşacağı kimse yoktu. Feride vardı ama onunla da bu tarz konuları konuşmaya utanıyordu.

Merdivenleri indiklerinde birlikte masaya geçtiler. Emine’yi yanına almak istese de Fadime Hanım yanına almış çorbasını içiriyordu. Bıraktı onları, eğer ben yedireyim derse yanlış anlaşılabilirdi.

“Ahmet ve Mehmet kaçta gelecekler?”

“Ahmet abim Asude Hanım’ı havaalanına götürecekti sabah ama sonradan vazgeçip onu kendi arabasıyla götürdü. Bir hafta yokum dedi.”

Ağzındaki ekmeği çiğnerken, “Nereden çıkmış bu?” dedi. “Asude Hanım akşam benimle dönerdi İstanbul’a.”

“Asude Hanım uçaktan korkuyormuş buraya gelirken de otobüsle gelmiş. Yine otobüsle gitmesine gönlü razı olmadı anladığım kadarıyla.”

Kadir anladım derken Fadime Hanım bu duruma bozulduğu hâlde sesini çıkarmadı. Çocukları bu aralar fazla yardım severlerdi. Bu yardım sever hâllerinin başlarına iş açmasından korkuyordu.

“Sana börek ve kek yaptım. Akşam giderken yanında götürürsün.”

“Kendini yormasaydın. Ben bir şekilde hallediyorum orada.”

“Olsun, böreği çok seviyorsun ama dışarıda yapılanı yiyemiyorsun. En azından bir iki gün yersin.”

Asiye’nin onu düşünmesi tıpkı bedenini ısıtan bedeni gibi yüreğini de ısıtmıştı. Küçük bir çocuk gibi gülümsüyor, uzun zaman sonra kendini mutlu hissettiği için midesine kramplar giriyordu.

“Baba sen nereye gideceksin ki?”

Kaşığını bırakıp alt dudağını büken Emine’ye uzandı.

“İstanbul’a gidip geleceğim kızım.” Bacağına dikkat ederek onu kucağına aldı. “Annemle ben de gelebilir miyiz?” Nasıl olmaz diyeceğini

bilemediği için Asiye'den yardım istedi bakışlarıyla. Onlara doğru dönen genç kadın kızının birbirine girmiş saçlarını düzeltip, "Biz gidemeyiz," dedi yatıştırıcı sesiyle. "Baban işlerini halledip hemen gelecek."

Her çocuk gibi babasının gitmesine ağlarken Kadir'in içi gidiyordu. Asiye'nin rahat edeceğini bilse onları mutlaka götürürdü. Kendi sürekli fabrikada olacaktı. Akşama kadar Emine'yle birlikte otelde zaman zor geçerdi. Üstelik Emine'nin bacağı kırık.

"Ağlama babam, üzülüyorum."

"Ama ben senin gitmeni istemiyorum baba."

Sımsıkı sarıldı Emine'ye. Küçük elinin birini gömleğinin içine sokan kız şu an hepsinin gözünde çok tatlı gözüküyordu. Kendi büyük elini onun elinin üzerine koyup saçlarını, yanağını öptü sakinleşsin diye.

"Emine, ağlama baban hemen gelecek."

"Ama gitmesin neneeee."

"Oy," diyen yaşlı kadının yüzü asılırken "Gitme Kadir," dedi. "Çocuk ağlıyor, üzme onu." Annesinin yüzündeki durgunluğu sabahdan beri fark eden Kadir sanki bilmiyordu onun da gitmesini istemediğini. Hayır, utanmasa Emine gibi ağlayacaktı.

"İşlerimi halledeyim, buraya gelirken sana bebek alacağım. Hem de bir sürü."

Başını kaldırıp, "Var benim bebeğim, istemiyorum," dediğinde, "daha güzelini alacağım," dedi Kadir. Belli olmuştu giderken Emine'ye görünmeyecekti. Eğer görünürse asla gidemezdi.

"Emine ağlama, hadi seni Serkan'ın yanına götürüyem."

Emine nenesine "Tamam," diyerek susarken Serkan'a tercih edilen Kadir'in yüzü asıldı. Yanında oturan Asiye kıkırdayıp, "Sattı seni," diyerek mırıldandığında, "Serkan'a bir de," dedi içerlemiş bir hâlde. "Bu velet ileride benim başıma bela olmaz değil mi?"

"Olmaz abi, onlar kardeş gibi büyüyorlar. Anne ben de geleyim sizinle, Gönül teyzenin bir ihtiyacı var mı diye sorayım."

"İyi madem, doyduysanız kalkın."

Gözleri saate kaydı Kadir'in. Üçü çeyrek geçiyordu. Şimdi kalkıp dosyalarını ve eşyalarını hazırlarsa ondan sonraki zamanını Asiye'ye ayırırdı.

"Ben yukarıdayım."

"Tamam."

Kadir üst kata çıkınca diğerleri de hazırlanıp evden ayrıldılar. Ayşe

Hanım'la Hanife'ye masayı toplamada yardım etmek için aşağıda kalan Asiye hâlâ ona asık yüzle bakan Hanife'yle konuşmuyordu. Bir iki kere konuşmak için adım attığımda buz gibi sesiyle karşılık vermişti ona. O gün bugündür laf atmamaya çalışıyordu ama içten içe yine de üzülüyordu onunla konuşmadıkça. Burada kaldığı ilk zamanlar ona yardım etmişti.

“Sen de yukarıya çıkabilirsin Asiye, biz Hanife'yle birlikte topluyoruz masayı.”

“Yardım etseydim size.”

“Gerek yok kızım, çık kocanın yanına.”

Çıkmadı. Onları da dinlemedi. Masadan aldıklarını mutfağa taşıyıp yardımcı oldu. Bütün yükün ikisinin üzerine kalmasına gönlü razı gelmiyordu. Her ne kadar yaptıkları için karşılığını aldıklarını bilse de akşam olduğunda üzerine çöken yorgunluğun acısını hiçbir şeyin yerini tutmadığını biliyordu.

Aşağıdaki işlerini bitirip Kadir'in yanına gitmek için üst kata çıktı. İlk önce çalışma odasına baktı. Masanın üzerindeki bütün evrakları toplanmış durduğuna göre yatak odasında olmalıydı. Kapıyı kapatıp büyük adımlarla odasına gitti. Kadir gömleğini çıkarmış sadece siyah pantolonuyla duruyordu. Odanın kapısını kapadı. Yatağın üstü genç adamın takım elbiseleriyle doluydu. On gün içinde her gün başka takım giyecek olmalıydı.

Ellerini belinin arkasında birleştirip dolabın önüne gitti. Eşofman takımının üç tanesini alan genç adam göz kırpıp, “Hayırdır?” dedi.

“Sadece otelde kalacaksın değil mi?”

“Evet, iş yemeği olmadığı sürece yemeği de otelde yerim.”

Gözleri Kadir'in omuzlarında, hafif tüylü göğsünde dolaşırken genç adamın derin nefes almasıyla göbeğine doğru indi. Yanakları hafiften yansa da yine de bakışlarını çekmedi.

“Yatmadan önce beni ara olur mu?”

“Olur.”

“Banyo yapacaksın sanırım, şofbenin altındaki odunlar yanıyordu.”

İç çamaşırlarını da bavuluna yerleştirip başını salladı.

“İstersen sana yardımcı olabilirim.”

Mavi gözleri zevkle açılan adam, “İsterim,” derken ne yapıyorsa anında bırakıp onu elinden çekştirerek banyoya doğru götürdüğünde yanlış bir soru sordüğünü anladı Asiye.

“Ben banyo için demedim, bavulunu hazırlamana yardımcı olayım diye dedim. Sen yanlış anladın.”

“Yoo doğru anladım. Bana yardımcı olacaksın.”

“Kadir...”

Banyonun içine girdiklerinde çıkmasın diye kapıyı kilitledi genç adam.

“Sana inanamıyorum. Aç kapıyı lütfen, burası çok sıcak.”

“Asiye rahatla, evde kimse yok, bana odaklan lütfen.”

Sırtını duvara dayayan genç adam bedenini ona yaslamaktan çekinmiyordu.

“Biri gelince kızılıyorsun şey olmayınca.”

“Sana kızmam.”

Daha fazla itiraz etmedi. Gözleriyle onu istediğini deli gibi belli eden Kadir elbisesini başından çıkarıp banyonun kenarına fırlattı. Gözleri genç kadının bedeni üzerinde şehvetle dolaşırken sabah ördüğü saçlarını canını acıtmadan çözdü. Dalgalı olan saçları genç kadının göğüslerine doğru dökülürken onları elinin tersiyle kenara alıp sutyenin kopçasını açıp elbisesinin yanına gönderdi. Durmadı, dizlerinin üzerine eğilip çamaşırını da çıkarıp diğerlerinin yanına gönderdiğinde dayanamadığını belli eden soluk alışverişleriyle dudaklarını genç kadının karnına bastırdı. Kimsenin önünde diz çökmezdi ama bu kadının önünde eğilirdi.

Çığlık atmamak için dudaklarını ısırarak Asiye Kadir’in omuzlarını sıkarken ellerini kadının bacaklarının üzerinden kaydırarak kalçalarına götürdü. Kalçalarını sıkıp Asiye’nin çığlık atması sağlarken genç kadına utanma fırsatı vermeden bir bacağına omzuna alıp daha da kuytu yerlerine ulaştı.

“Ka... Kadir, ne yapıyorsun?”

Sevişirken konuşmayı beden diliyle seçiyordu genç adam. Sadece, “Rahatla,” deyip Asiye’yi kana kana içiyordu. Dili genç kadının hassas noktasının üzerinde kayarken Asiye’nin hazdan gözleri doldu.

“Sen bana alışık olmadığım tutkuları yaşıyorsun. Bazen kalbimin duracağını hissediyorum.”

Sırıtan genç adam doğrulup bu sefer dudaklarını Asiye’nin dudaklarıyla buluşturdu. Bir eliyle Asiye’nin boynunu tutup öpüşmelerini derinleştirirken diğer eliyle pantolonun düğmesini açıp serbest bıraktı. Asiye’nin ıslak dilini emip ağzının içine istekle inlerken çamaşırına da çıkardı. Hareketleri kabaydı bu yüzden yan taraflarında olan dola-

bın üzerindeki eşyalar birer birer yere düşüyordu. Asiye'nin bacaklarını aralayıp onu kucağına aldığı anda genç kadının gözlerinin içine bakarak içine girdi. İkisinin gözleri kısık, dudakları aralık, soluk soluğaydılar.

“Tam bitti dediğim anda sönmeyen ateşin bedenimi esir alıyor. Acıman yok mu?” Başını iki yana salladı genç adam. Kuruyan dudaklarını yalayıp kalçasını yavaş yavaş hareket ettirerek hem kendine hem de Asiye'ye işkence etmeye devam etti. “Sana bayılıyorum, tenine ölüyorum Asiye. Beni kendine bu kadar bağlaman senin suçun.” Kalçasını hızlandırırken Asiye'nin kabaran sağ göğüs ucunu ağzına alıp ısırıldı. “Kadir,” diye bağırarak genç kadının artık kulakları uğulduyordu. Ateş ensesinden başlayarak bütün bedenini esir almış durumdaydı. İçinde hissettiği doluluğun sertleştiğini hissettikçe farkında olmadan kendini Kadir'e doğru itiyordu.

“İşte böyle, devam et.”

“Ben bir şey yapmıyorum.”

Gözlerini yuman genç adamın dudakları iki yana kıvrıldı. Hazdan bacakları titrerken başını geriye atıp kendini ona iten kadına karıştı. Belki de hayatında ilk kez erken boşalacaktı.

Böylesine bir hazı iliklerine kadar ilk kez yaşıyordu.

Aynı anda birbirlerine karıştıklarında ikisinin de bedeninde derman kalmadı. Yere oturan Kadir Asiye'yi kucağına alıp gözlerini kapadı sakinleşmek için. Banyonun içi fazla sıcaktı. Bedenlerinin sıcaklığıyla karışan boğucu hava Asiye'nin soluk alışverişlerini zorlaştırdığını fark edince kapıya uzanıp kilidi açtı. Kapıyı biraz aralayıp içeriye serin havanın girmesini sağlarken genç kadının yanağına avcunu bastırdı.

“İyisin değil mi?”

“İyiyim.”

Alnını öpüp elini sırtında dolaştırdı. Sadece sırtında kalmayan elleri genç kadının kalçalarına doğru indiğinde Asiye geriye çekildi.

“Bu kadarı çok fazla, eğer durmazsan seni göndermeyeceğim.”

“Canıma minnet, koynunda bir ömür kalırım.”

“Ama işlerin de önemli.”

“Evet, ekmek yiyen insanların hayatlarının sıkıntıya düşmemesi için mecburen gitmem gerekiyor. Yoksa kim yeni evlenmişken karısının kollarının arasından çıkıp işe gider ki?”

“Sen.”

“Öperim seni, konuşma böyle.”

“Emine gibi nazlansam olmaz mı?”

“Ciddi ciddi gitmemi istemiyorsun.”

Başını salladı.

“Söz veriyorum erken gelmeye çalışacağım.”

İtiraz etmek istiyordu ama bunu ona yapmaya hakkı yoktu. Bu yüzden başını genç adamın göğsüne yaslayıp gözlerini kapadı.

Ne olabilirdi ki? On gün su gibi akıp geçerdı. Kadir geleceğim dediğine göre gelirdi.

Odasının içi sıcacık olan Asiye'nin yüreği buz gibiydi. İçi Kadir gitdiği andan beri ısınmıyordu. İki saattir yaptığı gibi yatağın içinde dönüp duruyordu. Genç adam üç saat önce gitmiş olmasına rağmen bu üç saat ona çok uzun bir zaman gibi gelmişti. Nasıl geçecekti bu on gün bilmiyordu. Daha önce ondan gidenlerin dönmelerini bu kadar istememişti. Şimdi Kadir'in yokluğuyla yüreği ağrıyor, kocaman oda ona dar geliyordu.

Kadir'in kokusunun sindiği yastığa sarılıp yüzünü bastırdı. Bedenin üzerinde hâlâ genç adamın dokunuşlarını hissediyordu. Dudaklarında yumuşak dudaklarının, belinde dolaşan sert ellerinin izi vardı.

Sıkıca yumduğu gözlerini açtı. Emine bu akşam Feride'yle uyumaysaydı şimdi bunları düşünmezdi. Yastığı bırakıp ellerini yüzünün önünde salladı. Yataktan kalkıp banyoya girdiğinde soğuk suyla yüzünü ve boynunu ıslattı. O an aynada boynunun sağ tarafında bulunan morluğa ulaştı gözleri. Titreyen parmakları kocasının teninde bıraktığı ize dokunduğunda gözlerini yumup Kadir'in dokunuşlarını tekrar tekrar hissetmesini sağladı. Genç adamın ıslak dili boynundan aşağı kayarak göğüslerine geldiğinde, “Tövbe,” deyip tekrar gözlerini açarak banyodan çıktı.

Ne yapmıştı bu adam ona? Onu istemesi, dokunması aklından çıkmıyordu.

Kafası dağılsın diye pencerenin önüne gidip sandalyeye oturdu. Karanlık ormanı izlerken bahçenin ışığıyla aydınlanan sokağa çevirdi bakışlarını. Şimdi Kadir gelse ondan mutlusu olmazdı. Sıkıntıyla iç çekerek ellerini pencerenin kenarına bastırdı.

“On gün sabredeceksin Asiye, on gün sonra kocana kavuşacaksın.”

Bahçedeki lambanın ışığıyla aydınlanan sokağı izlerken duvar dibinde onu izleyen şapkalı adamı görünce korkuyla geriye çekildi. Korkusu bedenini ürpertirken gecenin bir vakti evin arkasındaki bu adamın kim olduğunu sorguluyordu. Ağzında siyah atkısı olduğu için yüzünü seçemedi.

Bedenini göstermeden duvar dibinden tekrar yola baktı. Adam hâlâ oradaydı. Bu sefer onun odasına değil alt katta bulunan Feride'nin odasının penceresine bakıyordu. Kaşları çatıldı. Gözleri komodinin üzerinde duran su bardağına ilişti. Ne kadar korksa da bahçeye girmeye hazırlanan bu adamı içeriye sokmaya niyeti yoktu. Ahmet evde yoktu, Mehmet'i uyandırsa ondan uzun boylu ve kuvvetli olan bu adamın kayna bir şey yapacağından korkuyordu. Evin önünde duran korumalar neredeydi bilmiyordu.

Onu gördüğü hâlde korkmadan bahçeye girmek için duvara tırmanan adamın hâlâ yüzünü seçemedi. Pencereyi açıp komodinin üzerinden aldığı bardağı adama doğru fırlattı. Geriye doğru kaçan adam başını iki yana sallarken çıkan sestten dolayı arkaya doğru koşan korumaların sesleriyle adam arabasına binip uzaklaştı. Kimdi bu adam?

“Yenge bir şey mi oldu?”

Arka bahçede dolaşan korumalardan Adnan'a, “Biri bahçeye girmeye çalışıyordu,” dedi. “Sizin seslerinizi duyunca arabasına binip uzaklaştı.”

“Ne tarafa gitti?”

“Fındık ağaçlarının oraya doğru sürdü arabasını.”

Başıyla diğer korumalara işaret veren Adnan adamın peşinden gitmelerini söylerken pencereyi kapatıp içeriye girdi Asiye.

Kadir buradayken hiçbir şeyden korkmuyordu. Gölgesi bile yeten adamın şimdi burada olmamasıyla evlerine gelen bu adamın niyetinin ne olduğunu merak ediyordu.

Yarın sabah aradığı zaman hemen bu olanları söyleyecekti ona. Feride'nin odasının penceresine bakıyordu. Acaba Serhat olabilir mi diye düşündü kısa bir an. Sonra onun gizli gizli evlerine girebilecek karakterde bir adam olmadığını bildiği için bu düşüncesi anında yok oldu.

Kızı için endişelenip alt kata indi. Feride'nin odasına girdiğinde doğruca pencerenin önüne gidip kalın perdeleri kapattı. Feride Emine'ye sarılmış her şeyden habersiz uyuyordu. Emine'nin yanına uzanıp adamın kim olabileceğini düşündü.

Bu gece ona uyku yoktu.

Her zaman mantığıyla hareket eden Asiye sabah uyandığında herkes kahvaltısını yaparken gece gördüğü adamı evdekilere anlattı. Adnan'dan bilgi alan Mehmet ve Fadime Hanım bu zamana kadar hırsızlık için evlerine hiç kimsenin yaklaşmamasından dolayı bu duruma şüphe ve endişeyle bakıyorlardı.

Feride'nin bir aydır sakladığı korkuları gün yüzüne çıkmış, doğru düzgün hazırlanan yiyeceklerden yemiyordu. Onun bu hâlini Asiye gibi herkes fark ediyordu.

“Feride, korkma kızım korumaları arttırınız. Galiba biri zor durumda olacak ki para istemeye çekinip hırsızlığa başvurmuş.”

Aslının böyle olmadığını biliyordu Fadime Hanım ama evlatlarının korkmasını da istemiyordu. Üstelik en büyük oğlu Kadir ve Ahmet burada değillerdi.

“Ağabeyim keşke hemen gelse. O buradayken kendimi daha çok güvende hissediyorum.”

“Seni rahatsız eden bir durum mu var?” dedi kızına peynirini yediren Asiye.

Korkuyla başını iki yana sallayıp, “Yok,” dedi. “Benim iştahım yok biraz dinleneceğim.”

“Yeni uyandın kızım, ye öyle çıkarsın odana.”

“İsrar etme anne.”

Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Yüzüne bakan ailesinin gözlerine bakmadan merdivenleri koşarak çıktığında Fadime Hanım bir süre kızının arkasından baktı. Eğer yanılmıyorsa Feride'yi huzursuz eden bir durum vardı.

“Bu durumdan şimdilik Kadir'e bahsetmeyin, işlerini sakın kafayla halledip gelsin o zaman konuşuruz.”

Yemek istemeyen Emine'yi rahat bırakan Asiye, “Bilmesi gerekiyor,” dedi Fadime Hanım'ın gözlerinin içine bakarak. “O yokken bir daha gelebilir, niyetinin hırsızlık olduğunu düşünmüyorum.”

Huzursuzlanan Emine'yi kucığına alan Mehmet korumalarla tekrar konuşmak için, “Biz dışarıdayız,” diyerek salondan ayrıldığında baş başa kaldılar.

“Gelen adam eski kocan mı? Hani bana öldü dediğin ama ölmemiş olan kocan.”

Yanakları kızaran Asiye, “Size yalan söylemek istemedim,” derken

ses tonu oldukça samimiydi. “Benim için öldü o, hiçbir zaman görüşmediğim adamdan bahsetmek istemiyordum.”

“Senin için ölen adam hâlâ yaşıyor, dün gece gelen adam o muydu?”

Anında başını iki yana salladı. O değildi, onu yürüyüşünden, duruşundan tanırdı.

“O değil, merak etmeyin o buraya gelmez. Yıllar önce bitti bizim onunla aramızdaki bağlantı.”

Çay bardağını masaya bırakıp kaşlarını yukarı kaldırdı. Asiye ne kadar bitti dese de ikisine ait bir çocuk olduğu için aralarındaki bağlantının hiçbir zaman kopmayacağına emindi. O adam ebetteki bir gün çocuğunu görmeye gelecekti.

“Bak Asiye, başlarda sana karşı önyargılıydım bunu saklamıyorum. Görüyorum ki sen de tıpkı benim gibi evladın için savaştan bir annesin. Kendini çok güçlü görüyorsun ama gücünün yetmediği yerler var bunu unutma. Eski kocan bugün olmasa da yarın kızını görmek isteyecek. Buraya onu almaya geldiğinde sence Kadir al senin kızın, götür der mi?”

Kadir’den önce Asiye demezdi. Gerekirse onu parçalar yine de kızıyla görüştürmezdi.

“Hırslısın, kinlisin, öfkeliisin ama bu bir gün olacak bunu unutma. O gün geldiğinde Kadir sizin bu evden gideceğinizi düşünecek. Korkacak, elinden bir kaza çıkacak diye korkuyorum. Ben oğlumu bir kere kaybetme korkusu yaşadım bir daha yaşamak istemiyorum. Sana değer veriyor, Emine’yi canından bir parça gibi seviyor. Rica ediyorum oğlunun başını yakma.”

Oturduğu sandalyenin çivileri bedenine battı. “Ben Kadir’in canını yakacak bir harekette bulunmam emin olun. Eğer gelirse merak etmeyin onları karşı karşıya getirmem. Kendim hallederim.”

Sırtarak başını iki yana salladı yaşlı kadın.

“Sana gelinceye kadar Kadir onu çoktan ortadan kaldırır. Sen kocanı ne sanıyorsun bilmiyorum ama o öyle karısı otur dediğinde oturacak bir adam mı sence? Bu söylediğimi yanlış anlama. Senin dur demen gereken yerlerde elbette ki durur benim bahsettiğim iş namus meselesine gelince gözü hiçbir şeyi görmez. Ne karısına ne kardeşine ne de kızına laf getirmez. Bu yüzden bana doğruyu söyle dün gece gelen adam eski kocan mıydı? Konuştunuz mu?”

Tımaklarını bacaklarına batırdı. Burnundan solurken yüzündeki öfke Fadime Hanım’ı huzursuz etti.

“Ağzınızdan çıkanları kulağınız duysun, ben kocam evden gidince eskiden hayatımda olan adamı eve alacak bir kadın değilim. Kadir hayatımda yokken de varken de nerede nasıl davranacağımı bilirim.”

“Beni yanlış anlama...”

“Eğer sizi yanlış anlamamı istemiyorsanız ağzınızdan çıkanları kulağınız duysun. Eğer sizin dediğiniz gibi biri olsam dün gece sesimi çikarmazdım.”

“Bak Asiye...”

Oturduğu yerden kalktı genç kadın.

“Bu söylediklerinizi duymamış gibi yapacağım, eğer kafama takarsam oğlunuzun üzüleceği hareketler yapacağım. Bazen beni istemediğim şeylere zorluyorsunuz böyle durumlarda Kadir’le aramızda tatsızlık oluyor. İnanın oğlunuz duygusuz bir adam değil o da üzülüp kırılıyor.”

Asiye gibi ayağa kalktı Fadime Hanım.

“Demek ki onu kendine bağlamışsın. Güzel değil mi? Başka kadınlara aslan olan adam sana kuzu. Kıymetini bil oğlumun, onun gibi birisini zor bulursun benden söylemesi.”

Hah diye bağırarak için kendini zor tuttu. Kadir’deki egonun kimden geldiği belli olmuştu.

Odasına çıkmak için Fadime Hanım’a arkasını döndüğü an çalan telefonla hızlı bir şekilde zigon sehpanın oraya koştu. Fadime Hanım’dan önce telefonu açtığında yaşlı kadın yetişemediği için kızarıırken omzunu silkip, “Alo?” dedi.

“Asiye’mmm.”

Eridi bitti Asiye Kadir’in tok sesini duyunca. Gerginliği yok oldu, suratındaki sırtışla, “Efendim,” dedi.

Fadime Hanım karşısındaki koltuğa oturup kaşlarını çatarak onu izlemeye devam etti.

“Nasılsın?”

“İyi olmaya çalışıyorum, sen nasılsın?”

“Hayırdır güzelim? Canını sıkın bir durum mu var?”

Fadime Hanım’ın gözlerinin içine bakarak, “He, var,” dedi uzatarak. Beyaz mor çiçekli yazmasının oyasını parmağının ucuna dolayıp gözlerini Fadime Hanım’ın kıskanç bakışlarından kaçırdı.

“Anamla mı atıştınız?”

“Başka kiminle atışacağım ki?”

“Yaşlı kadın, uyma ona sen.”

“Doğru diyorsun, yaşlı kadın uymamak lazım,” derken, “Oy,” diyen Fadime Hanım siyah triko kazağının yakasını çekiştirirdi. Oh iyi oluyordu. “Özledim seni.”

Fadime Hanım’a hava atmayı bırakıp doğal hâline geri döndü.

“Sen de beni özledin mi Asiye? Dün gece bensiz nasıl uyudun? Ben sensiz uyuyamadım. Saçlarını, kokunu, tenini aradım buz gibi yatağın içinde.”

Ateş basan bedeni dünden sonra hâlâ sönmemişti bir de bu adam böyle konuştuğu banyoda yaşananlar aklına geliyordu.

“Anan da burada,” dedi Kadir sussun diye.

“Yavrum ben senin için yanıyorum sen anan da burada diyorsun!”

“Evet, Emine’de seni özlemiş.”

“Emine’nin babası anasını çok özlemiş, duramıyormuş yerinde.”

Kudurmuş muydu bu adam?

Gözlerini çaktırmadan kayınvalidesine çevirdi. “Tövbe tövbe,” diyerek tespihini çekiyordu.

“Allah-u Ekber,” diye bağıınca, “Âmin,” dedi Asiye. “Anan sanırım seninle konuşmak istiyor vereyim mi?”

“Ver Asiye ver, bir yanaşmadın.”

Deli miydi neydi bu adam, telefonda ne edecekti ona? Hem anası bu-
radayken nasıl açık açık konuşacaktı? Belli ki kendisi yalnızdı ki rahat konuşuyordu.

“Bir daha ne zaman arayacaksın?”

İç çekti Kadir. “Bu gece fabrikada sabahlayacağım. Herkes uyudu-
ğunda sana verdiğim numaradan beni ara.”

“Olur.”

İstemeye istemeye telefonu Fadime Hanım’a uzattı.

“Kocam seni istiyor.”

“Kocanı atlar tepsin.”

İçinden seni tepsin deyip Fadime Hanım’la yer değiştiler.

“Alooo, Kadir,” diye bağıran yaşlı kadının sesiyle Kadir’de Asi-
ye’de güldü.

“Bağırma anne, seni duyuyorum.”

“Ne zaman geleceksin?”

Hâlâ bağırarak konuşmaya devam eden yaşlı kadın beyaz tülbentinin önünü açıp az önce Asiye’nin ona yaptığı nispetin aynısını genç kadına yaptı.

“On gün sonra geleceğim dedim ya ana.”

“Neee, beni çok mu özledin? Evin gibisi yok mu? Canım oğlum ben de seni çok özledim. Ahmet’i de al gel.”

Başını iki yana sallayan Kadir anasına sırtıırken, “Ah ana ah,” dedi. Çocuktan farkı yoktu.

“Asiye’yle iyi geçinin, geldiğimde ikinizi de sağlam bulmak istiyorum. Birbirinize laf sokmayın, kalbinizi de kırmayın tamam mı?”

“Oğlum ben senin karına bir şey yapmıyorum, ne söylersem o yanlış anlıyor. Kaynana değil miyiz? Ağzına kaşıkla yemek versek bu kadın beni boğuyor der.”

“Ne kadar ayıp,” diyen Asiye telefona uzanacakken eliyle kolunu itti genç kadının.

“Demez benim karım öyle şeyler.”

“Hay karın kadar başına taş düşsün.”

“Düşsün ana, üstümde o olduktan sonra başımla beraber karşılarım onu.”

“Seni edepsiz davar oğlu davar. Kapat telefonu.”

Kadir’den önce telefonu hırsıyla kapatıp, “Arsız,” diyerek telefona bağırdı. Sırttan Asiye utansa da Kadir’in onun için söyledikleri hoşuna gittiği için bu yüzden gözlerini asla Fadime Hanım’dan çekmedi.

“Siz evleneni bir ay geçti değil mi? Var mı gebelik?”

Bu soruyu iki haftadır bekliyordu Asiye. Fadime Hanım ne zaman onu görse karnına bakıyordu çünkü.

“Yok.”

Var mı yok mu henüz bilmiyordu. Sadece şu an Fadime Hanım’a yok demek istemişti. Gerçi kesin yoktu. Henüz yeni abdest almıştı. Kadir’le de iki kez yakınlaşmıştı, ee hemen hamile kalacak diye bir kural yoktu.

“Kendini hazır hissetmeden sakın gebe kalma. Bu azgın, çocuk istiyorum diye peşinde dolaşır bak benden söylemesi. Kendini hazır hissetmezsen sonrasında sen yorulursun. Her ne kadar ben bakarım dese de gündüz akşama kadar işte olacak olan o, ee ben de yaşlandım artık bu yaştan sonra bebek bakamam, senin kızın da henüz küçük bu yüzden senin için zor olur.”

“Tamam, Kadir bebek istiyorum derse ona bunları söylerim.”

“Benim adıımı verme sakın sonra beni oğlumla papaz edersin.”

“Seni etmeyeyim de kendim mi olayım?” diyerek dışarıya çıktı.

Telefonu kapattığından beri işlerine dönen Kadir ise biriken dosya-

ları kontrol ederken henüz en başında başına ağrı girmişti. Aslında ciddi anlamda büyük bir sıkıntı olmasa da belli ki müdürleri panik yapmıştı onun yokluğunda.

“Giremezsiniz hanımefendi.”

Koridordan yükselen seslere kaşlarını çatıp oturduğu yerden kalktı.

“Bırak diyorum, her gün geliyorum buraya, onu görmem lazım.”

Kapıya giden adımları anında durdu. Bu sesi nerede duysa tanırdı. Yıllar önce ona bağırarak bu ses bir zamanlar geceleri kâbus görmesine neden olan sestti.

“Kadir, yalvarırım konuş benimle. Sana gönderdiğim mektupların hiçbirine karşılık vermedin, biliyorum onları okumadın bile. Ne olursun dinle beni.”

Gözlerini yumdu sımsıkı. Duymaya bile katlanamıyordu. “Bırakın beni.” Çığlık çığlığa bağırarak kadın sadece onu değil çalışanların da huzurunu bozuyordu.

Yutkunup kapıyı açtı. Koridora çıktığında iki güvenliğin arasındaki kadınıyla göz göze geldi. Yıllar ondan çok şey alıp götürmüştü belli ki. Kızıl saçlarından şimdi eser yoktu. Bembeyaz saçlarla karşısında duran bu kadın perişan gözüktüyordu.

“Lütfen sadece bir kere dinle beni.”

“Bırakın gelsin.”

Ne söyleyeceğini merak etmiyordu. Artık ondan ciddi anlamda bıkmıştı. Söyleyeceğini söylesin, mektup da göndermesin, karşısına da çıkmamasın istiyordu.

Ağlayarak odaya giren kadın elindeki kutuyu sımsıkı tutarken gözlerini onun perişan olmuş yüzünden çekmedi.

“Ne söyleyecekseniz söyleyin, isim var.”

Dudakları titreyerek iç çekti kadın.

“Kadir, ben yıllardır kızımın acısını yaşarken sana ve ona yaptıklarının vicdan azabını çekiyorum. Sevcan sürekli rüyalarımın giriyor, senin yüzünden sevdiğim adamdan, bebeğimden ayrıldım diyor.”

Ayakta duracak gücü olmayan kadına yardım edip etmeme konusunda kararsız kaldı. Normalde vicdansız bir adam değildi ama bu kadın bebeğinin katiliydi.

“Sevcan bebeğini hiçbir zaman aldırarak istemedi. Babasıyla onu zorla yasal olmayan kürtaj yerine götürdük. Senin ismini bağıra bağıra

narkoz verdiler ona. Ben öleceğini düşünmemiştim. Anne olmak için yaşı çok küçüktü.”

“Sadede gelin, geçmişi dinlemek istemiyorum.”

Yaşlı kadının gözleri Kadir’in parmağındaki alyansa kaydı.

“Bana hakkını helal et demeye hakkım yok biliyorum ama kızımı suçlama demeye hakkım var. O seni mezarında bekliyor. Yalvarırım bir kere mezarına gidip ona kızgın olmadığımı söyle, ben dayanamıyorum, babası alkolik olup çıktı. Gözümü kapatmaya korkuyorum, ne zaman kapatsam karşıma gelip senin yüzünden oldu diye bağırıyor.”

“Bittiyse gidebilirsiniz.”

Eskiden merhameti olan bu adam şimdi duygusuz bir adam gibi gözükiyordu. Elindeki kutuyu sarsak adımlar atarak Kadir’in masasına götürdü.

“Lütfen atmadan önce içinde yazan mektupları oku. Merak etme ben bundan sonra seni rahatsız etmeyeceğim, emaneti sana teslim ediyorum. Ve son kez sana yalvarıyorum Sevcan’m mezarına git. O seni severek öldü, bebeğinizi de o değil biz öldürdük.”

“Çık git buradan!”

Korkuyla geriye doğru sıçrayan kadın titreyen bedenini zorlukla dışarıya attı. Parmaklarını saçlarının arasına geçiren Kadir sesli küfür ederken ellerini masaya yerleştirip derin derin soludu. Sağ kolunun yanında duran orta büyüklükteki kutuya gözü iliştiğinde, “İyi misiniz?” diyen sekreterine, “İyiyim, sen çıkabilirsin,” deyip yalnız kalmak isteğini belirtti.

Geçmişiyle ilgili hiçbir şey görmek, duymak istemiyordu. Duyduğu ya da gördüğü an beyni patlayacak gibi ağrıyordu. Sandalyesine oturup bir süre kıpırdamadan kutuyu izledi. Karıncalanan parmakları kırmızı kutuya doğru uzanırken nefes bile almıyordu.

Her ne olursa olsun geçmiş can yakıyordu.

Kutuyu önüne çekip kapağını açtı. Beyaz zarfı alıp masanın üzerine bıraktığında titreyen parmakları bebek tulumlarına uzandı. Birinden kuvvetli bir yumruk yemiş gibi hissetti. Burnunun direği iliklerine kadar sızlarken damla damla akmaya başladı gözyaşları. Beyaz, pembe, mavi tulumları alıp avuçlarında tutarken akan burnunu çekip burnuna yaklaştırdı. Elbette ki kızının kokusu yoktu. Bunları hatırlıyordu. Sevcan’la birlikte almışlardı. Bebeklerinin cinsiyeti henüz belli olmadığı için her renkten seçmişlerdi o zaman. Tulumları kenara bırakıp bu sefer

sarı bebek ayakkabısına uzandı. Ardından da emziğe. Hepsinin ambalajları üzerindeydi. Kutunun en dibindeki ultrason resimlerini alıp, “Bebeğim,” diyerek iç çekti.

“Özür dilerim, seni koruyamadım.”

Sevcan’la ona ait olan fotoğraflara bakmadan zarfa uzanıp içinden mektubu çıkardı.

Sevgilim,

*Babam ve annem beni korkutuyorlar. Bebeğimizi aldır-
mam için aşırı derece de baskı uyguluyorlar. Seninle Or-
du’ya gelmediğim için çok pişmanım. Dün sana gelmek için
evden çıktığımda babam beni otogarda yakaladı. İtibarımızı
kirllettin, senin gibi kızım olmaz olsun diyerek beni zorla eve
getirdiğinde annemle birlikte odaya kilitlediler. Her zaman
sana verdiğim akılları kendime veremiyorum. Bu evden ka-
çamıyorum, ne yapacağım bilmiyorum.*

*Seni çok seviyorum Kadir, bebeğimizi çok seviyorum yemin
ederim. İyi ki fakültenin en sessiz köşesinde tek başına duru-
yordun da seni gördüm. Benden kaçtığımda korkup kaçmak
yerine iyi ki sana gelmişim. O güzel gözlerine, gülüşüne, uzun
boyuna deli gibi âşık olduğum için mutluyum.*

*Eğer bebeğime bir şey olursa umarım bana da olur. Ben
ne senin yüzüne bakabilirim ne de aynada kendi yüzüme.*

*Hani sana demiştim ya sen kusurlu değilsin kusurlu olan
kalbi kötü insanlar diye.*

*İşte o kusurlu olan insanlardan ikisi bugün bebeğimi ben-
den almak için beni kürtaja götürecekler.*

Keşke sana gelebilsem, keşke bana gelebilsen.

Seni çok seviyorum Kadir, lütfen bana kızma...

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sabahtan beri yerinde duramayan Asiye, temiz olan evin her yerini tekrardan temizlemekten parmak uçları kızarmış durumdaydı. Oturmasını söyleyen Fadime Hanım bu duruma pek karışmak istemese de kocası evde olmadığı için gelinine iş yaptırıyor diye söylemelerini istemiyordu açıkçası. Eskiden olsa evdeki çalışanlarına güvenirdi ama şimdi eski güveni yoktu. Çatısının altında yaşayan insanların içinden hain çıkabiliyordu. Bu zamana kadar evinden dışarıya bir kişi laf çıkarmamıştı ama şimdi sağdan soldan laf geliyordu. Her ne kadar evde çalışan Ayşe Hanım ve Hanife yıllardır yanlarında kalıyor olsalar da yine de kuşkuları daha ağır basıyordu. Bugün aynı masaya oturduğu kişi yarın düşmanı olabiliyordu. Bu yüzden temkinli olmakta fayda vardı.

“Sonunda bitti.”

“Sen de bittin gelin, otur artık.”

Dirseklerine kadar kıvrıldığı mor elbisesinin kollarını bileklerine kadar indirdi. “Oturmayacağım, Emine Feride’nin odasındaydı bir bakayım ne yapıyorlar?” Bumunun ucuna inen yakın gözlüğünü yukarıya itti Fadime Hanım. “Söyle de aşağı gelsinler, sıkıldım burada.” Yaşlı kadının dört gözle uyumasını beklese de başını salladı. Kadir’i aramak istiyordu. Sabah bir kere konuşabilmişlerdi, öğlen ne kadar aramak istese de kayınvalidesinin gelen gideni çok olduğu için bir türlü salon boşalmamıştı gün boyu.

Merdivenleri çıkıp Feride’nin odasına girdi. Kızı oynamaktan yorulmuş olacak ki uyuyordu. Pencerenin önünde kitap okuyan genç kızın yanına gidip boşta duran sandalyeye oturdu. Gözleri dışarıda, dalgın bir şekilde etrafına bakan Feride başım ona çevirirken ellerine uzandı.

“Seni iki kez böyle durgun görüyorum. Birincisi beni almaya geldiğinde yolda fenalaşmıştın ikincisi de bugün. Sabahtan beri lavabodan çıkmadın, sen stres yapınca kusuyorsun Feride. Söylemek istemiyorsun ama seni üzen bir durum var ve bu durum sıradan bir şey değil, seni korkutuyor.”

Gözünden akan bir damla yaşı silip titreyen alt dudağım ısırdı.

“Ne saklıyorsan lütfen saklama. Dün gece gördüğüm kişi senin pencerene bakıyordu.”

Gözlerini sımsıkı yumdu. Korkudan titreyen ellerini sıkıp yanında olduğunu gösterircesine varlığını hissettirdi Asiye.

“Ben beşinci sınıfa kadar okudum Feride. Her zaman kitap okumaya, araştırmaya merakım vardı ama imkânlar olmadığı için hiçbir zaman kitabım olmadı. Babam kitap nedir bilmezdi, annemin okuma yazması yoktu, bu sana lazım olmayacak, ne kitabı diyerek hep okumama engel oldular. Okula gidip gelen çocukları izlerken içimde hep bir hüznün olurdu.”

Derin bir nefes aldı ciğerlerine.

“On yedi yaşımın bitiminde babam beni evlendirdi. O adam avukat olmayı çok istediği için sürekli kitap okuyordu. Bazen merak edip okumak istediğimde sen ne anlarsın diyerek beni odadan kovuyordu. Görsen nasıl içim gidiyordu okuduklarını okumak için. Gündüzleri dışarıya çıktığında o görmeden okuduğu kitapların sayfalarını açar pek anlamasam da okumaya çalışırdım. Bir insanın kendine yaptığı en büyük kötülük ona kötü davranan insana izin vermesi olurmuş kitapta öyle yazıyordu.”

Hıçkırın Feride’ye daha yakın olmak için sandalyesini yaklaştırtıp sarıldı.

“Sen sana yapılan kötülüğe sesini çıkarmazsan üzerine daha çok gelirler. Baban, annen, kocan, ağabeyin kim olursa olsun seni ezmeye devam ederler. O adam kimdi bilmiyorum ama sana zarar veriyor bunu görebiliyorum. Buz gibisin, titriyorsun ve sürekli kusuyorsun. Neden korkuyorsun? Arkanda ailen var niye susuyorsun? Senin kapı gibi Kadir ağabeyin var, git başını omzuna yasla sana derman olup yaralarını tek tek sarar.”

Akan burnunu çekip gözyaşlarını sildi.

“Aslında çok güçlü olduğumu düşünürdüm ama değilmişim. Bir sene önce köyde gezerken karşıma bir adam çıktı. Normalde köydeki bütün gençleri hemen hemen tanırdım ama bu adamı tanıyamadığım

için korkup geriye çekildim. Bakışlarındaki ifade beni korkutmuştu. Konuşmasını beklemeden arkamı dönüp oradan kaçtım. Gel zaman git zaman nereye gitsem bu adamı hep peşimde gördüm.”

Sesini çıkarmadan dinliyordu Feride’yi. Bir yandan da gözyaşlarını siliyordu.

“Sen bu eve ilk geldiğin zaman arabasıyla yolumu kesip benimle evlenmek istediğini söyledi. İster kolaylıkla olsun ister zorla sen benim olacaksın dedi. Eğer sen benim karım olmazsan bu köyü yakarım dediğinde ilk başta dalga mı geçiyorsun desem de bakışlarındaki o kararlılık iliklerime kadar korkuttu beni. Artık beni eskisinden daha çok takip ediyordu ve sürekli benimle evlenmek istediğini söylüyordu. Bir ara ağabeyime söyleyecektim korktum. Ağabeyimin tersi pis biliyorsun. Korktum ona zarar verirde hapse girer diye ya da daha kötü bir şey olur diye.”

“Korkmakta haklısın ama susmakta değilsin. Bu adam seni her yerde takip edip tehdit ediyorsa vazgeçeceğe benzemiyor belli ki. Dün gece evine kadar gelen adam yarın nereye kadar gelir düşünmüyor musun? Ya kimse yokken seni alıp giderse, ağabeylerin ve annen ne hâle gelir Feride? Bu durum susulacak bir durum değil. Konuş Kadir’le, kızacaktır ama en doğru yolu da bulacaktır eminim.”

Bakışlarını tekrardan dışarıya çevirdi.

“İnan bana ağabeyim sakın bir şekilde çözmeyecek bu durumu. İkisinin de belinde silahı var daha kötüsünden korkuyorum. Bu adam psikopatın teki, bakışlarıyla bile insanı huzursuz hissettiriyor.”

“Benim köyümde gördüğümüz adam mı?”

Başını salladı. “Fatih Sancaktar, sırf ağabeyim gibi olmak için onun yaptığı işlerin aynısını yapmaya çalıştı. Psikopat sizin köydeki çoğu evleri satın almış. Sanki ağabeyim bu köyü kendisinin olsun diye aldı. İnsanlar perişan hâldeydi, kadınlar çalışıyor erkekler akşama kadar kahvehanede oturuyorlardı. Evleri erkeklerden alıp kadınların üstüne yaptı. Çalışma kuralı getirdi. Hem erkekler hem de kadınlar çalışacaktı ve herkese sigorta yaptı. Akrabalarımızın hepsi bu köyde yaşadığı için babamdan dolayı köyün adını Karaaslan koymuşlar. Ağabeyim madem bizim soyadımızı taşıyor herkes de ona göre hareket edecek dedi. Yıllardır onun kurduğu düzenle işliyor bu yüzden hiçbir sıkıntı yok.”

Başını iki yana sallayıp öfkeden kazağının yakasını çekti.

“O pislik sizin köydeki evleri almış, duyduğuma göre insanlara kötü davranıyormuş. Çoğunun evlerini aldığı için bazı insanlar evsiz kalmış.

Bazıları bu köye gelmişler bazıları da farklı yere gitmişler. Hak hukuktan anlamayan bu adamın yaptığı işlerin bir tanesi bile doğru değilken onun gibi birinden korkmamam imkânsız Asiye.”

“Ne zamana kadar susacaksın peki? Seni kaçırdığında mı sesini çıkaracaksın? Ya da aileden birine zarar verdikten sonra mı? Ben susmam Feride. Bu durumu Kadir geldiğinde onunla konuşacağım tamam mı?”

Bir süre sustu. Doğru olan konuşmak olmasına rağmen bu konuda cesareti olmayan genç kız başını salladı.

“Ağabeyim seni dinliyor. Bu konuda bana yardımcı olursan çok mutlu olurum.”

“Emin ol olacağım, için rahat etsin.”

Her zaman yaptığı gibi kaçıışı uyumakta arayan Feride, “Uyuyacağım,” diyerek oturduğu yerden kalktığında Emine’nin yanına uzandı.

Bu mesele daha fazla büyümeden bir an önce Kadir’le konuşması gerektiğinin farkındaydı Asiye. Susunca saklanan sırlar kapanmıyordu. Aksine sır sır olmaktan çıkıyor başına daha büyük sıkıntılar getirebiliyordu. O adam dün gece bu evin içine girip Feride’ye ulaşsaydı olacak olanları düşünmek bile istemiyordu. Dün gece giremediği eve tekrar gelme cesareti gösterecek kadar tehlikeli bir adama benziyordu. Bugün olmasa da yarın başlarına bela olacaktı bunu yüreğinden hissediyordu.

İki gün sonra.

Yağmurların azaldığı Karaaslan köyünde sabah ezanından beri kar yağıyordu. İki gündür akli Kadir’de olan Asiye’nin gözüne uyku girmemişti. Kadir konuştukları gün, akşam beni ara dediğinde aramış olmasına rağmen telefonu açan olmamıştı. Belki duymamıştır diye peş peşe arasa da karşılık alamayınca içine büyük sıkıntı yerleşmişti. Nereydi, nasıldı, dinlendi mi yoksa başını dosyalardan kaldırmadan çalışıyor muydu deli gibi merak ediyordu. Gündüzleri de ulaşamıyordu ona. Fadime Hanım belli etmese de en az onun kadar panik yapıyordu. Bir tek Mehmet rahattı. Yoğun çalıştığını söyleyip aramaya vakti olmadığını söylüyordu söylemesine ama Asiye’nin içi rahat etmiyordu.

Bir de kar yağmaya başlamıştı. Eğer kar iki gün aralıksız yağarsa köy yolu kapanırdı. Kendi köylerinde yollar kapanınca açılması zor oluyordu. Dışarıya çıkmak imkânsız olduğu için kış onlar için zor geçiyordu. Burada nasıl olurdu biliyordu. Bu köyde imkânlar kendi köydekinden daha iyiydi. Bir kere herkesin evine su gidiyordu. Elektriksiz ev

olmadığı gibi sokaklarda da lambalar vardı. Kendi köyü gece karanlığa mahkûm olurken bu köy gecede aydınlık oluyordu.

“Baba gel.”

Uykusunda sayıklayan kızının başını öptü. “Baba gelecek kızım, söz verdi bizi bırakmayacak.”

Gidenler geri gelmediği için Emine’ye bu durumu böyle açıklıyordu. Gelecek dediğinde kızının alt dudağı titriyor, sessizce bir köşede ağlıyordu. Murat gittiği zaman günlerce ağlamıştı onun için. Artık gelmeyeceğine emin olduktan sonra yolunu gözlemeyi bırakmış, yine tek sığındığı annesinin kollarında teselliye bulmuştu.

Gözünden akan yaşı silip burnunu çekti. Şimdi durduk yere neden akıyordu ki gözyaşları? Aslında sebebi belliydi. Kadir’i özlemişti. Hem de çok, yüreği onu göremedikçe acıyordu. O buradayken uykuları da huzurlu oluyordu. Şimdi gözüne uyku girmiyordu.

Tekrar gözünden yaş damladığında yataktan kalktı. Birazdan herkes kalkacaktı. Onlar uyanmadan aşağı inip tekrar Kadir’i aramak istedi. Belki bu sefer telefonu açardı genç adam.

Üzerine hırkasını giyip yataktan uzaklaştığı vakit, “Anne?” diye seslenen Emine’yle adımları durdu. Hemen arkasını dönüp kızı uyusun diye saçlarını sevse de odada yine Kadir’i göremeyen Emine, “Gelmemiş,” diyerek burukluğunu gösterip annesine sarıldı.

“Babayı arayalım mı kızım?”

“Arayalım.”

Hâlâ durgun olan kızının üstünü giydirip tekrar kucığına aldı. Olabildiğince büyük adımlar atarak aşağı indiğinde telefonun başına geçip defterin ilk sayfasında yazan Kadir’in iş yerinin numarasını çevirdi.

“Lütfen aç.”

Bekledi, yerinde duramayan Emine’yi sakinleştirdi. Telefon dördüncü çalışta açılınca hareket etmeyi kesti. Sonunda, “Alo,” diyerek telefonu açan kocasının sesini duyunca derin bir nefes aldı. Çok şükür iyiydi.

“Kadir?”

“Anne ver ben konuşacağım.”

“Dur bir dakika.”

Telefonun başında birbirine girecek olan anne kızı görür gibi tebesüm etti genç adam.

“Erkenden uyanmış.”

Kızını biraz da olsa sakinleştiren Asiye, “Evet,” dedi rahat nefes alarak. “Gece zor uyudu, gözü sürekli kapının üzerindeydi sen geleceksin diye.”

“Canım kızım.”

“Kadir, sürekli aradım ama açmadın. Konuştuğumuz sabah akşam ara dedin o zamanda aradığımda açmadın, bir sorun mu var?”

Biraz utandı biraz da çekindi ama sorduğu için içi rahatladı.

“Başım çok ağnyordu bu yüzden erkenden otele geçtim. Aslında odaya geçmeden evi aradım Hanife çıktı telefona. Sana söylemesini söyledim söylemedi mi? İki gündür otelden çalışıyorum. Odadan dışarıya da hiç çıkmadım.”

“Hayır söylemedi.”

Oysaki iki gündür üzgün olduğunu görmüştü. Bu kızın kini artık sabrını zorluyordu.

“Unuttu galiba.”

“Anne versene ya.”

Yerinde duramayan kızını daha fazla üzmemek için telefonu ona verdi. Kuması gibiydi küçük cadı.

“Baba.”

Gözlerini kapatıp sırtını koltuğa yasladı genç adam.

“Babam, özledim kızım seni.”

Ağlama moduna geçen kızını kucağına alıp Kadir’i duymaya çalıştı Asiye.

“Neden gelmiyorsun? Annem, gece olacak gündüz olacak baban gelecek dedi. Gece de oldu gündüz de oldu sen gelmedin baba.”

İçi gitti genç adamın.

“Ağlama babam, geleceğim söz veriyorum. Gelirken sana bir sürü güzel bebek getireceğim.”

“İstemiyorum, sen gel.”

Artık sesli ağlamaya başlayan Emine’yi sakinleştirmek zor gözüktüyordu. “Kapatalım mı annem, sonra yine ararız.”

“Hayır,” diyerek bağırdı. “Bacağında ağnyor baba, sen öpmediğin için geçmiyor.”

Telefonun avizesini bacağına yaklaştırdı sanki Kadir onu görüyormuş gibi. “Bak gördün mü?”

“Ölürüm sana ben. Daha erken geleceğim söz tamam mı?”

Omzunu silkip gözlerini sildi. “Gelmezsen küserim seninle,” diyerek babasına tavır aldığı anda sonunda Asiye telefonu eline aldı.

“Bacağı mı ağrıyor? Mehmet’e söyle hastaneye götürsün sizi.”

“Bacağı ağrıyorum, sadece biz seni çok özledik.”

“Ben de sizi özledim. Biraz daha sabır tamam mı güzelim?”

Mecburen, “Tamam,” dedi. Şunun şurasında yedi gün kalmıştı gelmesine. Zor olsa da zaman bir şekilde geçiyordu.

“Şimdi kapatmam gerekiyor, sonra konuşuruz.”

“Tamam.”

“Kendinize iyi bakın.”

“Sen de.”

Telefonu kapatıp ayağa kalktı. Az önce Hanife mutfağa girmişti kahvaltı hazırlamaya. Kızının eline dün akşam koltuğun üzerinde bıraktığı bebeğini verip mutfağa gitti. Ne olursa olsun bu yaptığı hoş değildi. Öfkesini kontrol altına almaya çalışarak mutfağa girdiğinde kapıyı kapatıp onu görmezden gelen Hanife’nin kolundan tutup kendine döndürdü.

“Ne yapıyorsun?”

“Senin derdin ne Hanife? İki gündür Kadir aramadığı için telaş yaptığımı gördüğün hâlde neden bana evi aradığını söylemedin? Benimle ilgili bir derdin varsa gel yüzüme söyle arkamdan iş çevirme.”

“Benim seninle ne derdim olacak? Unutmuşum söylemeyi.”

“Unutmayacaktın. Fadime Hanım telefonun başından kalkmadı iki gündür, onu veya beni görünce hiç mi aklına gelmedi? Ayşenur’un acısını benden çıkarma sonun onun yanı olur.”

Sırıtırıp başını iki yana salladı Hanife.

“İşte senin gerçek yüzün bu. Niyetin bu evdeki huzuru bozup herkesi göndermek. Kadir Bey’e büyü mü yaptın bilmiyorum adamı yanına çekmiş durumdasın. Sen bu eve gelmeden önce huzur vardı şimdi herkes gergin.”

“Herkes değil sen gerginsin. Ayşenur hatası yüzünden gönderildi evden. Evin beyine iftira attı. Ne yapsaydı Kadir? Olur böyle şeyler deyip bu evde kalmasına izin mi verseydi? Buraya nasıl geldiğim önemli değil buradaki konumum önemli. Ben asla insanlara yüksekte bakmam veya hor görmem ama sen beni dışlıyorsun. İlk başlardaki o iyi kızdan şimdi eser yok. Kadir buraya gelince bana nasıl davrandığını ona söyleyeceğim. Fark ettim ki annen üzülmesin diye sustukça sen havalara giriyorsun. Haddini bil. Kadir’in eşi olduğum için demiyorum bunu, bana bakan gözlerinden rahatsız olduğum için diyorum.”

Hanife’nin sıktığı kolunu bırakıp mutfaktan çıktı.

“Kadir’le mi konuştun gelin?”

Her zamanki yerine oturan Fadime Hanım’a, “Evet,” deyip kızının yanına oturdu. “İki gündür otelden çalışıyormuş o yüzden arayamadım dedi.”

“Ee haber niye vermemiş?”

“Aslında vermiş, Hanife bize söylemeyi unutmuş.”

“Hanife bu yaşta bunamış mı?”

Omuzlarını kaldırıp, “Ona sorun,” dedi. Kendi derdi ona yetiyorken başkalarının derdiyle ilgilenemezdi bir de.

“Fadime ana eltiniz geldi.”

Ayşe Hanım’la salona giren orta yaşlardaki kadını görünce oturuşunu düzeltti.

“Hoş geldin Hacer, ne zaman döndünüz İstanbul’dan?”

Başındaki eşarbi çıkaran kadın tekli koltuğa oturup, “Hoş bulduk,” dedi, “dün akşam geldik yenge. Sizi özledim bir göreyim istedim.”

Elindeki siyah tespihini parmaklarının arasında döndüren kadın, “Hadi hadi,” diyerek elini karşısında oturan kadına doğru kaldırıp indirdi.

“Bir şey anlatacaksın ki sabahın bir vakti geldin buraya. Söyle ne diyeceksin!”

Asiye’yi süzen kadın, “Valla nasıl söylesem ki?” dediğinde genç kadının kaşları çatıldı.

“De hadi, seni mi bekleyeceğiz?”

“Yenge benden duymuş olma ama Kadir iki gündür sapıtmış durumda. Şu eski yavuklusunun annesi gelmiş iki gün önce iş yerine.”

Fadime Hanım, “Ee,” diyerek öne doğru eğilirken Asiye kıpırdamadan kadını dinliyordu.

“İşte bebeği aldırmayı kız istemedi babasıyla biz zorla götürdük demiş. Odada bayağı uzun kalmış, kadın gittikten sonra Kadir bir süre odasından çıkmamış. Sonra ne olduysa odadan çıkıp gitmiş. Gözleri kıpkırmızıymış belli ki ağlamış diyorlar.”

“Kim diyor?” dedi sesini yükselten Fadime Hanım. Sırf bu laf yüzünden evlatlarının hiçbirini İstanbul’a gitmesin istiyordu.

“Benim oğlan görmüş. İki gündür mezarlıktaymış, Ahmet ağabeyini zorla otele götürmüş. Sürekli içip sarhoş oluyormuş.”

“Yapmaz benim oğlum öyle şeyler.”

“Yapmış yenge. Niye yalan söyleyeyim sana ben? Evli barklı adam getirin buraya, olacakları biliyorsun.”

Ağladı ağlayacak olan Asiye’nin içinde fırtına kopsa da dışarıya buz gibiydi.

“Az önce konuştum sesi gayet iyi geliyordu. Başım ağrıdığı için iki gündür otelde çalışıyordum dedi.”

“Öyle diyecek tabii,” dedi bilmiş bilmiş konuşan kadın. “Hangi adam karısına söyler eski yavuklum için dağıttım diye?”

“Kes sesini Hacer, söylediklerinin hiçbirine inanmıyorum. Kadir babası gibi gevşek bir çocuk değil. Evde bekleyen karısı varken başka bir kadın için kendini dağıtmaz.”

“Valla ben bilmem. Akrabalık görevimi yerine getirdim.”

“Aman kalsın,” diyerek kadına öfkesini açık açık göstermesine rağmen kadının umurunda değilmiş gibi, “kahvaltı da yapmadınız sanırım?” diyerek masayı gözetledi.

“Sayende yaptık Hacer, şimdi gidebilirsin.”

“Kovuyor musun yenge?”

“Nasıl anladıysan.”

İki kadının laf dalaşını daha fazla dinlemek istemedi Asiye. Kızını kucağına alıp masaya geçti. Gözleri dolmuş, karnına iğne batar gibi ağrılar giriyordu. Normalde kızını sakın sakın yedirirken şimdi acele ederek kahvaltısını yaptıırıyordu. “Anne yavaş,” diyen Emine annesinin titreyen çenesini görünce başını göğsüne yaslayıp sınıksı sarıldı. İlk kez annesini böyle görüyordu ve bu durum onun küçük kalbini acıtıyordu.

“Yalan söylüyor, inanma ona.”

Telefonun başına geçen Fadime Hanım’a cevap vermedi.

“Gel şu numarayı ara.”

Duymamış gibi yaptı. Sıkıntıyla iç çeken Fadime Hanım, “Hanife!” diyerek mutfığa bağırdığında koşarak yanına geldi Hanife.

“Kadir’i ara.”

Başını sallayan Hanife numarayı çevirdiğinde telefonu kulağına götürdü. “Sen işinin başına dönebilirsin. Ben seslenmeden de mutfaktan çıkma.” Yüzü asık hâlde mutfığa gitti Hanife.

“Alo?” diyen Kadir’in sesini duyunca gözlerini son bir kez mutfağın kapısına çevirdi dinliyor mu diye.

“Kimsin?”

“Patlama konuşacağım.”

Kızını yediren Asiye sesini çıkarmazken Emine ne anladıysa gülümseyip nenesine çevirdi bakışlarını.

“Niye konuşmuyorsun anne?”

“Ne zaman geleceksin sen?”

“Yedi gün sonra anne. Bir şey mi oldu?”

Tespihi elinin arasında sıktı.

“Zafer amcanın karısı geldi az önce. Dedi ki senin eski yavuklunun anası gelmiş iş yerine. Sen kendini kaybetmişsin, mezarlıktan çıkmaz, sürekli sarhoş gezermişsin doğru mu?”

“Yok öyle bir şey. Sikeceğim ecdatlarını en sonunda.”

“Bana bağırma elimde kalırsın. Karın da duydu, şimdi yukarıda eşyalarını topluyor ağabeyinin evine gidecek.”

Anında başını Fadime Hanım’a çevirdi Asiye. Ela gözleri şaşkınlıkla büyümüş ne diyor gibi bakıyordu.

“Saçmalamayın, millet bir yerlerinden uydurup konuşuyor. Telefona çağırırsana Asiye’yi.”

Oğlunun sesindeki telaşı hisseden Fadime Hanım, Asiye sesini çıkarmasın diye parmağını dudağına bastırdığında genç kadın başını iki yana salladı.

“Valla dil döktük dinlemedi. Demek ki geçmiş onun için bitmemiş, bana çalışıyorum diyerek yalan söyledi, oralarda sarhoş olup geziyor-muş dedi.”

“Bunlar Asiye’nin lafları değil anne. Lütfen çağırır mısın?”

“Yalan mı söylüyorsun sana ben? Kadın gidiyor diyorum, ister gel ailene sahip çık istersen kal orada bir daha ne karın olsun ne de kızın. Bak bu sefer ben de senin peşine düşmem, artık çok yorul-dum. Bugün geldin geldin, gelmedin bir daha da gelme.”

“Ana...”

Telefonu Kadir’in yüzüne kapattı.

“Ne yaptınız?” diyen Asiye’nin üzerine iyice hü-zün çöktü. “Dinlemeden etmeden yargıladınız.”

“Kızım ben oğlumu çok iyi tanıyorum aynı zamanda bu kadını ve diğer akrabalarımı da. Bize gelen Hacer evine mi gitti sanıyorsun, kapı kapı bütün eltilerimi gezip yalan yanlış konuşacak. Kadir ne zaman İstanbul’a gitse aynı hal-tı yiyorlar. Bir kere ağızlarına laf verdi benim akılsız oğlum şimdi susmuyorlar.”

Peş peşe çalan telefona inatla cevap vermeyen kadına, “Açın doğ-

ruyu söyleyin,” dedi. “Bu duruma üzüldüm ama söyledikleriniz doğru değil.”

Dinlemedi Asiye’yi. Belli etmese de akılsız oğlunu toparlayan bu kadındı. Normalde dinlemeden asıp kesen oğlu Asiye ve Emine hayatına girdiğinden beri daha dikkatli adım atar olmuştı. Gelsin dursun ailesinin başında. İstanbul’daki fabrikada bata dursun, can gideceğine mal gitsin.

Zorlukla yapılan kahvaltının ardından odasına çıktı Asiye. Emine çizgi film izlemek istediği için televizyonu açıp pencerenin önüne gitti.

Fadime Hanım inatla aratmıyordu Kadir’i. Kadının söylediklerine üzülse de gerçek olduğunu düşünmüyordu. Sabah konuştuklarında ses tonu iyi geliyordu üstelik onları özlediğini de söylemişti. Aptallık mı ediyordu? Söylenenler ya doğruysa? İçi içini yiyordu. Gerçek olma düşüncesi yüzünden korkudan hiçbir yere sığamıyordu. Kadir’in geçmişini biliyordu bilmesine ama hâlâ içinde yarası olduğunu bilmiyordu.

Dağınık duran saçlarını karıştırıp, “Mantıklı düşün,” dedi kendi kendine. Saat şu an ikiye geliyordu. Kadir eğer bilet bulup uçakla gelirse akşama burada olurdu. Ya da hemen yola çıkmışsa belki birazdan evde olurdu. Belki de sinirlenip gelmezdi. Bana güvenmeyen insanın peşinden niye koşayım ki derdi.

Odasının kapısı açılınca hızla arkasına döndü. Kapının eşiğinde sırttan Feride “Beklediğin kişi değil,” derken ona fırlatmak için yastığa uzandı.

“Dur dur, sinirini ağabeyimden çıkar. Ahmet ağabeyim aramış, ne dediniz de bu adamı deli ettiniz demiş Mehmet ağabeyime. Eşyalarını alelacele toplayıp yola çıkmış. Eğer bir aksilik olmazsa akşam burada olur.”

Kalbi şimdi heyecandan hızla atıyordu. “Hepsi annenin yüzünden oldu, Asiye gidiyor dedi.”

“Bırak desin, korksun da üstüne daha çok düşsün. Erkek milletine fazla yüz verersen kendini bir şey sanır.”

Dayanamayıp kahkaha attı Asiye. “Bunlar benim laflarım değil mi?” Kapıyı kapatıp pencerenin yanına geçti. “Bundan sonra seni dinlemeye karar verdim yengeciğim. Birilerinin peşine düşmeyince gözleri etrafta dolaşır olmuş.”

Aynı anda elektrik direğinin oraya baktılar. Serhat yarım saattir oğlunu karda oynatıyor gibi görünse de evlerine bakıp duruyordu.

“İki gündür geçmedim ya kahvenin önünden kesin merak etti.”

“Kesin etmiştir.”

“Yeğenimi alıp dışarıya çıkıyorum. Eniştesinin oğluyla kar oynasın.”

“Deme böyle valla söyler.”

Omzunu silkti. “Bu konuda korkum yok Asiye, Serhat’la evleneceksem her türlü laf çıkabilir.”

“Sen çok fenasın.”

Kahkaha atıp oğlunu omuzlarına oturtan adama iç çekerek baktı.

“Hele bir kocam olsun ona neler yapacağım. Yataktan çıkarmayacağım, peşimden süründürüp yalvartacağım onu.”

Sessiz konuşması için kolunu sıktı.

“Sen ağabeyime yapmıyor musun?”

“Ne?”

Bu kız ne diyordu Allah aşkına.

“Sevişirken ilk önce hanginiz başlıyorsunuz?”

Yanakları kızardı. Cevap vermek istemedi ama arsız görünmesi suratını başka yere çevirmesine izin vermiyordu.

“Belli ki ağabeyim başlatıyor. Kız biraz kuduruk ol, sakın hiçbir şey yapmıyorum deme. Erkek bu bekler.”

“Yapmıyorum.”

Pat diye söylemesini beklemediği için donup kaldı Feride. “Nasıl yapmıyorum, ateş gibi kocan var faydalansana. Senin değil mi isteğini yap.”

“Biz şimdi bunları niye konuşuyoruz?”

“Sanırım benim hormonlar yoldan çıkmaya başladı. En iyisi dışarı çıkıp hava alayım.”

“Bence de.”

“Halam hadi dışarıya çıkıp kartopu oynayalım. Bu akşam Emine’yi yanuma alayım da siz de rahat rahat sevişin.”

Feride’nin saçını çekmek için uzandığı an genç kız öne doğru atılıp Emine’yi kucağına aldığı gibi dışarı çıktı. Başını iki yana sallayıp dışarıya çevirdi bakışlarını.

Kadir gelince hasret mi gidereceklerdi yoksa tartışacaklar mıydı bilmiyordu. İş gücü de vardı. Kayınvalidesi gerçekten tehlikeli bir kadındı. Neyse ki ona kötülük yapmıyordu. Başlarda çok korksa da ondan yana olmasına seviniyordu.

Feride’yi gören Serhat’ın elinin ayağının birbirine dolandığını görünce gülümsedi. Sırf Kadir’den çekindiği için Feride’yi kendinden

uzaklaştırıyor olmalıydı. Pencereyi açıp onları duymak için bedenini dışarıya sarkıttı birazcık.

“Hasta mıydın sen? Serkan soruyordu Feride ablayı göremedim diye.”

“Evet, ateşim vardı. İki gündür başımı kaldıramadım.”

“Neden dışarıya çıktın şimdi?”

Kızını yere oturtan görünmüceği uzun saçlarını tek eliyle sağ omzundan aşağı sarkıtıp omzunu silktiğinde kaşları yükseldi.

“Biraz hava almak istedim Serhat abi.”

Bu kız çok fenaydı.

“Abi mi?” diyen Serhat’ın sesindeki siniri Asiye bile hissetmişken Feride’yi düşünemiyordu.

“Nereden çıktı abi lafı? Hani Serhat diyordun?”

Konuşmak için içi giden adamın gözleri de etraftaydı. Feride’ye laf söz gelsin istemiyordu.

“Beklenen yarınlar kaybolmuş dünden. Ümitler selamı kesmişler benden, nasılsa hayır yok gelecek günden, kadere rest çektim Serhat abi.”

Alt dudağının içini ısırdı genç adam. “Müslüm Gürses mi dinliyorsun sen?”

“Bu aralar bana uyan onun şarkıları. Sen ne dinliyorsun? Ordu çiftetellisi mi?”

Başını iki yana sallayan adam, “Yok mezdeke,” derken elini ağzına bastırıp kakhaha atmamak için zor durdu Asiye.

“En sevdiğin şarkı hangisi?”

“Git işine kızım.”

“Burası benim evimin önü gitmiyorum.”

“Gitme Feride, gitme kal da daha karmaşık hâle gelsin hayatımız.”

“Sanki hiç karışık değilmiş gibi değil mi?”

“Aynen,” dedi durduk yere öfkelenen Serhat.

“Bağırma Serhat abi, çocuklar korkacak.”

“Senin ağabeyini sikeyim ben.”

“Efendim?”

“Hasta olmadan eve git diyorum kardeşim. Malum bu havada incecik giyinmiş daha kötü olma.”

Birbirileriyle atışan iki genci izlerken bayırda gördüğü Kadir’in arabasıyla gözleri kocaman oldu.

“Feride ağabeyin geliyor,” diye bağırdığı an pencerenin kenarına kaydı. Bütün vücudu cayır cayır yanıyordu. Gerçekten gelmişti. Kendini göstermeden dışarıya uzandı. Feride kızını yerden almış üstündeki kolları silkeliyordu. Babasının arabasını tanıyan Emine, “Baba,” diyerek çığlık atarken arabayı durduran Kadir sinirli olmasına rağmen Emine’yi görünce derin bir nefes aldı. Arabadan inip kızını kollarının arasına aldığı gibi sımsıkı sarıldı.

“Erken geldin kardeşim, bir sorun mu var?”

Gözlerini evine çevirdi. “Eve gidince öğreneceğim sorun var mı yok mu? Görüşüz kardeşim.”

Bir an önce eve gitmek istiyordu. “Feride, Hacer yengeyi çağır gelsin.”

“Tamam ağabey,” diyerek yengesinin evine giden Feride’yi beklemeden evine doğru yürüdü. Korumalar arabasını bahçeye sokarken sakinleşmek için Emine’yi öpüp evin içine adım attı. Asiye ise ne kadar yerinde duramasa da aşağı inmemişti. Pencereyi kapatmış odanın içinde ileri geri gidip geliyordu. “Siktirsin gitsin,” diyerek bağırان Kadir’in sesiyle durduğu yerde sıçradı. Sesi en alt kattan yukarıya geliyorsa aşağıyı düşünemiyordu.

“Asiye yenge, aşağı gelir misin ağabeyim çağırıyor.”

Tırnaklarını yemeği bırakıp, “Geliyorum,” dedi Mehmet’e. Burada durmanın bir anlamı yoktu. Üstünü başını kontrol edip bugün salık bıraktığı saçlarını eliyle düzeltip odadan çıktı. Sanki kocası iki senedir askerdeymiş de yeni kavuşacaklarmış gibi hissediyordu. Yere sağlam basarak merdivenleri tek tek indiğinde şöminenin önünde ileri geri giden kocasıyla karşı karşıya geldi. Evde olduğunu bilen Kadir onu karşısında canlı bir şekilde görünce rahat bir nefes aldı.

“Sen inandın mı konuşulanlara?”

“Hayır.”

“Anam kalbime indirirken niye şu telefonu alıp beni aramadın peki?”

“Ben dedim arama diye. Eğer arasaydı gelmezdin.”

“Gezmeye gitmedim ben anne,” diye bağırdı. “Zaten işlerimi bitirip bu hafta sonu gelmeyi düşünüyordum. Habersiz gelecektim ama senin oyunların yüzünden nasıl geldiğimi bilmiyorum.”

“Bağırıp durma. Ha iki gün ha üç gün ne fark ediyor? Bak iki gün yoktun millet arkandan neler diyor.”

“Milletin amma koyayım.”

“Edepsiz seni.”

Gözleri Emine'yi aradı. Neyse ki Mehmet onu salondan uzaklaştırmıştı. Salonda müthiş bir gerginlik vardı. Asiye'nin gözleri ise hâlâ yerinde duramayıp ileri geri giden kocasının üzerindeydi. Beyaz gömleğinin üzerine giydiği siyah triko kazağını çıkarıp koltuğa fırlatışını izlerken yutkundu. Bileklerindeki düğmeleri hırsla çözmeye çalıştığı için açılmayan düğmeleri koparıp fırlattığında Hanife ve Ayşe Hanım korkudan mutfığa kaçtılar. Asiye bu görüntü karşısında korkmuyordu. Neredeyse dayanamayıp kocasına sarılacaktı.

“Yengem geldi.”

Feride'yle içeriye giren kadına döndü Kadir. “Anlat,” dedi ses tonunu düşürmeden. “Ne görmüş senin oğlun da benim evde huzurumu bozmaya çalışıyorsunuz?”

“Sinirlenme Kadir oğlum, belli ki yanlış görmüş.”

“Kes sesini!” diye bağırды kadına.

“Her zaman aynı boku yiyorsunuz. Yapmadığım şeyleri yapmışım gibi etrafta anlatıyorsunuz. Doğrusu olmayan bir şeyi nasıl varmış gibi aileme anlatırsın? İftira atmaya utanmıyor musunuz?”

“Ben,” diyen kadının sesi titriyordu.

“Sen dedikoducu, kötü kalpli bir kadının tekisin. Benim hakkımda tek bir kelime etmeyeceksin, etmeyeceksiniz yemin ederim sizi bu evin önünden geçirmem. Söyle o sıfatsız oğluna İstanbul'daki fabrikayı başkasına satıyorum. Artık o kişinin boyunduruğu altına mı girer, gelir köyde tarlamı sürer kendi karar versin.”

“Orası aile şirketi.”

“Orası benim haysiyetsiz babamın şirketi. Orayı satıyorum ve kardeşlerimin payına da veriyorum. Sizin çocuklarınıza iş veriyorum, kalacak yer veriyorum buna rağmen siz benim yuvamı dağıtmak için elinizden geleni yapıyorsunuz. Ben sizin karın ağrınızı çok iyi biliyorum sakın beni saf sanma. Benim karım Asiye ve bu ölünceye kadar da öyle olacak.”

Suratı kıpkırmızı olan kadın, “Amcanla konuşursun,” diyerek arkasını dönüp evden gittiğinde çayından bir yudum aldı Fadime Hanım.

“Gelin, gel çay iç çok güzel olmuş.”

Feride'yle birlikte elbiselerinin kumaşını sıkın Asiye gülmek için zor duruyordu.

“Feride kına alda anam dağıtsın konu komşuya.”

“Tamam abi.”

“Lokumda yaptırılım sadece kına dağıtmakla olmaz kızım.”

Sağ avcunun içini alnına vurup merdivenlere yöneldi genç adam. Asiye ve Feride’nin ortasından hızla yukarıya çıkarken Fadime Hanım elini göğsüne bastırıp, “Çok iyi oldu,” dedi. “Zaten ben o fabrikayı hiç sevmiyordum. Bundan sonra otursunlar evlerinde buradaki işlerle uğraşsınlar.”

Kalıp Fadime Hanım’ın zafer gösterisini izlemek istese de aklı Kadir’deydi. Feride’ye yukarı çıktığını söyleyip odasına girdi. Kadir sıcak su olmamasına rağmen soğuk suyla yıkıyordu. Kıyafetlerini çocuk gibi etrafa savırmıştı. Hepsini toplayıp banyonun içine girdi. Sırtını duvara yaslamış kazandan aldığı soğuk suyu başına döküyordu.

“Buz gibi suyla mı yıkıyorsun? Hasta olacaksın.”

Kadir’in elinden tası alıp kazanın içine koydu. Şofbenin altındaki odunları tutuştururken yere oturan Kadir tekrar sırtını duvara dayayıp sağ dizini karnına çekti. Gözleri kapalı, hızla yükselip inen göğsünü sakinleştirmeye çalışıyordu. Beyaz havluyu üzerine örten Asiye elini omzuna bastırdı. Geri çekmesini fırsat vermeden kendi elini üstüne koyup içine dar gelen nefesini tuttu genç adam.

“Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Bilet bulmak ve arabamı tersanenin otoparkından almak o kadar zor oldu ki. Kardan dolayı şu siktüğimin evine yetişemeyeceğim diye aklım çıktı. Babamın sülalesinden nefret ediyorum. Tıpkı onun gibi mutsuz olmam için elinden geleni yapıyorlar.”

Biraz daha yaklaştı Kadir’e. Islak saçlarını öpüp başını kendi göğsüne dayadı.

“İnanmadın değil mi? Akılsız mıyım ben, ailem var benim nasıl başka bir kadın için kendimi dağıtırım?”

“O kadını hâlâ unutamadığını düşünüyorlar.”

“Sen de onlar gibi mi düşünüyorsun?”

“Şu an nefes nefese buradasın. Onu unutmasaydın buraya gelmezdin.”

Kollarını Asiye’nin beline dolayıp göğsüne tamamen yerleşti.

“Bebeği isteyerek aldırılmamış, ailesi zorlamış. Ne yapayım bu saat-ten sonra gidip mezarına af mı dileyeyim? O akıllı bir kadındı, istese polise ulaşabilirdi. Kaç kez babasına karşı geldi, kaç kez kendi başına yurtdışına gitti. Oturup geçmişi sorgulayacak halim yok, ben hatalı değilim bu yüzden kendimi de suçlamıyorum. Benimle gelmesini ona defalarca kez söyledim her defasında yok dedi. Ben oralarda yapamam dedi. Be-

bek için kıyafetleri bile ona zorla aldırılmışken kaç yıl geçmiş aradan bana kaybettiğim bebeğimin kıyafetlerini getiriyorlar. Ne yapayım, ne söyleyeyim? Geçmiş geride kaldı, şu an hayatımda sen ve Emine varsın. Şu an bile sana bunları anlatmak benim için zorken milletin hayatımıza burnunu sokmasına ayar oluyorum. Özür dilerim, şahit olmaman gereken bir durumdu. Gitmediğin için mutluyum.”

“Gitsem üzülmür müydün?”

“Emine’yi yolda görünce rahat bir nefes aldım, seni merdivende görünce yaşadığımı hissettim.”

Dudaklarını Asiyе’nin boynuna sürttü.

“Sizi kaybetmek istemiyorum.”

“Biz de seni.”

Asiyе’yi kucığına doğru çekip dudaklarını öptü. “Uğurlarken burada güzel bir hediye verdin, karşılarken de aynısını istesem çok mu olmuş olurum?”

Sırıtip, “Olmazsın,” dedi. “Su ılıklaşmıştır, duş alıp gel.” Kollarını gevşetip, “Geliyorum,” dedi.

Asiyе odaya dönünce dolaptan Kadir için eşofmanları çıkardı. “Yenge ağabeyimin eşyalarını ve Emine’yi getirdim.” Kıyafetleri yatağın üzerine bırakıp Emine’yi ve Kadir’in eşyalarını içeriye aldı. Emine bavulun içinde ne olduğunu merak ediyordu. Onu yere bırakıp banyoya genç adam için eşofman takımını bıraktı. Meraklı kızı bavulların fermuarını açmaya çalışıyordu. “Ayıp kızım,” deyip şöminenin içine odun attı.

“Anne bebek nerede?”

“Emine, bırak babanın eşyalarını. Baba erken geldi ya alamamıştır bebek sana.”

“Almaz olur muyum?”

Banyodan çıkan genç adam yere oturup Emine’yi sağ dizine oturttu.

“Sarılmıyorsun ama bana, seni çok özledim diyordun.”

“Özledim baba, bebeğim nerede?”

Dayanamayıp Emine’nin yanağını ısırdı. “Ben bebek istemiyorum sen gel yeter diyen sen değil miydin?”

Yanlarına oturan Asiyе sırtırken göz kırptı karsısına. “Allah’tan dün akşam alışverişe çıkıp almıştım. Bugünkü telaşla alamazdım.”

“Önemli değildi.”

Siyah bavulun fermuarını açtı.

“Önemliydi.”

Kutuların içinde gördüğü bebeklere hayranlıkla bakan küçük kız ellerini birbirine vurup ilk önce gelinlik giymiş bebeği aldı.

“Beğendin mi babam?”

“Çok güzel.”

Diğer bebeklerini de bir süre sevip yere bıraktı. Onun için alınmış elbiselere, çoraplara, pantolonlara bakarken çocuksu neşeyle çığlık atıp sabırsızca hepsini giymeye çalışmasına gülümsediler.

Pembe botunu alçılı olan bacağı yüzünden giyemediği için morali bozuldu.

“Baba olmuyor.”

“Bu alçı ayağından çıksın olacak kızım.”

Ayakkabıyı kenara bırakıp Asiye için alman elbiselere yöneldi.

“Neden zahmet ettin, bir sürü elbisem var benim.”

Parmaklarını genç kadının yumuşak yanağında dolaştırıp dudaklarını alnına bastırdı.

“Çok daha fazlaları olsun.”

“Bu ne?”

Dantelli iç çamaşırları kutularından çıkaran Emine ne olduğunu anlamaya çalışırken, “Aman,” diyen Kadir kutuları önünden aldı. “O ne baba?” Yanakları kızaran Asiye Kadir’in saklamaya çalıştığı rengârenk sutyen ve çamaşırları kutularına koyarken Emine bu sefer bavulun içindeki diğer kutuya uzandı. Daha eline alamadan kutuyu aldığı gibi arkasına sakladı genç adam.

“Bunun içindekilere çocuklar bakamaz.”

“Neden?”

“Neden? Çünkü annen için alınmış bir hediye.”

“Ama bakmak istiyorum.”

“Bakma babam.”

“Ama neden?”

Artık kakhaha atan Asiye Kadir’in saklamaya çalıştığı kutuyu alıp diğerlerinin yanına koydu.

“Küstüm ama.”

Ne aldığını çok merak ediyordu. Kızı gibi sabırsız gözükmemek için tekrar Kadir’in yanına oturdu. Neyse ki Emine bebeklerine dönmüştü de daha fazla ısrar etmiyordu.

“Ne aldın da saklattın?”

Derin bir iç çekti.

“Üzerinde görmek için çıldırıyorum.”

“Çok merak ettim, bakayım mı?”

“Şimdi değil. Bu cadının ayanı belli olmaz.”

Uzakta oturan karısını yanına çekip burnunun ucuna öptü.

“Emine bizimkilere çok alıştı. Onu anneme bırakıp ikimiz birlikte bir günlüğüne bir yere gidelim mi?”

“Durmaz ki bizsiz.”

“Durur. Feride onu oyalar merak etme.”

“Emin olamadım.”

“Lütfen, buna ihtiyacımız var.”

Bu zamana kadar kızı olmadan hiçbir yere gitmemişti. Ne kadar gitmek istese de yüreği el vermiyordu.

“Tamam, Feride de bizimle gelir. O Emine’yle ilgilenirken ben de seninle ilgilenirim.”

Güldü. “Bakıcı mı tutacaksın kızı başımıza?”

“Evet, ben karımla ilgilenirken o da kızım ile ilgilensin.”

Elini genç adamın göğsüne yaslayıp iç çekti.

“Ne zaman gideceğiz?”

“Yarın. Eğer Emine burada kalmak isterse sorun çıkarmak yok tamam mı?”

Başını sallayıp, “Tamam,” dedi.

“Söz değil mi? Yarın cayarsan o aldığım şeyi burada giydiririm sana. Yemin ederim evde birilerinin olmasını umursamam. Ne de olsa ben edepsiz bir adamım.”

“Sen çok fenasın. Ne aldığına bakmak istiyorum.”

“Bak yavrum, Emine görür ben de giyeceğim derse sorumluluk sana ait.”

“Pisliksin.”

“Evet, çok arzuluyorum seni.”

Tımaklarını genç adamın hızla atan göğsüne bastırdı. Kadir’in gözleri kısılmış “Yemek hazır,” diye bağırarak Feride’yi duymuyordu bile.

“Hadi yemek yemeye gidelim.”

Bu evdeki herkes neden bu kadar açtı? Ne zaman karısına yakınlaşsa yemeğe çağınılıyordu.

“Bir doyamadınız.”

“Ama ben öğlen yemek yemedim baba.”

“Baba sana ölsün ölsün. En çok yemeği sen ye bebeğim.”

Kızını kucağına aldı. “Bebeklerimde gelsin.” Onları da Asiye aldı. Odadan çıkmadan önce Emine’nin yüzüne bakarak Asiye’ye döndü. “Annesi bence Emine kardeş istiyor, değil mi kızım?”

Asiye yapma derecesine kaşlarını yukarı kaldırırken Emine, “Gerçek bebek mi?” diyerek bağırdığında, “Evet babam,” dedi. “Olsun değil mi?”

“Olsun baba, oynarız onunla.”

“Hem de hemen olsun değil mi kızım?”

“Evet.”

“O zaman bana yardımcı ol da anneni ikna edelim.”

Hiç duymamış gibi yapıp yanlarından gitmesine izin vermeyen ikiliye ne olmaz diye biliyordu ne de olur.

“Bu konuyu daha sonra konuşalım.”

“Ne zaman?”

“Kadir, daha sonra tamam mı?”

“Pekâlâ, odaya gelince konuşuruz.”

Onun bir an önce kayınvalidesinin yanına gidip akıl alması lazımdı. Eğer bu adama kanarsa bir aya kalmaz hamile kalırdı.

Ah, hayırda diyemiyordu ne yapacaktı?

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Karaaslan köyü pamuk bahçesine dönmüştü kış gecesinde. Akşam yemeğinin ardından salonda oturan Karaaslan ailesinin kadınları televizyondaki Yeşilçam dizisini izlerlerken Kadir kardeşi Mehmet’le tavlâ oynuyordu. Sol dizine oturmuş, babası ve amcasını pürdikkat izleyen Emine elindeki portakalın suyunu emerken amcasına sinirlenen babasına kıkırdayıp duruyordu. Cıvıldaayan sesi her yükseldiğinde Kadir’in dudaklarında tebessüm oluşuyordu.

“Bir daha uyarmayacağım Mehmet, düzgün oyna.”

Ellerini öne doğru uzattı Mehmet. “Daha ne kadar düzgün oynayabilirim abi?” Mehmet’in sesini yükseltmesine hepten öfkelenildi Kadir. “Hile yapıyorsun.” Dayanamayıp kâhkâha attı Mehmet. “Her konuda mükemmelsin diye tavlâda da mükemmel olacak değilsin abi. İtiraf et seni yeniyorum diye sinirleniyorsun.” Zarı Mehmet’in önüne fırlatıp ayağıyla sehpayı kenara itti. “Bir daha oynayalım diye yanıma gelme, hile yapan insanlardan nefret ederim bilirsin.” Yanağının içini ısırdı Mehmet, Allah biliyordu ki şu an ağabeyinin üzerine gidip onu kızdırabilirdi ama konuşacakları önemli bir konu olduğu için ağabeyinin heyheylerini yükseltmek istemiyordu. Söylediklerini duyunca sinirlenecek, bağırıp çağıracaktı.

“Çok yakışıklı değil mi? Bir Ediz Hun’a bir de Tarık Akın’a hayranım.”

Kulakları radara takılmış gibi karısı ve kardeşine yöneldi. Zorlanmadan pencerenin önündeki tekli koltuğu kardeşiyle karısına tamamen döndürdüğünde bakışlarını ikisinin yüzüne çevirdi. İkisinin de gözlerindeki parıltının sebebi televizyonda oynanan filmdeki Ediz Hun’aydı.

Filmden çok ona göre yaşlı olan adama hayranlıkla bakıyordu bu iki kadın. Kaşlarını çatı, sağ bacağına aşağı yukarı sallarken karısının gülün yüzünü görünce alt dudakını ısırp, “Asiye,” diyerek seslendi. Ses tonu oldukça sakın ve kısıp çıkısa da onu duyan karısı yüzündeki gülümse-meyi silmeden bakışlarını ona çevirip, “Efendim,” diyerek yanıt verdi.

“Emine portakalları yiyemiyormuş, annem yedirsın diyor.”

Anında bakışlarını yüzüne çeviren kızına göz kırptı. Neyse ki onun oynadığı oyunu fark etmeyecek kadar küçüktü.

“Sen yedirsene abi, biz film izliyoruz.”

Asiye’ye gülün gözleri kardeşine döndüğünde, “Sus,” dedi az önce-kine nazaran yükselen ses tonuyla. “Utanmıyor musun yaşlı başlı adam-lara yakışıklı demeye?” Gözlerini büyüttü Feride. “Neresi yaşlı adamın? Ayrıca neden utanacakmışım? Allah var onun gibi jön yok piyasada. Keşke yaşımız uysaydı.” Yanlarına gelen Asiye’ye yerini veren Mehmet başını iki yana sallarken omuzlarını kaldırıp indirdi Feride.

“Senin evlenme zamanın mı geldi kardeşim? Eğer öyle bir düşüncen varsa benimle paylaş, helal süt emmiş hayırlı bir kısmet bulalım sana.”

Fadime Hanım elindeki el işini bırakıp Kadir’e bağır-maya hazırlanır-ken Feride, “Yok öyle bir şey,” diyerek konuyu kapatmaya çalıştı. “Sa-dece beğendiğim bir oyuncuyu Asiye’de beğendiği için onunla sohbet etmek istedim. Ediz Hun’u da mı kıskandın?”

Dilini üst dudakının üzerine vurup bakışlarını bu sefer Emine’ye portakal yedirmeye çalışan karısına çevirdi. Bedenen burada ruhen ise başka yerde olan karısının dikkatini çekmek için ayak parmak uçları-na hafifçe basıp ayağını geriye çekti. Anında dağılan dikkatini toplayan Asiye gülümsedi.

“Sen de mi beğeniyorsun bu çirkin adamı?”

“Hangi adamı?”

“Şu Ediz Hun mudur nedir onu diyorum.”

“Oyunculüğünü beğeniyorum.”

“Başka bir şeyini değil, değil mi?”

Başını iki yana salladı Asiye. Şimdi beğeniyorum derse gece gece bu adamın asık suratını çekecekti. Bu yüzden hiç o toplara girmeye gerek yoktu.

“Beğenme zaten, ilgi alanın yakınındaki adamda olsun.”

Güldü. Eli ağzı portakal olan kızının ellerini ıslak bezle silip başını iki yana salladı. Sadece beni sevsin, sadece beni görsün isteyen kocası-

nın isteklerine yeni yeni alışıyor. Bazen bocalayacağını düşünse de neyse ki Kadir üzerine gitmiyordu.

“Abi seninle konuşmak istediğim bir konu var, aslında gelince konuşacaktım ama gergin olduğun için sakinleşmeni bekledim.”

Sürekli Emine ve ona meyve yediren karısına, “Sen de ye,” diyerek pencerenin önünde duran Mehmet’e döndü.

“Farkındayım bir durum var siz de. Geldiğimden beri hepiniz gerginsiniz.”

Feride televizyonun sesini kısıtı. Asiye belli etmeden, “Korkma,” diyerek ona fısıldadığında Kadir bunu işitti ama tepki vermedi.

“Senin gittiğin gece eve biri girmeye çalıştı. Asiye yenge pencereden görüp üzerine bardak fırlatınca arabasına binip kaçmış. Yüzünü göremedim dedi, biz araştırıyoruz ama hâlâ ses seda yok.”

Kaşları yükseldi. “Evin önündeki korumalar ne halt ediyormuş?” Sesindeki öfkeyi hisseden Emine kucağında huysuzlanırken kızını annesinin kollarına bırakıp, “Dışarıya gel,” dedi Mehmet’e. Asiye de şimdi en az Feride kadar tedirgindi. Onlar salondan ayrılırken göz göze geldiler Feride’yle.

“Ne saklıyorsunuz siz?”

Fadime Hanım’ın aniden yükselen sesiyle ikisi de irkildi. “Hiçbir şey,” dedi Feride. Asiye yalan söylememek için cevap vermedi. Kızını koltuğa oturtup boş tabakları mutfığa götürdü. Akli dışarıdaydı. Bu yüzden mutfığın ışığını yakmadan pencerenin önüne gitti. Ses çıkarmadan camı araladığında kocasının öfkeli sesini işitti.

“Ben sizi yabancı olarak görmüyorum bunun farkında değil misiniz? Sizi bu aileden görüp anamı, bacımı, karımı, çocuğumu size emanet ediyorum. O adam ya eve girseydi? Birine zarar verseydi ne olurdu bilmiyor musunuz?”

Karşısında duran korumalar başlarını sallarken kazağının yakasını çekti. Dışarıda hava buz gibiydi. Her konuştuğunda nefesi sigara dumanı gibi çıkıyordu dudaklarının arasından. Kulakları soğuktan kırmış olsa da hissettiği öfkeden soğuğu hissetmiyordu.

“Ben yokken ailemi koruyamayacaksanız burada ne işiniz var? Yıllardır size güvenip gittim. Şimdi nasıl güveneceğim söyleyin? Adnan, ne yapıyordunuz da fark etmediniz adamı?”

Mahcup bakışlarını Kadir’in gözlerine çevirirken durduğu yerde ter döküyordu Adnan.

“Abi biz bütün gece evin etrafındaydık, şüphelen olmasın ki görmezden gelmedik. Kar yağmaya başlayınca beş dakika kulübede ısınalım diye girdik, o sırada çıkan gürültüyü duyunca arkaya koştuk, hatta uzaklaşan arabayı da takip ettik ama kaşla göz arasında yok oldu.”

Başını iki yana salladı. “Beş dakikada adam öldürüyorlar. Ben size her zaman ne söylüyorum, hepinizin aynı anda durmasına gerek yok. Üçünüz uyurken diğer üç kişi evin etrafında olabilir. Belli bir saat ayarlayın kendinize bu programa uyun demedim mi? Aynı anda uyuyup aynı anda nöbet tutarsanız hepinizin gücü aynı anda tükenir. Başınıza buyruk olmaya karar verdiyseniz yollarımız şimdiden ayrılsın. Ben sizi paralı çalışanım olarak görmüyorum eğer ki siz beni size para veren biri olarak görüyorsanız şimdi gidin. Bugün ailemi koruyamayan, yarın onların başına büyük felaket getirir.”

Korumalar hep bir ağızdan, “Olmaz beyim,” diyerek mahcubiyetlerini sürdürürlerken ayaklarının altında parçalanan kar tanelerine basarak kapının girişine ilerledi.

“Bir daha olmasın, gözünüzü kulağınızı açık tutun bu size ilk ve son uyarım olsun.”

“Bir daha tekrarlanmayacak emin olabilirsiniz beyim. Hem gönlünüz rahat olsun kim olduğunu bulmak üzereyiz.”

Elbet bulunurdu buna şüphesi yoktu. Bu zamana kadar kimse onun evine girmeye cesaret etmemişti. Herkes tarafından tanılan bir adamın iki kelimesine bakardı o kişinin kim olduğunu öğrenmesi.

“Annem hırsızlık için girmeye çalışmıştır dese de ben öyle olduğunu düşünmüyorum.”

“Arabayla kaçtı diyorsunuz, ihtiyacı olan adamda arabanın ne işi olur Mehmet? Kaldı ki benim kapıma gelip ihtiyacı olduğunu söylese yardım edeceğimi herkes bilir. Bunun altında başka bir şey var, bu konu hemen çözülecek hepinize son uyarım. Siz de dediğim gibi sırayla bekleyeceksiniz. Ben buradayken hepinizin beklemesine de gerek yok. İki kişi kalsın gerisi ailesinin yanına gitsin. Mehmet kabanımla arabanın anahtarını getir, düşmanımız kimmiş bakalım.”

Mehmet, “Tamam,” diyerek eve ilerlerken Asiye pencereyi kapatıp direkt salona girdi. “Ne oldu?” diyen Fadime Hanım korkuyla oturduğu yerden ayağa kalktı. “Bir şey yok, oturun. Kadir’in yanına gidiyorum.”

“Kocas başka kadına giden kadın gibi ne koşuyorsun?”

Verdiği örneğe göz devirip hole çıktı. Kapıdan çıkmaya hazırlanan

Mehmet'in elinden kocasının kabanını ve arabanın anahtarını alıp, "Bir saniye," dedi.

"Ne yapıyorsun yenge?"

Mehmet'i kenara itti. Kapının arkasında sigarasını içen Kadir'e bir adım attığında onu fark eden genç adam kaşlarını çatıp yanına gitti.

"İncecik üstünle bu havada dışarıya mı çıktın Asiye?"

Kaşları çatılı, ela gözlerindeki hırçın bakış Kadir'in içini yaksa da yine de yumuşamadı Asiye'nin karşısında.

"Nereye gidiyorsun gecenin bir vakti?"

Yükselen ses tonunu birazcık da olsa alçaltmadı. Kızdığında veya öfkeli olduğunda asla sakın olanlardan değildi genç kadın. Onun bu tavrına karşılık ellerini belinin arkasında birleştirdi genç adam.

"Ses tonunu alçalt."

"Sen şimdi bırak benim ses tonumu. Nereye gidiyorsun onu söyle? Saat kaç olmuş birazdan yatacağız arabanın anahtarını ne yapacaksın? Geldiğin gibi sokak sokak o adamı mı arayacaksın? O kadar adamın var birini bulamıyorsa ne demeye senin yanındalar ki?"

Art arda saydırdığı kelimeleri dinleyen genç adam başını öne doğru eğip Asiye'nin hırçın gözlerini görmek için yanına yaklaştı.

"İçin rahat edecekse buyur azarla adamları."

Kadir'in siyah kabanını kollarının arasında sıktı. "Ben kimseyi azarlamam."

"Doğru, sen sadece kocanı azarlarsın."

Bakışlarını başka yere çevirdi. "Gitmeyeceksin, gidersen sakın odaya gelme." Hayretle açtı gözlerini Kadir. "Büyük tehdit öyle mi?"

"Öyle."

Başını aşağı yukarı sallayıp yanında minicik kalan karısını gözleriyle süzdü.

"Odaya çık Asiye, beş dakika içinde geliyorum."

Kadir'in ses tonundaki imayı umursamadan evin içine girdi. Kaşları çatılı dursa da karısının asi tavrına yükselen genç adam arkasında ona sırtıtan Mehmet'e ve korumalara bakışlarını çevirmeden evin içine adım attı.

"Köyü dolaşmayacak mıyız abi?"

Omzunun üzerinden kardeşine çevirdi başım. "İşine bak Mehmet. Siz de o dudaklarınızı düz tutun yoksa elimin tersiyle tanışacaksınız." Anında tebessüm eden dudaklarını toparlayan adamlar etrafa dağılırken

eve girdi Kadir. Salona uğramadı, adımları direkt yatak odasını buldu. Asiye Emine'yle birlikte odaya girmiş kızını uyutuyordu.

“Ben uyumak istemiyorum anne.”

“Saat geç oldu kızım, uyumazsan büyüyemezsin.”

“Uyumayacağım.” İtiraz eden Emine ne kadar direnmeye çalışsa da gözleri kapanmak üzereydi. Saçlarını sevdi, ninnisini söyledi ve kızının gözleri tamamen kapandı. Üzerini örtüp dikkatli bir şekilde yataktan kalktı. Kapının girişinde “Uyudu mu?” diyen Kadir üzerini değiştirmişti. Sessiz olmaya çalışarak yatağa uzanıp Emine'nin alnını öptü.

“Gel, birazdan uyanır zaten babam nerede diye.”

Kapıyı aralık bırakıp odaya girdi. Dolaptan pijamalarını alan karısını izlerken üzerindeki tişörtü çıkarıp yatağa uzandı. Hem bedenlen hem de düşünce olarak yorgundu. Gözlerinin içi uykusuzluktan yanıyor, başı stresten ağrıyordu. Yine de uykuya dalmadan asi karısını kollarının arasına alıp onunla sohbet etmek istiyordu. Kırmızı pijama takımını giyen Asiye yatağa doğru gelince sol kolunu açtı. Onu bekletmeden kolunun arasına girip başını göğsüne dayadı.

“Gecenin bir vakti neden pencereden bakıyordun? Hadi bakıyordun ne demeye herife bardak atıyorsun? Ya sana zarar verseydi, hiç mi olabilecekleri düşünmüyorsun sen?”

“Ben ona bardak atmasaydım o evin içine girecekti! Eve girdiğimde Mehmet'le karşı karşıya gelince felaket çıkabilirdi. En kötüsü Feride'ye, annene zarar verebilirdi.”

Çatılı kaşları başına daha fazla keskin ağrı veriyordu genç adamın. Asiye'nin başını kolunun üzerine yatırıp onunla göz göze gelecek şekilde yan yattı.

“Sen kendi canını niye düşünmüyorsun? Önce sen kendini düşün, sonra kızını. Bir daha ne göreceğim ne de duyacağım. Kendi başına iş yapmayacaksın Asiye.”

Asiye'ye bir şey olacak düşüncesiyle omuzları gerildi Kadir'in. Bunu fark eden Asiye elini önce Kadir'in gergin omuzlarının üzerinde gezdirdi, ardından sakallı yanağının üzerinde dolaştırdı. Derin nefes alan genç adam her ne kadar sakinleşmiş dursa da içinde korku vardı. Evlerine girmek isteyen kimdi? Asiye'nin eski kocası olacağı düşüncesi aklına gelmiyordu. Bir düşmanı vardı. Ve bu düşmandan her ne olursa olsun karısını, kızını ve ailesini koruyacaktı.

“Dediklerimi unutma olur mu? Kendi başına hareket etme. Gerekirse

bağır çağır size zarar verecek insanlarla karşı karşıya gelme. Ben burada olsam da olmasam da gözüm arkada kalmasın istiyorum.”

Kadir’e biraz daha yaklaştı Asiye.

“Merak etme bundan sonra aynısı olmayacak. Söz veriyorum sözünden çıkmayacağım. O an daha kötü bir olay yaşamamak için fırlattım bardağı o adama.”

“Sana güveniyorum ve güvenimi boşa çıkarmayacağını biliyorum bu yüzden gönlüm rahat.”

Parmaklarını karısının yumuşak saçlarının arasında dolaştırdı. Onun tebessüm eden dudaklarının üzerine dudaklarını bastırıp başını hafifçe geriye çekti. Asiye’ye her dokunduğunda kalbindeki kıpırtılar onu tıpkı üniversite zamanlarındaki gibi heyecanlandırıyordu. Genç kadının yanında bazen kendini çocuk gibi bazen de yetişkin bir erkek gibi hissediyordu. Her ne kadar duygularını göstermekte zorlansa da içinde hissettiklerinin farkındaydı. Asiye onun için özeldi.

Üç gündür görmediği karısına sarıldı, alnını öptü, burnumu öptü, yanaklarını öptü sonra özlemle yanıp tutuştuğu dudaklarını öptü. Karşılığını aldığı an yüreği ısındı. Dudaklarını birleştirdiğinde ellerini bedeninin üzerinde gezdirerek pijamasından içeriye soktu. Sağ göğsünü sıkarken karısının sutyen giymemesine sevindi. “Yumuşacıklar.” Dudakları boynuna doğru kaydı.

“Yorgun değil misin?” diyen Asiye her ne kadar Kadir’in ona dokunmasından hoşlansa da gözleri kan çanağına dönen kocasının uyuması gerektiğini düşünüyordu.

“Yorgunum, üstelik başım çatlayacak kadar ağıyor.”

“Uyu o zaman.”

“Sana dokunmak istiyorum.”

Penyesini yukarıya kaldırıp göğüslerini açtı. Dudakları göğüs ucuna kapanmadan, Asiye’nin aralık dudaklarını öpüp yataktan aşağı doğru kaydı. Dili genç kadının sağ göğsünün ucuna temas ettiği an gözlerini yumdu. Asiye inlerken parmaklarını gür saçlarının arasına daldırıp çekti. Canı acımadı, bilakis bu durum onu heyecanlandırdı. Çok özlemişti, bu yüzden ön sevişmeyi uzatmak istese de fazla uzatmadan Asiye’nin üstünü ve kendi üstünü çıkardı. Dudakları genç kadının kamının ve kasıklarının üzerinde ağırca hareket ederken diğer gecelerde olduğu gibi sert değildi. O hâllerine Asiye’nin karşılık vermesi zor oluyordu ama şimdi elleriyle ona dokunan karısı hem ruhunu hem de bedenini tatmin ediyordu.

“Daha fazla ilerleyemeyeceğim.”

Bacaklarını aralayıp üzerine uzandı. Gözlerini bir saniye bile çekmiyordu Asiye’nin gözlerinden.

“Bebek hakkında konuşamadık.”

Kıvrımayacaktı ya da yalan söylemeyecekti genç kadın. Bu yüzden kollarını kocasının boynuna dolayıp, “Şimdi hazır hissetmiyorum,” dedi. “Emine henüz küçük, o biraz büyüdükten sonra olsa olur mu?” Çenesinin ucunu öpüp gözlerini kapatıp açtı.

“Çok fazla yaş farkı olmasın aralarında. Beş yaş uygun bence.”

Güldü Asiye. “Dört ay sonra Emine beş yaşında olacak.” Tıpkı onun gibi gülümseyen Kadir nazik olmaya çalışarak Asiye’nin içine girdi. Sıcacıktı. Bu sıcaklık bedenini uyuştururken çok kısa bir an gözlerini kapatıp açtı.

“Ne güzel işte, ikinci bebeğimiz için fazla beklememiş olacağız.”

“Niye bu kadar ısrar ediyorsun?”

Bacaklarını Kadir’in beline doladı. Yavaş hareket eden kocası içine her girip çıktığında ikisinin de soluk alışverişleri hızlanıyordu.

“Sen niye istemiyorsun? Bana alışmadın mı? Güvenmiyor musun?”

Şu an aldığı hazdan kaşlarını dahi çatamıyordu Asiye.

“Mantıksız konuşuyorsun. Ben sadece zorlanırım diye korkuyorum.”

Kalçasını hızlandıran Kadir ellerini yatağa bastırıp üst bedenini kaldırdı. “Korkma, ben hep senin yanında olacağım.” Gözleri bedenlerine kaydığında alt dudağını ısırıp, “Bana uyum sağla,” dedi. “Hâlâ alışmadın.” Aslında alışmıştı ama sadece utanıyordu. Bu düşüncelerini kendine saklamak istemediği için, “Utaniyorum,” dedi dürüst olarak. “Aslında alıştım sana ama sanki biri bizi izliyormuş gibi hissediyorum.” Tekrar üzerine uzanıp dudaklarını öptü soluk soluğa kalan karısının.

“Seni benden başka kimse izlemiyor. Kendini bırakmanı, bana alışmanı sabırla bekliyorum Asiye. Lütfen üzerindeki tutukluğu at, bu sadece sevişirken olmasın tabii, her anlamda. Bana kızdığın zaman tırnaklarını çok güzel çıkanyorsun neden sana yanaştığımda aynı karşılığı vermiyorsun?”

Ne dese haklı olan kocasına sınıksı sarıldı. “Deneyeceğim söz.”

“Yarın akşam yayla evine gideceğiz, orada ben sana dokunmayacağım sen bana dokunacaksın.”

“Emine’yle konuşmadık henüz.”

“Feride’yle konuştum, siz gidin ben onu burada oyalardım dedi.”

Artık ikisinin de soluk alışverişleri hızlanmıştı. Birbirlerine karşı hissettikleri arzu gözlerine yansıyor.

“Kader iyi ki seni benim karşıma çıkarmış Asiye. Sayende gündüzüm de gecem de güzel geçiyor.”

Gün aydınlandığında Karaaslan köyünde her yer cıvıl cıvıl oldu. Çocuklar kapılarının önünde karlarla oynasalar da anneleri onları içeri girmeleri için seslenip duruyorlardı. Bacağı kırık olan Emine dışarıya çıkmak istiyor, alçıdan dolayı dışarı çıkamıyordu. Pencerenin önünde annesi onu dışarıya çıkarsın diye neredeyse gözlerinin içine bakıyordu. Kızının bu durumuna üzülen Asiye her ne kadar diğer çocuklar gibi karda oynamasını istese de diğer bacağı da zarar görür diye endişeleniyordu. Ayakları üzerinde duramayan Emine bu durumdan artık rahatsız oluyordu. Bir an önce bu alçının çıkmasını istiyordu, alçıyı her gördüğünde huysuzluğunu göstermekten de geri kalmıyordu.

Babası sabahın erken vakti işine gitmişti. Eğer o burada olsaydı biliyordu ki onu dışarı çıkartır, karda oynamasına izin verirdi. Diğer çocukların yanına gitmek için can atan küçük kalbi artık daha fazla dayanamadığı için gözlerini doldurdu. Kızının bu hâline üzülen Asiye onun yanına gidip, “İstersen yarın saat dışarıda durabiliriz,” dedi. “Ama benim kucağında olacaksın, yerler kaygan düşüp bir yerine zarar vermeni istemiyorum.”

Alt dudağı titredi Emine’nin.

“Birazcık daha dayanmanı istiyorum güzel kızım. Bacağındaki alçı çıkınca rahat rahat koşup oynayacaksın o yüzden şimdi üzülmeni istemiyorum tamam mı?”

“Tamam,” diyen Emine dışarıya çıkacağı için mutluydu. Annesi onu bir an önce giydirsin diye kollarını havaya kaldırdı. Odadan montunu ve botlarını alan genç kadın kızını giydirdikten sonra kendi de üzerini giyindi. O sırada yanlarına gelen Feride, “Yeni öğretmen gelmiş, isterseniz yanlarına gidip bir ihtiyaçları var mı diye soralım,” dedi. Asiye, “Tamam,” diyerek Emine’yi kucağına aldı. Feride zaten hazır olduğu için birlikte dışarıya çıktılar.

Kapının önünde olan Fadime Hanım onlara nereye gittiklerini sorarken gözleri Emine’nin üzerindeydi. Hava fazla soğuktu bu yüzden hasta olmasını istemiyordu.

“Okula yeni öğretmen gelmiş anne onun yanına gidiyoruz.”

“Kimmiş?”

“Şimdilik adının Murat olduğunu biliyorum. Gidince öğreneceğim.”

Başını sallayan Fadime Hanım, “Dışarıda fazla kalmayın, çocuk hasta olur,” dediğinde ikisi de, “Tamam,” diyerek okula doğru yürümeye başladılar. Emine’nin gözleri çocukların üzerindeydi, koşup onlarla oynamak için can atıyordu. Kızının bu hâli hem mutlu ediyor hem de üzüyordu Asiye’yi. Henüz arkadaşı olmayan Emine içine kapanık bir çocuk olacak diye korkuyordu.

İnsanları geride bırakarak okulun önüne geldiler. Kapıya vuran Feride içeriden ses gelmesini beklerken okulun arkasından gelen genç bir adama tebessüm edip, “Merhaba,” dedi. “Siz yeni öğretmen olmalısınız.” Başını eğip kaldıran genç öğretmen, “Merhaba, evet ben yeni öğretmenim,” diyerek elini Feride’ye uzattı. “Adım Murat.” Feride’de kendini tanıttıktan sonra Asiye de elini sıkıp kendi ismini söyledi. İsim konusunda biraz şaşkıındı. Öğretmenin isminin Murat olması kızında nasıl bir tepki uyandırdığını görmek için yüzüne baktı. Gayet normal bir şekilde genç adama bakıyordu. Belli ki Murat Öğretmen’i unutmuştu.

“Hava soğuk isterseniz içeri girelim,” diyen Murat Öğretmen’in peşinden okulun içine girdiler. Sınıflardan birinden ses geliyordu. Öğretmenin arkasından sınıfa doğru ilerleyen Feride’yle Asiye içeride duran anne ve erkek çocuğuna doğru adım atılar. Murat öğretmen yüzündeki gülümsemeyi silmeden karısı ve oğlunu Asiye ile Feride’yle tanıştırdı. “Eşim Gamze, oğlum Yağız.”

Albino olan oğlu direkt dikkatleri üzerine çekmişti. Asiye ve Feride onun güzel yüzünü izlerken kaşları çatık, gözleri öfkeyle bakan çocuğu rahatsız etmemek için daha fazla bakmadılar. Bir kişi hariç, Emine çocuğu gördüğü andan beri gözlerini onun üzerinden çekmiyordu. Yanına gitmek için annesinin kucağından inmek isterken Asiye çocuğu rahatsız etmemesi için kucağından indirmiyordu.

“Merhaba,” diyen öğretmenin karısının elini sıkıp, “Merhaba,” dedi. “Benim adım Gamze, sizinki ne?”

“Asiye,” diyerek kendini tanıttıktan sonra Feride’de kendini tanıttı.

“Hoş geldiniz köyümüze, bir ihtiyacınız var mı?” Feride’ye teşekkür eden ikili, “Şu anlık bir ihtiyacımız yok, her şey tam,” deseler de bu ortama uyum sağlayamayan oğullarına üzülen baktılar. Bu durumu fark eden Asiye, “Burada olmayı istemiyor mu?” diye sordu.

Murat Öğretmen, “Tabii ki istiyor, sadece arkadaşlarından ayrıldığı için üzüldü,” dediğinde Asiye başını sallayıp çocuğa tebessüm etti. Bakışlarını kaçırarak çocuk ona gülümseyerek bakan Emine’ye bakmamak için kendisiyle savaşıyordu. Yeni bir arkadaş istemiyordu, yeni bir dost istemiyordu, sadece eski evlerine gitmek istiyordu. Oradaki arkadaşlarıyla oynayarak, oradaki arkadaşlarıyla vakit geçirmek istiyordu. Burada olduğu için huzursuz ve gergindi, her ne kadar kışı sevse de bu köyde fazla kar vardı, o karı da sevmiyordu.

“Feride’ye katılıyorum öğretmenim, eğer bir ihtiyacınız varsa elimizden geldiğince size yardımcı olmaya çalışırız. Sizin göreviniz kutsal bunu hepimiz biliyoruz, bu yüzden lütfen kendinizi sıkıntıda hissetmeyin. Elimizden geldiğince size yardımcı olmaya çalışırız.”

Gülümseyen öğretmen derin bir iç çekti. “Kendimizi buraya geldiğimiz ilk andan beri rahat hissediyoruz. Gerek insanları gerek havasıyla tam da istediğim yerde olduğumu hissettiriyor. Duyduğum kadarıyla daha önceki öğretmenimiz hamile olduğu için köyden ayrılmış, çocuklar derslerden geri kaldıkları için bir an önce onların eğitimine başlamak istiyorum. Bu yüzden sizlerden sadece buranın ısınmasını ve okula gelen yolun açılmasını istiyorum.”

Başını salladı Asiye. “Emin olun eşim bu konuda size yardımcı olacaktır. Zaten köy yolları düzenli bir şekilde açılıyor bu konuda sıkıntınız olmasın. Şehre inmek zor gözükse de günde üç kez çalışan araçlar yolları sürekli açık tutuyor. Okul yolunu da gerekirse hep birlikte el birliğiyle açarız bu konuda gönlünüz rahat olsun.”

Yolların açık olmasına sevinen Gamze gülümserken, “O zaman sadece evin içine mahkûm kalmayacağız değil mi?” dedi. Güldü Feride, “Merak etmeyin böyle bir durum olmayacak, burada kendinizi evinizde gibi hissedeceksiniz,” derken aralarındaki samimiyeti şimdiden hepsi sevmiş durumdaydı. Sadece bir kişi huzursuzdu o da Yağız’dı. Yağız burada olmak istemiyordu, Yağız bu sınıfta olmak istemiyordu, Yağız bu okulda olmak istemiyordu, Yağız kendi dünyasında kendi arkadaşlarıyla olmak istiyordu. O kalabalığı sevmiyordu, o insanları sevmiyordu, onun sadece bir arkadaşı vardı ve hep onunla olmak istiyordu.

Sürekli yüzüne bakıp gülen bu küçük kızın ona bakmasını da hiç istemiyordu. Yanına gelmek için annesinin kollarından ayrılmasını istemiyordu, bakışlarını bu yüzden dışarıya çevirmiş o küçük siyah gözlü kızla karşı karşıya gelmek istemiyordu.

“Anne,” diyerek seslenen Emine’nin sesi cıvıldarken, bakışlarını ister istemez küçük kıza çevirdi.

“Ben o arkadaşın yanına gitmek istiyorum.” Anında başını iki yana sallayan Yağız bunu istemediğini belli etti. “Neden?” diyerek sinirini belli eden Emine’ye şaşkın bakan öğretmenle karısı, “Kızınız fazla mı ısrarcı?” dediğinde, “Biraz,” dedi doğru olmadığını bilerek.

“Eee, ne de olsa halasına çekmiş,” diyen Feride ise bu duruma tamamen gülerken Murat Öğretmen dayanamayıp Emine’yi kucağına aldı. “Seninle çok iyi anlaşacağız küçük hanım, istersen sen de okula gelebilirsin,” diyerek onun yüzündeki gülümsemeyi çoğalttı.

Sevinen Emine tekrar Yağız’ın yanına gitmek için kollarını öne doğru attığında Yağız geriye doğru çekilip onu yanında istemediğini tekrar belli etti. Neden böyle yapıyordu, neden onu istemiyordu? Bu durum onun küçük hassas kalbini kırmıştı. Ağladı ağlayacak olan kızını fark eden Asiye elini sırtında gezdirip, “Üstüne gitmesen mi anneciğim?” diye sordu. “Sonuçta buraya yeni gelmiş, köye alışsın, bizlere alışsın ondan sonra seninle oynar.”

Emine şu an oynamasını istiyordu. Şimdi yanına gelsin, onunla oynasın istiyordu. O hayatında ilk kez beyaz saçlı bir çocuk görmüştü. Teni beyaz, gözleri maviydi. Emine böyle birini ilk kez gördüğü için şaşıırıyordu.

Asiye’nin küçük kızı hayranlık duymuştu karşısında ondan büyük olan çocuğa.

“Bu arada yaşını öğrenebilir miyiz?” diye sordu Feride.

“Altı yaşında.

“Şimdilik yabancılık çekiyor ama sonradan alışır. Bu yüzden üstüne gitmemek lazım.”

“Kesinlikle. Bu arada sizler de bana yardımcı olursanız sevinirim. Ben çocuklara sadece okuma yazma öğretmek istemiyorum. Sosyal aktivitelerini de geliştirmek istiyorum.”

“Ben seve seve yardım ederim,” diyen Feride sevincini belli ederken, “ben de bir şeyler yapabilirim,” dedi Asiye. “Okuma konusunda pek yardımım dokunamaz, yavaş okuyorum.”

Bunu mu sorun ediyorsunuz der gibi baktı Asiye’nin gözlerine Murat Öğretmen.

“Ben size hızlı okumayı öğretirim, rahat olun.”

Gözleri parladı Asiye’nin. Utanmasa ne zaman başlanız diye soracaktı.

Onlar öğretmeninin yanındayken Kadir eve gelmişti, Asiye ve Feride'nin nerede olduğunu sormuştu annesine. Sabahdan beri hem işleriyle hem de evlerine girmeye çalışan adamın nerede olduğunu bulmakla uğraşıyordu. Akşam Asiye'yle yaylaya gideceği için Emine'yle karın tadını çıkarmak için eve erken gelmişti. Evde karısını ve kızını göremediği için biraz bozalsa da annesinin vereceği cevabı bekliyordu.

"Köye yeni gelen öğretmenin yanına gittiler."

"Bugün mü gelecekti öğretmen?" Köye öğretmen geleceğini biliyordu ama kar yağışı durduktan sonra geleceğini tahmin etmişti.

"Evet," diyen Fadime Hanım, "Murat mıymış neymiş adı," deyince oğlunun suratındaki ifadeye bir an korkuyla baktı. "Yanlış bir şey mi söyledim oğlum, neden böyle bakıyorsun?" Bütün bedeni gerilen genç adam arkasını döndüğü gibi evden çıktı. Bu Murat'ta kimdi? Tahmin ettiği kişi ise bu köyü bugün yakardı. Nefes nefese bayır aşağı inerken arabasını almadığı için kendine küfretti.

Bu okulu neden bu kadar uzağa yapmışlardı ki? Burnundan aldığı nefesini ağzından zor veriyordu. Soğuktan bütün vücudu neredeyse donmak üzereydi. Kendi bile bu kadar üşüyorken Emine'yi dışarıya çıkaran Asiye'yle Feride'ye kızdı. Sanki o dışarı çıkıp karda oynatmayacakmış gibi davranması şaşırtıcıydı.

"Onu geldiğine pişman etmezsem benim de adım Kadir değil."

Bayırı da aştıktan sonra sonunda okul karşısına çıktı. Eğer bu öfkeyle yürümeye devam ederse Murat Öğretmen'in suratına yumruğunu geçirecekti.

Kızının kahkahalarını işitince yumruklarını sıkıp gözlerini yumdu. Onun kızı o adama mı gülüyordu? Kapının kolunu tutup içeriye itti. Göğsü şiddetle yükselip inerken genç adamın kucağında olan kızına doğru adım attı.

"Hangi hakla ona sarılırsın?"

"Kadir?" diyen Asiye ona doğru adım attığı an elinden tutup arkasına aldı genç kadını.

"Kimsiniz?" diyen Murat Öğretmen kaşlarını çatarken Emine'yi kucağına aldı daha fazla ona sarılmasına izin vermeden.

"Asiye'nin kocası Emine'nin de babasıyım. Sen kimsin?"

"Adım Murat, köyünüze yeni atandım."

"Başka öğretmen yok muydu da seni atadılar?"

"Anlamadım?"

Kocasının tamamen yanlış anladığını fark eden Asiye ceketini çekerek biraz olsun sakinleştirmeye çalışırken, kulağına doğru, “Bu Murat o Murat değil Kadir,” dedi. Anında bakışlarına çeviren genç adam, “Anladım?” derken, “sana bu Murat’ın o Murat olmadığını söylüyorum,” dedi. Biraz olsun rahatlayan genç adam karşısında onun gibi öfkeyle duran öğretmene, “Pardon,” dedi. “Sanırım bir yanlış anlaşılma oldu.” Başını tekrar eğip kaldıran Murat Öğretmen, “Galiba öyle oldu,” derken Kadir’in hoş olmayan tavrını kendince sorguluyordu.

Feride ise ağabeyinin neden böyle davrandığını çözmeye çalışırken kocasının neden böyle davrandığını bilen Asiye onu sakinleştirmek için neredeyse sarılmış durumdaydı.

“Murat Öğretmen yeni gelmiş köye, biz de ona bir ihtiyacı var mı diye soruyorduk, sende tanış istersen,” dedi hâlâ gergin duran kocasına. Başını eğip kaldıran Kadir elini adama uzatıp, “Hoş geldiniz, ben Kadir Karaaslan,” diyerek kendini tanıttı. ‘Lütfen kusuruma bakmayın, biraz gerginim o yüzden size çattım,’ demesini bekleyen Asiye, Kadir hiçbir şey demeyince kolunu dürttü. Bu durum Kadir’in umurunda değilmiş gibi genç adamı baştan aşağı süzüyordu. Oysaki dikkatli baksa adamın arkasında duran karısı ve çocuğunu görecekti. Kendini tutamayan Asiye dayanamayıp Kadir’in elinin üstüne tırnaklarını bastırdığında genç adam bakışlarını ona çevirip kaşlarını yükseltti.

“Özür dile adamdan.”

Dudaklarındaki fısıldamayı sadece Kadir işitti. Bu yüzden sıkıntıyla oflayıp tekrar adama döndü.

“Köyümüze hoş geldiniz, bizler tabii ki size yardımcı olmaya çalışırız. Eşim ve kız kardeşim sizlere eminim bir ihtiyacınız var mı diye sormuşlardır. İhtiyacınız olursa bana ya da herhangi birini söyleyebilirsiniz mutlaka elimizden gelen yardımı yaparız.”

Biraz olsun sakinleşen kocasından uzaklaştı. Babasının kollarında hâlâ Yağız’a gitmeye çalışan Emine ise durumdan habersizdi. Çocuğun yanına oturup onunla oynamak istiyordu. Onun bu hâlini sadece Asiye ve Feride fark etmiyordu. Kadir’de fark etmişti. Kıskançlığı kat ve kat artarken geriye doğru çekilip, “Biz en iyisi gidelim,” dedi.

Onu onaylan Asiye ve Feride hareket edince Murat Öğretmen Asiye’ye dönüp, “İsterseniz yakın bir zamanda hızlı okumaya başlayabiliriz,” dediğinde Kadir’in kaşları tekrar çatıldı. Ne hızlı okumasından bahsediyordu bunlar, ne demekti bu? Eğer karısı okumak istiyorsa onu kendi okutabilirdi.

Gülümseyen Asiye, “Çok isterim,” dediğinde Kadir bakışlarını ona çevirdi. “Ne istiyorsun?” dedi anlamamış gibi yaparken. Asiye heycanla, “Murat Öğretmen bana hızlı okumayı öğretecekmiş,” dediğinde genç adam varla yok arası tebessüm etti. Neydi bu Muratlardan çektiği? Hepsı karısına bir şey öğretmeye çalışıyordu. O varken onlara ne oluyordu? Tekrar gülümsedi ve karısını yanına çekip, “Ben sana öğretirim,” dedi. “Murat Bey çocuklara okumayı, yazmayı öğretsin,” derken Asiye bu duruma biraz bozulmuş gibi olsa da aslında Kadir’den öğrenmesi onun için daha iyiydi. Murat Öğretmen’in yanına bir kere gelirdi, Kadir’le yedi yirmi dört beraber oldukları için hızlı okuması daha kolay olabilirdi. Kendi içinde böyle düşünüyordu ama bunu Kadir’e söylemedi. Açıkçası biraz hoşuna gitmişti onu kıskanması.

“Evimize gidelim,” diyen genç adam onları sınıfın kapısına götürdüğünde Emine Yağız’dan uzaklaşacağı için ağlamaya başladı.

“Ne oldu kızım?” diyen genç adam Emine’nin Yağız’a gitmek istediğini gördüğü hâlde bunu görmezden geliyordu. O kıskanç bir babaydı, kızı onun kollarının arasından çıkıp başka bir erkek çocuğunun yanına gidemezdi.

“Ben onunla oynamak istiyorum babacığım, lütfen beni onun yanına götürür müsün?”

Emine’nin babasının kollarından uçacak gibi bir hâli vardı. Yağız sıranın en arkasına gidip başını montunun şapkasının altına gömerken, Kadir, “Bırak kızım, görmüyor musun arkadaş seninle oynamak istemiyor,” dediğinde Emine’nin alt dudağı titredi. Buna sinirlendi genç adam. “Neden ağlıyorsun bebeğim, o seninle oynamıyorsa sen de onunla oynama,” diyerek kızına Yağız’ı kötülemeye başladı. Hiç iyi örnek olmuyordu kızına, bu durum hem Asiye’nin hem de Feride’nin dikkatini çekiyordu.

“Yanlış yapıyorsun abi,” diyen Feride ağabeyinin bakışlarını görünce sustu. Asiye de, “Yanlış yapıyorsun Kadir,” dedi tıpkı Feride gibi. “Eğer çocuk oynamak istiyorsa tabii ki oynayacak, şu an Yağız çekiniyor kızım, buralara alıştığı zaman seninle mutlaka oynayacaktır,” dediğinde Yağız duymamış gibi yaptı, annesi babası gülümsedi. Emine ise, “Şimdi oynamak istiyorum,” diyerek inatçılığını gösterdi. “Biz en iyisi eve gidelim,” diyen Kadir sonunda ailesini okuldan çıkardığında kızını güldürmek için boynunu öpüp gıdıklıyor, onu yere yatıracakmış gibi kaldırıp indiriyordu. Neyse ki morali yerine gelen Emine’nin aklı hâlâ

o beyaz saçlı çocukta olsa da babasının dokunuşlarıyla kahkaha atıp duruyordu.

Evinin önlerine geldiklerinde Feride eve girdi. Emine, Asiye ve Kadir ise hâlâ dışarıdaldı.

“Kayalım mı?” diyen Kadir, Emine’nin mutluluktan gözlerinin parlamasını sağlarken, “Dikkat edin,” diyerek kenara geçti Asiye.

“Sen nereye gidiyorsun? Birlikte kayacağız.”

“Delirdin mi?” diyen Asiye’nin bakışları etrafa kaydı. Dışarıda kimse kalmasa da insanlar pencerelerinin önünde oturuyorlardı.

“Koskoca beyleri karısıyla mı kayacak?”

“Evet. Kanımdan başka kiminle kayayım?”

“Bir ağırlığın yok mu senin? Ne bileyim yakışık almaz sanki.”

“Yavrum valla bazen rahmetli anneannem gibi konuşuyorsun. Kendine gel, henüz genceciksin, cıvıl cıvıl olman gerekirken milleti düşünüp eğlenceyi kaçınıyorsun.”

“Ondan değil,” dedi yanlarına giderek. “Ben sana laf söz gelmesin diye dedim.”

“Sıkıyorsa laf etsinler.”

Adnan’ın getirdiği geniş tenekeleri yere koyup üzerine oturdu. “Önüme otur.”

“Siz kayın ben sizi izleyeyim.”

“Otur Asiye!”

İrkildi. Beklemeden Kadir’in önüne oturduğunda, “Pislik,” demeyi de ihmal etmedi. “Bir daha bana bağırma kötü olur.” Emine’yi kucağına oturtup karısının yanağını öptü. “Sen de lafımı ikiletme. Otur dediysem otur.” Omuzlarını silkti Asiye. Bazen Emine’den daha nazlı oluyordu. Bu durum can sıkılamak yerine Kadir’in hoşuna gidiyordu.

Dudakları iki yanda, “Uçuyoruz,” diyerek ayaklarını yerden kaldırdı. Aşağı doğru kaymaya başladıklarında anne kızın gözleri kocaman açıldı. İkisi de çılgılık çılgılığa bağırırken upuzun bayırı hızlı bir şekilde kaymaya devam ediyorlardı. Asiye’nin yüreği ağzına gelse de Emine ve Kadir’in hoşuna gidiyordu bu durum. Ve bunu bir kere değil üç dört kere tekrarlayınca Asiye artık nefes nefese kalmıştı.

Pencereden bakan insanların bakışlarını da görmezden geliyorlardı. Sadece eğlencelerine odaklanmışlarken dış dünyaya kulakları kapamıştı.

İlk kez Kadir’i böyle mutlu gören köy ahalisi şaşkınlardı. Kadınlar

ve çocuklar eşleri onlarla karda oynamıyor diye pencerenin önünde üzgün dururlarken, erkekler koskoca bey eğleniyorsa biz de eğlenebilir miyiz diye düşünüyorlardı. Yeni evli olan Ragıp kapının önünde Kadir ve ailesini izlerken karısının elini tutup, “Hadi biz de kayalım,” dedi. Beklemeden dışarıya çıktılar. Bir iki kişi onlardan cesaret alıp dışarıya çıktıklarında köyün meydanında kahkaha sesleri yükselmeye başladı.

Asiye ve Emine’ye sımsıkı sarıldı Kadir. “Hepsi senin sayende Kadir.” Karısının yanağını öptü. “Herkes mutlu olsun bize yeter.” Öyleydi. İnsanları mutlu gördükçe yüreği de rahatlıyordu. Soğuktan üşümüş olsa da Kadir’in dizlerinde oturduğu için mutluydu.

“Baba ellerim üşüdü.”

“Isıtalım babam.”

Kızının pembe eldivenlerini çıkarıp nefesini üfledi. Gülümseyen Emine ileride Murat Öğretmen ve oğlunu görünce, gözlerini büyütüp, “Baba bak beyaz saçlı çocuk orada,” diye bağırdı. Anında kaşlarını çattı Kadir. Küçük bir çocuk gibi yüzünü asan kocasına gülümsedi Asiye.

“Adamı neredeyse dövecektin! Sana kaç defa diyeceğim bu Murat o Murat değil.”

“Beni ilgilendirmiyor, adı Murat olan bütün öğretmenlere ayar oluyorum.”

“Adam sana bir şey yapmadı ki.”

“Sus, karşıma geçmiş utanmadan ben eşinize hızlı okumayı öğreteceğim diyor. Sen kim oluyorsun it? Ben varken sana mı düşer?”

Alttan alttan kendine ateşi veren kocasını her zaman yaptığı gibi boynuna sarılarak sakinleştirdi. İki saniyede yumuşar gibi olduğu an Emine’nin öğretmenin oğluna el salladığını görünce “Len,” diye bağırdı çatık kaşlı çocuğa. “Arkana dön oğlum, buraya bakma.”

“Yok daha neler!”

“Bu çocuk benim kızımın dibinde dolaşmayacak, Asiye.”

“Çocuk dolaşmıyor zaten, senin kızın yanına gitmek istiyor.”

Asiye’yi kucağından indirip Emine’ye sımsıkı sarıldı.

“Kızıma iftira atma, oğlanlara bakmaz benim kızım.”

İçinden tabii diyen Asiye bakışlarını başka yere çevirip sırtısını sakladı. Kızı bacağı alçılı olmasa çocuğun peşinden ayrılmayacaktı, kocası bunun farkında bile değildi.

Kızını karın içine gömerken bir yabancı gibi duran karısının belinden tutup kara yatırdı.

“Sen niye uzak duruyorsun?”

“Uzak mı? Daha ne kadar yakın olacağım? Dibinden ayrılmıyorum.”

“Mümkün oldukça yanımdan bir saniye bile ayrılma.”

Asiye’nin konuşmasına fırsat vermeden boynuna kolları atıyordu.

“Dur Kadir. Üşüdüm.”

Durdu genç adam. Karısının üzerindeki kolları silkeleyip onu oturur pozisyona getirdi.

“Bavulunu hazırladın mı?”

“Sadece bir gece için niye bavul hazırladık?”

“Uzun bir gece olacağı için yanımızda götürüleceklerimiz fazla olmalı.”

Bakışlarını kaçırdı hemen. Sırıtan Kadir Emine’yi kucığına alıp ayağa kalktı.

Uzun zamandır hayatında hiçbir sorun yokmuş gibi karısıyla eğlenmek istiyordu. Bu yüzden fazla geç kalmak istemiyorlardı. Birlikte eve gidip Emine’yi şöminenin önüne oturttu. Gözleri anında Feride’yi buldu. Ağabeyini anlayan Feride yanlarına giderken Emine’nin yanına oturup kollarının arasına aldı küçük kızı.

“Bu akşam Serkan biz de kalacakmış nenesi öyle dedi.”

“Sahiden mi?” dedi oturmaya çalışarak.

“Evet, babası birazdan getirir. Bak ne diyorum anneyle baba gitsin biz üçümüz bu gece oyun oynayalım, olur mu?”

Bakışlarını anne ve babasına çevirdi. “Nereye gidecekler ki?”

“Çok uzağı değil, yarın eve gelecekler.”

Bakışları annesinin gözlerinde uzun uzun kaldı. İçi burkuldu Asiye’nin. Onu bırakmayı istemiyordu. Sanki kötü bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu. Bunu fark eden Feride, “Sen babayla konuş ben hemen geliyorum,” diyerek ayağı kalktı. Asiye’nin elinden tutup onu odasına soktuğunda kapıyı kapatıp, “Sil şu yüzündeki bakışları,” dedi.

“Çocuğunu ihmal etmiyorsun, sen mükemmel bir annesin Asiye. Bu hayattaki tek görevin anne olmak değil bunu unutma. Sadece bir geceliğine kocanla eğlenmeye gidiyorsun. Mutlu ol, gül, kahkaha at ama sakın ben kötü bir anne miyim diye düşünme.”

“İlk kez ondan ayrı olacağım, bu yüzden içim rahat değil.”

“Ben yanındayım, annem, Mehmet abim burada. Lütfen gidip eğlen, geldiğinde neler yaptığınızı bana anlatacaksın bu yüzden geceni güzel geçir.”

Ellerini yanaklarına bastırıp yatağı ilerledi.

“Kötü bir şey yapmıyorum değil mi?”

“Asla. Anne olduğun kadar kadınsında. Bu gece kocanla mutlu ol, utanma, iliklerine kadar heyecanı hisset. Yarın utanacağını bilsen de geceni zehir etme.”

Bavulun üzerine ellerini koyup sakinleşmeye çalıştı.

Bu gece özgür olmak istese de yine utanıp çekingen davranmaktan korkuyordu.

“Kocandan önce kendini mutlu edersen o zaman her şey senin için daha kolay olur.”

Bakışlarını kaçırdı. Her şeyi çok biliyormuş gibi konuşan görünmcesi ağabeyinin fantezilerini bilmiyordu. Adam İstanbul’dan ne aldıysa bavula koydurmuştu. Onları giydiğini düşününce ellerini yüzünün önünde sallayıp, “Çok sıcak,” dedi.

Sırtı Feride. “Emin ol gece senin için daha sıcak olacak.”

“Söyleme,” diyerek bağırdığında odaya Kadir ve Emine girdi. Kocasının gözleri şimdiden onu yakıyordu. Geceyi düşünmek bile istemiyordu.

“Emine halasıyla kalacak annesi, ben yarın geleceğimizi söyledim tamam dedi. Uslu bizim kızımız o yüzden halasını üzmeyecek.”

“Serkan da gelecek.”

Bu duruma sinir olsa da karısıyla geçireceği geceyi düşününce Serkan’ı şimdiden görmezden geliyordu.

“Biz çıkalım o zaman.”

“Şimdi mi?”

Dilini damağına vurup, “Şimdi Asiye,” dediğinde Feride gözlerini büyütüp Emine’yi kucağına aldı. Geri geri gidip ağabeyinin arkasından, “Yansın geceler,” diyerek mırıldandığında Asiye susması için gözlerini büyüttü.

Bu kız kesinlikle Kadir ağabeyine çekmişti, onun gibi arsızdı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Eskiden karı sevmezdi Asiye. Kar demek onun için kara kış demekti. Sabahın ayazında erkenden uyanıp odun kırmak, kapının önüne dolan karları temizlemek demekti. Şimdi ise kar onun için heyecan demekti.

Bir saat önce Kadir'le birlikte vakit geçirmek için yola çıkmışlardı. Genç adam radyodan yayılan türküyü dinlerken onun gözleri arabanın geçtiği yerlerdeydi. Çam ağaçları, dere kenarları, dağlar, bayırlar bembeyazdı. Her gördüğü yere tebessüm ederek bakıyordu. Şu an belki de çocuk gibi gözüküyordu ama bunu umursamıyordu. Bedeni neredeyse camla bir bütün olmuş doğaüstü güzelliği izliyordu. Onun bu heyecanını gören Kadir elini uzatıp yanağına dokunmak istiyordu ama hevesini kırmamak için geride duruyordu.

“Nasıl, beğendin mi buraları?”

Bedenini Kadir'e döndüren Asiye, “Çok beğendim,” derken heyecanı ses tonuna yansıdı. “Ben hayatımda ilk kez böyle bir yer görüyorum. Sanki Ordu'da değiliz, Ordu'da mıyız?” Üst dudağı hafifçe kıvrıldı genç adamın. “Ordu'dayız, bundan sonra seni sürekli gezdireceğim, böyle yerleri sürekli görmekten sıkılacaksın.”

“Sahiden mi?”

“Evet. Seninle Türkiye'nin her şehrine gideceğiz. Görmek istediğin her yeri göreceğiz. Bu yüzden bu gezimizin son olduğunu düşünme?”

Ne diyeceğini bilmiyordu Asiye. Konuşamadığı anlardan birindeydi. Gözleri kartpostalı andıran bu güzelliğin karşısındayken, kulakları genç adamdaydı. Eskiden böyle bir yere gelmeyi hayal bile edemiyor-

ken şimdi Ordu'nun en güzel yerlerinden birindeydi. Seyrek evler peş peşe dizilmiş, dere kenarlarında insanlar için piknik alanları yapılmıştı.

“Yaylaya gideceğiz dediğin için açıkçası dağın başına gideceğimizi düşündüm. Burası çok farklı Kadir. Evler, dere, ağaçlar, yol, her şey çok güzel.”

Bu sefer beyaz dişlerini gösterecek kadar gülümsedi genç adam.

“Seni dağın başına götürür müyüm ben? Bir günde olsa burada eğleneceksin.”

Buna şüphesi yoktu. Ellerini bacaklarının arasına alıp, “Daha ne kadar gideceğiz peki?” diye sordu. “Çok az kaldı.” Başını salladı. Hava kararmak üzereydi. Buna rağmen her yer ışıklarla aydınlatılmıştı. Keşke kızı da burada olsaydı. Biliyordu ki Emine parmağıyla ışıkları gösterip, “O ne, o ne?” diyerek ona sorular sorardı.

“Bir dahakine Emine’yi de getirelim mi?”

“Getiriniz.”

Yüzündeki gülümseyiş silinmeden sırtını arabanın koltuğuna dayadı. Kızıyla geldiği zaman şimdikinden çok daha mutlu olurdu. Her ne kadar burada olmaktan mutluluk duysa da bir yanı Emine’deydi. Ne yapıyordu, onu soruyor muydu merak ediyordu. Düşünmeye dalarsa Kadir’i geldiğine pişman edeceğini bildiği için düşünmemeye çalışıyordu. Emine yalnız değildi, Feride’ye, Mehmet’e hatta Fadime Hanım’a güveniyordu. Kimse dikkat etmezse Fadime Hanım, Emine’ye dikkat ederdi. Derin bir nefes aldı. Kadir arabayı sakinlikle sürerken etrafı incelemeye devam etti.

“Buradaki evler sanki otele benziyor!”

Parmağıyla gösterdiği evlere kısa bir an bakıp gözlerini yola çevirdi genç adam.

“Birçoğu pansiyon olarak kullanılıyor.”

“Peki ormana doğru giden yol nereye gidiyor? Ormanın içinde evler var mı?”

“Oraya da kamp yapmaya gidiyorlar.”

“Nasıl?”

“Üniversiteli gençler çadırlarını, yiyeceklerini alıp birkaç günlüğünü şehrin sesinden uzaklaşıyorlar. Kimi kafasını dinliyor kimi doğayı keşfediyor.”

Anladım der gibi başını salladı. “Biz de kamp yapar mıyız bir gün?” Yüzünü buruşturdu Kadir. “Daracak yerlerde yatmayı sevmiyorum, as-

kerde uzun boyumdan dolayı komandoydum ve görev yerim Hakkari'y-di. Mağaraların içine girdiğimde bir an önce çıkmak için hızlı hareket ediyordum. Aslında kapalı alan korkum yok ama duramıyordum.”

“Komutanlarına söyleseydin duramadığım o zaman seni götürmezlerdi mağaralara.”

“Yakışır mı bana? Bir kere bile şikâyet etmeden görevimi tamamladım. Komutanım tamamen kalmamı istedi ama annem ve kardeşlerim için kabul etmedim.”

“Korktum demiyorsun da annemi kardeşlerimi bırakamadım diyorsun.”

Bir anda üzerine eğilen Kadir yanağını ısırdığında, “Aaa,” diyerek bağırdı. Geri çekilen adam sırtırken parmaklarıyla acıyan yanağını ovaladı.

“İşine gelmeyince hemen ısır, korkmuşsun ki kabul etmemişsin niye kabul etmiyorsun?”

Elini dişlerinin izinin çıktığı yere uzatıp, parmaklarını acısını almak ister gibi üzerinde dolaştırdı.

“Acıyor mu?”

“Acımıyor.”

Bu sefer ısırarak için değil öpmek için uzandı genç kadına. Dudaklarını Asiye'nin yumuşak yanağına dokundurup içten bir şekilde öptü. O an sihirli değnek dokundu sanki üzerlerine. Asiye bu dokunuşla yumuşarken Kadir huzurla doldu.

Bu temastan sonra yolculuklarına aynı şekilde devam ettiler. Asiye Emine gibi “Bu ne, burası ne?” diyerek Kadir'e sorular soruyordu genç adam ise sabırla ona cevap veriyordu. Açıkçası bu durum Asiye'yi mutlu ediyordu. En azından başından atmıyor ya da lütfen artık sus diye söylenmiyordu.

“Üşüyor musun?”

“Üşümüyorum, o da nereden çıktı?”

Gözleriyle ellerini işaret etti. Heyecandan ellerini nereye koyacağını bilemediği için bacaklarının arasına sokmuştu. Kadir'de onun üşüdüğünü düşünmüş olacaktı.

“Üşümüyorum, sadece çok heyecanlıyım. Hayatımda ilk kez tatile gidiyorum, ilk kez farklı bir yer göreceğim. Nasıl hissettiğimi sana anlatamam. Duygularım çok çok farklı.” Dayanamadı elini genç kadına uzattı. Onun heyecandan buz gibi olmuş elini kendi sıcacık olan elinin

içine aldı. Dudaklarını elinin üstüne bastırırken gözleri de gözlerinin üzerindeydi.

“Mutlu olman için çabalayacağım.”

Kimse ona mutlu olman için çabalayacağım dememişti. Kimse ona gülsün diye güzel sözler söylememişi. Kimse ona hediye almamıştı. Kadir çok farklıydı. Ona hediye alıyor, ona gülümsüyordu. Onunla saatlerce sohbet ediyordu. Genç adam ona ilgili davrandıkça kalp atışları gereğinden fazla hızlı atıyordu. Bu durum onu rahatsız etmiyor bilakis hoşuna gidiyordu.

Kadir tekrar yola döndüğünde genç adamın dikkatini dağıtmamak için o da önüne döndü. Bir süre konuşmadan yolları izlemeye devam etti. “Geldik,” diyen Kadir gözleriyle evi işaret edince bakışlarını eve çevirdi. Ahşaptan oluşan iki katlı bir evdi. Arabayı evin önündeki düzlük yere park eden genç adam kapıyı açıp aşağı indiğinde o da peşinden inip temkinli adımlarla Kadir’in yanına ilerledi. Gözleri etraftaydı. Tıpkı cennet bahçesi gibiydi burası. Her yer çok güzel gözüküyordu. Bulundukları konum tepedeydi. Buradan kayabilirler veya dolaşabilirlerdi. Çok güzeldi. Önlerinde küçük bir göl vardı. Hayranlıkla gölü izlerken Kadir arabanın arkasındaki bagajdan getirdiklerini indirdi. “Hadi içeri girelim,” diyen kocasını takip edip merdivenleri yavaş yavaş çıktı.

“Burası çok güzel.”

“Eşyalarımızı yerleştirelim, çıkarız dışarı.”

Gözleri parladı. Kadir’in elindekileri almak için eline uzandı ama genç adam bavulu ve poşetleri geriye çekti. “Ben taşıyım, sen kapıyı aç.” Ellerini iki yana açıp, “Ama benim anahtarım yok ki,” dediğinde gülümsedi Kadir. Gözleriyle bu sefer cebini işaret etti. Bir adım genç adama yaklaşıp parmak uçlarını kabanının cebine soktu. Parmaklarına değen anahtarı alırken gözleri hâlâ Kadir’in gözlerindeydi. İçinde tatlı bir telaş vardı, bu yüzden eli ayağı birbirine karışıp duruyordu.

Kapıyı açıp içeri girdiklerinde meraklı gözleri bu sefer evin içinde dolaştı. Evin içi sıcacıktı. Soru soran bakışları Kadir’i buldu. “Sabah bizim için hazırlamalarını söyledim,” deyince başını salladı. Temkinli adımlarla girişte ilerlerken gözleri her yeri ahşap olan evin üzerindeydi. İki kişilik koltuk, pencerenin önünde ahşap masa, duvarın dibinde de şömine vardı.

“Burası size mi ait?”

“Bana ait,” diyen genç adam onu rahatlattı. En azından başkasının evinde kalmayacaklardı.

“Eşyaları yukarı bırakacağım, istersen gelebilirsin ya da burada durup beni bekleyebilirsin.” Tek kalmak istemiyordu. Bu yüzden Kadir’le birlikte merdivenleri çıkmaya başladı. Ev ne kadar yeni gibi dursa da bastıkları merdiven ahşap olduğu için gıcırıyordu.

“Üst katta sadece bir oda var.”

Kapıyı açan Kadir onun geçmesi için kenara çekildiğinde küçük adımlarla odanın içine girdi. Gözleri ilk önce geniş yatağa kaydı. Bem-beyaz örtü serilmişti. Ardından duvarda duran dört kapılı dolaba kaydı. Sonra boydan boya duvarı kaplayan cama değdi gözleri. O an ela gözleri kocaman açıldı. Hızlı adımlarla pencere önüne gidip beyaz tülü araladığında derin nefes aldı. Gördükleri yüzünden dili tutulacaktı neredeyse.

“Burası gerçek gibi değil, buraya geldiğimize gerçekten inanamıyorum.” Eşyaları yere bırakan genç adam onun yanına gidip ellerini beline sardı. “Beğenmene sevindim.”

“Çok beğendim. Gerçekten çok güzel. Böyle bir yer görmeyi beklemiyordum.”

Bu kadar beğeneceğini bilseydi daha önce getirirdi karısını buraya. Montunu çıkarıp yatağın üstüne bıraktı. Asiye Feride’nin ısrarı sonucu kot tulum giymişti. Parmakları tulumun askılarının üzerinde gezerken Asiye’ye sıcaklık basmış olacak ki tulumunun altına giydiği beyaz boğazlı kazağının yakasını çekti.

“Acıktın mı?”

“Evet, sen de acıkmış olmalısın.”

“Fazlasıyla. Sen otur, bu akşam yemekleri ben hazırlayacağım.”

“Ama olmaz ki.”

Ellerini Asiye’nin belinden çekmeden ayaklarını yerden kesti. Yumuşak dudaklarını öpüp mis gibi çiçek kokusunu içine çekti.

“Buraya gelmeden önce yakın olduğum bir abinin eşi istediklerimi ayarlamış sağ olsun. Senin yaptığın kadar mükemmel yemek yapamam da sanırım eti ve makarnayı pişirebilirim.”

Bakışları sert olan bu adamın sözleri nasıl bu kadar yumuşak olabiliyordu anlamıyordu Asiye.

“O zaman sen etleri pişir ben makarnayı yapayım.”

“Hayır, her şeyi ben yapacağım.” Bakışlarını camın önündeki beyaz sallanan sandalyeye çevirdi. “Sen sandalyede oturup manzarayı izlerken ben bir saat içinde her şeyi hazır edip seni almaya geleceğim.”

Her ne kadar bu duruma şaşırsa da, “Tamam,” dedi. Kadir’in göster-

diği sandalyeye oturup odadan çıkan kocasını izledi. Kapı kapandığında gözlerini güzel manzaraya çevirdi. Böyle bir şeyi hayatında ilk kez yaşıyordu. Böyle güzel bir odada ilk kez bulunuyordu. Emine burada olsaydı onunla pamuk tarlasına benzeyen çayırda yuvarlanırdı.

Sandalyeyi sallayıp gölü izledi. İnsanların kimi sakın bir şekilde gölün etrafını gezerlerken kimileri ise birbirlerine kar atıyorlardı. Yemeklerini yedikten sonra Kadir'e onu da gölün yakınına götürmesini söyleyecekti. Buraya gelmişken oraya gitmeden eve dönmek istemiyordu.

Kollarını göğsünün üstünde bağlayıp sessiz odanın içinde hızlanan kalp atışlarını dinledi. Hayatında ilk kez kızından başka birini daha kaybetmeye korkuyordu. Bir an içi yemek yapan Kadir'i görme arzusuyla doldu. Aşağı inme demişti ama onu merak ediyordu. Hem evi de et kokusu sarmıştı. Bir saat olmamıştı ama yarım saat olmuştu Kadir'in gidişinin üzerinden.

Oturduğu yerden kalktı. Ellerini birleştirip küçük adımlarla kapıya doğru ilerlerdi. Kapıyı açmadan önce alt katı dinledi. Kadir boğuk sesiyle bir şeyler söylüyordu. Bir şeye kızmıştı. Kapıyı açıp dışarıya çıktı. Merdivenleri olabildiğince ses çıkarmadan inerken, "Lanet olsun," diyen kocasının öfkeli sesiyle bir an durdu. Acaba yanına gitmek için erken mi davranmıştı? "Hay ben böyle işin..." Kaşları yükseldi. Mutfakta ne olabilirdi ki? Ayaklarını hareket ettirip mutfığa gitti. Gözleri gördükleri karşısında kocaman açıldı. Küçük mutfığa bedeni kocaman gelen kocası mermer tezgâhı batırmış durumdaydı. Dudağının kenarında olan sigarayı söylenmekten yere düşürecek. Büyük ihtimalle makamanın sosu için doğradığı domatesleri de yere dökmüştü.

"Senin neyine yemek yapmak Kadir? Sen anca hazır önüne konulsun ye."

Bir adım içeriye girerek omzunu buzdolabına dayadı. Yerdeki domatesleri alan Kadir hâlâ söylenmeye devam ederken onu fark etti. Çatık olan kaşları yükselirken yere düşen sigarasının külüne kaydı bakışları.

"Hay sikeyim." Elindekileri çöpe atıp külü de yerden aldı. "Ben sana beni yukarıda bekle demedim mi?"

"Dedin."

"Ee niye indin aşağı?"

"Baktım senin geleceğin yok dedim bu adam kendine bir şey yapmasın ineyim aşağı."

Islak ellerini mavi mutfak havlusuna silip burnundan soludu.

“Anasını satayım eti pişirdim makarnayı pişiremedim. Ne zor şey bu? Benim neyime yemek yapmak, aşağıda restoran var ne demeye oraya gitmediysek. Neyse, montunu al restorana gidelim.” Omzunu buzdolabından ayırıp, “Ben hazırlayayım istersen,” dedi hamur hâline gelen makarnaya göz atarak.

“Hiç gerek yok, seni buraya yemek yap diye getirmedim.”

“Bari mutfağı temizleseydim.”

“Mutfaktan çıkar mısın?”

Başka ihtimali olmadığı için mutfaktan çıktı. Sigarasını söndüren Kadir koltuğun üzerinden kabanını alırken Asiye üst kata çıkıp montunu aldı. Kadir hâlâ söyleniyordu. Acaba ona bu hâlinin tatlı olduğunu söylese miydi? Dilini damağına vurup başını iki yana salladı. Şimdi durduk yere onu kızdırmaya gerek yoktu. Merdivenleri hızlı bir şekilde inip dışarıda duran Kadir’in yanına gitti. Kapıyı kapatan genç adam elini tutarken yanına yaklaşp birlikte göle doğru giden karla kaplanmış merdivenleri inmeye başladılar.

“Buraya genelde tatil için geliyorlar değil mi?”

“Sayılır. Buranın insanı pek gelmez ama. Genelde İstanbul, Ankara ve diğer şehirlerden geliyorlar.”

“İlk kez böyle bir yerin olduğunu gördüm. Daha önce duymadım bile.”

“Eve döndüğümüzde kimseye buradan bahsetme. Herkesin gelmesine gerek yok, sadece sen ve ben bilelim.”

Sigara paketinden bir dal alıp dudakları arasına yerleştirdi. “Özellikle Feride’ye söyleme.” Çakmakla yaktığı sigaranın dumanını içine çekerken yanında yürüyen karısını kendine doğru çekti. “Elini çekme, düşeceksin.” Düşme ihtimali yoktu. Kaymasın diye güçlü eliyle Asiye’nin elinden tutmuş, yanından ayırmıyordu. Yemekler yüzünden söylenmeye içinden devam ederken, yanında küçük kalan karısına da göz ucuyla bakıyordu. Elini bıraksa kuvvetli esen rüzgâra karışıp gidecekti. Bu düşünceye sırtıp genç kadının montunun şapkasını örtü.

“Biraz acele edelim, hasta olacaksın.”

Onu buraya eğlendirmeye getirmişti hasta olsun istemiyordu. Bu yüzden hızlı adımlarla restorana doğru giderlerken bastığı yere de dik kat ediyordu. Asiye her ne kadar ona büyük adımlarla yetişmeye çalışsa da gözleri etrafta olduğu için adımlarına yetişemiyor, geride kalıyordu. Her geride kaldığında eliyle genç kadını çeğiştirip, “Bana uyum sağla,”

diyordu. Sanki ona kızıyormuş gibi dursa da kızmadığını ikisi de biliyordu. Bu onun mizacıydı ve Asiy e artık bu duruma alışmıştı.

Sonunda tek katlı restorana geldiklerinde içeriye girdiler. Buraya her geldiğinde onu karşılayan Akif ağabeyine başıyla selam verdi. Yanına gelen adam, “Hoş geldin Kadir’im,” diyerek ona sarıldığında, “Hoş buldum abi,” diyerek karşılığını verdi.

“Sen restorana gelmeyeceğin demiştin, bir sorun mu oluştu?” Gözlerini kaçır dı. “Oldu işte bir şeyler. Var mı yiyeceğin?” Asiy e’ye, “Hoş geldin kızım,” diyen adam, “Var tabii, olmaz mı?” diyerek onları Kadir’in her zaman oturduğu masaya yönlendirdi. Genç kadının elini bırakmadan masaya ilerleyen Kadir onun oturması için bekledi. Montunu çıkaran Asiy e sandalyeye otururken gözleri etraftaydı. Karşısına oturmak yerine yanına oturan genç adam kısık ses tonuyla, “Rahatla,” dedi. “Çekineceğin bir durum yok.”

Rahatlamış gibi gözükse de gergin olduğu için tek kelime etmeden garsonların masayı donatmasını izledi. Güveçte gelen et yemeği oldukça iştah açıcı duruyordu. Acıkmıştı, bu yüzden dudaklarını yalayıp Kadir’e baktı ne yapıyor diye. Masada çatal, bıçak ve kaşık vardı. Evde rahatlıkla yiyordu ama dışarıda yemeye çekiniyordu.

“Kasılıp durma, yemeğimizi yiyip kalkacağız.” Gözleriyle güveci işaret etti başlasın diye. Hâlâ çekingen duruyordu genç kadın. “Soğumadan yemen lazım, tadı sıcakken güzel oluyor.” Böyle bir yerde daha önce yemek yemediği için açıkçası nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Bulundukları yer kalabalıktı. Gözleri ister istemez etraftaki insanları buluyordu.

“Rahat hissetmiyor musun? Geldiğimizden beri insanlara bakıp duruyorsun.”

Parmakları boynunda, “Birazcık,” dedi. “Böyle ortamlara alışık değilim ben. Hayatım boyunca hep evde yemek hazırladım, evde yedim. Toplu yediğimiz yemekler ailemle olan yemeklerdi. Onda da genelde onlara hizmet ettiğim için sofrada hep en son ben kalıyordum. Bu yüzden şu an burada olmak, masada seninle yemek yemek, birilerinin bizim için hizmet etmesi tuhafıma gidiyor. Belki çok normal bir durum ama bana normal gelmiyor. Abartıyorum, değil mi?”

Sırtını sandalyeye dayadı genç adam. Bir kolu masanın üzerinde, bir eli de bacağının üzerindeydi.

“Böyle ortamlara alışık olmadığın için normal tepkiler veriyorsun. Kendini yabancı gibi hissetme. Olman gereken yerdesin ve mutlu ol.”

“Sen yanımda olduğun için kendimi güvende hissediyorum. Bu yüzden lütfen beni düşünme ve yemeğini ye.”

Onu düşünmeden yapamıyordu ki? Rahat mı, iyi mi, mutlu mu? Evet, etrafı beğendiği belli oluyordu. Yemekleri de beğendiği gözle-rinden anlaşıyordu ama rahat hissediyor muydu bunu merak ediyordu. Sonuçta onunla çıktığı ilk tatildi bu. Eve döndüğünde bugünü güzel hatırlasın istiyordu. Yemek olayı faciaya dönüşmüş olsa da burada olmak, evdeki yemek olayını unutturur diye aklından geçiyordu. Hem daha ona sürprizi de vardı. Hoş bu sürprizi nasıl yapacaktı onu da bilmiyordu.

Sonunda etrafı incelemeye bırakan Asiye yemeğini yemeye başladı. Tıpkı Kadir gibi sağ eline kaşığı sol eline çatalı aldı. Genç adam nasıl yemek yiyorsa aynı onun gibi yiyordu. Onun bu hâline gülümseyen Kadir bir an önce yemeğini bitirip eve çıkmak istiyordu. Açıkçası insanların arasında olmayı o da sevmiyordu. O makarnayı yapabilseydi şimdi burada olmayacaklardı. Yine kendine öfkelenirken başım iki yana sallayıp dağılan dikkatini topladı.

“Beğendin mi? Akif ağabeyin eşi çok güzel et yapar güveçte.” Çiğ-nediği yumuşak eti yutup, “Beğendim,” dedi. “Ama eminim senin yaptığın daha güzel olmuştur.” Varla yok arası gülümsedi Kadir. “Ben senin kadar emin olamıyorum. Makarnayı görmedin mi ne hâle gelmişti! Kesinlikle yemek yapamam. Zaten ben üniversitede de böyleydim. Hem dışarıdan yiyemiyordum hem de evde yemek yapamıyordum. Zavallı annem zamanında benden çok çekti.”

“Her konuda o kadar iyisin ki yemek yapamaman senin için sorun değildir.”

“Ben mi her konuda iyiyim?” Ayranından bir yudum içerken, “Bana göre öylesin,” dedi. Çatal ve kaşığı tabağın kenarına bıraktı Kadir.

“Sana göre öyleyse öyledir. Genelde kaba bir adamım, ne konuştuğumu bilmem. Bu yüzden insanlar beni pek sevmezler. Yani sevdiklerini söylüyorlar ama bilmiyorum bazen ses tonumu yükselttiğim için benden uzaklaştıklarını fark ediyorum.”

Buna anında itiraz etti genç kadın. “Yanılıyorsun, insanların seni sevdiğini görmüyor musun? Herkes sana hayranlıkla bakıyor, ben bunu görüyorum.”

“Sağ olsunlar.”

“Kadir oğlum var mı bir isteğiniz?”

Adama cevap vermeden önce Asiye’ye baktı. “Yok, doydum ben.”

“Yok abi, biz hesabı alalım eve çıkacağız.”

“Senin paran burada geçmez Kadir.”

İtiraz etse de bu yaşlı kurdun kabul etmeyeceğini bildiği için, “Ey-vallah abi,” dedi.

Montunu giyen Asiye Kadir’in yanına gelmesiyle yaşlı adama, “İyi akşamlar,” deyip Kadir’le beraber dışarıya çıktı.

“Sen buraya hep tek mi gelirdin?”

“Evet. Etrafı keşfetmeyi seviyorum, burayı iki sene önce keşfettim. Başım ağrıdığı zaman kalabalıktan kaçıp kafamı dinlemeye geliyordum. Baktım düzenli geliyorum kalacağımız evi satın aldım.”

“Artık biz yanında olduğumuz için tek gelmezsin değil mi?”

“Sen de bazen başımı ağrıyorsun, o yüzden senden gizli Emine’yi alıp buraya gelebilirim.”

Durdu. Her ne kadar elini Kadir’in elinin arasından çekmeye çalışsa da genç adam fazla güç kullanmasa da onu bırakmıyordu.

“Yürü yürü bir de elini geriye çekiyor.”

“Sen beni kızdırıyorsun, ne yapayım susup tamam kocacığım mı diyeyim?”

“Desen ne olur? İlla cadılık yapıp kocanı kızdıracaksın.”

Başını başka yere çevirip omzunu silkti. “Benimle konuşma.” Şu an küçük bir çocuk gibi gözükebilirdi ama bunu umursamıyordu. Hayatında hiç naz yapmayan kadın kocasına naz yapmak istiyordu. El ele tutuşmuşlar eve doğru ilerlerken ikisi de birbirlerinin yüzüne bakmıyor gibi dursalar da yüzlerinde tebessüm vardı. Kadir dayanamayıp Asiye kucağına alacağı zaman elini hızla çekip koşmaya başladı Asiye.

“Seni yakalamam iki saniye sürer.”

Arkasına bakmadan, “Kendine fazla güvenme,” dedi. Başını iki yana salladı genç adam. Bir adım, iki adım, üç adım derken Asiye’ye yaklaşip onu kucağına aldı. Çılgılık atan genç kadın, “Beni bırak,” diye bağırса da bırakmadı genç adam. “Ne oldu? Kendine fazla güvenme diyordun. Bak şimdi kollarımın arasındasın. Yok öyle benden uzağa gitmek, seni kızdırsam da yine yanımda olacaksın.”

“Ben seni kızdırdığım zaman sen nerede olacaksın, burada mı? Büyük ihtimalle burada olursun. Ne de olsa buraya kafanı dinlemeye geliyorsun.”

“Yahu sen deli misin, divane misin? Ben senden kaçmak istesem buraya seni niye getireyim, burayı sana niye göstereyim? Burası bundan sonra bize ait. Sadece ikimize. O yüzden kafanda kurma. Hâlâ mı naz yapmaya devam ediyorsun?” Kollarını göğsünün üzerinde bağlamış genç adamın yüzüne bakmıyordu.

“Ne zamana kadar küs kalacaksın?”

“Bilmiyorum. Evin içine girince barışabiliriz.”

Kahkaha attı Kadir. “Sen çok fenasın ama ben senin bu fena hâlini seviyorum. Sanırım uysal biri olsan bu kadar anlaşılamazdık. İkimiz de hırçın olunca birbirimizin dilinden anlıyoruz.”

Aynı anda gülmüşediler. İkisi de huylarını bildikleri için daha fazla uzatmadılar. Evin içine girdiklerinde Kadir ışığı yakıp Asiye’yi kucğından indirdi.

“Ben mutfğı toplayayım.”

“Sen burada otur, hiçbir şey yapma.”

“Ama mutfak dağınık, öyle mi uyuyacağız?”

“Oturur musun Asiye, düşünme işleri. Ayrıca ne uyuması, uyumaya mı geldik buraya.”

“Eğer biraz daha sessizlik olursa ben uyuyacağım.”

“Merak etme ben gürültü çıkarırım şimdi. Bekle beni geliyorum.”

Kabanını çıkarıp koltuğı bırakan genç adam mutfğı girdiğinde Asiye’de yüzündeki tebessümü silmeden koltuğı oturdu. Kızını özlemişti. Emine şu an ne yapıyordu merak ediyordu. O adam tekrardan gelirmiydi bunun endişesi de vardı üzerinde. Henüz bu konuyu Kadir’le konuşmamıştı. Aslında konuşmak için tam yeriye ama nasıl konuya başlayacağını bilmiyordu. Başladığında ise Kadir’in bütün keyfi kaçacaktı. Kadir’in adım seslerini işitince saçlarıyla uğraşmayı bıraktı.

Boğazını temizlemek için öksüren genç adam elindeki pastayla mutfaktan çıktığında Asiye’nin yüzündeki gülüş gibi bedeni de donup kaldı. Eli ensesinde, hayatında ilk kez utanan genç adam ise içinden geçirdiğı cümleleri şimdi dışından söyleyemiyordu. Tekrar öksürüp donup kalan Asiye’ye doğru adım attı. Kare ahşap sehpanın kenarına oturup pastayı gözleri dolan genç kadına uzattı.

“İyi ki doğdun asi karım.”

Az önce buz gibi havada sızlamayan burnu şimdi sızlıyordu. Alt dudağı titriyor, soğuk yanaklarını ıslatan sıcacık gözyaşları çenesine doğru akıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Gözleri Kadir’in gözleri ve pastanın üzerinde gidip geliyordu. Parmak uçları kot tulumunun sert kumaşını sıkmaktan acıyor, buna rağmen sıkmaktan da vazgeçemiyordu.

“Üflemeyecek misin?”

Hisli bir iç çekerek üç mumu yavaş yavaş üfledi. “Siyah mum beni, pembe mum Emine’yi, beyaz da seni temsil ediyor.” Artık daha fazla kendini tutamıyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlarken pastayı sehpanın üstüne bırakan Kadir yanına oturup onu kollarının arasına aldı. Küçüküktü bedeni. Bu yüzden üzerine eğilmek yerine bacaklarının üzerine oturup ellerini kapattığı yüzünden çekmeye çalışıyordu.

“Ağla diye mi getirdim pastayı ben?”

Bütün bedeni sarsılıyordu genç kadının.

“Bana bakar mısın? Kızayım mı?”

Ellerini yüzünden çekip omuzlarını kaldırıp indirdi.

“Çok çirkin oldun, bir daha ağlama.”

Tekrar omuzlarını silkti.

“Benim bu zamana kadar kimse doğum günümü kutlamamıştı. Ne küçükken ne de yetişkinen. Kimse doğum günümü kutlamadığı için hangi gün doğduğumu da unuttum ben.”

“28 Kasım 1969 yılında doğdun.”

Asiye’nin yanaklarını silip alnını öptü.

“Bu kadar ağlayacağını bilseydim ben de kutlamazdım.”

Bir saniye oyalanmadan kollarını Kadir’in boynuna dolayıp sımsıkı sarıldı.

“Çok teşekkür ederim. Doğum günümü kutlayan tek kişi sensin, ben seni...” İç çekti. “Sen beni?” Başını geriye çekip tekrar, “İyi ki varsın,” dedi. “Sen benim için çok özelsin.”

“Ben seni dedin Asiye, lafı dolandırmadan devamını getirsene.”

Gözleri masanın üzerinde duran pastaya kaydı. Ardından mutfakta onun için hazırlamaya çalıştığı yemeklerin kokusunu içine çekti. Sonra dışarıdaki güzel manzaraya baktı.

“Kendimi bildim bileli hep iş ve yemek yaptım. Kardan nefret ederdim. Her sabah kapının önüne dolan karları temizlerken lastik ayakkabılarından içeriye su girerdi. Çoraplarım ıslandığı için hemen hasta olurum, yatıp dinlenir miydim hayır. Ertesi gün tekrar kalkar yine kaldığım yerden devam ederdim. Sonra annem yemek yapmayı öğrenmezsen kocan seni kapıya koyar diye küçük yaşta bana yemek yapmayı öğretmişti. Öğrendiğim günden beri yemekleri hep ben yaptım. Mesela bir kere bile Ordu’yu gezmemiştim. Evet, şehre indim ama işimi halledip hemen köye geldim. Ondan sonra bir kere bile pastanın üstünde mum üflemedim.”

İç çekip başını Kadir'in omzuna dayadı.

"Sen beni güzel yerlere götürüyorsun, yorulmayayım diye bana iş yaptırmıyorsun, yemek yaptırmıyorsun. Benim doğum günümü kutlayan tek kişi sensin."

Ağlaması biraz da olsa durdu.

"Evet, sen beni?"

Başını Kadir'in omzundan kaldırıp mavi gözlerine baktığında kıkırdadı. "Söylemeyeceğim."

"Söyle."

"Söylemeyeceğim."

Genç kadını koltuğa yatırıp üzerine eğildi. "Söyle Asiye'm." Başını iki yana sallayıp, "Gerçekten söylemeyeceğim," dediğinde kamını gıdıklayıp, "Lütfen," dedi. "Duymak istiyorum." Üzerine daha çok eğildi Asiye'nin. "Biliyorsun zaten, söylememe gerek var mı?" Gözlerini kapatıp burnunu Asiye'nin yanağına sürttü.

"Var. Hadi söyle."

"Ben Emine'den başka kimseye seni seviyorum demedim. Ama sana baktığımda tıpkı Emine'ye söylediğim gibi sana da söylemek geliyor içimden."

"Söyle da!"

Kahkaha attı. Hüzün biraz da olsa dağılmıştı.

"Seni seviyorum."

"Oy Asiye'm oy! Yerim senin o dillerini."

Asiye'nin az önce seni seviyorum diyen dudaklarını tutkuyla öptü. Nefes almasına fırsat vermezken omzuna vuran karısı geri çekilmesi için neredeyse tırnaklarını kollarına batırdı.

Nefes nefese geriye çekildi sonunda.

"Seven sevdiğini bırakmaz Asiye, ben seni farkında olmadan kızdırırsam beni bırakma. Eğer bırakırsan sevgine inanmam. Bu yüzden ne olursa olsun gitmekle ilgili beni tehdit etmeyeceksin. Gerekirse benimle kavga edip hayatı bana dar edeceksin ama gitmeyeceksin."

"Kalbimiz kırılmasın da hiçbir yere gitmem. Bu arada hani ben sana dokunmadan sen bana dokunmayacaktın, dayanamadın değil mi?"

Asiye'nin beyaz boğazlı kazağının yakasını aşağı doğru çekip boyunu öptü.

"Sen benim kalbime dokundun Asiye, nasıl dokunmadan dururum sana?"

YIRMİNCİ BÖLÜM

Asiye'ye bugünkü mutluluğunu tarif et deseler hissettiklerini anlatamayacak kadar heyecanlı hissediyordu. Gülümsemek onun için ufak bir tebessümden ibaretken şimdi mutluluktan sırıtıyordu. Gülümsemekten yanakları artık kasılsa da yine de kendini durduramıyordu.

Tabağa Kadir ve kendi için pasta koydu. İki dakika önce pişirdiği kahvelerin yanına pasta tabaklarını koyduktan sonra Kadir'in yanına geçti. Yerde oturmayı tercih eden Kadir onu görünce bacağına kendine doğru çekip takılmasına engel oldu.

“Emine annem çikolatalı pasta seviyor dediği için çikolatalı pasta aldım.”

Tepsiyi sehpanın üstüne bırakıp Kadir gibi yere oturdu.

“Onun sevdiği her şeyi seviyorum.”

“Bence çikolatalı pastayı değil de meyveli pastayı seviyorsun. Çikolatalı bir şey yediğini nadiren gördüm.”

Gülümsemesi genişledi. Kadir onu iyi gözlemlemişti.

“Şerbetli tatlıları daha çok seviyorum ama Emine sevmediği için onun sevdiği tatlıları yapıyorum. Bu yüzden o ne severse ben de onu seviyorum.”

Kendi için yapılmış acı kahveyi içti genç adam.

“Ben de şerbetli olan tatlıları seviyorum. Baklava, şeker pare, kadayıf bunları bir oturuşta yerim.”

Pastasından bir çatal aldı. Yemeği iştahla yediğini bildiği için bu duruma şaşırmadı.

“Bir gün kendi evimiz olursa o zaman senin için yaparım.”

Parmaklarının arasındaki fincanı sehpanın üstüne bırakırken gözleri Asiye'nin üzerindeydi.

“Evde seni rahatsız eden bir durum mu var?”

Başını kaldıran Asiye, “Yok,” dese de Kadir inanmadı. “Varsa bir sıkıntı söyle.” Anında başını iki yana salladı. “Valla yok, olsa niye söylemeyeyim? Ben bir gün kendi evimiz olur mu diye düşündüm.” Masanın üzerinde duran sigara paketinden bir dal aldı Kadir. Normalde fazla içmeyen adam bu aralar ağzından düşürmüyordu sigarayı. Bu durum da Asiye'nin gözünden kaçmıyordu.

“Ben sana hep dürüst oldum Asiye ve ölünceye kadar da dürüst olacağım. Lafı dolandırmayı, kıvrımayı sevmiyorum beni artık tanıyorsundur. Ailemi bırakıp ayrı bir eve gidemem.”

Asiye'nin cevap vermesi için sustu. Değil konuşmak yüz mimiklerini dahi düz tutan karısının ne hissettiğini şu an anlayamıyordu. Yanlış anlaşılacak istemediği için de konuşmaya devam etti.

“Annem, kardeşlerim bana güveniyorlar. Kocaman üç katlı konakta yaşıyoruz, Mehmet ve Ahmet evlendikleri zaman da o konakta yaşayacaklar. İsterim ki Feride'de bizimle yaşasın ama evleneceği adam kabul eder mi bilmiyorum.”

Daha fazla yiyemeyeceği için tabağı sehpanın ortasına itekledi.

“Senin üzülmeni istemem, birilerinin seni ezmesine fırsat da vermem bu yüzden gönlün rahat olsun.”

“Gönlüm rahat bu konuda endişelenme.”

“Bir sorun olmadığına gerçekten emin misin?”

Nereden söylemişti kendi evimiz olduğunda diye. Bu adam zaten gözleriyle onu sürekli izliyordu şimdi hiç rahat bırakmazdı.

“Gerçekten sorun yok. Bir gün kendimize ait bir evimiz olur mu diye merak ettim. Ailenle yaşadığım için mutsuz değilim, ben sadece olur mu diye bir an düşündüm. Kusuruma bakma lütfen, sanki bir anda seni aileden koparıyor, ev istiyor gibi oldum. Yanlış anlaşılacak istemem.”

Güldü genç adam. “Senin bir evin var unuttun mu? Ordu'nun merkezindeki ev sana ait. Ailem konusunda pımpirikliyorum, ben yanlarında olmayınca babamın akrabaları onları rahat bırakmıyorlar. Bakma annemin bağırıp çağırdığına kadına yapmadıklarını bırakmadıkları için korkuyor. İstiyor ki bütün evlatları yanında olsun, kimse onlara zarar vermesin.”

“Galiba beni sevdi, gelin diyor.”

“Senin o güzel kalbini gördü çünkü. O ev senin evin, sadece bir oda-

sı değil her yeri sana ait. ekip evir kimse bir Şey diyemez. Annem, kardeşlerim benim için nasıl kıymetlilerse sen ve Emine’de ylesiniz. Dünya bir yana siz bir yana bu yüzden zgn olacağın veya kendini dışlanmış olarak hissedeceğin bir durum yok. He varsa söyle bana halledeyim. şurada iki ay olacak, bu iki ayda hâlâ seni ve Emine’yi benimsememişlerse o zaman ben karmla kızımı alıp gideyim.”

Panikle tekrardan başını iki yana salladı.

“Kadir valla yok öyle bir durum. Hay Allah, nereden söyledim? Sen şimdi insanları da daraltırsın. Yapma lütfen.”

Sigarayı kl tablasına bırakıp, “Senin dediğin gibi olsun,” dedi. “İki kere iki nasıl dört ediyorsa senin ağzından çıkan da benim doğrum ediyor. Yalan söylediğini düşünmüyorum, düşünmeme de fırsat vermeyeceğini biliyorum.”

Midesine kramplar girdi Asiya’nın.

“Sen de beni etkileyen dürüstlüğün ve yaşadıklarına rağmen ayakta duruşun.”

Oturduğu yerde kıpırdayıp, “Sana bir Şey söylemem gerekiyor,” dedi bir anda. Kadir’in kaşları yükseldi ve anlat der gibi sol elini kaldırıp indirdi.

“Ama anlatırsam moralin bozulacak, hemen eve dönmemizi isteyeceksin.”

Bu sefer çatıldı kalın kaşları.

“Anlat.”

“nce eşyalarımızı toplayıp kapının önüne getireyim. Malum sen duyunca arkana bakmadan çıkıp gidersin. Burada kalmamak için sana yetişmem lazım.”

“Ha o kadar önemli. O şerefsiz yine mi geldi?”

“Kimden bahsediyorsun?”

“Senin geçmişinde olan itten!”

Kadir’in bağırmasıyla irkilse de aklı yine mi geldi demesindeydi.

“Ne zaman geldi?”

Korkuyla dizlerinin üstüne otururken gözleri doldu.

“Bu tepkileri verdiğine göre o gelmemiş.”

“Kadir ne zaman geldi?”

Ağladı ağlayacak olan karısına uzanıp, “Otur lütfen,” dedi. “Düğün zamanı geldi, dayak yiyince gitti ve bir daha da gelmedi.”

“Emine’yi mi almaya gelmiş? Lütfen vermeyelim, o kızuma baka-

maz, Emine onunla yapamaz. Bir daha gelir mi? Gelip bizi bulursa, Emine'nin karşısına çıkarsa ne yaparım?"

"Yahu bir dur. Kimi kimden alıyor? Merak etme gelmez, gelirse yine dayağını yer geri gider." Aklı kızında, "Emin misin?" dedi. Şu an Emine'nin yanında olmaya ihtiyacı vardı.

"Eminim yavrum, zaten bunun niyeti Emine'yi görmek değil. Karısının çocuğu olmuyormuş bu da evlat edinmekle uğraşmayalım diye Emine'yi almaya gelmiş."

"Vermem kızımı," diye bağırdı. "O ikimizin yavrusu."

Bu kadın bugün onu içmeden sarhoş etmişti. Yanına doğru kayıp yapmaktan hoşlandığı hareketi yaptı. İki elini Asiye'nin ince beline dolayıp onu kucağına oturttu.

"Kızımızı kimse bizden alamaz gönlün rahat olsun. Bu zamana kadar nasıl yaşıyorsan yine aynı şekilde yaşamaya devam et."

"Emine yanımda olmayınca tedirgin oluyorum bir de o adamın geldiğini duyunca korktum. Eve gelse evde biz de yokuz."

"Bırak evi köyün içine bile giremez. Sorun olmayacak diyorsam olmayacak. Bu arada benden sakladığın şeyi dönünce öğreneceğim. Her ne kadar ne olabilir diyerek içim içimi yese de gecemizi mahvetmeyeceğim. Hadi montunu giy dışarıya çıkıyoruz."

Gözleri heyecanla parladı. Şimdi evde olsalardı uyumak için odalarına geçmişlerdi. Saat on olmasına rağmen onlar dışarıya çıkıyordu, üstelik dışarıdan yayılan kahkaha seslerine bakılırsa insanlar hâlâ eğlenmeye devam ediyorlardı.

Montunu giyerken Kadir üst kattan siyah çantasını alıp aşağı indi. Asiye çantanın içinde ne olduğunu sorgularken Kadir çoktan botlarını gitmişti. "Gelmeye niyetin yok galiba?" Toparlanıp, "Geliyorum," dedi. Kadir gibi botlarını giyip peşinden gitti. Yine birlikte merdivenleri inip, ormana doğru giden yola doğru ilerlediler. Asiye'nin gözleri çılgınlar gibi eğlenen insanların üzerindeydi. Birbirlerine kar atıyorlar, gülmekten neredeyse gözlerinden yaş geliyordu. Her ne kadar onların arasında olmasa da sanki onlarla oynuyormuş gibi hissetti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Ormanın içinde kaplıca var, giriş yasak olsa da buraya her geldiğimde gidiyorum."

"Hastalara şifa veren kaplıcalar gibi mi?"

"Eskiden buranın halkı sıcak su var diye çamaşırlarını yıkarlarmış

orada. Hatta kendi aralarında gün belirlemişler bir gün erkekler yıkmıyormuş diğer günde kadınlar. Gel zaman git zaman derken insanlar artık şehre doğru taşınmaya başlamışlar. İnsan azalınca devlet buranın turizme açılmasını teklif etmiş. Her yeri dekora etmişler ama suya ellelerini sürmemişler.”

“Neden?”

Bir an Asiye’yi öpme isteğiyle doldu içi. Alnını öpüp ormanın içinde bulunan mağaraya doğru yürümeye devam ettiler.

“İnsanlar imkânsızlıktan bu sudan faydalandılar. Zorlu şartlar altında burada hem yıkandılar hem de eşyalarını yıkadılar. O zamanın belediye başkasını her yer ücretli olsa da burası ücretsiz olacak dedi. Sanırım vicdan yaptı.”

“Hâlâ dokunmamaları çok güzel.”

Çantadan el fenerini çıkardı. “Şimdi dokunmadılar ama ileride ne olacak belli değil. Elbet parayı seven bir başkan da gelir başa.”

Gözleri mağaranın içinde tedirginlikle dolaşırken kulakları suyun sesindeydi.

“Bu saatte neden buraya geldik peki?”

“Yıkanmaya.”

Gözleri bir tık büyürken, “Şaka mı yapıyorsun?” dedi. “Evde yıkanacak suyumuz yok mu?”

“Var.”

“Eee, neden evde yıkanmak varken buraya geldik? Burası buz gibi hasta oluruz.”

“Su sıcak olmayız.”

Çantayı kenara bırakıp ciddi olduğunu Asiye’ye göstermek ister gibi kabanını çıkardı.

“Ya biri gelirse?”

“Gelmez. Kuralları benden başka çiğneyen yok.”

“Belki aylar ya da yıllar sonra turizme açılacak yerde mi yıkanacağız?”

“Evet,” dedi kazağını ve siyah atletini çıkarırken.

“Kadir sen deli misin Allah aşkına? Giyin çabuk üstünü.”

İnatla giyinmedi. Asiye’nin gözlerinin içine bakarak kemerini çözdü. Pantolonun düğmesiyle fermuarını Asiye’ye gıcıklık olsun diye yavaş hareket ederek açtığı anda ellerini yanaklarının üstüne koydu genç kadın.

“Yemin ederim delisin sen. Kesin Fadime Hanım seni küçükken kucağından düşürdü de başını bir yere çarptın.”

“Soyun güzelim.”

“Hayır.”

Altındaki çamaşırını çıkarmadan suyun içine girdiğinde, “Oh,” diye rek inledi. “Müthiş hissettiriyor gelmelisin.”

“Yok, sen yıkan ben burada seni beklerim.”

“Emin misin? İleride paralı olabilir, bedava keyfini çıkarmak varken bu fırsatı kaçırma.”

“Kocamın parası çok o yüzden benim için bir sıkıntı olmaz.”

Sırıtip, “Gel buraya,” dedi. “Bizden başka kimse yok, hadi Asiye.”

Ayağını yere vurdu. Üşüyordu ve Kadir hâlinden memnun gibiydi. Burada donmak yerine kendini ikna edip suya girmeye karar verdi. Montunu çıkarıp Kadir’in eşyalarının üstüne bıraktı. Tulumun askılarını indirdikten sonra tamamen üstünden çıkardığında çıplak bacakları dondu.

“Çok üşüyorum.”

“Acele et.”

Kazağını da çıkardıktan sonra sağ ayağını suya uzattı.

“Derin mi?”

“Bana göre değil.”

“Beni tut.”

Soğuğa daha fazla dayanamadığı için suya atladı. Belinden tutan Kadir Asiye’nin bacaklarını beline dolarken kollarını karısının ince beline doladı.

“Su gerçekten iyiymiş. Eve gidinceye kadar hasta olmayız inşallah.”

“Belki bir iki gün kırgınlık olur ama bu ana değer.”

Kesinlikle değermi. Kollarını Kadir’in boynuna dolayıp sıcak suyun tadını çıkarırken omzunu öpen Kadir ara sıra bedenlerini suyun içine doğru çekip yukarı çıkıyordu. Dudaklarının arasından çıkan nefesleri sıcak sudan çıkan buhara karışıyordu.

“İyi geldi mi?”

“Evet.”

“Gündüz birilerinin gelme ihtimali olur diye bu saatte getirdim seni. Birazdan çıkar evimize gideriz.”

“Ben kendimi iyi hissediyorum bu yüzden iyi miyim kötü müyüm diye sürekli kontrol etmene gerek yok. Kötü hissedersen söylerim sana.”

“Bazen ayanın belli olmuyor o yüzden kontrol etme ihtiyacı hissediyorum.”

“Çok fenasın.”

“Oysaki daha fenalık yapmadım. Seni bekliyorum.”

El fenerinin izin verdiği kadarıyla Kadir’in yüzünü görüyordu. Alına dökülen saçlarını eliyle geriye atıp yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Kendini geriye çekmesin diye neredeyse kıpırdamıyordu Kadir. Gözlerini kapattı Asiye. Dudakları Kadir’in dudaklarına değdiğinde genç adamın elleri sıkılaştı. Asiye’nin utanmaması için nefesini bile sakinlikle alıp veriyordu. Yumuşacık dudaklarını kendi kabuk bağlamış dudaklarının üstünde gezdirirken hissettiklerini şimdilik bastırıyordu.

Hafifçe dudaklarını geriye çeken Asiye kapadığı gözlerini açmadan bu sefer dudağının kenarını öptü genç adamın. O kadar masumdu ki masum düşüncelere sahip olmayan Kadir’in azgınlığını da törpülüyordu. Omuzları üşümüş olan Asiye’yi suya sokup tekrardan yukarıya çıkardı. Şimdi ikisinin de gözleri açıktı ve kontrolü Kadir eline aldı. Asiye’nin yumuşak öpücüklerine karşılık tutkuyla öptü dudaklarını. Alt dudağını kendi dudakları arasına alıp çektiğinde parmaklarını Asiye’nin dolgun kalçalarına bastırdı. İkisinin de şehvetten solukları hızlanmış, hırçın bir şekilde birbirlerine dokunuyorlardı. Asiye Kadir’in istediği gibi tepkiler veriyor, kendini genç adama her bastırdığında sesleri mağaranın içinde yankılanıyordu. İçlerindeki sıcaklık suyu kaynatıyordu.

“Burada olmaz, çok soğuk.”

Soluk soluğa parmakları genç kadının mahrem yerini okşarken aklını toplayıp elini geriye çekti.

“Evimize gidelim.”

O dakikadan itibaren kimse onu tutamadı. Asiye’nin üstüne çantadan çıkardığı beyaz bornozu giydirdi. Bornozun üzerine de kendi kabanını giydirdikten sonra başına şapkayı takıp alelacele eve getirdi karısını. Şu an duyu organlarının hepsi Asiye’ye yönelmiş durumda olsa da odadaki şömineyi yakıyordu. Biraz olsun sakinleşen genç kadın ise Kadir’in ona aldığı geceliği inceliyordu. Kırmızı ince tülден oluşan kısa geceliğin hiçbir yeri kapalı değildi. Kutunun üzerindeki manken geceliğin içine hiçbir şey giymemişti. Kadir bu kadını görmüştü. Her yeri belli olan kadının bütün vücudunu çıplak görmüştü. Sinirlendi, kıskançlıktan gidip onunla kavga etmek istedi ama yine de gitmedi. Üzerindekileri çıkarıp geceliği giydi. Tıpkı kırmızı gecelik gibi kızardı yanakları. Çok utandı ama bunu yenmesi gerektiğinin farkındaydı. Kadir bugün onu çok mutlu

etmişti bu yüzden nazlanmasına veya kendini geriye çekmesine gerek yoktu.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtı. İçeriye girdiğinde yatakta uzanan kocasının yüzüne bakmadan yatağa neredeyse koştu. Utanmıyor muydu? Şöminenin içindeki odunlar gibi yanıyordu. Yorganın içine girmesine izin vermeyen Kadir onu kucağına oturtup, “Nereye?” dedi boğuk sesiyle. “Bu gece uyumayacağız demistik.” Gözleri genç kadının bedeni üzerinde dolaştıkça ses tonunu da azalıyordu. Elleri nazik olmayacak şekilde Asiye’nin kalçasının üzerinde dolaşırken dayanamadı Asiye’yi kaldırıp kasıklarının üzerine oturttu. Durmadı onun hareket etmesini sağladı.

“Muhteşem gözüküyorsun.”

“Sen bunu giyen kadına baktın mı?”

Aklı başka yerde olduğu için, “Hangi kadın?” diye sordu.

“Kutunun üzerindeki sarışın kadın? Her yeri gözüküyordu.”

“Ben sadece senin bedenini düşlediğim için fark etmedim bile kadının bedenini.”

“Emin misin?”

“Asiye, dokun bana.”

Daha fazla uzatmadı Asiye. Kadir’in üzerine uzanıp göğsünü öptü. Dudaklarını göğsünün üstünde gezdirirken Kadir kalçasını hareket ettirerek ona sürtünyordu. Dudakları düz göbeğinden kasıklarına doğru indiğinde alt dudağını ısırdı bu sefer. Dayanamadı. Asiye’yi yukarıya çekip bedenlerini ters döndürdü. Dudaklarını emip bedeninin her yerine dokunurken altında titreyen kadının kokusuyla aklı tamamen uçmuştu. Göğüs uçlarını geceliğin üstünden ısırdığı an çılgılık atan Asiye saçlarını çekti.

“Üzgünüm güzelim.”

Acıttığı yeri şimdi diliyle yatıştırıyordu ve bunu yaparken geceliği hâlâ üzerinden çıkarmamıştı. Çıkarmaya da niyeti yoktu. Asiye bambaşka gözüküyordu şu an karşısında. Bacaklarını bacaklarına sürten karısının göbeğini öpüp kalçasını saran çamaşırını çıkardı.

“Herkes sınırları olan bu adamın sana sınırları yok. Seninim ve bana istediğin her şeyi yapabilirsin.”

Birbirlerine kavuştuklarında ikisinin de gözleri mutluluktan doldu.

“Kalbim çok hızlı atıyor.”

Sol göğsünü öptü. “Benim için.” Kulakları uğulduyor, kasıklarına

baskı yapan his onu tamamen doruğa ulaştırdığında en heyecan verici orgazmına ulaştı Asiye.

“Bebeğim...”

Asiye’ye söz verdiği için, içinden çıkıp dışarıya boşaldığında başını karısının göğsüne bastırdı.

“İliklerime kadar hâlâ seni istiyorum. Ruhum asla sana doymuyor Asiye, sana doymadan ölmek istemiyorum, olurda ölürsem sakın başka kimseyle evlenme. Bencil bir adamım ben, öldüğümde bile seni mezarımda isterim ben. Her gün yanıma gel, her gün benimle konuş.”

Gözleri doldu Asiye’nin. “Konuşma böyle, uzun yıllarımız olacak.”

“Sonsuza kadar...”

Dünden beri yaşadıkları güzel bir rüya olacak kadar özeldi Asiye için. Farkındaydı Kadir’e daha çok bağlanmıştı. Sürekli ona dokunup yanında olmak istiyordu.

Sabah Kadir’le kahvaltı için restorana indiklerinde Kadir’i tanıyan insanların ona olan bakışlarını gördükçe kıskanmıştı onu. Aslında kocası mesafeli ve ciddi tavrını ortaya koyarak insanlarla muhatap olsa da yine de onu kıskanmıştı.

Sabahtan beri yaptığı gibi sıkıntıyla ofladı. Eve dönmek için yarım saat önce yola çıkmışlardı. Çam ağaçlarının arasındaki yolu çok beğendiği için Kadir arabayı müsait bir yere park edip bu yolda yürümelerini sağlamıştı ama yine de hissettiklerini durduramıyordu. Yine ofladığında dayanamadı durdurdu Kadir onu.

“Bir sorun mu var? Sürekli ofluyorsun?”

Omuzlarını kaldırıp indirdi.

“Konuşacak mısın konuşturayım mı?”

“Dün akşamdan beri ne düşünüyorum biliyor musun? Senin yanıdayken üşümüyorum. Kışı sevmezdim ama şimdi seviyorum. Sen beni mutlu ediyorsun, Kadir.”

Parmaklarının arasındaki çiçeği Asiye’nin kulağının arkasına yerleştirip gülümsedi genç adam. “Biliyorum, bunu dün de söyledin.”

“Kocam olmana rağmen bazen sana yakın olmaya utanıyorum. Hani aniden parlayan bir hâlin var ya, işte o hâlinden de birazcık çekiniyorum.”

Kollarını Asiye’nin beline dolayıp bedenlerini birbirine bağladı.

“Sana kızmam, sana bağırمام, sana küsmem, seni silmem Asiye. Sen benim karımsın, mahremimsin, evimi, hayatımı paylaştığım en yakınım. Herkese aynı olan kalp sana aynı olmaz, herkese aynı olan bakışlar sana aynı olmaz. Sen benim için özelsin.”

Gergin dudakları iki yana kıvrıldı Asiye’nin. Yüreği ferahladı.

“Sanırım ben seni kıskanıyorum. İnsanların sana hayranlıkla bakması, seni çok sevmeleri birazcık canımı sıkıyor.”

“Birazcık mı?” dedi yere eğilip Asiye’yi kucağına alarak. Asiye’nin onu kıskanması fazlasıyla hoşuna gitti.

“Sanırım birazcık değil, ben seni çok kıskanıyorum.”

İçine katar gibi Asiye’yi göğsüne bastırıp karın içinde döndü.

“Bazen sevgi sözcükleri dudaklardan çıkmaz Asiye. İnsan söylemeye utanır ama hareketleriyle göstermekten çekinmez. Ben duygularımı, hislerimi söyleyemem ama elimden geldikçe göstermeye çalışırım. Sıradan biri değilsin, benim için çok özelsin. Hani diyorsun ya herkes sana hayran hayran bakıyor, bırak baksınlar, seviyorlar mı sevsinler. Ben seninim. Senden başka kimseye ait değilim. Şunu da unutma Allah istemediği sürece kimse bizi ayıramaz.”

“Ağabeyimin evinden ayrıldığımda dedim ki Karaaslan köyü bize hayırlı gelmeyecekse hiç gitmeyelim. Her şerde bir hayır var derler ya doğruymuş. İyi ki bizim karşımıza çıkmışsın.”

“Şu Ordu’da bilmediğim tek bir yer yok, seni nasıl görmem? Sizin köye sürekli gelmeme rağmen seni görmemem çok tuhaf.”

“Demek ki hayırlı olan o zaman değilmiş.”

“Emine’yi özledim, eminim o da bizi özlemiştir gidelim mi?”

Buna itiraz etmedi. Kızını o da çok özlemişti.

Arabaya binip köylerine kadar durmadılar. Evlerine giden tepeyi çıkarken yolda oluşan kalabalığı fark ettiler. İkisinin de içinde sıkıntı oluştu ama yine de birbirlerine belli etmediler. Kadir arabayı evin biraz aşağısına park etti. Evlerinin önünde beş tane araba vardı.

“Misafir mi var?”

Aynı anda arabadan indiler. Asiye’yi arkasına alıp büyük adımlarla evin önüne ilerlerken kapının önünde gördüğü Fatih ve akrabaları yüzünden kaşları çatıldı.

“Hayırdır Sancaktar ailesi, ne işiniz var kapımda?”

Karısını demir kapıdan bahçeye soktu. Ağlamaktan yüzü kıpkırmızı olan Feride Asiye’ye doğru koşup boynuna sarıldı.

“Bittim ben Asiye, bu adam beni ağabeyimden istemeye gelmiş. Ne yapacağım ben? Mehmet ağabeyim sana verecek kızımız yok diyerek bağırmasına rağmen onu dinlemedi. Belindeki silahı göstererek ben buradan Feride’yi almadan gitmem diye bağırdı. Kan dökülecek bugün burada.”

Korkuyla arkasını döndü Asiye. O an silah patladığında kapalı kapıya koştu. Daha dışarıya çıkamadan Fadime Hanım onu yarıda yakalayıp kollarını beline doladı.

“Şimdi olmaz, şimdi gönderemem onun yanına seni.”

“Fadime Hanım bırakın!”

“Kimi istiyorsun lan sen!”

Tekrar silah patladığında, “Ana bırak,” diye bağırdı bedenini öne doğru atarak. Bırakmadı Fadime Hanım.

“Sen bana ana dedin ya daha da hiç bırakmam seni. Korkma kocan halleder.”

Nasıl korkmasın, kan dökülecek dedi Feride. Ya Kadir’i kaybederse?

YİRİMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kara kışa rağmen ateş hattıydı Karaaslan köyü. Burnundan alıp verdiği soluğu yetmiyordu Kadir'e. Ellerini yumruk yapmış, gözlerine meydan okuyarak bakan Fatih'in yüzüne vuracaktı.

Asiye, Fadime Hanım ve Feride korkuyla Kadir'i izlerken korkudan ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Asiye her ne kadar Kadir'in yanına gitmek istese de genç adamın siniri o kadar fazlaydı ki yanına gittiği an onu azarlayacağını veya kötü bakışlarını ona göstereceğini düşünüyordu. Yüreği ne kadar yanına gitmesini söylese de Fadime Hanım da onun gibi düşünüyor olacak ki buna engel oluyordu. Yüreğinin bir yanı kızında bir yanı ise Kadir'deydi. Ayşe Hanım'ın kucığında olan Emine evin içinde olsa da olup biteni ister istemez duyuyordu. Şu an mantıken onun yanında olması gerekirken adımları içeriye gitmiyordu. Evin içinde güvende olan kızı için biraz da olsa rahatlatıyordu.

"Ağzından bir daha kardeşimin adını duymayacağım. Senin o dilini keser köpeklere yediririm Fatih. Adam mısın da kapıma gelip kardeşini istiyorum diyorsun? Yürek mi yedin lan sen?"

Yanında titreyen Feride'nin elini sıktı. Her ne kadar ona destek olmaya çalışsa da ister istemez onun da içinde korku vardı. Kadir şu an bambaşka bir adamdı. Onun bu hâlini daha önce hiç görmediği için başka bir adama bakıyor gibi hissediyordu. Görüntü olarak onun Kadir'i olsa da bu öfke ve kin dolu adamı tanııyordu.

"Adam olmasam kapınıza gelmem, onu alıp giderdim. Benim hislerimi hafife alma, Feride'ye hissettiklerimle ben bile baş edemiyorken

sakin yoluma köstek olma. Her şey usulüne göre olsun diye buradayım ben. Öfkemi kenara bırak ve sakın olup mantıklı düşün.”

Feride’nin dudaklarının arasından kaçan hıçkırık iliklerine kadar korktuğunu gösteriyordu şu an. Asiye biraz daha yanına yaklaştı. “Korkma seni hiçbir yere götüremez. Buna ne ağabeyin izin verir ne de bizler.”

“Ben ona hiçbir zaman ümit vermedim, hiçbir zaman yüzüne bakmadım, neden böyle davranıyor anlamıyorum. Bu adam normal değil Asiye, bu adam hasta.”

Bunu elbette ki görüyordu Asiye. Normal olan insan sadist gibi bakmazdı. Kadir’de öfkeliydi ama onun gibi bakmıyordu. Fatih’in gözlerindeki ifade karşısındaki insanı korkutacak kadar ürkütücüydü.

“Burada durup kavgaya etmek yerine bizi evine davet et Kadir. Sonradan pişman olacağın hareketlerde bulunma. Feride beni seviyor, sevdiği adamla ağabeyi arasında kalmasını ne ben isterim ne de sen.”

Fatih’in yakalarını tutup sırtını duvara kuvvetli bir şekilde vurduğunda arkalarındaki adamlar harekete geçtiler. Hepsinin belinde silah vardı. Kadir ve Fatih onay verdimi silahlarını konuşturmaktan asla çekinmezlerdi.

Bunun bilincinde olan kadınlar bir an önce jandarmanın gelmesini bekliyorlardı. Kadir’in amcaları, dayıları koşarak yanlarına geldiklerinde Fadime Hanım’ın içi biraz olsun rahatlasa da yine de oğlunun deli hâlinde korkuyordu. Yüzü kıpkırmızı olan genç adam şuursuzca konuşan Fatih’i öldürecek gibiydi. Gözü şu an hiç kimseyi görmüyordu.

“Aklımı alırım haberin olmaz! Kimi alıp götürüyorsun sen?”

“Feride’yi,” diyen Fatih’in sırttan yüzüne sağ yumruğunu geçirdi. Başı yana düşen Fatih ağzının içine dolan kanı yere tükürüp bakışlarını tekrar Kadir’in yüzüne çevirdi.

“Burada beni gebertsen de bil ki Feride benim. Biz birbirimizi seviyoruz.”

Başını ikiye salladı Feride. “Ben onu sevmiyorum,” dedi kısık sesiyle. Bunu işiten Asiye ve Fadime Hanım, “Korkma,” deseler de olduğu yerde titriyordu. Artık gözleri hiç kimseye değmiyordu. Sadece ağabeyiyle Fatih’i izliyordu. Onu izleyen Serhat’ı bile farkında değildi. Bir fark etse genç adamın bakışların yüreğindeki ateş sönecekti. “Ben onu sevmiyorum, ben onu sevmiyorum,” diyerek fısıldıyordu. Bunu biliyordu Serhat, onun o güzel gözlerinde kendini görürken başkasını sevdiğini aklının ucundan bile geçirmiyordu. Kadir’in yanında Fatih’i

parçalamamak için zor dururken Feride'nin yanına gidip ona sarılmak istiyordu. Hoş ne kadar istese de o hiçbir zaman duygularını, hislerini belli edemeyen bir adam olduğu için bunlar istemekle kalıyordu. Belki birazcık olsun hislerini belli etmesini bilseydi şu an bu durumu yaşamıyor olurlardı.

Kadir daha fazla kendini tutamadı. Fatih her konuştuğunda kan beynine sığıyordu. Peş peşe yumruklarını Fatih'in yüzüne indirirken kimse onları ayırmıyordu.

"Ulan gebertirim seni, sevmiyor seni Feride. Kardeşime iftira atma ecdadını sikerim."

Ağzı burnu kan olan Fatih kahkaha atmaya devam ederken bu sefer dizini karnına geçirdi. İki büküm olan Fatih başını iki yana sallayarak yere tükürdüğünde bir kere daha vurdu karnına.

Dayanamadı Asiye, "Kadir lütfen yapma," diyerek sesini çıkardı. Fazlasıyla öfkeli olan genç adam bu sesi işitti ama tepki vermedi. Bu adamı bugün öldürecekti. Kimsenin sesini duymayacaktı, bu şerefsiz kapısına gelip kardeşini istiyorsa bedelini ödeyecekti.

Dayak yemesine rağmen hâlâ pişkin pişkin sırtmaya devam ediyordu Fatih.

"Yakında akraba olacağımız için karşılık vermiyorum unutma bunu. Feride'nin ağabeyini dövdüğümü görmesini istiyorum. Sana karşılık vermiyorsam bu güçsüz olduğumdan kaynaklı değil, Feride'nin üzülmesini istemediğimden. Ben onu seviyorum."

Her Feride'yi seviyorum dediğinde Kadir'in içindeki kin kanını ele geçiriyordu. Yere eğilip, peş peşe Fatih'in suratına vurarak parçalayacak hâle getirse de öfkesini atamıyordu. Yalan söylüyordu! Kardeşi onu sevmiyordu. Onun merhametli kardeşi bunun gibi kansız bir adamı sevemezdi, sevmezdi. Feride'si masumdu. Eğer birini seviyorsa, tıpkı onun gibi biri olmalıydı. Fatih kötü bir adamdı ve kötü işler yapıyordu. İnsanlara zarar veren biri olduğu için Feride'nin onu seveceğine ihtimal vermiyordu.

Parmaklarını Fatih'in boynuna geçirip başını kaldırıp yere vurdu. Bu hareketi iki kez yaptığında Fatih'in gözlerinden yaşlar aktı. Umursamadı, artık arkasındaki kadınların çılgınlıkları yükselmmişti.

Asiye, "Kadir yapma," diyerek bağırıyordu. Annesinin çılgınlığını duyan Emine evin içinde ağlarken Kadir bu sesi bile işitmiyordu. Erkekler Kadir'in güçlü bedenini geri çekmeye çalışıyor, bir milim dahi geri-

ye çekemiyorlardı. Mehmet ağabeyinin kollarını tutup, “Bırak ağabey, ne olursun bırak,” dese de genç adam hiç kimseyi duymuyordu.

Kalın, uzun parmaklarını Fatih’in boynuna geçirmiş, onun canını alacak gibi sıkıyordu. Farkındaydı, bu adam şu an onun ellerinde ölecekti.

“Abi bırak, öldüreceksin adamı.”

“Ölsün, kardeşime dilini uzatıyorsa bırak ölsün Mehmet.”

“Asiye yengem çok kötü oldu, lütfen bırak artık.”

“Kadir ne olursun bırak, yalvarırım bırak.”

Asiye’nin dokunaklı sesi kulağına iliştiğinde parmaklarını gevşetti. Artık nefes alamayacak hâle gelen Fatih’i bırakıp ayağa kalktı. Gözleri ilk önce hıçkırarak ağlayan karısını buldu. Evin içine girmesi için başıyla işaret etse de Asiye omuzlarını kaldırıp buna itiraz etti. Gitmezdi, gidemezdi. Gittiği an bu adam yarım bıraktığı işe devam ederdi.

Dudaklarını kıpırdatarak, “Lütfen evimize gel,” dedi. “Lütfen onu bırak.” Bırakmadı genç adam. Gözleri bu sefer korkuyla ağlayan Feride’yi buldu. Ona da aynı şekilde evin içine girmesi için işaret etti. İtiraz etmeyen Feride eliyle ağzını kapatarak eve doğru koştuğunda dayanamadı Fatih’in bacaklarına tekme attı.

“Sen bugün benim ocağında sevdiklerimin gözyaşlarını akıttın. Senin şurada canını almıyorsam bil ki bu onlar için.”

Yeni yeni kendine gelen Fatih amcasının oğlundan destek alarak ayağa kalktı. Neredeyse ölümle burun buruna gelmesine rağmen başını dik tutup, “Bunu unutma,” dedi. “Sen beni istersen parçalayarak öldür, istersen yak ben yine Feride’den vazgeçmeyeceğim. Git sor ona, o da beni seviyor, bunu duymaktan korkuyorsun ama kardeşin beni seviyor.”

Kadir’in damarına basa basa söyledikleri genç adamı etkilemedi bile. Görmüştü, kız kardeşi korkuyordu. Ne yapacağını bilemiyor gibi titriyordu. Asla inanmıyordu bu adama, ne kadar beni seviyor dese de inanmıyordu. Eğer öyle bir durum olsa biliyordu ki Feride ona söylerdi. Feride ondan bu zamana kadar hiçbir şey saklamamıştı, böyle bir şeyi de saklamazdı. Hem herkes Fatih’in kötü biri olduğunu biliyordu, herkes onun yaptığı kötü işleri biliyordu. Kız kardeşi duyamayacak kadar bilinçsiz bir insan değildi. Çevresi vardı, illaki kulağına çalınmıştır bu durum.

“Kadir Bey jandarma geliyor.”

Siyah boğazlı kazağının yakasını çekiştirip geriye doğru çekildi. İki jandarma arabası konağın önüne geldiğinde gözlerini komutanın üzerin-

den çekmedi. Orta yaşlarda olan komutan önce Fatih'in dağılmış yüzüne baktı, ardından Kadir'e döndü. "Neler oluyor burada? Silah sesi sizden mi geldi?" İtiraz etmedi Kadir, başını sallayıp, "Evet bizden geldi," dedi. Kadir'i tanıyan komutan ona doğru gidip, "Ne yapıyorsun sen Kadir?" diye sordu. "Ne zamandan beri insanlara zarar verir oldun?"

Gözlerindeki kin, dudaklarındaki gerginlik yaptığından pişman olmadığını gösteriyordu genç adamı.

"Beni tanırsın komutan, ben kolay kolay kimseye zarar vermem. Bu adam benim kapıma gelip, benim kardeşimi kaçırmakla tehdit ediyorsa ben o kişinin gerekirse canını alırım."

Yüzü dağılan Fatih'e çevirdi bakışlarını komutan, onu da çok iyi tanıyordu. Her ne kadar yasal olarak ispatlayamasa da hangi işleri yaptığını az çok biliyordu. Bu yüzden onunla muhatap olmayıp tekrar Kadir'e doğru döndü. "Karakola gidelim, orada konuşuruz. Şu an konuşmanın yeri ve zamanı değil, derdiniz neyse orada çözün." Biliyordu ki burada duruyorlarsa bile daha sonra durmayacaklardı. Aralarındaki mevzu her neyse kapanmayacaktı. Bunu ikisinin de gözlerinde görebiliyordu. Bu yüzden ikisini karakola götürüp orada sakinlikle konuşacaktı.

Ayakta zor duran Fatih, "Ben hiçbir yere gelmem," diyerek arabasına yöneldiğinde Asım Komutan Jandarma'ya, "Hastaneye götürün, ardından karakola getirin," diyerek Kadir'e ona eşlik etmesi için jandarma arabasına doğru yönlendirdi. Omuzları dik, ailesine bakmadan komutanın arkasından ilerledi genç adam. Arkada karısının ağladığını işitebiliyordu. Eğer dönüp bakarsa gidemezdi. Yanına gidip korkma ben senin yanıdayım diyerek ona destek olmaya çalışırdı. Ama bunu şu an yapamıyordu. Evet, gamsız ve öfkeli bir adamdı ama merhameti de vardı. Her ne kadar şu an kin dolu olsa da yine de kulağına ilişen iki kadının sesini ayırt edebiliyordu. Birisi karısı birisi kardeşiydi, yanlarına gidip ikisini de kollarının arasına alıp ağlamayın, korkmayın demek istiyordu.

Saat epey ilerlemişti...

Hava kararmış, Kadir hâlâ gelmemişti. Neredeydi? Hâlâ eve gelmeyen kocasını deli gibi merak ediyordu Asiye. Kadir'in bütün akrabalarını neredeyse onların evindeydi. Herkes bir köşede oturmuş, bu adamın Feride'yi ne zaman gördüğünü konuşuyorlardı. Odasından çıkmayan

Feride kimseyle konuşmak istemediğini belli ederken, sadece ağabeyinin eve gelmesini bekliyordu. Evdeki gerginliğin farkında olan Emine ise annesinin kucağından inmek nedir bilmemişti saatlerdir. Evleri çok fazla kalabalıktı. Herkes vardı ama bir tek babası yoktu. Her saat başı annesine, “Babam ne zaman gelecek? Babam iyi mi? Tekrar kavga çıkacak mı?” diye sorular soruyordu. Tabii ki kızını sakinleştirmek Asiye’ye düşüyordu. Şu an ondan başka kimse ona yakın olamazdı ya da destek olamazdı.

“Nerede bu Feride? Sabahtan beri odasından çıkmak nedir bilmedi. Gelsin aşağıya, doğru düzgün anlatsın olan biteni,” diyerek sesini yükseltti amcalarından biri. Fadime Hanım asla kızını ezdirecek bir kadın değildi. Sesini yükseltip, “Orada dur ağabey,” dedi. “Benim kızıma hesap soracak insan sen değilsin. Ne onu ne de diğer çocuklarımı kimseye ezdirmem ben,” diyerek tavrını belli ettiğinde adam kaşlarını çatı.

“Bu adamın başınıza bela olacağını farkındasınız değil mi? Feride beni seviyor dedi. Bu kız ona karşılık vermiş olacak ki bunu rahatlıkla söylüyor.”

“Öyle bir durum olsa benim kızım bana söylerdi. Bu yüzden kendi kafanızda kurup yalan yanlış laf ederek kızımın kalbini kırmayın.”

Pencerenin önünde, Emine’yle dışarıyı izleyen Asiye, Kadir’in gelmesini beklerken ister istemez salonda konuşulan muhabbeti duyuyordu. Kadir’in Feride’ye nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Çünkü Feride ondan gizlemişti.

Ne kötü bir gündü bu! Dün akşam o kadar güzel geçmişti ki bugün bunları yaşayacağını asla tahmin edememişti. Bir an keşke buraya gelmeseydik diye düşündü. Emine’yi de alıp tekrardan oraya gitmeyi her şeyden çok istiyordu.

Kasıklarına sancı girince yüzünü buruşturdu. Emine’yi biraz öne doğru kaydırıp elini karnına götürdü. Kasıklarındaki sancı ara ara kuvvetini gösterse de yine de sakinliğini koruyup derin bir nefes aldı. Yüzü kızardı. Solukları hızlı, göğsü yükselip iniyordu. Neden böyle olduğunu anlamıyordu. Adet mi olacaktı? Gözlerini kapatıp geçen ay ne zaman olduğunu düşündü. Evlendiğinin ilk haftası olmuştu. Normalde şimdiye kadar olması gerekiyordu. Gününün geldiğini düşünüp sakinleşmeye çalışırken bir yandan da bağırarak konuşan ev ahalisini dinliyordu.

“Anneciğim, iyi misin?” diyen Emine, annesinin terden ıslanan yanaklarına ellerini bastırdı. Asiye, “İyiyim,” dese de aslında iyi olmadı-

ğının farkındaydı. Büyük ihtimalle korktuğu için sancısı olmuştu ya da dün akşam kaplıcada sıcak suya girdikleri zaman üşütmüş müydü? Bir süre kıpırdamadan bekledi. Sancısı hafifler gibi olunca oturuşunu düzeltip Emine'ye rahat bir şekilde sarıldı.

“Odaya gidelim mi anne?”

Kadir'in geldiğini görmeden yukarı çıkmak istemiyordu. Bu yüzden Emine'nin kızaran yanaklarını okşayıp, “Birazdan gideriz kızım,” dedi. Saat dokuzdu. Bu saate kadar genç adamın gelmesi gerekiyordu. Kadir de herhangi bir haber de gelmemişti.

“Hâlâ haber yok mu karakoldan?” Fadime Hanım'a sorduğu sorunun cevabını Kadir'in amcası, “Yok,” diyerek verdi. Evlerinin önü adam kaynıyordu, birinden biri bilmiyor muydu Kadir'in hâlâ karakolda olup olmadığını? Çıldırarak üzülmeye, o kadın başına evden çıkıp Kadir'in yanına gitmek isterken bu kadar adam merak etmiyor muydu?

Sancısı ara ara tekrar yine varlığını belli ederken, yüzünü buruşturup önüne döndü. O an evlerinin önündeki hareketlilik dikkatini çekti. Emine'yi kucağından indirmeden ayağa kalktı. Bahçeye giren Kadir'i görünce neredeyse koşar adım kızıyla beraber kapıya ilerledi. Yaptığı hareket akrabaları tarafından hoş karşılanmasa da şu an hiçbirini görececek hâlde değildi. Kapıyı açıp Kadir'i karşıladı. Genç adam yorgun gözüküyordu. Gözleri kızarmıştı, yüzündeki o yorgun ifade çok şey anlatıyordu. Kenara geçip, “Hoş geldin,” dedi sadece. Başını salladı Kadir. Ona gitmek isteyen Emine'nin sadece yanağını öpüp, içeriye doğru adım attığında Emine'nin alt dudağı büküldü.

“Sorun yok kızım. Baba birazcık gergin istersen ben seni odaya çıkartayım, televizyon izle olur mu?”

Buna anında itiraz etti Emine, babası gelmişti onsuz yukarı çıkmazdı. Eğer ki babası yukarı çıkarsa o da onunla beraber yukarı giderdi. Bu yüzden, “Gitmeyeceğim,” diyerek annesiyle birlikte salona girdi. Kadir gözlerini kalabalığın üzerinde dolaştırırken tek bir kişiyi arıyordu, bu da göremediği kardeşiydi.

“Feride nerede?”

“Odasında,” diyen Fadime Hanım, “Otur şuraya,” diyerek oğluna yanını gösterdi.

Oturmadı Kadir. Hanife'ye Feride'yi çağırmasını söyleyip pencerenin önüne gitti. Şimdi ne yeri ne zamanıydı bu yüzden kız kardeşiyle

konuşmaması gerektiğini bilincinde olan Asiye aynı şekilde Kadir'i takip edip karşısına geçti.

“Şu an zamanı değil Kadir, lütfen sadece yalnız olduğunuzda konuşun.”

“Benden sakladığın konu bu konu muydu?” Gözlerini kaçırmadan “Evet,” dedi. “Ama lütfen bunu Feride'den dinle, bağırıp çağırma. Emin ol onun da bir mantıklı açıklaması var.” Kulakları uğuldadı genç adamın, yutkundu. “Doğru mu? Feride o adamı seviyor mu?” Buna inanamıyordu. Anında başını iki yana sallayan Asiye, “Senden sadece sakın olmanı istiyorum,” dedi. “İnsanlar evden gitsin o zaman Feride'yle konuş, inan bana anlatacaklarını duyduğunda ona hak vereceksin.”

“O adamı sevip sevmediğini söyle bana.”

“Sevmiyor! İnan bana sevmiyor.”

“İkinize de inanmakta zorluk çekiyorum. Benden sakladığınız bu şey basit bir konu değil bunun farkındasın değil mi? O herif eve girecekti, girdiğinde neler yapacaktı düşünmek bile istemiyorum.”

Ellerini yumruk yapıp hâlâ ona gitmek isteyen Emine'yi kucağına almadı. Şu an fazlasıyla gergin ve öfkeliydi. Eğer kucağına alırsa istemeden bağırıp onu korkutacağı için uzak duruyordu. Asiye'nin gözlerinin içine bakıp, “Yukarıya çıkar,” dedi ses tonunu düz tutmaya çalışarak. “Korkmasın.”

İtiraz etmedi Asiye. Eğer burada olursa o da biliyordu ki Kadir bağır-dıkça Emine korkacaktı.

Sıkıntıyla iç çekti. “Dönüşü olmayacak yollara girme Kadir, eğer kardeşinin kalbini kırarsan telafisi zor olur. O yüzden senden tek ricam sakın olup ona bağırma.” Buna itiraz etmedi genç adam. Zaten bu kadar insanın içinde bağırıp çağırarak bir adam değildi. Her ne kadar kızgın olsa da Feride'nin bir açıklaması vardı, buna inanıyordu.

Dayanamadı kollarını ona uzatan kızana uzanıp yanağını öptü. “Saat geç olmuş babacığım, sen şimdi gidip uyu ben sonra yanına geleceğim, tamam mı?” Huysuzluk çıkarmayan Emine başını sallayıp annesinin boynuna sarılınca bu sefer alnını öptü. Normalde inatçı bir çocuk olmasına rağmen bugünkü gerginlik onu da fazlasıyla etkilemişti. Bunun bilincindeydi Asiye, bu yüzden şu an tek düşünmesi gerektiği kızıydı. O yüzden arkasındaki kalabalığı geride bırakıp kızıyla birlikte yukarıya çıktı. O söyleyeceğini söylemişti. Daha fazla bu konuyu uzatmak is-

temiyordu. Eğer ki bu konuya dahil olup kızını ihmal ederse kızının psikolojisi bozulurdu.

Odalarına girip gülümsedi. Emine'yi yatağın üstüne bırakıp yanına oturdu.

“Dün akşam Serkan’la ne yaptın?” Yatağın içinde oturur vaziyete gelen Emine, ellerini birleştirip gülümsedi. “Önce halamla birlikte oyun oynadık, ardından birlikte resim yaptık. Serkan çok güzel resim yapıyor, biliyor musun? Bana dedi ki ben büyüyünce ressam olacağım.”

“Ressam mı?” diye sordu. “Evet, o çok güzel resim çiziyor gerçekten,” deyince gülümsedi Asiye. “Beni çezecekmiş.”

“Ne kadar güzel, peki sen ne olacaksın büyüyünce?”

Emine önce düşündü. “Ben sanırım dansçı olacağım.” Gülüşü büyüdü Asiye’nin. Bu da nereden çıkmıştı?

“Dansçı mı olacaksın?”

“Evet, anne. Ben dans etmeyi çok seviyorum.”

Kızının öğretmen olmasını istese de onun hayallerine saygısı olan Asiye iyi bir anne olarak kızının hayallerini küçümsemedi.

“Sen ne istersen onu olacaksın, bu konuda asla seni kısıtlamayacağım kızım.”

“Bir sürü elbisem olacak mı?”

“Sen çalışıp hayallerine kavuştuğunda, istediğin bütün elbiseler senin olacak.”

“Birde Serkan bana dedi ki o büyüyünce İstanbul’a gidecekmiş. Çünkü annesi orada yaşıyormuş.”

Serkan’ın annesinin onu bırakıp gittiğini biliyordu Asiye. Bu konuda üzülse de ne diyeceğini bilemedi. Emine büyüdüğü zaman bir gün o da öz babasını sorar mıydı bilmiyordu. Kadir babasızlığını hissettirmese de ileride ne yaşayacağını kestiremiyordu.

“Anne, yarın Yağız’ın yanına gidebilir miyiz? Ben onu görmek istiyorum ama göremedim, biliyor musun? Aslında halam beni yanına götürecekti ama kötü adam evin önüne gelip bağırınca korktuk, bu yüzden de gidededik.”

Dolaptan Emine’nin pijamalarını alıp kıyafetlerini değiştirdi.

“Yarın gidebiliriz ama yine de söz vermek istemiyorum.”

“Ama ben gitmek istiyorum, ayrıca onunla oynamak istiyorum.” Kızını kırmak istemiyordu. Yirmi dakika da olsa yanına götürebilirdi. Bu yüzden, “Tamam,” dedi. “Birlikte oynarsınız ama bak eğer ki arkadaş

oynamak istemiyorsa ısrar etmek yok güzel kızım. Hadi şimdi artık uyu, saat çok geç oldu.”

Minik kalbindeki kelebekler dans ederken gülümseyerek gözlerini kapadı. Aşağıda olan biteni merak eden Asiye kızının saçlarını okşayarak onu uyuturken ağrıyan kasıkları da endişelendiriyordu onu. Daha önce böyle bir acı çekmemiştir. Kuvvetli sancı vurduğunda bu durumu düne yorsa da basit bir soğuk algınlığı gibi de durmuyordu. Kadir sinirli ve öfkeli olmasa onu hastaneye götürmesini söylerdi ama şu an zamanı olmadığı için söyleyemiyordu.

Tekrar kasılması olunca yüzünü buruşturup oturmaya çalıştı ama başaramadı.

“Aklını mı kaçırdın Feride? Böyle bir durumu nasıl söylemezsin? O adam seni kaçırıp sana kötülük yaptıktan sonra mı haberimiz olacaktı bu durumdan?”

Kadir’in sesi yükseldiğine göre evdekiler gitmiş olmalıydı. Şu an Feride’nin yanında olmak istese de ayağa kalkacak gücü yoktu.

“Ahh,” diyerek zorlukla yataktan aşağı indi.

“Hiçbir bahaneyi kabul etmiyorum! Sen beni anlamıyorsun, bunun bahanesi olamaz. Adam seni takıntılı hâline getirmiş, eve girmeye çalışmış. Aklımı oynatacağım, biz seni her şeyi bize anlat diye sıklıkla Feride. Senin mutlu olman için elimizden gelenin fazlasını yaptık. Sen bana neden bunu yapıyorsun?”

Gözyaşlarını silip zorlukla dikildi ayaklarının üzerinde. Bir yerlere tutunmak için kollarını iki yana açtığı anda canı fazlasıyla acıdı.

“İsterseniz bana barbar deyin, isterseniz kötü deyin umurunda değil. Bundan sonra benden izinsiz hiçbir yere gitmeyeceksiniz. O adam karakolda bir daha rahatsız etmeyeceğim diyerek ayrılrsa da adım kadar eminim ki peşini bırakmayacak. Bana kardeş acısını yaşatma Feride, ben acı çektiğimde kendimle birlikte herkesi yakarım bunu çok iyi biliyorsun.”

Feride belli ki kendini Kadir’e anlatamıyordu. Yanına hızlı hızlı gitmek istese de sancısı buna engel oluyordu.

Merdivenin başına gelip öne doğru eğildi. Alnından damla hâlinde ter akıyordu. Baş dönüyor, gözleri kararıyordu. Dizlerinin üzerine çömelip, elini kasıklarına bastırduğunda sancıdan nefesi kesildi kısa bir an.

O yukarıda acıdan kıvranırken sağa sola giden Kadir Feride’ye olan hayal kırıklığını göstermekten geri durmuyordu.

“Abim, valla korktuğum için söyleyemedim. Yemin ederim ben vaz-

geçer diye bekledim. Evden dışarıya çıkmıyordum biliyorsun, ben sana söylemek istedim ama çok korktum.”

Ağlamaktan sesi kısılmıştı artık. “Korkunun ecele faydası yok Feride. Bak adam kapımıza gelip gözümüzün içine bakarak kardeşini alıp gideceğim dedi. Senin susman onun kafasında kurmasını sağlamış.”

“Kadir yeter, gitme kızın üstüne.”

İkisi de bakışlarını ayağa kalkan Serhat’a çevirdiler.

“Bana düşmanınmışım gibi bakma, sinirlendiğinde hâlini görmüyorsun oğlum sen. Kız korkup söyleyememiş, ne demeye üzerine gidip ağlatıyorsun? Görmüyor musun ne hâle gelmiş sabahtan beri?”

“Sen karışma Serhat.”

“Sen ona bağırımaya devam edersen karışacağım.”

Serhat’a doğru adım atıp, “Hayırdır?” dedi tek kaşını kaldırarak. “Hangi hakla karışacaksın?” Gözyaşlarını silen Feride ağabeyi ve Serhat arasında kavga olmasın diye, “İyiym ben,” dedi iyi olduğunu göstermeye çalışarak. “Benim yüzümden tartışmayın, bundan sonra ne olursa olsun söyleyeceğim abi. Bana güvenir misin artık bilmiyorum ama yemin ederim bundan sonra senden bir şey saklamayacağım.”

Feride’yi dinlese de gözleri Serhat’ın üzerindeydi. Tam ağzını açıp bir şey söyleyeceği an Asiye’nin çığlığı evin içinde yankılandı. Oturanlar korkuyla ayağa kalkarken Ayşe Hanım ve Hanife koşarak mutfaktan çıktılar. Arkasına döndüğü gibi merdivenlere giden Kadir’in peşinden koşan diğerlerinin aklına bin bir türlü olumsuz düşünce geliyordu. Kadir’in ise kalbi korkuyla atıyordu. Asiye tekrar çığlık attığında merdivenleri üçer üçer çıkıp yerde iki büküm yatan Asiye’ye ulaştı.

“Asiye?”

Acıdan kıvranan karısını kollarının arasına alıp, “Ne oldu?” dedi gözlerini üzerinde gezdirirken. Eli kasıklarının olduğu bölgedeydi. “Karnın mı ağrıyor? Bir şey söylesene.”

“Çok acıyor, dayanamıyorum.”

Acıdan bayılacak duruma gelmişti.

“Düşük yapıyor olmalı, hastaneye götür Kadir oğlum.”

Gözleri korkuyla büyüdü. Ayşe Hanım’a hak veren Fadime Hanım sırtını duvara dayayarak, “Hadi,” dedi. Eli göğsündeyken dolan gözlemini kapadı.

“Hamile değildi.”

“Sen iyi değilsen ben kucağıma alayım abi.”

Kimseye bırakmadan karısını kucağına aldı. “Hamile değil,” dedi tekrardan. Onu sarsmadan merdivenleri iniyordu. Beyni uyuşmuş durumdaydı. “Emine’yi yalnız bırakmayın.” Üzerlerine bir şey almadan apar topar arabaya bindiler.

“Sakin evin önünden ayrılmayın. Birine bir şey olursa gözünüzün yaşına bakmam.”

Arabayı kullanacak olan Serhat, “Artık sakın ol,” diyerek bağırdı.

“Nasıl olayım amına koyayım, sabahtan beri yaşadıklarına bak.”

Acı acı inleyen karısının karnını ovalayıp, “İyi olacaksın,” dedi. “Sadece soğuk algınlığı, hamile değilsin, dikkat ediyorduk. Değilsindir değil mi?” Sesini çıkarmadan ağlayan karısının yanaklarını silip, “Korkma,” dedi. “Yoktur öyle bir şey.”

Ne kadar korkma dese de kendisi de korkuyordu.

“Kadir, çok acıyor.”

Kızaran gözlerini yumdu. Acısını çekip almak için şu an nelerini vermezdi ki? Genç kadını göğsüne bastırıp yüzünü boynuna dayadı.

“Benim yüzümden mi oldu? Çıplak ayakla bastın buz gibi yere ondan oldu kesin.” Burnunu çekip, “Kesin bundan,” dedi. “Başka bir şey olamaz, olmamalı. Asiye, yalvarırım olmasın. Olmasın Allah’ım...”

Yangının ortasında kalan Kadir, ayak tırnaklarından saç diplerine kadar yanıyordu.

Cayır cayırdı yüreği.

Avuçlarının içi terden sıırsıklam olmuştu.

Hastanenin koridorunda ileri geri giderken onun adımlarına yetişemiyordu Serhat.

Ne demişti az önceki hemşire? “Düşük yapıyor.” Kadının sesini tekrardan duyuyor gibi ellerini kulaklarına bastırdı. Başını iki yana sallayarak nefesini hızlı alıp verirken mavi gözleri tsunami oluşturacak kadar dolmuştu.

“Kardeşim, gel otur. Haber verecekler şimdi, kötü oldun.”

Ayakta duracak hâli yoktu ama oturacak gücünde yoktu. Kime anlatsa anlatsın bu acı hafiflemeyecek kadar çoktu. İsyan etmek istemediği hâlde dilinin ucuna gelen isyan sözcüklerini dilini ısırarak durduruyordu. Hoş kalbinden geçenleri Allah biliyordu ya sussa neye yarardı?

Doktorun odasının kapısı açıldığında arkasını dönüp hemşireye doğru yürüdü.

“Buyurun, doktor hanım sizi bekliyor.”

Hastaneye ilk geldiği an o kadar çok bağırmıştı ki doktor sakinleşmezse onu odaya almayacağını söylemişti muayene sırasında. Her ne kadar buna itiraz edip içeriye girme gücü olsa da acı çeken bir yanı onu durdurmuştu. Uzun kaslı bacakları ikinci kez titrerken adımını attı doktorun odasına. Perdenin arkasında olan karısının ve doktorun yanına girmeye korktu bir an.

“Buyurun, Kadir Bey.”

Parmaklarını avcunun içine aldı. Yumruğunu kuvvetli sıkarak perdenin arasından geçtiğinde gözleri sedyede uzanan Asiye’nin gözlerini buldu. Evdeki gibi bağırımıyordu ya da sesli ağlamıyordu. Ela gözlelerinden süzülen gözyaşları usulca akıyordu. Çektiği acı kuvvetli bir acı olmalı ki güzel dudaklarını ısırmaktan kanatmıştı.

“Buyurun, eşinizin yanına geçin.”

Şu an toy bir delikanlı gibi gözüküyordu. Elini kolunu nereye koyacağını bilmiyordu. Asiye’nin elini kaldırıp uzatmasıyla ona sığındı. Karısının buz parçasına dönen ince elini kendi büyük avcunun içine alıp ısıttı.

“İyi misin?”

“Daha iyiyim.”

“Ben size bilgi vereyim sonra eşinizi odaya alalım. Serumdan sonra daha da iyi olacaktır.”

Tek bir kelime etmeden doktora döndü. Gözlerindeki ifadenin neler anlattığını kırk yıllık meslek hayatında çok iyi öğrenmişti doktor. Bu koca adam korkuyordu. Tıpkı her baba gibi bebeğini kaybetmek istemiyordu. Başını dik tutup ultrasonu Asiye’nin karnının üzerinde gezdirdi.

“Eşinizin hamile olduğunu bilmiyormuşsunuz.”

Bilseydi gözünün önünden ayırmazdı, yürürken adımları olurdu onun.

“Beş haftalık hamile, ikiz gebelik olduğu için bebeklerden biri bura-ya gelinceye kadar düşmüş.”

“Na... nasıl?” dedi boşta kalan elini sedyeye bastırarak. “Bir bebeğimiz düşerken diğeri yaşıyor mu? Bu mümkün mü?”

“Oturmak ister misiniz? Kötü gözüküyorsunuz.”

Yüzü sararmıştı. Bunu fark eden Asiye doğrulmak istediğinde, ka-

sıklarına giren ağrıyla yüzünü buruşturdu. Onun bu hâlini fark eden Kadir kendine gelip, “İyiym ben,” diyerek Asiye’nin yatmasına yardımcı oldu. “Endişe etme.” İkisi de birbirleri için endişe ediyorlardı. Gözlerini onların üzerinden çeken doktor daha iyi anlamaları için ayrıntılı anlatmaya başladı.

“İkiz gebeliklerde bazen bebeklerden biri hamileliğin ilk zamanlarında düşebiliyor. Bu duruma kaybolan ikiz sendromu denir. Ultrasonla bakılmadan önce bu durum gerçekleşmiş olabilir ve fark edilmeyebilir. Tek semptomsa rahimden kan gelmesidir. Geride kalan bebek veya bebekler genellikle sağlıklı bir şekilde büyümeye devam ederler. Düşen bebeğiniz kesede gelişimini tamamlayamadığı için düştü. Ama diğer bebeğinizin durumu iyi gözüküyor.”

Doktorun başıyla işaret ettiği ekrana çevirdiler bakışlarını.

“Kese burada, bebek de iyi. Ama bu değil ki her şey iyi gidecek. Riskli bir dönemdesiniz, üç ay boyunca mümkün oldukça az hareket etmeniz gerekiyor. Sağlığınıza her zamankinden daha fazla dikkat etmeniz lazım. Ben böyle durumlarda anne adaylarına üç ay boyunca yatmalarını öneriyorum. Stres ve üzüntüden uzak durmanız gerekiyor. Ve kesinlikle ağır kaldırmaması gerekiyor.”

“Dediklerinizi yaparsak bir sıkıntı oluşmaz değil mi? Şu an kanaması var, bu riskli değil mi?”

“Bu gece gözlem altında tutacağız, kanaması durduğunda sizi göndereceğiz.”

“Lütfen bir şey yapın, kaybetmeyelim onu. Elimden ne geliyorsa yapmaya hazırım, size nasıl yardımcı olmam gerekiyorsa bana söyleyin hemen yaparım. Tıp ilerliyor, eminim bebeğimizi korumak için bir yolunu bulabilirsiniz.”

“Sakin olmaya çalışın, siz stres yaparsanız eşiniz de yapar. Biz elimizden gelenin fazlasını yaparız ama takdir Allah’tan biliyorsunuz. Ayrıca diğer bebeğinizin durumu iyi gözüküyor bu yüzden korkmayın. Olumsuz düşünceleri kafanızdan atın ve güzel şeyleri düşünün. İnanın bana kötü düşünürseniz kötüyü çağırırsınız bu yüzden pozitif düşünün.”

Doktor ne kadar ikna edici konuşsa da Kadir’in yüreğindeki korkuyu geçirmiyordu.

“Yatış işlemlerini yaptıktan sonra ağrısı ve kanaması için tedaviye başlasınlar hemen.”

Kadir Asiye’nin doğrulmasına yardımcı olup tekerlekli sandalyeye oturttu onu.

“Buyurun birlikte gidelim.”

Önden çıkan hemşireyi takip ederlerken Kadir’in gözleri Asiye’nin üzerindeydi. “İyi misin?”

Parmaklarını alınının üzerinde dolaştıran Asiye sadece başını salladı. Emine’yi istiyordu. Kesin onun bağırıışlarını duyup uyanmıştı. Dün de ayrılarıd bugün de. Ağlıyordur, annem beni bırakıp gitti mi diye düşünüyordur. Zaten bütün gün korkmuştu.

“Ben hastanede kalmak istemiyorum, Emine’nin yanına gitmek istiyorum.”

“Olmaz,” dedi Kadir. “Doktoru duydun müşahede altında tutulman lazım.”

“Kızımın yanına gitmek istiyorum Kadir, sabahtan beri olanlar onu fazlasıyla korkuttu. Benim çığlıklarımı da duymuştur, eminim şu an ağlıyordur.”

Hasta kayıt bölümünde evraklara imza atıp tekrar hemşirenin ardından odaya ilerlediler.

“Annemle Feride onunla ilgilenir, endişelenme.”

Onun gibi sakinleştiremezlerdi ki. Ofladı, yanaklarındaki gözyaşlarının izini silip odanın içine girdiler. İki kişilik odada şimdilik tek o kalacağa benziyordu. Tekrar Kadir’in yardımıyla yatağa yatıp gözyaşlarını sildi.

“Ağlama, doktoru duymadın mı üzülmemen gerektiğini söyledi. Emine iyi, halası uyutmuştur onu.”

“Uyumamıştır, dün de yoktum yanında zaten.”

Eli ensesinde, ne yapacağını bilmez gibi Asiye’yi çaresiz gözlerle izledi.

“Ağlama lütfen, üzüürsen o da gider.”

Çenesi titredi genç kadının. Gözyaşları durmak yerine çoğalıırken kızaran gözlerine parmaklarını bastırıp arkasını döndü Kadir. “Pencereyi açacağım, temiz hava iyi gelir.” Asiye görmeden tutamadığı gözyaşını sildi. İç dünyasında yıkılmış bir adam olsa da dışa dağ olup pencereye doğru hareket etti. Hemşire Asiye’nin elinin üzerine serumunu takip hareketlendiğinde arkasını döndü.

“Serum ağrınızı kesecektir. Eğer geçmezse veya kanamanız çoğalırsa bizi çağırın.”

Asiye’nin yerine, “Tamam,” diyerek arkasından koridora çıktı. Onu bekleyen Serhat’a, “Sen eve dön,” dedi. “Biz sabaha kadar buradayız.”

“Durum ne peki?”

“İkizmiş bebekler, birini kaybettik.”

Omuzları çöken arkadaşının omzunu sıkıp, “Rabbim diğerini sağlıkla kucağınıza almayı nasip etsin. Var mı bir ihtiyacınız?” diye sordu.

“Her ne kadar kapıda korumalar olsa da gözün kulağın bizim evde olsun. O şerefsizin ne yapacağı belli olmaz.”

“Aklın kalmasın, hadi Allah’a emanet olun.”

Arkasını dönüp koridorda ilerlerken odaya girdi Kadir. Asiye hâlâ ağlıyordu. Sıkıntıyla nefes alıp refakatçi için bırakılan siyah sandalyeyi yatağın yanına getirdi.

“Gözünü seveyim ağlama. Doktoru duymadın mı? Üzülmemen gerekiyor, ağlamaman gerekiyor. Biliyorum üzgünsün, üzgünüm ama onu da düşünmemiz gerekiyor.”

Başını pencereye çevirdi Asiye. Yorulmuş bir vaziyette öylece genç kadını izlerken ciddi anlamda ne yapacağını, ne diyeceğini bilmiyordu.

“Bir şeyler içmek ister misin? Su, çorba, meyve suyu?”

Susmayı tercih ediyordu genç kadın. Neden? Ensesinde olan parmakları tekrar alınca doğru yol aldı Kadir’in. Oturduğu yerde diken üzerinde duruyordu ve bu durum zaten sıkkın olan canını boğuyordu.

Asiye’nin boşlukta duran elini tutup karnının üzerine getirdi. “Varlığını hissetsin.” Kendi elini de çekmedi Asiye’nin üzerinden.

“Ya kaybedersek? İkimiz de cahil gibi davrandık. İlk başlarda korunmadan birlikte olduk, ondan sonra hamile kalma ihtimalimi düşünmeden büyük hareketlerde bulunduk. Kendime ve sana kızıyorum. Nasıl olacak bilmiyorum. En çokta korkuyorum Kadir.”

“Neden korkuyorsun?”

“Bilmiyorum. Başımızda büyük bir bela var, doktor stres yapma dedi ama nasıl yapmayayım? Kızımı, kendimi, karnumdaki bebeğimi, düşünüp nasıl stres yapmayayım?”

Çöken omuzları gerildi genç adamın. “Bebeğimizi istemiyor musun?” Bu soruyu sormakta zordu, cevabını almakta.

Bakışlarını gözlerine çeviren Asiye’nin kaşları çatılınca neye yoracağını şaşırdı.

“Niye istemeyeyim? Ben sana endişelerimden, korkularından bahsediyorum. Olaylar bitmiyor Kadir, bebeğimizi kaybettik. Nasıl bir süreç bizi bekliyor bilmiyoruz. Emine’nin içine kapanık olmasından korkuyo-

rum. Bugünkü yaşadıklarını kolay kolay unutmayacak. Doktoru duydun üç ay yataktan kalkmayacaksın dedi. Bu üç ayda kızımı ihmal edersem çocuğum daha kötü hâle gelecek. Zaten bacağı kırık, tek başına zor yürüyor. Kucağıma gelmeden durmuyor görmüyor musun? Ağır kaldırıma dedi, ben şimdi kızımı kucağıma alamayacak mıyım?”

“Ağlama.”

Yatağın kenarına oturup Asiye’nin gözyaşlarını sildi.

“Ben senin yanında olacağım. Emine’yi ihmal etmeyeceğiz söz veriyorum. O bizim ilk göz ağrımız olacak. Sen kucağıma alamadığında ben kucağımdan indirmeyeceğim. Merak etme sürekli onunla oyunlar oynayıp içine kapanık olmamasını sağlayacağım. O şerefsizi de düşünüp stres yapma. Ailemizden uzak tutacağım onu. Sen sadece bebeğimizi düşün.”

“Keşke en başında korunsaydık.”

Parmaklarını Asiye’nin yanaklarından çekip yataktan kalktı.

“Allah aşkına konuşma böyle, korunmadık ve şu an bizimle. Yapacak bir şeyimiz yok. Ben tek bir olumsuz kelime söylememek için laflarımı düşünüp öyle konuşuyorum. Ne olursun kelimelerine dikkat et, bir bebeğimizi kaybettik bu gece, Allah’ın gücüne giderse onu da alır bizden.”

“Bizi tehdit eden bir adam var görmüyor musun? Ne yapacağım bilmiyoruz. Bebeğimizi onun yüzünden kaybettik. Akşama kadar seni düşündüm ben. Nerede, iyi mi, başına bir şey mi geldi diyerek sürekli panik hâlindeydim. Ve bu hep sürecek, sen her dışarıya çıktığında eve gelinceye kadar kafamda kuracağım.”

“Kurma!”

Bağırmak istemiyordu ama kendine hâkim olamıyordu.

“Düşünme, kurma, korkma. Ben sizi ve kendimi koruyacağım. O piç kurusunu düşünüp kendini korkutma.”

“Uyumak istiyorum.”

Arkasını dönüp pencereye yürüdü. Gözlerini kapatan Asiye üzerine örtüyü çekerken ellerini pencerenin pervazına dayayan Kadir dişlerinin arasından sessizce Fatih’e küfürlerini saydırdı. Bu gece ölmesi için nelerini vermezdi ki? Ailesini korkuttuğu için onun aklını almak istiyordu, alacaktı da. Yaptıkları asla yanına kalmayacaktı. Acele etmeden onu yavaş yavaş bitirecekti. Kadir’e çattıysa karşılığını canıyla da olsa alacaktı.

Ertesi gün.

Karanlık gecenin yerini aydınlık aldığında Asiye ve Kadir evlerine geldiler. Herkes çok geç yattığı için hâlâ uyanmamışlardı. Kucağında olan Asiye'yi incitmeden merdivenleri çıkıp odasının önüne geldi genç adam.

“Burada kayma ihtimalim olmadığı için yürüyebilirim Kadir. İndir-sene beni yere.”

“Doktor ne dedi? Sadece lavabo ihtiyaçların için yataktan kalkacaksın. Mümkün olduğunca ayakta durmayacaksın.”

“Bak ben de senin kadar endişeleniyorum ama abartmıyorum. Biz ne kadar önlemimizi alırsak alalım alınımıza ne yazıldıysa onu yaşıyoruz. Bu üç ayı zor geçirmek istemiyorum.”

Asiye'yi yere indirmeden odaya girdi.

“Ben sana yardımcı olacağım. Sıkıntı yapacağın bir durum yok.”

Daha çok onu bunaltacağına benziyordu. Yatağın ucuna Asiye'yi otur-tup Feride'yi uyandırmak için omzuna dokundu.

“Feride, hadi uyan.”

Diken üzerinde uyuyan Feride gözlerini aniden açtığında başına kuv-vetli bir ağrı girdi.

“Dikkat etsene kızım, gel odana götürüyüm seni.”

Dünden beri çok ağladığı için gözleri şişmişti. Yataktan kalkıp ağa-beyi ve Asiye'nin yüzüne bakamadan odadan hızlı bir şekilde çıktı.

“Kendini mi suçluyor? Onunla konuş Kadir, asla kendini suçlamasın. Bebek gelişmediği için düştü bunda onun suçu yok.”

“Sonra konuşurum. Emine'yi yatağına yatırayım, sen de rahat yat.”

Başını iki yana salladı. Emine'nin yanına uzanıp, ellerini yanağının altına alan kızının yanağını öptü.

“Yanımda uyusun, çok özledim onu.”

“Emine farkında olmadan karnına tekme atar diye endişe ediyorum. Şu üç ay dikkat edelim.”

“Üç ay kızımdan ayrı mı duracağım Kadir? Emine büyük bir çocuk değil ki anlasın bizi. Onun bana ihtiyacı var, sana dedim sarılmadan durmuyor. Ben kızımı kendimden uzaklaştıramam.”

Kazağını çıkaran Kadir onu boğan histen kurtulmak için derin nefes alsa da yine de içindeki sıkıntı hâlâ olduğu yerde duruyordu.

“Anne?”

Başını yastıktan kaldıran Emine'nin gözleri sanki hiç ağlamamış gibi dolduğunda kızma sarıldı Asiye. Tam da tahmin ettiği gibi minik kızı kucağına gelmek için yerinde doğruluyordu. Bu yüzden hemen hamile kalmak istememişti. Emine henüz küçüktü. Onu kendinden uzak tutamazdı.

“Anne nereye gittin?”

Ağlayan kızının yanaklarını öpüp, karnının üzerine oturtmadan bacaklarının üzerine oturttu. Kadir'in dümdüz bakan gözleri ikisinin de üzerindeydi ve bu durum Asiye'yi tedirgin ediyordu.

“Biraz hasta oldum ama şimdi iyiyim. Ağladın mı sen?”

Başını salladı. Annesine sarılmak için öne doğru kaydığında Kadir belinden tutup kucağına aldı onu. Yanağı Emine'nin hoşuna gidecek şekilde kocaman öpüp karnını gıdıkladı.

“Bebeğim, konuşalım mı seninle biraz?”

Babasının öptüğü yanağını eliyle sildi Emine. Onun bu tatlı hâline gülümsedi genç adam. Asiye'nin yanına oturup sol elini genç kadının karnının üzerine koydu.

“Seninle geçen akşam konuştuğumuz konuyu hatırlıyor musun?”

Hatırlamıyordu, bu yüzden babasının yüzüne hiçbir şey demeden bakıyordu.

“Kardeş istiyor musun diye sormuştum sana, sen de istiyorum demiştin.”

Hatırlamış olacak ki, “Evet,” dedi. Emine'nin elini Asiye'nin karnının üzerine koyup üstüne de kendi elini koydu.

“Burada senin kardeşin var bebeğim ve o biraz hasta. İyi olması için anneyi yormamamız lazım. Ağır kaldırmayacak, bizler ona böyle sımsıkı sarılmayacağız kardeşin rahatsız olmasın diye. Hani sen annenin kucağına çıkıyorsun ya hep, kardeşin annenin karnında iyileşinceye kadar bekleyebilir misin?”

Annesinin kazağını yukarıya kaldırıp çıplak tenine baktı. İşaret parmağını göbek deliğinin içine batırıp, “Ama burada yok ki,” dediğinde Kadir'de Asiye'de güldüler.

“Biz onu şimdi görmüyoruz ama daha sonra annenin karnı büyüyünce hissedeceğiz.”

Alt dudağı büküldü. Sanki biraz kıskanmış mıydı? Bunun farkına varan ikili birbirlerine bakıp hangimizi kıskandı diyerek geçirdiler akıl-

larından. Asiye beni kıskandı diye düşünse de Emine Kadir'e dönüp, "Bundan sonra onunla mı oynayacaksın hep?" dedi.

Emine'yi sıkıca göğsüne bastırdı.

"Canımdan cansın sen. Her ne olursa olsun, neler yaşarsak yaşayalım senin bende ki yerin hep aynı olacak. Seni çok seviyorum kızım, o küçük ellerinle benim için yaptığın çayları içmeye bayılıyorum, seninle bebeklerinle oynamayı seviyorum. Karnıma minik dişlerinle saat yapmanı seviyorum. Saçlarımı tarayıp çekiştirmeni seviyorum. Benimle sanki dünya konularını konuşur gibi saatlerce konuşmanı seviyorum. Babam dediğinde kalbimde oluşan hissi seviyorum. Sen benim canımdan ötesin, seni nasıl çok seviyorsam kardeşini de seveceğim. Yorgun olsam da benimle oynamak istediğinizde sizi geri çevirmeyeceğim. Ben size asla kötü bir baba olmayacağım."

Asiye dolan gözlerini kaçırdı.

"Ben de kardeşimi severim ki," diyen kızının sesiyle bakışları tekrar onları buldu.

"Kadir, ben çok korkuyorum."

"Şışt."

Yanına kayıp Asiye'nin yanağını öptü.

"Hiçbir şey olmayacak, korkma. Rahatına bak, kafana takacağın tek şey çocuklarımızın geleceği olsun."

"Baba, annemi sıkıştırdın, bebek hasta olacak."

Geriye çekilmeden Asiye'nin dudaklarını öptü.

"Gördün mü? O bile koruyor kardeşini. Saçınızın teline zarar gelmesine izin vermem. Beni bilen biliyor, sevdiklerimin canını yakanların gözyaşlarına bakmam, doğdukları güne pişman ederim onları."

Asiye'nin korkusu da buydu.

Bu adam sevdiğinin tınağına zarar verseler parmağını koparırdı o kişinin. O adam durmaz da başlarına bela açarsa ne o tutabilirdi Kadir'i, ne de çocukları...

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

İki haftadır elinden düşürmediği kitabın kapağını kapatan Asiye'nin yüzüne çöken hüznə anlam veremedi Kadir. Kitap bittiği için mi üzül-müştü yoksa mutsuz son olduğu için mi? Yatağına uzanmış, elindeki evrakları kontrol ederken, “Hayırdır güzelim?” dedi ağladı ağlayacak olan karısının kolunu dırterken. “Kitap hoşuna gitmedi mi?” omuzlarını kaldırıp indirdi Asiye. Küskün bir tavırla kitabı komodinin üstüne bıra-kırken kollarını göğsünün üstünde topladı.

“Hâlâ çok yavaş kitap okuyorum. Romanı çok seviyorum ama yavaş okuduğum içinde tam odaklanamıyorum. Ne zaman düzelecek okumam?” Gülümsedi.

“Bence ilk okumana göre çok iyisin.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Evet güzelim. Ben sana birkaç tane daha kitap alacağım, okudukça kendini geliştireceksin. Moralini bozma, sen istedin mi her şeyi başa-rırsın.”

“Bu tarz romanlardan da al, sevdim ben.”

Esneyen karısının belini ovalamaya devam ederken Asiye'nin gözle-ri kapanıp açılıyordu.

“İki haftadır yatmaktan belim ağrıyor. Şikâyet etmek istemiyorum ama kendimi hasta gibi hissediyorum.”

“Zorlandığının farkındayım, elimden geldiğince yardımcı olmaya ça-lışıyorum ama yetmiyor. Ne yapabilirim? Seni nasıl mutlu edebilirim?”

Parmaklarını Kadir'in sakallı yanağının üzerinde gezdirip gülümsedi.

“Emine’yle ilgilenerek fazlasıyla yardımcı oluyorsun bana. Sadece sen değil annen, Feride, Mehmet. Hiçbirinizin hakkını ödeyemem.”

“Neden kendini yabancı olarak görüyorsun? Sen bu evin kızısın, Emine’de öyle. Ben veya ailem zorunlu olduğumuz için değil isteyerek Emine’yle ilgileniyoruz. Aynı şekilde seninle de.”

Elini Asiye’nin düz karnına getirdi.

“Korkularının farkındayım Asiye. Bebek doğduğu zaman Emine’nin ailem tarafından dışlanacağını hissediyorsun. Bu konuda ne kadar sana kızmak istesem de oturup sakın kafayla düşününce aslında senin yerinde olsam ben de aynısını hissederdim sanırım.”

Başparmağı Kadir’in çenesine doğru indi.

“Bu olmayacak, Emine bu evin ilk göz ağrısı o yüzden her zaman onun yeri farklı olacak.”

“Ben senden korkuyorum.”

Kaşlarını çatı genç adam.

“Neden? Seninle konuşurken yanlış anlamaman için kelimelerime, hareketlerime dikkat ediyorum. Özellikle Emine’ye olan sevgimi biliyorsun, onu bebeğimizden ayıracağımı mı düşünüyorsun? Eğer böyle düşünüyorsan şu herkesin gamsız dediği adamın kalbini kırarsın.”

Sağ elini Kadir’in sol göğsüne getirdi.

“Bizim senden başka kimsemiz yok, sen bize kızsın da küssen de biz senin olmadığın bir dünyada kendimizi düşünemiyoruz. Değer görmeyi sende gördüm ben, sevmeyi sende gördüm. Farkındayım son zamanlarda benimle ve Emine’yle ilgilenmekten çok yoruldun. Evlendiğimizin ilk zamanlar uyurken seni izliyordum, o zamanlar yüzünde huzurlu bir ifade vardı ama şimdi huzursuz bir ifade var. Uykunda bile kaşlarını çatıyorsun.”

“Bu sizinle ilgilendiğim için değil.”

Bunalmıştı. Bu yüzden doğrulup tişörtünü çıkardı. Tekrar yatağa uzandığında Asiye beklemeden elini genç adamın hafif tüylü göğsünün üstüne koydu.

“İşte benim korkum da bu Kadir. Sen bize karşı asi yanını göstermiyorsun ama dışarıya büyük bir öfkeyle gösteriyorsun. Burada yatıyorum diye bir şeylerden habersiz olduğumu düşünme. Hâlâ o adamın peşinde olduğunu biliyorum. Onun canını yakacak planlar yapıyorsun seni duydum geçen akşam. Bak bu durum başımıza iş açar.”

Bakışlarını kaçırıp, “Endişe etme,” dese de Asiye’nin yüreğine çoktan endişe tohumları serpilmişti.

“Yapma gözünü seveyim, bak sen ona bulaşacaksın o da sana bulaşacak. Birbirinizin canını yakarken olan ailelerinize olacak. Korkuyorum sana bir şey olacak diye.”

“Korkma, ben kendimi ve sizi korurum.”

“Söz ver onunla uğraşmayacağına, Emine’yle beni yalnız bırakmayacağına söz ver korkunayacağım.”

Her zaman gözlerinin içine bakarak söz veren genç adam bu sefer gözlerini kaçırıp kuru bir sözle konuyu kapattı. Asiye’nin başka bir şey demesine müsaade etmeden yataktan kalkıp Emine’nin odasına gitti. Üstünü açarak yatan kızının üzerini örttükten sonra kendi odalarının ışığını kapatıp Asiye’nin gözlerinin içine bakmadan yatağa yattı.

O an sıkıntıyla iç çekti Asiye. Eli göbeğinin üzerinde bebeğim diyerek fısıldadı içine doğru. “Babanı durdur lütfen.”

Saat yedi civarırken gözlerini araladı Kadir. Her sabah yaptığı gibi ilk önce Asiye’yi kontrol etti. Ayaklarının altındaki yastık yatağın ucuna kaymıştı. Sırt üstü yattığı için beli ağrıyor olacak ki yüzünde huzursuz bir ifade vardı. Üzerindeki mahmurluğu atmak için kollarını gerip yataktan kalktı. Ne kadar ses yapmak istemese de büyük bedeni ufacık bir harekette bile yatağı sallıyordu. İlerlemeden omzunun üzerinden Asiye’nin yüzüne baktı. Neyse ki uyanmamıştı. Yatağın etrafından dolanıp onun yanına gitti. Ayaklarının altından kayan yastığı yerine yerleştirip karnının üzerine kadar inen yorganı göğsüne kadar çekti. Başparmağı alt dudağının üzerinde hareket ederken yüzüne eğilip çenesine ufak bir buse kondurdu.

Kilo alması gerekirken bu iki haftada onun zayıfladığının farkındaydı. Az yiyordu, bu konuda ısrarcı olmak istese de onu bunalttığının bilincinde olduğu için üzerine gitmek istemiyordu. Zaten sürekli yatarak bebeği için büyük fedakârlık gösteriyordu.

Geriye çekilip banyoya gitti. İşlerini hallettikten sonra dolaptan siyah boğazlı kazağıyla aynı renkte olan pantolonu aldı. Kazağının içine atlet giymeden üzerine geçirdiğinde, uyuyan karısına kısa bir bakış attı. Asiye eğer atlet giymediğini görürse akşama kadar söylenirdi. Panto-

lonu da giydikten sonra çıkardığı kıyafetleri yerine bırakıp Emine'nin odasına gitti. Başını yastığın altına sokan Emine, bir bacağına yataktan aşağı sarkıtmış dağınık bir hâlde uyuyordu. Gülümsedi. Yastığı başından alıp kenara koydu. Yatağa oturup işaret parmağını Emine'nin omzuna vurarak, "Emine," diyerek seslendi.

"Uyanmalısın babam, hastaneye gideceğiz, ardından sana elbiseler alacağız."

Yastığını arayan kızı uyanmak üzereyken geriye çekildi.

"Hadi babam."

"Uykum var baba."

Kızını kucağına alıp yataktan kalktı. "Arabada uyursun, elini yüzünü yıkayalım ardından da kıyafetlerini ayarlayalım tamam mı?"

Kadir'in omzunda uyumaya devam ederken, "Tamam," dedi. Onun bu tatlı hâline iç çeken genç adam lavaboya götürüp tuvalet ihtiyacını görmesinde kızına yardımcı oldu. Ardından elini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra Emine tamamen ayıldı.

Baba kız dinç bir şekilde odaya tekrar döndüklerinde genç adam Emine'yi yere indirip dolabın kapağını açtı. Emine dolabın içine girer diye onun odasına dolap koymamışlardı. Kendi kıyafetlerinden çok kızlarının kıyafetlerinin olduğu dolaba göz attı.

"Pembe elbisemi giymek istiyorum babacığım."

Eli kazağa gidecekken durdu. "Bacığında alçı olduğu için elbise giyemezsin kızım, alçın çıkınca giysen olmaz mı?"

Başını eğip pembe pijamasının altında olan alçısını görmeye çalıştı. "Bugün çıkar mı ki?" Kızıyla aynı boyda olmak için çömelip dağınık saçlarını okşadı. "Bacığın iyileşmişse çıkarırlar kızım."

"İyileşmiştir, artık acımıyor zaten. Hem ben yürüye biliyorum bak."

Önünde asker gibi gelip giden kızının minik belini tutup durdurdu.

"Akşama kadar seni izleyebilirim meleğim ama geç kalmamamız lazım. Bu yüzden acele etmemiz gerekiyor."

"O zaman pembe pantolonu giyeyim."

İkna olan kızı yüzündeki tebessümü büyütürken ayağa kalktı. Bütün kıyafetleri hemen hemen pembeydi. Üst üste dizilen pantolonların hepsi de pembeydi. İçlerinden birini almak için uzandığında, "O değil babacığım," diyen kızının sesiyle durdu. "Hangisi kızım?" Parmağını uzattı Emine. "Bak oradaki." Bu sefer koyu pembe olan pantolona uzandı. "O da değil babacığım."

“Bunlardan birini giysen olmuyor mu?”

Başını iki yana salladı.

“Babacığım bak oradaki.” Durdu Kadir, kahkaha atmamak için kendini sıkıyordu. Aylar önce ruhsuz uyandığı sabahlar şimdi bu tatlı kız sayesinde hareketli ve güzel geçiyordu.

“Babacığım? Babacığım, hey, sana diyorum.”

Yere eğilip Emine’yi kucağına aldı.

“Al babam, hangisini giymek istiyorsan onu al.”

İstedığı pantolonla kazağı alan Emine’nin yüzü gülünce yanağını öpüp, “Oh,” diyerek odasına götürdü. Yatağına oturttu, ardından üstünü incitmeden çıkarıp pantolonuyla kazağını giydirdi. Yatağının yanında duran komodinden beyaz çorabını alıp giydirince kızı hazırды.

“Saçlarımı örer misin baba?”

“Ben saç örmeyi bilmiyorum.”

“O zaman tarar mısın?”

Ah, nasıl tarayacaktı ki? Ya canını acıtırsa?

“Bak buradaki çekmecenin içinde tarak ve tokalarım var.”

Hayır da diyemezdi ki. Emine konuştuğça ona hayran olan bu adamın midesinde kelebekler uçuşuyordu. Çekmecedен tarak ve Emine’nin istediğı pembe tacı aldı. “Canın acırsa söyle babam.”

“Acımaz ki annem yavaş yavaş tarıyor.”

“Ben de yavaş tarayayım o zaman.”

Yatağı oturduğunda Emine de arkasını döndü. Taramaya başlamadan önce başının üstünü öpüp kemikli tarağı kızının saçlarının arasına geçirdi. Gür ve kıvrıkcık saçları vardı Emine’nin. İster istemez uyuduğı zaman birbirine karışıyordu. Yavaş yavaş tarağı saçlarının arasından tarağı geçirirken Emine’nin tepkilerini izliyordu. Canını acıtırsa hemen bırakacaktı.

“Bence oldu, tacını takalım mı?”

Elleriyle taranan saçlarını kontrol edip başını salladı. Bedenini kendine döndüren Kadir saçlarına tacını da taktıktan sonra, “Çok güzel oldun,” dedi. Emine utanmış olacak ki gözlerini kaçırıp kıkırdağında yatağı yatırıp gıdıklayası geldi Kadir’in.

“Montunu da giyelim ve evden çıkalım.”

“Tamam baba.”

Emine’nin odasının ışığını kapatıp montunu giydirdi. Odadan çıkmadan önce ikisi de Asiye’nin yanağını öpüp onu uyandırmadan odadan

çıktılar. Merdivenleri inen genç adam Emine'nin şapkasını başına örten Hanife mutfaktan çıkardığı börekleri genç adama uzattı.

“Üzümlü kekte yaptım Bey'im. Emine seviyor.”

“Sağ olası. Asiye'nin kahvaltısını unutmayın, Feride'ye söyle yanına gitsin, kızı tek bırakmasın.”

“Söylerim Bey'im.”

Emine'nin eldivenlerini ve atkısını da taktıktan sonra evden çıktı.

“Huu, çok soğuk baba.”

“Evet kızım.”

Hızlı adımlarla arabaya ilerledi. Kapısını açan Adnan kenara geçtiğinde Emine'yle birlikte arabaya bindi. Kendi kullanacağı arabayı bugün Emine onunla birlikte diye kullanmak istemedi.

“Virajlardan dikkatli geç Adnan.”

“Merak etmeyin Bey'im, her zamanki gibi kullanacağım.”

Aynada göz göze geldiklerinde kendini düzeltti Adnan. “Daha dikkatli kullanacağım.”

Adnan arabayı dikkatli kullanırken, Kadir Emine'ye börek ve kekten yedirdi. Arabanın onu tuttuğunu bildiği için ne olur ne olmaz diye yanına poşet almıştı. Poşeti kenara bırakıp kızına kahvaltısını yaptırırken kendi de bir şeyler atıştırdı.

“Kahvaltı yaptın mı Adnan?”

“Henüz yapmadım Bey'im.”

Böreğin kokusu burnuna kadar gelmişti. “Al, güzel olmuş patatesli börek.” Çekinerek böreği aldı Adnan. Bunu fark eden Kadir ağzının içinde dağılan böreği yutup başını iki yana salladı. “Oğlum illa benim mi uzatmamı bekliyorsun? Niye istemiyorsun, sanki yabancıyız.” Hâlâ çekingen davranan adamın kafasına bir tane vurup ikinci dilimi de uzattı. “Doyur karnını ve arabayı dikkatli kullan.”

“Doydun mu babam?”

Başını sallayan Emine esnediğinde kızının atkısıyla şapkasını çıkarıp kenara koydu. Emine ısınan arabada uyku moduna geçmişti. Montunun önünü de açıktan sonra kucağına yatırıp yanağını öptü.

“Uyu babam.”

Kadir'in sıcaklığında uyumaya ahşan Emine elini genç adamın yanağının üzerine koyup gözlerini kapattı.

İşaret parmağının ucu kızının alnında, burnunun üzerinde hafifçe dolaşırken gözlerini yüzünden çekmedi.

“Bey’im, Asiye yengenin ağabeyi sizinle görüşmek istiyordu dün akşam. Beni rahatsız etmeyin dediğiniz için size haber vermedik.”

Gözlerini Emine’nin üzerinden çekmeden, “Kabul etmiş mi?” dedi kısık bir ses tonuyla.

“Etmiş ama bir şartım var dedi. Ne olduğunu bize söylemedi, sizinle görüşmek istiyormuş.”

“Görüşelim Adnan, bakalım ne istiyormuş.”

“Bizim çocuklar haber versinler bugün gelsin o zaman.”

“Eve gelmesin, yarın Serhat’ın kahvehanesine gelsin orada görüşeceğim.”

“Söylerim Bey’im,” diyerek sustu Adnan. Arabada sessizlik oluşunca gözlerini dışarıya çevirdi Kadir.

İki haftadır durmak nedir biliyordu. Kaybettiği bebeğinin acısını Fatih’ten fitil fitil çıkarıyordu.

Fatih işçilerinin hakkını yediği için onu çalışma bakanlığına şikâyet etmişti. Birçok işçisine sigorta yapmadan çalıştıran Fatih’in fabrikası geçici süreliğine kapatılmıştı. Bununla yetinmeyen genç adam Asiye’nin köyündeki insanların evlerini satın almış, Fatih’in adını o köyden silirmek için yemin etmişti. Adını duyan herkes vardır bir bildiği diyerek onun yanında olurken bir tek Asiye’nin ağabeyi kılık çıkarmıştı. Verdiği paranın fazlasını istiyordu. O evde Asiye’nin de hakkı olduğunu bilen Kadir adamın istediği parayı ona vermiyordu. Bugün olmasa da yarın kapısına gelip kendi isteğiyle vereceğine emindi ki haklı da çıkmıştı.

“Gemileri bizim limana yaklaşmıyor değil mi o itin?”

“Hayır. Sessiz durması sizce de tehlikeli değil mi? Her an o da atağa geçecek gibi hissediyorum.”

“Ateş olsa cirmi kadar yer yakar Adnan. Ondan korkan onun gibi korkaktır. Bu yüzden kafana takma.”

Korkmak Kadir’e hakaret olduğu için başını salladı Adnan. Daha da bu konuyu açmadı. Aralarındaki sessizlik hastaneye kadar sürdü.

Emine’yi muayene eden doktorun istediği tahlilleri yaptıran genç adam küçük kızın korkmaması için ona sınıksı sarılmış, rahatlaması için hoşuna gidecek kelimelerini söylüyordu.

“Alcını çıkaracaklar babam.”

Gözleri korkuyla bakıyordu Emine’nin.

“Elimi tut babacığım.”

Sedyenin diğer tarafına geçip kızının elini tuttu.

“Kıpırdama tamam mı?”

Daha çok korkmuştu. Ağlamaya başladığında Kadir üzerine eğilip onunla göz teması kurdu.

“Sadece gözlerime bak babam, ben senin yanıdayım. Canın acımayacak güven bana.”

Kadir’in dediklerini yapsa da yine de korkuyordu.

“Çok az kaldı, bitecek şimdi.”

Kesilen alçıdan çıkan ses aslında onu korkutuyordu. Alt dudağı бүkүlmüş babasının yakasını sıkı sıkı tutmuştu.

“Bitti.”

“Gördün mü, bitti kızım.”

“Baba, bırakma beni.”

Kızının pantolonunu giydirip kucağına aldı. “Bırakmam babam, her zaman yanında olacağım.”

Buna inancı tamdı Emine’nin. Annesinden sonra en çok sevdiği kişi Kadir’di. Küçük hayallerinde onsuz bir hayat düşünemiyordu. Sol yanında annesi varken sağ yanında da Kadir vardı. Bu yüzden ondan ayrı olmayı asla düşünmüyordu.

Hastaneden ayrıldıktan sonra Asiye’nin istediklerini almak için çarşıya indiler birlikte. Baba kız gezerken oldukça mutluydular. Birbirlerine bakıp gülümsüyorlar, her istediklerini alıyorlardı. Emine her gördüğünü almak istiyordu ama bunun için birazcık çekiniyordu. Annesi ona tembih etmişti. Her şeyi alma kızım demişti. Her ne kadar Kadir ne istiyorsan al kızım dese de almıyordu. Evde bir sürü bebekleri ve oyuncakları vardı. Elbiseleri ve ayakkabıları da aynı şekilde bir sürü vardı. Dayanamadığı tek şey elbiselerdi, elbise giymeyi çok seviyordu. Bu yüzden bir tek ona hayır diyemiyordu.

Sonunda alışverişini bitirdikten sonra arabaya geçtiler. Evlerine gitmek için hareket ettiklerinde durakta duran Murat Öğretmen ile oğlu Yağız’ı fark eden Emine, “Baba,” diye bağırdığında Kadir panikle, “Ne oldu kızım?” dedi. “Baksana Yağız’la babası orada bekliyor. Onları da bizim arabaya alalım mı?”

Durakta duran Murat Öğretmen ile oğlunu görünce “Arabayı durakta durdur,” dedi Adnan’a. Adama geldiği ilk zaman sırf isim benzerliği yüzünden kötü davranmıştı. O gün bugündür sadece uzaktan gördüğü adamlarla doğru düzgün konuşamamıştı. Açıkçası biraz mahcubiyet vardı üzerinde.

Camı açtı. “Murat Bey?” Başını cama doğru eğen adam Kadir’i fark edince her zamanki güler yüzüyle, “Buyurun,” dedi.

“Köye gidiyorsanız bırakalım sizi.”

“Rahatsızlık vermeyelim.”

Ne rahatsızlığı, çocuğu verin yanımıza.”

“Sağ olun.”

Oğlunu Emine’nin yanına oturtan adam kapıyı kapatıp arabanın ön tarafına dolandı. Kendi de ön koltuğa oturunca Adnan arabayı çalıştırdı.

“Ehliyetiniz varsa sizin için araba ayarlayalım, şehre inerken zorlanmayın.”

“Sağ olun, benim oğlan için kitap almaya gelmiştik.”

“Köye kütüphane kurabilir miyiz? Çocuklar ve okumak isteyen yetişkinler için iyi olur diye düşünüyorum.”

Arkasına dönen Murat Öğretmen, “Çok iyi olur,” dedi. “Bence kahvehaneye gitmek yerine kütüphaneye gitmeleri daha iyi olur. Okudukça düşünce yapıları da değişir.”

“Kahvehaneye de gitsinler, Serhat işsiz mi kalsın?”

Babalarını dinleyen çocuklar ara sıra birbirlerine bakıyorlardı. Emine gözlerini Yağız’ın üstünden çekmese de Yağız elindeki arabasına bakıyordu genelde.

“Şeker yer misin?”

Elindeki şekeri Yağız’a uzattı. Çaktırmadan şeker bakan küçük çocuğun en sevdiği yiyecekti. Alıp almama konusunda kararsız kaldı. Dudaklarını yalayıp bakışlarını kaçıracağı zaman Emine elindeki şekeri onun bacaklarının üzerine bıraktı. Kadir, Murat Öğretmen ile konuşsa da gözü kızının üzerindeydi.

“Ye, bende bir tane daha var. Baba, diğer şekerimi verebilir misin?”

“Alışsınız zamanla,” diyen Kadir kızının istediği şekeri ona uzattı.

“Baba şekeri yiyebilir miyim?”

Konuşmalar birbirine karışmıştı. Oğluna gülümseyen genç adam, “Yiyebilirsin,” derken Emine çoktan paketi açıp şekerini emmeye başlamıştı. İlk kez Yağız’ın güldüğünü fark etti. Küçük çocuk şekeri paketinden çıkarıp emmeye başladığında, “Bunun içinde sakız var, biliyor musun?” dedi sanki büyük bir sırrı Emine’ye anlatır gibi.

“Biliyorum. Babam bana sürekli alıyor.”

“Benim babam da alıyor.”

Kızının saçlarını koklayıp Murat'ın sorularını cevaplamaya devam etti.

“Biliyor musun benim kardeşim olacak, senin kardeşin var mı?”

“Yok, ama babam dedi ki ben biraz daha büyüyeyim o zaman olacakmış.”

“Hım,” dedi sanki ne dediğini anlıyormuş gibi.

“Neden bizimle oynamaya gelmiyorsun? Halam beni dışarıya çıkardığında Serkan'la oynuyorum, sen de gelsene.”

Omuzlarını kaldırıp indirdi Yağız.

“Anneme sorarım git derse gelirim.”

“Köye gidince bizim bahçede kardan adam yapalım mı? Bak benim bacağumdaki alçıyı çıkardılar, yürüyebiliyorum.”

Konudan konuya atlayan Emine'ye yetişemediğini fark etti Yağız.

“Sen çok hızlı konuşuyorsun, biraz yavaş konuşsana.”

Kıkırdadı küçük kız.

“Yavaş nasıl konuşulur ki?”

Hiç dedi içinden Kadir. Asiye'nin kızıydı o, nereden bilsin yavaş konuşmayı. Tekrardan Emine'nin saçlarını öptü.

“Demek kaçarak evlendiniz. Çocuğunuz olmuş, iki aile de buna sıcak bakmadı mı? Sonuçta torun baldan tatlıdır, barışmaya yanaşmadılar mı?”

“Yok,” dedi Murat. “Ben ailemin hepsini sildim. Karım ve oğlum bana yeter. Gerisi fasa fiso.”

“Anladım. Sizin için hayırlısı olsun, bir sıkıntınız olduğunda gelmekten çekinmeyin, her zaman kapımız açıktır.”

“Sağ olun.”

“Amca, Yağız oynamaya bizim bahçeye gelebilir mi?”

Bakışlarını kızına çevirdi Kadir. “Belki işleri vardır kızım.”

“Yoktur, yok değil mi amca?”

Güldü Murat.

“Sizin için sakıncası yoksa gelebilir.”

“Yok, değil mi baba?”

Varla yok arası, “Yok,” dedi Kadir. Bey'ini tanıyan Adnan gülmemek için parmaklarıyla dudaklarını kapadı. Yirmi yedi yaşında bir adam olarak şunu çok iyi anlamıştı ki bu kız Bey'inin canını çok yakacaktı.

İki saat sonra.

Evine gelen baba kız aldıklarını Asiye'ye gösterirlerken Emine'nin

aklı dışarıdaydı. Sürekli pencereye gidip Yağız gelmiş mi diye bakıyordu. Gelmediğini gördüğünde ise dudaklarını büzüyor, “Yine gelmemiş,” diyerek ofluyordu. Pencerenin önünde Yağız’ı beklerken Asiye artık yatmaktan ciddi anlamda rahatsız olmuştu. Odanın içinde ufak adımlarla yürüyordu. Sanki yere düşecekmış gibi peşinden yürüyen kocasının göğsüne başını yaslayıp yanında olmasına izin veriyordu. Asiye izin verdikçe Kadir daha çok ona yanaşıyordu. İkisi de birbirlerini çok özlemişlerdi. Geceleri bu konuda biraz zor geçtiği için Kadir iki gece Emine’yle uyumayı seçmişti. Her ne kadar nefesine sahip çıkan bir adam olsa da Asiye’ye olan hasreti ağır basabiliyordu.

“Akşam banyo yapmak istiyorum, yanımda olur musun?”

“Feride olsun, sonra uykusuz kalıyorum.”

Arkasını dönüp Kadir’e sarıldı. “Yanımda sadece seni istiyorum.” Yatağa oturup Asiye’yi kucağına oturttu. Dudaklarını boynunda, yanığında gezdirirken kokusunu içine derin derin çekti.

“Sadece ben olurum o zaman.”

Acele etmeden Asiye’nin yanağını ve boynunu öperken onları izleyen Emine kıkırdadığında başını geriye çekti Kadir.

“Annemi niye öpüyorsun?”

“Öpmek istiyorum çünkü.”

“Seviyor musun annemi?”

Kalbi göğsünü döverken bu sorunun cevabı çok olurdu.

“Emine, ben geldim.”

Aşağıdan bağırarak Yağız’ın sesini işiten Emine’nin gözleri kocaman oldu. “Yağız geldi Yağız geldi,” diyerek kapıya gittiğinde Kadir, “Hemen geliyorum,” diyerek Asiye’yi yatağa oturtup Emine’yi kucağına aldı.

“Sadece on dakika oynayıp eve geleceksin tamam mı? Eğer çok oynarsan arkadaşının götünü ısırırım.”

“Neden?” diye bağırdı. “Canı acır.”

“Acısın,” dedi Kadir. “Sarılmak, el ele tutuşmak, ondan sonra bizim eve gel demek yok tamam mı?”

Babasını anlamayan Emine merdivenlerin başında gördüğü Feride halasına şaşkınlıkla bakarken Feride kahrkaha atıp, “Babanı dinleme kızım,” dedi. “Git arkadaşınla istediğin gibi oynar.”

“Feride!”

“Ne? Küçük çocukları kıskanıyorsun, bırak rahat rahat oynasınlar.”

“Sen karışma. Dediklerimi unutma kızım.”

Vestiye astığı Emine’nin montunu, şapkasını ve eldivenlerini giydirdi. Botlarını da giyen küçük kız Kadir’i beklemeden dışarıya çıktığında bozuldu Kadir.

“Gel arka bahçede oynayalım.”

Direkt Yağız’ın elini tutarak arka bahçeye götüren kızına hayretle baktı genç adam. Boşuna mı konuşmuştu o?

Merdivenleri koşarak çıkıp odasına girdi. Yatağa uzanan Asiye, “Ne oldu?” derken az çok ne olduğunu tahmin ediyordu. Pencereyi açtı genç adam. Emine ve Yağız’ı izlerken bütün algıları onların üzerindeydi.

“Kocaman büyük kardan adam yapamayız ki. Büyük birinin bize yardım etmesi gerekiyor.”

“Aslında babama söyledim ama o erkek çocuklarını sevmiyor.”

Şaşkınlıktan gözleri ve ağzı açıldı Kadir’in. Kızını duyan Asiye, “Bak sen,” derken Kadir hayal kırıklığıyla kızını izlemeye devam etti.

“Neden sevmiyor ki?”

“Bilmem, Serkan’la oynadığım zamanda hep kötü kötü bakıyor.”

“Sana mı?”

“Hayır, Serkan’a. Ama babam iyi bir adam. Beni çok seviyor, ben de onu çok seviyorum.”

Yağız’a doğru bir adım attığında küçük çocuğun sırtı ağaca değdi. Bu kız ne yapıyordu?

“Asiye, Emine bu çocuğu öperse dul kalırsın.”

Gülmekten yaşaran gözlerini sildi Asiye. Gizlice Emine’yle Yağız’ı izleyen Kadir, kıskançlıktan yerinde duramıyordu.

“Bazen Serkan bizde kalıyor sen de kalsana.”

Gözleri daha fazla büyüyen Kadir omzunun üzerinden Asiye’ye döndü.

“Neden oğlanları bizim evimize davet edip duruyor bu kız?”

Alt dudağını ısırıp başını iki yana salladı sırtışını Kadir’e göstermeye çalışarak.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum, bana da çekmemiş. Sanırım dayısına çekmiş.”

“Hadi oradan. Bir halta yaramayan adama çekmez benim kızım. Bu bence Feride halasını örnek alıyor. Feride’ye kızayım da kızıma kötü örnek olmasın.”

İçinden çok biliyorsun deyip portakal suyunu içti.

“Kalsana Yağız, oyun oynarız birlikte.”

“Bilmem ki annemle babamdan izin almam lazım.”

Yağız’a yaklaşıp ellerini beyaz yanaklarına bastırdı.

“Lütfen kal,” diyen Emine alt dudağını büktüğünde, bedenini pence-
reden aşağı sarkıttı Kadir.

“Gelecek misin?”

Başını salladı Yağız. Sevinen Emine küçük çocuğun yanağını öptü-
ğünde Yağız’ın beyaz yanakları kıpkırmızı oldu. Neredeyse pencereden
aşağı düşecek olan Kadir, “Emine!” diye bağırdığında hızlı bir şekilde
geriye çekildi Emine.

“Eve gel çabuk.”

“Eyvah babam! Kaç Yağız kaç.”

Küçük dilini yutacaktı Kadir.

Onun küçük meleşini bu hâle getiren Feride’yi camdan aşağı sarkı-
tacaktı.

“Emine!”

“Geliyorum baba.”

Kabul etmek istemiyordu ama küçük cadısı büyüyordu.

“Ama yeni gelmişim, oyun oynayacaktık.”

“Eğer gitmezsen babam götünü ısıtır.”

“Ne?” diyen küçük çocuğun gözleri büyüdü. Kadir tekrardan, “Emi-
ne!” diye bağırdığında Emine babasına kızmış hâlde evin içine girdi.
Merdivenleri tutunarak tek tek çıkıp odasının önüne geldiğinde, aralık
kapıdan içeriye girdi. Ayakta onu bekleyen babasına kızgındı. Bu yüz-
den ince kaşlarını çatarken kollarını göğsünün üstünde bağlayıp başını
başka yere çevirdi.

“Ben sana elini tutmayacaksın, öpmeyeceksin demedin mi?”

Sol omzunu silkti.

“Babanın yüzüne bak.”

“Bakmayacağım.”

Hararetili bir şekilde portakal suyunu içen Asiye dizi izler gibi ikisini
pürdikkat izliyordu.

“Bir daha erkek çocuklarını öpmeyeceksin tamam mı?”

“Konuşma benimle baba.”

Elleri belinde, “Ben haklıyım,” diyen Kadir kızını tutup ısırmak isti-
yordu ama kendini zor tutuyordu.

“Anladın mı beni?”

“Tamam baba tamam, uzatma tamam.”

“Emine?”

“Baba tamam.”

Kollarını göğsünden indirmeden pencerenin önüne giden kızına şaşkınlıkla bakarken Asiye’nin de gözleri kocaman açıldı. Şaşkınlık içinde içtiği portakal suyu boğazına takıldı. Buna rağmen kendini tutamayıp kakhaha attığında Kadir hâlâ yüzüne bakmayan kızına şaşkınlıkla bakıyordu.

“Kadir, lütfen otur. Bayılırsan kaldıramam seni.”

Sonunda Asiye’ye döndü.

“Elin çocuğu yüzünden bana küstü. İnanabiliyor musun?”

“İnanıyorum.”

“Bana, babasına küstü.”

“Üzülme, gel otur.”

“Bana ya bana. Nasıl küser?”

“Gel karnımı sev, diğer bebeğimiz babasını özlemiş.”

“Beklesin o, bu cimcime nasıl bana küser?”

Arkasını dönüp Emine’ye yaklaştı.

Çaktırmadan bakan kızının gözlerinin dolduğunu görünce yüreği acıdı. Emine’nin dibine kadar gidip dizlerinin üzerine oturdu.

“Barışalım mı?”

Cevap vermedi Emine.

“Bebeklerinle oynayalım mı?”

Gözleri bebeklerine kaysa da yine cevap vermedi.

“Birlikte kardan adam yapalım mı?”

Ne kadar çok istese de Yağız olmadığı için gitmeyecekti.

“Hâlâ küs müsün bana?”

Ellerini yanaklarına bastırıp gözlerini inatla babasının yüzüne çevirmedi.

“Üzülüyorum ama.”

Bu sefer omzunu silken Emine sağ bacağını sallamaya başladığında dayanamadı Kadir, belinden tuttuğu gibi yere yatırıp karnını gıdıklama başladı.

“Anne kurtar beni.”

“Yok öyle anne kurtar beni, ısıracağım yanaklarını.”

Gözlerini kocaman açan Emine, “Anne imdat,” diye bağırdığında Kadir yanağını ısırdı.

Onları izleyen Asiye’nin ise mutluluktan gözleri doldu

“Çok seviyorum seni.”

Onu duyan kocası kısa bir an durdu ve gözlerini günlerdir yataktan çıkmayan karısına çevirdi.

“Ben de...”

Hormonları yüzünden duygusal hâle bürünün Asiye ağlarken Kadir Emine’yi kucağından indirmeden Asiye’nin yanına uzanıp kollarının arasına aldı.

“Ben de sizi çok seviyorum.”

Ve sonsuza kadar da çok sevecekti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Boynunu sıkan siyah gömleğinin iki düğmesini açıp karşısında konuşan adamı dinlemeye devam etti Kadir. Gözleri ara sıra dışarıda yağın kara kayıyordu. Eğer böyle yoğun bir şekilde yağmaya devam ederse bu akşam köye çıkamayacağına benziyordu. Sıkıntıyla bakışlarını sarışın adama çevirdi.

“İmzalar atıldığında fabrikayı yeni sahibine devretmiş olacaksınız Kadir Bey. Eğer siz ve aileniz onaylarsa pazartesi günü buraya gelecekler ve satış işlemi gerçekleşecek.”

“Gelsinler. Konuşulan şartlar geçerli değil mi? Çalışanların hiçbiri işten çıkarılmayacak.”

“Tıpkı söylediğiniz gibi çıkarılmayacaklar. Fabrikayı alan kişiler zaten bu durumu istemediklerini en başında belirttiler.”

Başını sallayıp, “Pekâlâ,” dedi. “Pazartesi görüşürüz o zaman.”

Ayağa kalkan avukat, “Görüşürüz,” diyerek dışarıya çıktığında odada Mehmet ve Tahir’le kaldı.

Gözleri sürekli telefonun üzerindeydi. Dünden beri beklediği haber bir türlü gelmemişti. Sıkıntıyla oturduğu yerde kıpırdanırken onun neden böyle gergin olduğunu bilen Tahir ve Mehmet ilk önce kim konuşmaya başlasa diye birbirlerinin yüzlerine bakıyorlardı. En sonunda susmanın bir faydası olmayacağı için Tahir doğrudan arkadaşının gözlerinin içine baktı.

“Şu Fatih itinin üstüne çok fazla gitmiyor musun? Adam çıldırmış durumda sana zarar veremedikçe. Her şeyini yavaş yavaş elinden alı-

yorsun, ya sana veya ailenden birine zarar verirse? Beklediğin haber gelmezse biliyorsun ki durmayacak daha da saldırganlaşacak.”

Sandalyeyi geriye itip ayağa kalktı genç adam. Ellerini siyah pantolonunun ceplerine yerleştirip camın önüne geçtiğinde Tahir’le Mehmet de yanına geçtiler.

“Korkmuyorum Tahir. Onun yüzünden bebeğimi kaybettim ben, Asiye haftalardır yataktan kalkamıyor, Feride kapının önüne çıkarken bile tedirgin. Ayın başında sağlık ocağında işe başlayacak, acaba biraz daha ertelese mi diyordu Asiye’ye geçen akşam. Ailemi nasıl korkuttuysa aynı korkuyu o da yaşayacak.”

Derin bir nefes aldı Mehmet.

“Adamlarıyla birlikte köye girmeye çalışmış, bizimkiler engel olmuşlar abi. Duyduğuma göre seralara zarar vermek istemiş ama istediği olmayınca yanındaki adamlara bağırıp çağırmış. Hırslam alamadı ya bu sefer de limana girip bizim gemilere zarar vermek istemiş tabii bunda da istediğini başaramayınca hepten deliye dönmüş. Dikkat et malına zarar veremeyen canına vermesin.”

“Mehmet’e katılıyorum, susup köşede bekleyecek birine benzemiyor.”

“Allah’ın izniyle hiçbir şey yapamaz. Rusya’ya gemiyle uyuşturucu taşıyacak bunu hepimiz biliyoruz. Gözler üzerinde olduğu için uzun zamandır sessizce bekliyor biliyorsunuz. Artık bekleme şansı yok. Galip komutan bugün ya da yarın haber vereceğim sana dedi. O it cezaevine girmeden içim rahat etmeyecek.”

“Asiye yengenin köyünü de terk etmiş. Fare gibi kıyıda köşede saklanıyor.”

Güldü Kadir, keyfi fazlasıyla yerine gelmişti.

“Allah’tan seninle akrabayız, ya düşman olsaydık Kadir?” Gözlerini büyütüp başını iki yana salladı, düşüncesi bile ürpertmişti Tahir’i.

“Allah bizi karşı karşıya getirmesin.”

Tahir’in omzunu sıkıp geriye çekildi genç adam. “Boş konuşma da köye çıkalım. Emine annesini daraltmıştır beni dışarıya çıkar diye. Kadin karnındakiyle mi uğraşsın dışarıdakiyle mi?”

Her zaman güler yüzlü olan Mehmet kakhaha attığında onun neşesine karşılık verdi Kadir.

“Abi çok cadı olacak ben sana söyleyeyim. Asiye yenge ilgilenemediği için çoğunlukla Feride ilgileniyor onunla biliyorsun. Tıpkı kendi gibi büyütüyor.”

Bilmem mi der gibi askıdan kabanını aldı.

“Evlendiğim zaman korkularım vardı. Birbirlerine uyum sağlayamayacaklar diye tedirgindim. Annemin dilinin ayarı yok, Asiye’ye laf söyler, o da çocuğu alıp gider diye sürekli aklım onlarda dolaşıyordum. Annem inatçı bir kadın ama Asiye ondan daha beter. Bir çırpıda silip atıyor her şeyi, bu yüzden tedirgin olmamak elde değildi o zamanlar.”

“Tedirginliğin boşa çıktı değil mi? Sanki candan gibiler şimdi.”

Başını salladı genç adam. “Hayatımda ilk kez yanıldığım için huzurlu hissediyorum Mehmet. Birbirlerini sevmeleri, birbirleriyle ilgilenmeleri onlara daha çok bağlanmama sebep oluyor.”

Kapıyı açıp kenara geçti Mehmet.

“Asiye yenge de anneme anne diyor. Annemin suratındaki sırtışı görüyorsunuz.”

“Ciddi misiniz?” diyen Tahir şaşırmış hâlde ikisinin yüzüne bakarken ikisi de başlarını salladılar. “Fadime anaya bakın hele, düğün günü testi-yi Asiye yengenin kafasına atacak diye korkmadım değil hani. Açıkçası ben sizin evde savaş çıkacağını düşünüyordum.”

“Ben buna izin verim miyim, Tahir?”

“Kadınlar olunca ister istemez izin veriyorsun, sen dua et birbirleriyle uğraşmamışlar.”

Odadan çıkıp asansöre doğru yürüdüler.

“Emine sana çok alıştı. Bazen görüyorum sizi köyün meydanında. Babam diyerek peşinde koşuyor.”

Gergin olan omuzları gevşedi genç adamın.

“Korkmuyor musun Kadir? Bir gün gerçek babasının yanına gitmek isterse ne yaparsın?”

“Düşündükçe kalbimin üzerine ağırlık çöküyor. Ben Asiye’den önce Emine’ye bağlandım. Onu gördüğüm ilk an buz gibi olan kalbimi gülüşüyle, tatlı sesiyle eritti. Çok seviyorum, içime katar gibi. Sanki benim kanımdan. Yüreğimin ona bu kadar ısınması, bağlanması aslında korkutuyor da. Hani büyüdüğünde ben babama gideceğim derse yıkılırım. Baba diyeceği kişi sadece ben olayım ve bu ben ölünceye kadar böyle olsun. Bir gün o adama baba diyecekse ben bu dünyada olmayayım.”

Ağabeyinin omzunu sıkıp asansörden ilk önce Mehmet çıktı. Montunun önünü kapatan Tahir, “Ben sanırım başkasının çocuğuna babalık yapamam,” dediğinde Kadir kaşlarını yukarıya kaldırdı.

“Büyük konuşma, Allah seni öyle bir sınar ki bu lafı ettiğine pişman olursun.”

“Bilmiyorum abi, zor gibi geliyor. Hep öz babasına gidecek korkusu oluşur içimde. Bağlanamam, beni biliyorsun bağlandığım zamanda kopamıyorum. Gitmek isterse gönderemem, böyle bir durumda da benden nefret eder. Bu yüzden ben yapamam.”

Fabrikanın önüne gelen arabaya bindiler.

“Sana helal olsun. İnşallah bir gün bu sevginin karşılığını kötü bir şekilde almazsın. Bilirim hayal kırıklığına uğramak berbat bir şeydir. Bunu yaşamamı istemem.”

Cevap vermedi Kadir. Tahir düşüncelere dalarken Mehmet sabah erken kalktığı için araba hareket ettiği an arka koltukta gözlerini kapamıştı. Kadir de düşünceleriyle baş başa kaldı.

Emine’yle şimdi nasıl ilgileniyorsa büyüdüğünde de ilgilenecekti. Tahir’in dediği gibi Emine onu bırakıp gitmezdi. Elinden geldiğince sevgisini gösteriyor, ona bağırmıyordu da. Bu yüzden korkacağı bir durum yoktu.

Arabayı köy yoluna sokup derin bir nefes aldığı anda parmaklarını çenesinin üzerinde dolaştırıp aynadan Mehmet’i kontrol etti.

“Mehmet, uyuyor musun?”

“Uyumaya çalışıyorum abi.”

“Fabrikadan gelecek parayla köye lise yaptırılım diyorum. Sen ne düşünüyorsun bu konuda?”

Gözlerini açtı Mehmet. Açıkçası örnek aldığı ağabeyinin ona böylesine özel bir soru sorması gururunu okşamıştı.

“Sen ne dersen o abi, ben sana uyarım.”

“Ben senin de fikrini almak istiyorum.” Yüzü kızardı Mehmet’in. Onun bu hâline varla yok arası sırtan Kadir, “Akşam Ahmet gelecek, hep birlikte bu konuyu konuşalım mı?” dediğinde Mehmet hevesle başını salladı.

Belki babasından sevgi görmemişti ama ağabeyi ona bunun eksiliğini hiç göstermiyordu.

Bir an ağabeyinin olmadığı bir dünyada nefes aldığını düşündüğünde nefesi kesildi.

Onsuz bir dünyada acemi balık gibi savunmasız kalırdı, kalırlardı.

“Uzun ömrün olsun abim,” diyerek geçirdi içinden.

Eve geldiklerinde hiçbir yere uğramadan yatak odasına çıktı Kadir.

Asiye her zamanki gibi yatakta yatıyor, Emine pencereden dışarıyı izliyordu.

“Baba beni dışarıya çıkarır mısın?”

“Birazdan çıkarsam olur mu?”

“Olur.”

Eşyalarını koltuğun üzerine bırakıp yatağa oturdu.

“Hoş geldin.”

Soğuktan üşümüş parmaklarının ucunu Asiye’nin saçlarının üzerinde gezdirip, “Hoş buldum,” dedi. “Nasılsın?” dudaklarını diliyle ıslatan genç kadın, “İyiyim,” dese de genç adam onun bir şeylere canının sıkıldığını anlayabiliyordu.

“Ne oldu söyle.”

“Sana sanılabilir miyim? Özledim.”

Gözlerini kapattı. Ellerini Asiye’nin beline götürüp yüzünü boynuna bastırdı. Kollarını omuzlarına dolayan karısı başını öptüğünde derin bir nefes aldı.

“Biraz daha dayan, doktor her şey yolunda derse seni istediğin her yere götüreceğim.”

“Ben bir yere gitmek istemiyorum ki burada hep birlikte olmamız bana yetiyor.”

“Anladım ben, sen yine ben dışarıdayken kafanda kurmuşsun.”

Kıkırdadı Asiye. “Aklından geçenleri duysan beni hastaneye kapatırsın.” Onun gibi gülmüştü Kadir. “Seni bir yere kapatacaksam bu ikimizin kalacağı bir yer olur.” Ellerini Kadir’in omuzlarından sırtına doğru indirdi. “Yanımdayken bile çok özlüyorum seni.” Dudaklarını Asiye’nin mis gibi kokan teninden aşağı doğru kaydırarak göğüslerine götürdü. “Ben de göğsünde uyumayı özledim. Bu çocuk kesin erkek, seni benden kıskanıyor. Baksana en başında bizi birbirimizden uzak tutuyor.”

“Belki de kızdır, seni benden kıskanıyordur.”

“Baba hadi çıkalım,” diye bağırان Emine’nin sesiyle ikisinin de yüzündeki tebessüm büyüdü.

“Bak benim kızım beni kıskandığım açık açık belli ediyor.”

Geriye çekildi. Yanına gelen Emine’yi kucağına alıp, “Çıkalım mı ki?” dediğinde başını salladı Emine.

“Sana bir şey söyleyeyim mi?”

“Söyle.”

Parmaklarını birbirine geçirip annesine kaçamak bakışlar attı. Asiye ne olduğunu anlamaya çalışırken Emine babasının kulağına yaklaştı.

“Annemin canı balık yemek istiyormuş.”

“Emine?”

Hayretle baktı kızına. Oysaki babana söyleme demişti. Bu kız neden sır tutmasını bilmiyordu?

Karısının aşermesine mi sevinse yoksa babana söyleme demesine mi kızsza bilemedi Kadir.

“Ne demek babana söyleme? Bana söylemeyeceksin de kime söyleyeceksin?”

Bakışlarını kaçırarak kızına, “Ah kızım,” diyerek kızdı. “Sadece bir an balık olsa yerdik değil mi dedim Emine’ye. Canım istemişti ama şimdi çok fazla istemiyor.”

“Ayşe Hanım’a söyleseydin, kızartırdı.”

Yüzünü buruşturup başını iki yana salladı.

“Canım yağda kızarmış istemedi ızgara da istedi.”

“O zaman ben yaparım, yarım saate hazır olur.”

Ayağa kalktığı gibi dolaba doğru yürüdü.

“İşinin gücünün arasında bana balık mı yapacaksın Kadir? Gerek yok, otur da dinlen lütfen.”

Üzerine hırkasını giyen Kadir çoktan aklına koymuştu balık yapmayı. Asiye ilk kez aşermişti. Açıkçası bu duruma sevinmişti. Odadan çıkmadan yüzüne masum bir şekilde bakan karısının dudağını öpüp, “Emine benim yanımda,” dedi.

“Zahmet olmasın sana.”

“Sence olur mu?”

Omuzlarını kaldırdı. “Seni yormak istemiyorum.” Geriye çekilip, “Yor beni,” dedi sol gözünü kırpmayı ihmal etmeden. “Senden gelen her şeye razıyım.” Geriye doğru yaslandı Asiye.

Bu adamın hakkını nasıl ödeyecekti bilmiyordu.

Yarım saat sonra.

Elindeki karları Serkan’a atan Emine’nin gözleri Yağız’la babasının üzerindeydi. Yanlarına gitmek istiyor, babası evin önünden ayrılma dediği için gidemiyordu.

“Emine, tepeye kadar koşalım mı?”

Alt dudağını büküp, “Olmaz,” dedi uysal sesiyle. “Babam dedi ki evin önünden başka bir yere gitme.”

“Hemen gidip geliriz,” diyen Serkan’ın yüzünden bakışlarını kaçırıp onu gözetleyen Adnan’a döndü.

“Gidebilir miyiz Adnan amca?”

“Hava kararıyor bu yüzden tepeye gitmen uygun değil, Emine.”

Bak gördün mü der gibi tekrar Serkan’a çevirdi bakışlarını. “O zaman ben Yağız’ın yanına gidiyorum,” diyerek giden Serkan’ın arkasından bakarken ofladı. Ellerini pembe kabanının içine sokup bahçeye girdi. Babası arka bahçede annesinin canı balık istediği için mangal yapıyordu. Eve girmeden arka bahçeye doğru yürüdü. Balıkları pişiren babasına yaklaşmadan önce başını kaldırıp pencereden onu izleyen annesine buruk bir şekilde baktı. Hep yatıyordu, onu dışarıya çıkarmıyor oyun da oynamıyordu. Kardeşi hâlâ iyileşmemişti. Kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp off diyerek ses çıkardı. Arkasını döndü Kadir. “Gelse ne babam.” Omuzlarını silkip hâlâ camdan bakan annesine bakıp önüne döndü.

“Kardeşim ne zaman iyileşecek? Sıkıldım ben artık. Annem sürekli yatıyor, benimle oynamıyor.”

Balıkları ters çevirip Emine’ye doğru adım attı. Çömelip kendine doğru çektiği kızının saçlarını öptü.

“Annen dışarıya çıkamıyor ama ben çıkıyorum. İstedğin zaman seni dışarıya çıkarıyorum, oyun da oynuyoruz. Benimle oynadığın için mutlu değil misin?”

Ellerini Kadir’in omuzlarına yerleştirdi.

“Mutluyum ama annemi de istiyorum. O da bizimle dışarıya gelsin, sen çok güçlüsün annemi tutarsan düşmez yere.”

Tek koluyla Emine’yi kucağına alıp ayağa kalktı.

“Düşmez tabii. Yarın hastaneye gideceğiz, eğer kardeşin iyileşmişse annen de bizimle birlikte dışarıya çıkabilir.”

Gülümsedi Emine. Kadir’in üfleyip soğuttuğu balığı ısırp yediğinde pencereden onları izleyen Asiye’nin dudakları gibi gözleri de gülümsedi.

Kendini hiç bu kadar şanslı hissetmemişti bu zamana kadar. Kadir hayatında olabilecek mükemmel insanlardan biriydi. Sırf canı balık istedi diye işini gücünü bırakmış onun için ızgarada balık yapıyordu. İlgiye alışık olmadığı için bu duruma şaşırıyor ve hüzünleniyordu.

Düz göbeğinin üzerinde hareket eden eli durdu. Bakışlarını Emine ve Kadir’in üzerinden bir saniye bile çekmiyordu.

“Bebeğim, çok şanslı olacaksın. Düşüncesiz bir babanın değil mer-

hametli, kalbi güzel bir babanın çocuğu olacaksın. Ablanı canındanmış gibi seven adam seni nasıl sever düşünemiyorum. Güzel bir aileye geleceksin. Ablan bu güzel aileye sonradan geldi ama sen şanslı bir çocuk olarak onların içine doğacaksın. Seni bu kadar çok seven insan varken orada iyi ol bebeğim. Sakın bizi bırakıp gitme.”

Emine’yle Kadir eve doğru gelirlerken pencerenin önünden ayrılıp küçük adımlarla kapıya ulaştı. Günlerdir odadan dışarıya çıkmadığı için boğuluyordu. Gün içinde Fadime Hanım’la Feride yanına gelip onunla sohbet ediyor olsalar da aynı odanın içinde olmak bir yerden sonra boğuyordu onu.

Koridoru ufak adımlarla ilerlerken bebeğini korumak için elini göbeğine bastırdı. Emine’ye hamileyken de eli göbeğinin üzerinde olurdu. Sanki eli göbeğinin üzerinde olunca bebeğini orada daha rahat koruyor gibi hissedirdi. Hoş Emine’ye hamileyken sürekli çalışmış, oturmak nedir bilmemişti. Kamı burnundayken bile bahçeye gidip çalışmıştı. Bebeği doğduktan sonra da çalışmaya devam etmişti. Şu an ise sürekli yatıyor, sadece lavabo ihtiyaçları için kalkıyordu. Birazcık da yürüyüş yapıyordu. Bu durum ister istemez tuhafına gidiyordu, alışık değildi. Kadir tarafından adeta el bebek gül bebek büyütülüyordu. Açıkçası hem hoşuna gidiyor hem de çekiniyordu. Öyle arsız bir kadın da değildi, naz yapıp bir şeyler istemiyordu.

Bebeği iki aylık olmuştu. Bu iki ayda sadece bu akşam canının balık istediğini Kadir’e söylediğinde genç adam işini gücünü bırakıp onun için balık yapmıştı. Gözleri doldu. Emine’ye hamileyken canının istediği şeyleri yiyemediği anlar geldi aklına. Sırf canı tatlı istedi diye evde tatlı olmadığından şekerli su içtiği anları sanki tekrardan yaşıyormuş gibi hissetti. Kızı kamındayken de zor bir hayat yaşamıştı doğduğu anda da. Kadir sadece onun mutluluğu için değil, kızının mutluluğu içinde uğraşıyordu. Asla nankörlük yapmaz, asla ona ihanet etmezdi. Ne o ne de Emine hakkını ödeyemezlerdi.

Merdivenleri dikkatli bir şekilde indiğinde salona girdi. Anında ona dönen gözlere tebessüm ederek baktı. Fadime Hanım, “Gel otur kızım,” derken mutfaktan çıkan Kadir onu aşağıda görünce biraz şaşırsa da hiçbir şey demeden yanına gitti.

“Bana haber verseydin, beraber inerdik.”

“Yavaş yavaş indim, merak etme dikkat ettim.”

“Merdivenler dik, ayağın kayabilir ya da başın dönebilirdi. Bir daha-
kine haber ver, tamam mı?”

Başını salladı, yanma gelen kızının saçlarını öpüp, etrafı saran balı-
ğın kokusunu içine çekti.

Onun dudaklarını yalamasını, kokuyu içine çekmesini kirpiklerini
kırpmadan izleyen Kadir’in dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu.

“Madem aşağı indin, burada yiyelim yemeğimizi.”

“Çok iyi olur, günlerdir odada olmaktan sıkıldım.”

“Kızım biz sana gel burada yat diyoruz, sen rahat edemem diyerek
odadan çıkmıyorsun.”

“Gelen giden oluyor, o yüzden rahat edemem.”

“Söyleriz, gelmezler,” diyen Kadir’e sırttı. “Yok artık. Karım hami-
le, kimse bu eve girmesin diye de kapıya yazı yaz istersen.”

“Güzel fikir,” diyerek gerildiğinde bacağına vurdu Asiye. “Abart-
ma.” Onlar aralarında atışırken balığın kokusunu alan Mehmet mer-
divenleri koşarak indi. Ağzını şapırdatarak, “Mis gibi kokuyor,” dedi
abisine doğru. “Biliyorsun bu işi kral.” Kaşlarını çatan Kadir, “O balık-
lar karımla bebeğimin,” dediğinde Mehmet bunu duymamış gibi yapıp
direkt masaya yöneldi. Ağzına attığı bir tane balığı iştahla yerken Ka-
dir’in kaşları burnuna inmişti neredeyse.

“Oğlum yemesene, ben onu karım ve çocuğuma yaptım.” Tıpkı onun
gibi kaşlarını çattı Mehmet. “Emin ol Asiye yengem senin gibi anlayış-
sız değil, o paylaşmayı seven bir insan.”

“Asiye yengen seviyor, ben sevmiyorum paylaşmayı. Yemeyin ba-
lıkları.”

Gülüp gülmemek arasında kararsız kaldı Asiye. Elini Kadir’in ba-
cağının üzerine koyup, “Ayıp ediyorsun,” dediğinde duymazlıktan geldi
genç adam. Karısı ve çocukları için yapmıştı balıkları. Tıpkı Mehmet
ağabeyi gibi ayağa kalkan Feride masaya doğru koştuğunda genç ada-
mın gözleri hepten büyüdü. Asiye’yi kaldırıp masaya doğru yönlendirdi.

“Ben bu balıkları sana yaptım, onlar yesin diye yapmadım. Eğer çok
istiyorlarsa gitsinler kendilerine pişirsinler.”

“Ya abi Allah aşkına şu masadaki balıkları görmüyor musun? Yen-
gem bunların hepsini nasıl yesin?”

“Yer benim karım, yemeyin sakın balıkları. Ayşe Hanım sizin için
yemek yapmış zaten gidin ıspanak yiyin siz.”

Aynı anda Feride ile birlikte yüzünü buruşturdu Mehmet. “Ne ispanağı ya, biz de balık yemek istiyoruz. Anne şuna bir şey söyler misin?”

“Çocuk gibi davranmayın. Kadının canı balık istemiş adam da yapmış. Siz ispanak yiyin.”

Şu an tıpkı bir çocuk gibi davranıyordu, Kadir. Gülümseyip Emine’yle Asiye’yi sandalyeye oturttu. Balıkların hepsi Asiye’nin önündeydi. Genç kadın ciddi anlamda balıkları nasıl yiyeceğini düşünüyordu.

“Bunların hepsini ben yiyemem Kadir. Feride’yle Mehmet’e de ver. Fadime ana gel sen de ye.”

“Ne demek yemem? Yersin tabii ki, ne kadar uğraştım haberin var mı senin? Sırf kılçıkları kalmasın diye ben ayıkladım onları.”

Gözleri doldu genç kadının. Eğer etrafında kimse olmasaydı Kadir’e sarılabilirdi. Yanına oturması için sandalyeyi çektiğinde genç adam beklemeden oturdu.

“Uğraştığın için teşekkür ederim.”

“Sorun değil, ye hepsini.”

Her ne kadar çekinerek Mehmet’le Feride’ye baksa da Kadir’i kırmamak için balıklardan yemeye başladı. O yedikçe Kadir gülümsüyordu.

“Hepsini yemezsem ısrar etmek yok, tamam mı?”

“Tamam.”

“Ben de yiyebilir miyim babacığım?”

“Sana her şey serbest kızım, sen istediğin kadar yiyebilirsin.”

Yerlerine oturan Feride’yle Mehmet tabaklarına konulan ispanak yemeğine yüzlerini buruşturarak bakarlarken Asiye’nin içi gidiyordu. Birazcık olsun paylaşmak istiyordu ama genç adam buna inatla karşı çıkıyordu. Kadir’i de üzmemek istemiyordu, bu yüzden yiyebildiği kadar yemeye devam edecekti. Hem onun için yapılmıştı. Açıkçası canı çok istemişti, yiyemem diyordu ama yiyebilirdi de. Bebeği yoksa erkek miydi? Tıpkı babası gibi obur mu olacaktı? Kocasının karnını doyurmaya zor yetişiyordu oğluna nasıl yetiştirirdi ki? Aklından geçirdiklerine gülümsedi. “Hayırdır?” diyen Kadir onun gibi gülümserken, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Ben Emine’ye hamileyken bu kadar çok yemek istemiyordum. Şu an çok yemek istiyorum. Acaba bebek erkek mi? Aman Allah’ım, ya sana çektiyse, ne yaparız o zaman biz?”

“Eğer bana benzeyecekse çok şanslısın Asiye, seni asla zor duruma sokmaz.”

Parmaklarını sildi. Bu konuda şüphesi yoktu, sadece biraz huysuz olmasından çekiniyordu. Kadir çok iyi bir adam olsa da inadı tuttu mu kimseyi dinlemiyordu. Kadir gibi olan bir çocukla baş etmek gözünde büyüyordu.

“Bebek bence kız, içime öyle doğuyor. Halasına çekecek kuzum, öyle hissediyorum. Ben ne hissedersen hissettiklerim gerçekleşir.”

Feride’yi dikkate almadı Kadir.

“Erkek, kız fark etmez, sağlıklı olsun bize yeter. Bakalım yarınki doktor ne diyecek?”

“Bence iyi. Ağrım, sancım, mide bulantım yok. Sadece yatmaktan belim ağrıyor. Bugün itibariyle sekiz haftalık oldu. Açıkçası biraz heyecanlıyım, Emine’yle araları nasıl olacak merak ediyorum. Gerçi bizim kızımız kardeşini korur, sever.”

Kadir’in uzattığı balıkları yiyen Emine sanki büyük bir şey söyleyecekmiş gibi sandalye üzerinde ayağa kalktı. Düşmesin diye belinden tutan Kadir, “Ne söyleyeceksen oturarak söyle,” dediğinde omuzlarını kaldırıp indirdi.

“Kardeşim doğunca onunla birlikte dışarıda oyun oynayacağız. Mama yedireceğim, altını temizleyeceğim. Benim elbiselerimden de giydiririm ona.”

“Senin elbiselerin ona büyük gelir bebeğim. Seninle oynayabilmesi için biraz daha büyümesi gerekiyor.”

“Ne zaman doğacak peki?”

“Daha doğmasına var. Yarın hastaneye kardeşini görmeye gideceğiz.”

“Nereden göreceğiz? Kardeşim annemin karnında, değil mi?” Bakışlarını annesinin karnına çevirdi. Ve o meşhur soru gelmek üzereydi. Bunun farkına varan Mehmet, Kadir ve Feride gözlerini anında önüne çevirirken, Emine annesinin gözünün içine bakarak, “Anneciğim, kardeşim karnının içine nasıl girdi?” diye sordu.

Kadir ağabeyiyle Mehmet ağabeyi burada olmasaydı yeğenine bu sorunun cevabını anlatırdı Feride ama ikisinden de çekiniyordu. Tıpkı onun gibi çekinen Asiye, “Şey,” derken. Emine bakışlarını babasına çevirdi. “Sen biliyor musun babacığım?” Kadir, mantıklı bir cevap vermeye hazırlanırken çalan telefonla oturduğu yerden kalktı genç adam. Emine yemeğine dönerken Kadir telefonu açıp “Alo,” dedi. Arayan kişi komutandı. Pürdikkat adamı dinlerken dudakları iki yana kıvrılıyordu. Neden gülümsediğini merak eden ailesi telefonu kapatıncaya kadar ses-

lerini çıkarmadılar. Sonunda masaya geçtiğinde, “Ne oldu?” diyen karısının elini tuttu.

“Fatih Rusya’ya uyuşturucu kaçırırken yakalanmış. Sittin sene yatar içeride artık. Bundan sonra rahat rahat dolaşabilirsin Feride. Bu beladan kurtulduk.”

“Oh, çok şükür,” diyerek hep bir ağızdan sevinirlerken, hiçbir şey anlamadığı hâlde ellerini çırpıp kızına sarıldı Kadir.

Fatih belasından kurtulmuşlardı. Asiyе’nin eski kocası korkudan Ordu’ya adım da atamıyordu. Bundan sonra onların huzurlarını kimse bozamazdı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hastanenin koridorunda Emine'yi oyalayan Kadir'in gözleri sandalyede oturan Asiye'nin üzerindeydi. Uyandığından beri gergin olan genç kadın doktor kötü bir şey söyleyecek diye tedirgindi. Her ne kadar sakın olmasını söyleyen Kadir rahat görünmeye çalışsa da aslında ondan daha kötü bir durumda olabilirdi. Hislerini Asiye'ye belli etmiyor, olabildiğince Emine'yle oynayarak kafasını dağıtıyordu.

Asiye'nin yanına genç bir adam oturduğunda pencerenin önünden ayrıldı.

“Annenin yanına gidelim.”

Gözlerini adamın üzerinden çekmeden Asiye'nin yanına gittiğinde büyük bedeniyle ikisinin arasına oturdu. Daha doğrusu oturmaya çalışırken adamı omzuyla kenara doğru itti. Bu büyük adamla karşı karşıya gelmek istemeyen esmer olan genç adam ise tek kelime etmeden oturduğu yerden kalkıp başka sandalyeye oturdu.

“Başka yer yokmuş gibi gelmiş karımın yanına oturuyor.”

“Efendim?”

“Miden bulanıyor mu diyorum.”

Eli göbeğinin üzerinde, “Hayır,” dedi Asiye. “Ama biraz gergin hissediyorum. Sancım, ağrım olmasa da yine de içime kötü hisler doluyor.”

“Pozitif düşünelim ki pozitif haberler alalım. Kendi kendini strese sokarsan bebek de gerilir.”

“Haklısın ama gel de yüreğime söyle, dinlemiyor beni.”

Elini genç kadının göğsüne bastırdı. “Yüreğin içini ferah tutmanı söylüyor.” Rahatlamaya çalışan Asiye, başını Kadir'in omzuna dayadı.

di. “Her şeyin hayırlısı, ne kadar korkarsak korkalım Allah ne yazdıysa onu yaşarız değil mi?” Asiye’nin koyu kahverengi saçlarını öpüp, ferah sabun kokusunu içine çekti. “Evet, bu yüzden düşünüp kendini strese sokma. Yanımızda kızımız da var onu da germeyelim.” Kirpiklerini ara ara kırpan Emine durumun farkındaymış gibi annesiyle babasının yüzünü izliyordu. Kadir’le göz göze geldiklerinde genç adam sol gözünü kırpınca utanıp gülümsemesini saklıyordu. İçi gidiyordu Kadir’in. Sakalları Emine’nin yanağını tahriş etmese onu doya doya öperdi. Sırf Asiye sakallarını çok sevdiği için kesmiyordu.

“Asiye Karaaslan?”

Hemşirenin sesiyle bakışlarını aynı anda doktorun kapısına çevirdiler. “Buradayım,” diyerek rahat bir nefes alan Asiye ayağa kalktığı anda Kadir elini beline yerleştirerek onunla birlikte doktorun odasına ilerledi. Orta yaşlarda olan kadın, “Buyurun oturun,” diyerek sandalyeleri işaret ettiğinde rahatsız edici olan sandalyelere oturdular.

“Nasıl hissediyorsunuz?”

“Daha iyiyim.”

Her ne kadar ortamı yumuşatmaya çalışsalar da işe yaramadı. Emine korkuyordu. Başını Kadir’in göğsüne yaslamış, “Babacığım, buradan çıkabilir miyiz?” diye soruyordu. Dudaklarını küçük kızının kulağına yaklaştırıp, “Korkma,” dedi. “Doktor hanım kardeşini muayene ettikten sonra evimize gideceğiz.” Doktorun yüzüne bakmıyordu Emine. Yüzünü babasının göğsüne dayamış, neredeyse babasının kabanının içine girecekti. Onun bu hâline hem Asiye hem de doktor gülümsüyordu.

“Kardeşini merak etmiyor musun? Birlikte bakalım mı ister misin?”

Omuzlarını silkip, başını Kadir’in göğsünden çekmedi. “Biz ufaklığı rahat bırakalım, kardeşine bakalım durumu nasılmış.”

Şimdilik bunun doğru olacağının farkındaydılar. Hemşire Asiye’nin tansiyonunu ölçtükten sonra kilosunu kontrol etti. “Kırk sekiz kilo,” dediği an Kadir’in gözleri büyüdü.

“Bu kadar zayıflaması normal mi? Midesi bulanmıyor, sürekli yatıyor, süt içemiyor, yemeklerini yiyemiyor. Bu durum hem onun için hem de bebek için tehlikeli olmaz mı?”

Peş peşe sorduğu soruları gülümseyerek dinledi doktor.

“Hamileliğin ilk zamanları bunlar çok normal. Hem fazla kilo alması iyi değil. Bu yüzden stres yapıp endişeleneceğiniz bir durum yok. Hadi gel bebeğini kontrol edelim, Asiye.”

Kadir fazla gergindi. Doktor her şey normal dese de onun için hiçbir şey normal değildi. Asiye'yi zayıflamış gördükçe bir şey olacak korkusuyla endişeleniyordu. Davranışları normal olmayabilirdi, belki de bazıları için pımpirikli bir erkek de olabilirdi ama iş sevdiklerine gelince kimse Kadir'in duygularını durduramıyordu.

Asiye sedyeye uzanmadan Emine ile birlikte yanına geçti. Rahat olması için gülümsedikten sonra kırmızı kazağını yukarı çekti. . Asiye zaten rahattı. Kocasının panik hâllerini gördükçe kendi endişesini unuttuyordu. Aslında onun iki çocuğu değil üç çocuğu olacaktı. Bunun en başından beri farkındaydı. Eğer bir aksilik çıkmazsa, bir sorun oluşmazsa bebekleri doğduğu zaman adı kadar emindi ki Kadir herkesten çok panik yapıp onu sürekli tedirgin edecekti. Neyse ki kayınvalidesi onun yanındaydı. Oğlunu dizginler, bebeğinin rahatlıkla büyümesine yardımcı olurdu.

Ultrasonu Asiye'nin karnının üzerinde hareket ettirdi doktor. Bir süre ekrana bakıp bebeğin gelişimini kontrol ettikten sonra bakışlarını önce Asiye'ye ardından Kadir'e çevirdi.

“İlk önce bebeğinizin düşük tehlikesi yok onu söyleyerek içinizi rahatlatmak isterim.” Aynı anda derin nefes verdiler. Bu güzel haber ikisinin de yüreğini rahatlatmıştı.

“Gelişimi çok iyi. Hatta farkındaysanız şu an kıpırdayabiliyor.”

Kadir ekranı rahatlıkla görüyor olsa da Asiye göremiyordu. Bu yüzden başını kaldırıp ekrana bakmaya çalıştığında Kadir ona yardımcı olmak için elini başının arkasına götürdü.

“Nasıl hareket edebiliyor? Henüz iki aylık.”

Emine'ye hamileyken hastaneye sık sık gidemediği için açıkçası gebelik sürecinin nasıl ilerlediğini bilmiyordu genç kadın. Emine'nin hareketlerini beş aylıkken hissetmişti.

“Hareketleri çok büyük değil, daha çok seğirme gibi. Elleri, parmakları, ayakları yavaş yavaş gelişmeye başlamış. Artık bir fetüs hâlinde bebeğiniz.”

Asiye dolan gözlerini sildi. Şu an eğer yanlış görmüyorsa bebeği hareket ediyordu. Onu hissetmiyor olsa da ekranda görebiliyordu. Şu an hareketlerini içinde hissetmek için nelerini vermezdi.

“Düşük tehlikesi yok, gelişimi de iyi dediniz, artık endişe edeceğimiz bir durum yok değil mi doktor hanım?”

Endişeli genç babaya döndü doktor.

“Evet, babası, bebeğiniz çok iyi sakin olur musunuz? Geldiğinizden beri panik halindesiniz.”

Sakin olmaya çalışmadığını mı düşünüyordu doktor? Bütün gece sabahı zor etmişti. Onun açısından bakıldığında her şey normal gözüküyor olabilirdi ama Kadir’in hissettiklerini anlayamazdı.

“Tekrar söylüyorum, endişe edeceğiniz bir durum yok. Bebeğinizin gelişimi iyi, tahlil sonuçlarına baktım onlar da iyi. Eşinizle aranızda kan uyuşmazlığı da olmadığı için gönlünüz rahat olsun.”

“Yine yatmam gerekiyor mu? Bir aydır neredeyse kalkmadan yattım.”

“Hayır, sürekli yatmana gerek yok. Büyük hareketler yapmadığın sürece hiçbir sıkıntı yok. Yediklerine, içtiklerine dikkat et. Motivasyonun yüksek olsun sürekli.”

“Annem artık benimle dışarı çıkabilecek mi, kardeşim iyileşmiş mi?” diye soran Emine’ye gülümsedi doktor.

“Evet, annen artık iyileşmiş, kardeşin de öyle. Ama sen yine de anneni yorma, tamam mı?”

Alt dudağını büküp başını salladı. O zaten annesini yormuyordu ki.

Güzel haber almanın sevinciyle doktorun odasından ayrıldılar. Üçünün de yüzü gülüyordu.

“Artık sık sık yatmayacağıma göre yatmam konusunda baskı yapmak yok tamam mı, Kadir?”

“Efendim babam? Tatlı mı yemek istiyorsun?”

“Yok, benim canım bir şey istemiyor baba.”

Sırttı Asiye. Alt dudağını ısırp başını iki yana salladığında çaktırmadan yanında yürüten karısının yüzüne baktı genç adam. Şimdi evet yatmana gerek yok derse bu kadın biliyordu ki yerinde durmaz her yere giderdi. Köyde kar vardı. Ayağı kayıp düşebilirdi bu yüzden onu heveslendirmeye gerek yoktu.

Sanki karşısında asi Asiye yokmuş gibi böyle davranınca Asiye onu dinlemiş gibi düşünüyordu ama mantıklı bir şekilde düşününce karısının onu dinlemeyeceği her hâlden belliydi. Olsun, o yine de önlemini alsın. Belki karısının onu dinleyeceği tutardı. Her zamanda başına buyruk değildi ya. İki kere öksürünce adımları durdu Asiye’nin.

“Sen iyice hasta oldun Kadir, bugün şehri dolaşmayalım. Bir iki gün dinlen o zaman tekrar ineriz şehre.”

Gönlü her ne kadar karısı ve kızını gezdirmek istese de aslında ayak-

ta zor duruyordu. Normalde hastalandığı zaman bedeni yatağa düşmezdi ama şu an yatmak istiyordu. Bu yüzden, “İyi olur,” dedi.

Emine’yi arka koltuğa oturtup yerine geçti. Asiye kemerini taktığında oturuşunu düzeltti. Kadir’e sormak istediği sorular vardı. Açıkçası nasıl soracağını, istediklerini yapmasını nasıl isteyeceğini bilmiyordu. Ellerini dizlerinin üstünde birleştirdi. Kadir arabayı sakinlikle sürerken bedenini hafifçe ona doğru çevirdi.

“Sana bir şey sormak istiyorum ama birazcık çekiniyorum.” Kaşlarını kaldıran genç adam, “Neden?” derken gözleriyle Asiye’yi kontrol etti.

“Bilmiyorum, birazcık çekiniyorum.” Kendiyle ilgili bir şey olsa asla çekinmezdi ama konu ağabeyi ve yengesi olunca ister istemez biraz çekiniyordu.

“Dinliyorum güzelim. Benden çekinmemen gerektiğini sana daha kaç defa söyleyeceğim? Kızacağım bir şey olsa bile bana söyle. Kendi içinde düşünüp kendi kendini strese sokma.”

“Yengemle çocukları merak ediyorum. Yengem doğum yapmıştır. Çocukların hâli nasıl düşünemiyorum bile. Abim çalışmıyordu. Eve doğru düzgün yiyecek bile girmiyordu. Ben çalışsam kimse onlarla ilgilenmiyordu. Hastaneye gidince aklıma geldiler. Nasıl geçiniyorlar, çocuklar yemek yiyor mudur? Abim evine bakıyor mudur? Bilmiyorum. Evlendiğim andan beri yanlarına gitmedim biliyorsun. Düğünümüze geleceğiz dediler ama gelmediler. Bu kadar zaman bir kere olsun gelmeleri gerekmiyor muydu? Yanlış anlama ama abimin para için bile olsa kapım çalacağını düşünmüştüm. Ben onları merak ediyorum daha doğrusu. Bir şeye ihtiyaçları var mı? Yengem doğum yaptığı için bebek ve o iyi besleniyor mu bunları bilmek istiyorum. Müsait olunca beni onlara götürür müsün?”

Arabayı köy yoluna sokup kısa bir an bakışlarını Asiye’nin yüzüne çevirdi. Hâlâ ona evi satın aldığını söylememiştii. Aslında nasıl bir tepki vereceğini bilmediği için söyleyemiyordu. Diken üzerinde oturuyormuş gibi oturduğu yerde kıpırdadı. Genç kadın elbette bir gün bunu öğrenecekti. Bu yüzden ondan duyması daha doğru olacağı için şu an ona evi aldığını söylemek en doğru andı.

“Abinle yakın bir zamanda görüştüm.”

Asiye’nin şaşkınlıktan kaşları yükseldi.

“Neden?”

“Evini satın aldım.”

Gözleri bu sefer daha çok büyüdü. “Neden böyle bir şey yaptın? Ve neden benim haberim yok?” Kabanının önünü açıp sırtını rahat bir şekilde koltuğa yasladı genç adam. “Almam gerekiyordu. Biliyorsun, Fatih sizin köydeki evlerin bazılarını satın almıştı, insanların çoğunu zor durumda bırakmıştı. Evlerini satmayan insanlardan evlerini aldım. Buna ağabeyinin evi de dahil. Ağabeyin başta yaklaşmak istemedi ama sonradan kabul edip benimle anlaşmaya karar verdi.”

“Abim nasıl kabul etti, eminim karşılığında senden bir şey istemiştir.”

İstemişti tabii ki. Aynı kandan olsalar da Asiye’nin o adama çekmediğine şükrediyordu.

“Paranın yanında dükkân da istedi.”

“Verdin mi?”

“Verdim Asiye, gerilmeden oturur musun? Onlar için endişelenme. Merak etme ben her hafta yeğenlerin ve yengen için evlerine yiyecek gönderiyorum. Evin parasının yarısını da yengenin üzerine açtığımız hesaba yatırdım. Eğer o ağabeyin aklını kullanırsa bundan sonra rahat bir hayat yaşarlar kullanmazsa ne hâli varsa görsün.”

Nedense bu konuda ümidi yoktu Asiye’nin. Ağabeyi hayatı boyunca bir işin ucundan doğru düzgün tutmamıştı. “Umarım,” dedi içinden. “Bu sefer elindekinin kıymetini bilirsin abi.” Eğer elindekini de kaybederse toparlanması zor olurdu.

Annesinin topuklu ayakkabılarını giyen Emine, siyah kıvrıcık saçlarını toplamaya çalışırken karma çorman bir hâle getirmişti. Aynı anda saçına üç tane toka takan kızını yüzünü buruşturarak izleyen Kadir, tokaları çıkarırken canının acıyacağını söylemek istiyordu ama kızının hevesini kırmak istemediği için şimdilik bu duruma sesini çıkarmıyordu.

Emine, bugün onun doktoru olmuştu. Eve geldiğinden beri onunla ilgilenmekten asla şikâyetçi olmayan kızına hayran olmaya devam ediyordu.

“Hâlâ hazırlanmadınız mı doktor hanım?”

“Bir saniye bekleyin, geliyorum.”

Alt dudağını ısırıp başını iki yana salladı sırtarak. Halsizliğini umur-

samadan yataktan kalktığı gibi Emine'nin yanına gidip ısıracaktı neredeyse. Bu kız bu kadar tatlı olmak zorunda mıydı?

Sonunda saçlarını rahat bırakan Emine pencerenin önünde duran ahşap sandalyenin üzerinden annesinin beyaz sabahlığını aldı. Boyuna epey uzun gelen sabahlığı giydiğinde kollarını dirseklerine kadar katlamaya çalıştı ama beceremedi. Saten gecelik aşağı doğru kaydıkça oflayıp sinirleniyor, buna rağmen yine de çıkarmıyordu. Beş dakika önce yatağın üstüne bıraktığı beyaz dantelli çoraplarını ellerine giyip Kadir'e doğru döndü.

Sonunda hazır!d!

Ayağına büyük gelen ayakkabılar izin verdikçe Kadir'in yanına yaklaştı.

“Neyiniz var efendim?”

Bu sefer yanağının içini ısırdı Kadir. Dayanamayıp Emine'yi ısırmasına az kalmıştı. Yüzüne bakan kızını bekletmemek için oturuşunu düzelterip sırtını yatağın başlığına dayadı.

“Başım ağrıyor, midem bulanıyor, kendimi fazlasıyla halsiz hissediyorum.”

İşaret parmağını çenesine vurup başını aşağı yukarı salladı.

“Sizi muayene etmem gerekiyor.”

“Tabii.”

Boyundan büyük olan yatağın üstüne çıkmaya çalışırken, sağ ayağındaki siyah topuklu ayakkabısı yere düşünce üzülse de yine de pes etmeyip yatağın üstüne çıktı.

“İsterseniz ayakkabınızı alabilirim.”

“Hayır, siz hasta olduğunuz için kendinizi yormamalısınız. Şimdi geriye doğru yaslanın sizi muayene edeceğim.”

Bu güzel doktoru nasıl kırabilirdi ki? Dediğini yapıp geriye doğru yaslandı. Bir elini karnına diğer elini kulağına götüren kızı onu dinliyor-muş gibi yaptığında ister istemez gülümsedi. Rahatlıkla babasını duyamayan Emine, “Böyle olmuyor,” dediğinde ne yapacağız der gibi baktı kızının kara gözlerine Kadir. Küçük kız bir süre düşündü. Ardından aklına bir şey gelmiş olacak ki gülümsedi. Babasının lacivert tişörtünü yukarıya doğru kaldırıp kulağını çıplak karnına bastırduğunda gülümsedi Kadir. Zaten sıcacıktı. Bir de Emine'nin sıcak kulağını teninde hissedince yüreği yumuşacık oldu.

“Aaa, kamınızdan gurul gurul sesler geliyor. Gerçekten kamınız ağnıyor.”

Başını sallayıp, “Evet,” dedi. “Çok ağrıyor karnım.” Dudakları bü- züldü Emine’nin. Başını kaldırıp bu sefer de elini babasının alına gö- türdü. Teni sıcaktı, ardından boynuna doğru indirdi elini, boynu da sı- caktı.

“Babacığım,” dedi uzatarak. “Sen gerçekten hasta olmuşsun.” Diğer ayağındaki topuklu ayakkabıyı yere atıp babasının bacaklarının üzerine oturdu. Kollarını iki yana açıp ona sarıldığında başını Kadir’in göğsüne bastırdı.

“Hasta olma, üzülüyorum ben. Sana bir şey olursa ben ne yaparım?”

Kollarının arasına aldığı Emine’ye sımsıkı sarıldığı an derin bir ne- fes aldı. Bir çocuğun kalbinde olmak dünyalara bedeldi. Başının üzerini öpüp bebek kokusunu içine çekti. “İyiyim babam, korkma bana bir şey olmaz.”

“Olmaz değil mi? Sen güçlü bir babasın bu yüzden sana kötü bir şey olmaz.”

Bu sefer yanağını kocaman öpüp, “Olmaz,” dedi. “Korkma sen.”

Gülümsedi Emine. Her ne kadar rahatsız olsa da Kadir’in sakallı ya- nağını öptü. Hiç sevmiyordu babasının yanağındaki sakallarını, kesse ne olurdu ki?

“Annem çorbayla mandalınanı getirsin onları ye tamam mı? Hemen iyileşirsin onları yiyince.”

Annesi hasta olduğu zaman ona bunları yedirdiğinde o iyi oluyor- du. Babası da yerse iyileşeceğini düşünüyordu. “Yerim kızım. Bu arada sana doktor olmak çok yakıştı. Sen büyüyünce doktor mu olsan acaba?”

“Ben dansçı olmak istiyorum baba.” Kaşları yükselen Kadir’in şaş- kınlığı yüzünden belli oluyordu. “Dansçı mı? O da nereden çıktı?”

“Ben dans etmeyi seviyorum baba, bu yüzden dansçı olacağım.”

“Hım,” dedi Kadir. “Dansçı olabilirsin ama bence dansı hobi olarak yapabilirsin. Bir mesleğin olmalı, değil mi? Mesela doktor olabilirsin. Baban sana kocaman bir hastane yapar sen de o hastanede insanları iyi- leştirirsin. Güzel olmaz mı?”

Bu düşünce o kadar da kötü gelmedi Emine’ye. Kocaman bir hastane- nin içinde doktor olduğunu düşündüğünde bir an gülümsedi. Tıpkı onu muayene eden sarışın doktor gibi olabilirdi. Hasta olanları iyileştirir, acı çekenlerin acılarını dindirirdi. Doktor ablası bacağına krem sürdüğünde acısı geçmişti. O da belki bacağı kırılan diğer çocukların bacaklarına

krem sürerse onların acıları da geçerdi. “Olabilir,” dedi babasına. “Ama sonradan başka bir meslek yapmak istersem kızarmısın?”

“Asla! Asla sana kızmam kızım. Sen ne istiyorsan onu yap ben hep senin yanında olacağım.”

Şimdi içi tamamen rahatlamıştı. Başını Kadir’in göğsüne tekrar yasladığında odanın kapısı açıldı. Elindeki tepsiyle içeriye giren Asiye, Emine’nin saçlarını ve kıyafetini görünce adımları durdu. Kızının bu hâlini şaşkınlıkla izleyen genç kadına gülümseyerek baktı Kadir. Neredeyse ağlayacaktı Asiye. Bu kızın saçlarını nasıl düzeltecekti?

“Kızımız doktor oldu annesi, sakın müdahale etme.” İler gibi ses çıkardı Asiye. O saçları kim çözecekti şimdi? Resmen karmakarışık olmuştu, ah bu kızı. İçinden ne kadar bu duruma çözüm aramaya çalışsa da kızına hiçbir şey belli etmeden tepsiyi komodinin üzerine bıraktı.

“Gel bakalım sen.” Emine’yi babasının üstünden alıp yatağa oturttu. Üzerine büyük gelen sabahlığı incelerken kahkaha attı.

“Neden gülüyorsun anne? Çok mu komik olmuş?”

“Hayır, bana değil ama sana daha çok yakışmış.” Gözleri parladı heyecandan Emine’nin. “Sahiden mi? Bundan sonra benim olabilir mi bu?” Başını sallayıp, “Bu odanın içinde giydiğin sürece senin olabilir,” dedi. “Ama dışarıda giyilmez, tamam mı kızım? Bu gecelik çünkü.” İtiraz etmedi Emine. “Aşağı iniyorum ben, orada oyun oynayacağım.”

“Babana çorbasını içereyim, geleceğim ben de.”

Sabahlığı çıkarıp yatağın üstüne bırakarak koşarak odadan çıktı. “Dikkatli in merdivenlerden.” Artık merdivenleri rahatlıkla inen Emine, annesine cevap vermeden merdiveni inerken Asiye yatağın kenarına oturup tepsiyi kucığına aldı.

“Nasıl hissediyorsun, toparlayabildin mi?”

“Hayır, çok kötüyüm. Kolumu kaldıracak halim yok.”

“Ahmet seni hastaneye götürsün. En azından iğne veya serum yaparlar. Yatarak geçeceğe benzemiyor.”

İğnenin adını duyar duymaz gözleri büyüdü Kadir’in. “Asla gitmem ben hastaneye, yatacağım ve burada iyi olacağım.”

“Tamam.” İğneden mi korkuyorsun diye sormak istiyordu ama Kadir’in vereceği tepkiyi az çok tahmin ettiği için bu soruyu sorma zahmetine bile girmiyordu. O yüzden canını sıkmaya hiç gerek yoktu. Pişirdiği mercimek çorbasının üstüne bir iki damla limon sıkıp kaşığı çorbanın içinde gezdirdi. Genç adamın gözleri onun üzerindeydi. Bunun farkında

olduğu için hızlı hareket ediyordu. Sabahtan beri ondan ilgiyi fazlasıyla bekleyen kocasını üzülmemek için kâseyi eline alıp kaşığa doldurduğu çorbayı Kadir'e uzattı. Mutlu olduğunu belli eden Kadir çorbayı içerken gözleriyle teşekkür etti Asiye'ye.

"Eğer seni yoruyorsam kendim içebilirim." Başını iki yana salladı. "Yormuyorsun. Hadi iç de biraz uyu."

"Aşağıya neden gidiyorsun, otursana yanımda, ne var ki aşağıda?"

"Annenin misafirleri gelmiş Kadir. Ne yapayım, kadını tek mi bırakayım?"

"Geldilerse geldiler, bizi ne ilgilendir? Sonuçta senin yanına değil annemin yanına gelmişler. Beni bırakıp niye aşağıya iniyorsun, burada benim yanımda otur." Çocuk gibi olan kocasının yanağını öpüp geriye çekildi. "Olmaz öyle. Annen gel yanıma dedi, ayıp olur kadına. Bir şey istersen seslen hemen gelirim."

"Hastayım diyorum beni anlamıyor musun? Üçüncü kattan en alt kata nasıl bağırayım?"

"İşin düşünce bağırıyorsun. Asiye diyorsun, çabuk buraya gel Asiye, neredesin Asiye, Asiye saat kaç oldu yatmayacak mısın diyen sen değil misin?"

"Aman iyi ki sabah bağırdık," diyen Kadir bakışlarını pencereye çevirdiğinde omuzlarını kaldırdı Asiye.

Sabah tepsiyi mutfaka bırakmak için aşağıya indiğinde, görünmesini eve girerken görmüş, sabahın erken vakti nereden geldiğini merak ettiği için onunla birlikte odasına çıkmıştı. Hiçbir şey anlatmayan görünmesini konuşturmaya çalışırken Kadir bir türlü fırsat vermeyip, Asiye, Asiye gelmiyor musun yukarıya diyerek sabahın köründe evi inletmişti neredeyse. Hâlâ Feride'yle konuşamamıştı. O saatte nereden geldiğini deli gibi merak ediyordu. Odasından çıkmayan genç kızın yanına gitmek istiyordu ama bir türlü fırsatı olmuyordu.

Bugün Kadir'in doğum günü olduğu için Kadir'e belli etmeden mutfakta bir şeyler hazırlamaya çalışıyordu. Normalde bugün rahat rahat hazırlayacaktı ama kocası hasta olduğunu söyleyip inatla yataktan çıkmıyordu. Ah bu erkekler... Babası da böyleydi. Annesi zatürree olduğu zaman bütün evin işini yapar sesini bile çıkarmazdı. Babası ufak bir nezlede komaya girmiş gibi davranırdı. Şimdi anlıyordu. Erkekler her zaman nazlı bebek gibi davranıyordu. Neyse ki Asiye bu durumdan şikâyetçi değildi şimdilik. Kadir'le ilgilenmek zoruna gitmiyordu.

Çorbanın son kaşığını da verip tepsiyi komodinin üzerine koydu. Soyduğu mandalinaları da tek tek kocasına yedirirken, bu durumdan gayet mutlu olan genç adam oyun yapıyordu. Asiye'nin parmaklarını dişlerinin arasına alıp bırakmıyordu. "Kadir!" diyen genç kadın kahkaha attığında dişlerini açıp parmağım serbest bırakıyordu. Tekrar bir dilim uzattığında bu sefer parmağının ucunda dilini gezdirip yaramazlık yapan çocuk gibi davranıyordu.

"Ne zaman büyüyeceksin acaba?"

"Hiçbir zaman. Senin yanında her zaman böyle küçük bir çocuk olacağım. Şikâyetçi misin?"

"Bilmem," diyerek tepsiyi alıp ayağa kalktı. "Yetişkin hâllerini de çok seviyorum, her zaman çocuk gibi davranmanı istemem açıkçası."

"Yetişkin hâlimi göstermek için yanıp tutuşuyorum, istersen gösterebilirim."

"Hastasın ve uyuman lazım."

Ofladı ve yorganı başına kadar çekti. Sırıtan Asiye, "Koca bebek," diyerek ilerlediğinde yüzünü açtı.

"Aşağıda bir saat oturup hemen yanıma geleceksin Asiye. İstemiyorum aşağıda durmanı, yanımda oturup benimle ilgilen hastayım ben."

"Bir saat az üç saat sonra gelirim."

Yok artık der gibi bakmaya devam etti karısının gözlerine.

"Benimle ilgilen, ya bayılırsam ve kötü bir şey olursa? Başım ağrıyor, karnım ağrıyor, kendimi kötü hissediyorum. Anlamıyorsun sen beni, yoksa sevmiyor musun beni? Endişelenmiyor musun ya buradan düşersem? Eşim ayağa kalktığında başı dönüp düşerse diye panik yapmıyor musun? Lavaboya giderken gözüm kararır da kafamı bir yere çarpam diye hiç mi korkmuyorsun?"

Kocasının anlattığı kötü senaryoları şaşkınlık dinliyordu. Bu adam onun Kadir'i miydi? Evet, onun Kadir'iydi. Her gün yeni bir huyunu öğreniyordu. Bu da yeni oyunlarından biriydi. Kocasını hasta olduğunda Emine'den daha beter hâle geliyordu. Tıpkı nazlı bir bebek gibiydi. Eğer doğum günü için hazırlık yapmazsa akşama kadar yanında durup onunla ilgilenirdi ama şu an işi vardı bu yüzden mecburen tek kalacaktı. "Seni çok seviyorum ve aşağı iniyorum kocacığım," deyip odadan çıktı. Merdivenleri dikkatli bir şekilde inip salona girdiğinde onu izleyen üç kişiye gülümsedi.

"Hastaneden geldiğinden beri yoruldu yenge, biraz oturup dinlense."

Bunlar tatlı yorgunluklar olduğu için kayını Ahmet’e gülümsedi. “Yorgun hissetmiyorum.”

“Anne?” diyerek elindeki gazeteyi sehpanın üstüne bıraktı Ahmet. “Ağabeyim geçen sene neredeyse komalık hâle gelmişti. Buna rağmen yatmadan dışarıya çıkıp işlerini halletmişti. Şu an ufak bir grip olmasına rağmen neden yatıyor anlamış değilim. İki saat önce baktım iyi gözüküyordu aslında.”

Gözlerini şöminenin üzerinden ayırıp oğluna döndü Fadime Hanım.

“Şimdi naz yapacağı bir kadın var hayatında. İlgi bekliyor, onunla ilgilen sin istiyor, hasta olduğunda yalnız olmadığını hissetmek istiyor.”

“Ee sen o zamanlar onun yanındaydın. Tıpkı bizlerin yanında olduğun gibi.”

“Ben ve eşi aynı olmaz oğlum. İster ki gönlündeki onu düşündüğü gibi o da onu düşünsün. Eli sürekli üzerinde olsun, onun için bir şeyler yapsın. Kötü olmasa da sırf kendini kötü gösterip onun için telaşlansın ister. Kadir kendini hiçbir zaman dışarıya karşı açık göstermedi. Hepinizden farklı bir çocuktı. Şu an yüreğini ısıtan bir kadına sahip. Ve bu kadının da onunla ilgilenmesini istiyor. Seviyor ve seviliyor. Bırakın ağabeyinizi, nasıl istiyorsa öyle yapsın. Asiya onunla ilgilendiği için rahatsız değil, görüyorum.”

Değildi tabii ki. Yorgun olmasına rağmen içindeki heyecanla Kadir için tatlılar, börekler hazırlıyordu. Bugün onun doğum günüydü. Eğer kocası hasta olmasaydı yatak odalarını onlar için hazırlayacaktı ama kocası bütün gün odasında olacağı için salona hazırlamak durumunda kalacaktı. Neyse ki kayınvalidesi akşam dışarıda olacaklarını söylemişti. En azından baş başa olacaklardı.

Mutfağa girip tepsiyi tezgâhın üstüne bıraktı. Ayşe Hanım’la Hani-fe’ye bulaşıkları yıkatmadan kendisi yıkayıp yerlerine koyduktan sonra yarım bıraktığı unun başına gitti.

“Kızım sabahtan beri yoruldu dinlen artık sen, ben hallederim.”

“Yorulmadım, ben kendim hazırlayacağım lütfen siz odanıza geçip dinlenin.”

El mecbur kabul etti anne kız. Onlar mutfaktan çıkarken rahat olmak için pencereyi açıp içeriye biraz temiz havanın girmesini sağladı. Elbisesinin kollarını dirseklerine kadar kıvrıp unu yoğurmaya başladığında dışarıda kahkaha atan kızının sesini dinledi. Huzurluydu. Hem kendi hem de kızı bu evde fazlasıyla mutluydu. Hepsine minnettardı da. Kızı

ve onu sevdikleri için, bu evi kendi evleri gibi hissettirdikleri için her zaman hepsine minnettar hissedecekti.

“Karlari atmayın.”

Emine’nin neşeli çılgılığıyla gülümsedi. Yağız ve Serkan gelmiş olmalıydı. Kızının şen şakrak kahkahalarını dinlerken hamuru yoğurup beklemeye aldı. Pasta, tatlı ve tuzlular hazırды. Yaprak sarmasını sağ olsun Ayşe Hanım yapmıştı. Her ne kadar kendisi kocası için sarmak istese de bebeğini yormak istemiyordu. Unlu ellerini yıkayıp pişirdiklerini masanın üzerine dizdi. Poğaçalar da hazır olduğunda her şey tamam olacaktı. Kahverengi dolabın kapağını açıp üç tane tabak aldı. Masanın üzerine koyduğu tabakların üzerine hazırladıkları yiyeceklerden koyup pencereye doğru yürüdü. Birbirlerine kar atan çocuklara, “Emine, Yağız, Serkan?” diyerek seslendi. Aynı anda ona dönen çocuklar, “Efendim,” diyerek seslendiklerinde, “Hadi gelin,” diyerek bağırdı. Üç çocuk aynı anda evin içine doğru koşular. Bu sefer de bardaklara onlar için meyve suyu koydu. Mutfığa giren çocuklar masanın üstünde duran yiyeceklerle iştahla bakarken, “Emine arkadaşlarına yardımcı ol, ellerini yıkayıp gelin,” dedi. Cevap vermeden içeriye doğru koşan çocukların arkasından tebessüm ederken eksik var mı diye son kez kontrol etti. Poğaçanın hamuru biraz bekleyecekti. Bu yüzden o kenarda duruyordu. Kadir’in sevebileceği diğer yiyecekleri de düşündü. Aslında Fadime Hanım’a sorup öğrenebilirdi ama bunu kendisi tahmin etmek istiyordu. Kadir onunla ilgili çok fazla tahminde bulunduğui için kendisi de bir şeyler yapmak istiyordu. Hemen hemen sevdiği yiyecekleri yapmıştı. Yemeği fazlasıyla seven kocası emindi ki hepsini iştahla yiyecekti.

Tabakların kenarına çatalları koyarken mutfağın kapısı açıldı. Yeni uyanan Feride içeriye girdiğinde hiçbir şey söylemeden sandalyenin birini çekip oturdu. “Sonunda uyandın. Neredeydin sabah Feride? Bir türlü yanına da gelemedim. Ne olduğunu anlatır mısın bana?” Yüzüne ovuşturan genç kız omuzlarını kaldırıp indirdi.

“Sabah dayanamadım, Serhat’ın yanına gittim.”

Sandalyeyi çekip karşısına oturdu. “Delirdin mi sen, ya biri görseydi ne yapardın o zaman?”

“Görürlerse görsünler, umurumda değil bu saatten sonra.”

“Feride ne yaptığını sanıyorsun sen? Lütfen zorlaştırma, biz seninle konuşmuştuk, kendi hâline bırakacaktın, olursa olur olmazsa olmaz diyecektin.”

“Diyemiyorum, ondan kesin bir cevap duymadan diyemeyeceğim.”

Görümcesinin üzerine gidip onu üzme istemediği için masanın üzerinden elini tutup sıktı.

“Canını sıkan bir durum mu oldu?”

“Hayır olmadı. Serhat’a sordum Asiye, beni istiyor musun istemiyor musun diye. Eğer ki bana olumsuz cevap verirsen bir daha karşına çıkmayacağım, kendi kendime umut etmeyeceğim dedim.”

“Ne dedi?”

“Henüz bir şey söylemedi. Saat çok erkendi. Benim üzerim ince olduğu için hastalanmamı istemediğinden beni eve getirdi. Bugün çarşıda işleri varmış yarın eski çeşmenin oraya gel, konuşuruz dedi.”

“Olumsuz cevap vermesinden mi korkuyorsun?”

Dolan gözlerini saklama gereği duymadan başını salladı. “Bilmiyorum, aslında güzel bakıyordu Asiye. Üşüdüğümü düşünüp hırkasını bana verdi. Ben de apar topar evden çıkınca ayaklarıma sadece terlik giymiştim. Onun yanına gidinceye kadar da sıırsıklam olmuştu ayaklarım. Ya adam benim için eve girip botlarını getirdi. Düşünsene şu an odamda onun hırkasıyla botları var. Yani düşünmese bunları umursamaz, değil mi? Git buradan deyip bana bağırmadı, neden geldin diye de kızmadı. Sadece korkuları var. Bana bunun ne olduğunu tam olarak açıklamadı ama biliyorum bu korkuları kendiyle ilgili. İlk eşinin ona kötü davrandığını duydum. Sürekli ona senden tiksiniyorum diyormuş. Bir keresinde abimle konuşurken duymuştum. Kötü kokuyorsun demiş. Kokmuyor ki çok güzel kokuyor. Birbirlerini sevmedikleri için kötü özellikleri sürekli gözlerinin önüne geliyordur. Ben Serhat’ı seviyorum. Güzel kokuyor, güzel bakıyor. O yüzden onu istiyorum. Hem biliyor musun abimden korkmuyormuş, korktuğu sadece kendisi.”

“Üzülme o zaman. Yarın her şey sizin için güzel olabilir.”

“Aslında bunu düşününce yerimde duramıyorum. Düşünsene bizim beraber olduğumuzu. Serhat öyle sevgili olma muhabbetlerine de girmez. Direkt beni abimden ister.”

“Acele etmeyin isterseniz.”

“Fazlasıyla acele edeceğim. Ben onunla evlenmek istiyorum. Onunla aynı yerde yaşamak istiyorum. Seviyorum, niye gizli saklı buluşalım ki niye onu görmek için evden bir saat izin alıp çıkayım? Evlendiğimde sürekli beraber oluruz bu güzel değil mi?”

“Güzel tabii ki canım. Ben her zaman senin yanındayım, unutma. Abinle konuşurken istersen yanında olurum.”

“İyi ki varsın.”

“Sende.”

Mutfağın kapısı açıldığında üç çocuk da aynı anda koşarak sandallere oturdular.

Serkan’la Emine tabaklarındaki börekleri iştahla yerlerken Yağız çekingene bir şekilde Asiye’yle Feride’ye bakıyordu.

“Yesene tatlım.”

Gözlerini ikisinin üstünden çekmedi, tabağındaki atıştırmalıklardan kibarca yerken ikisinin gözleri her yere döküp yiyen Emine ve Serkan’ın üzerindeydi. Birbirlerine bakıp gülümsediler. Şimdi dökmeden yiyin deseler Yağız üstüne alınıp yemezdi. Bu yüzden onları rahat bırakıp birlikte poğaçaları yapıp fırna verdiler.

“Teyzeme gitmeden önce saçını yapacağım. Kırmızı elbiseyi giyeceksin değil mi?”

“Evet.”

“İstersen Emine’yi de götürebilirim.”

“Yok kalsın sonra duyunca babamın doğum gününde neden ben yoktum diye ağlar.”

“Orası kesin.”

“Biz bitirdik dışarıya çıkabilir miyiz?”

Tabaklarını bitiren çocuklara doğru adım attı.

“İsterseniz dışarıya çıkmayın, salonda oynayın, hava soğuk.”

“Benim odama çıkıp oynayabiliriz. Hem babam hasta onu da görürüz. Olur mu anne?”

Tabakları lavabonun içine koyan Asiye, “Olur,” dedi. “Ama siz yine de fazla gürültü yapmayın, tamam mı? Babanın başı ağrıyor.”

“Tamam,” diyerek üçü de mutfaktan çıktılar. Birlikte merdivenleri çıkarırken Emine, Yağız ve Serkan’ı sessiz olmaları konusunda tembihliyordu. İki çocukta sessizdi. Aslında şu an en çok gürültüyü yapan Emine’ydi. Bunun ikisi de farkındaydı. Emine asi olduğu için ikisi de tek kelime etmedi bu konuda. Ama eğer sen ses çıkarıyorsun derlerse bu inatçı kız ‘Hayır, ben ses yapmıyorum,’ diyerek daha çok bağırdı bu yüzden ikisi de susmayı tercih ettiler. Odanın önüne geldiklerinde Emine kapıyı açıp içeriye girdi. Arkasından giren Serkan’ı ve Yağız’ı gören Kadir kaşlarını kaldırdığında kızına ‘Hayırdır,’ der gibi baktı.

“Biz odamda oynamaya geldik babacığım.”

“Odanda mı?”

“Evet.”

Boynu kızaran Kadir yattığı yerden doğruldu.

“Salonda oynasana kızım, odanda ne işiniz var?”

“Oyuncaklarımız orada olduğu için orada oynayacağız. Biz ses yapmayız, kapıyı kapatır seni rahatsız etmeyiz.”

Bu kız cidden onu delirtecekti. Bir de kapıyı kapatacağız diyordu.

“Olmaz, aşağıda oynayın.”

“Olur olur,” diyerek odasına gitti. Arkasında kalan iki küçük çocuk gidip gitmeme konusunda kararsız kaldıkları için Kadir’in gözlerine bakakaldılar. Kaşlarını çatan Kadir sanki karşısında kocaman adamlar varmış gibi çocuklara öyle bakıyordu.

“Geçmiş olsun Kadir amca, var mı bir isteğin?”

“Yağız’ı da alıp aşağı in Serkan,” diyecekken odaya giren Asiye’yle sustu.

“Hadi gelsenize.”

Neredeyse yatağın içinde tepinecekti Kadir. Serkan ve Yağız Emine’nin odasına girdiğinde Emine kapıyı kapadı. Şaşırılmış bir hâlde kalakaldı genç adam.

“Bu kız beni öldürecek Asiye. Babasının gözü önünde odasına iki tane oğlan aldı. Allah’ım aklıma mukayyet ol. Git bak şunlara, kızımı o iki oğlanın arasından al.”

“Çocuk onlar hayatım, sakın ol.”

“Olamıyorum.” Asiye’nin ağzından duyduğu kelime midesine kramplar girmesine neden olsa da aklı içerideydi.

“Aç şu kapıyı.”

Açmadı Asiye. Yatağa gidip Kadir’in ateşine baktı.

“Biraz ateşin var sanki.”

“Var tabii, senin bu kızın içeriye adam aldı.”

“Tekrar söylüyorum onlar çocuk.”

“Hah!” diyerek yataktan kalktı. Odaya doğru giderken belinden düşen siyah eşofmanını yukarıya çekip peşinden gitti kocasının, Asiye.

“Emine’yle ciddi anlamda konuşma yapmamın zamanı geldi. Eğer erken yaşta ölmemi istemiyorsa babasının kalbine indirecek hareketlerde bulunmayacak.”

“Tamam hayatım, şimdi sakın ol sonra konuşursun.”

Arkasını döndüğü gibi Asiye’yi belinden tutup kendine doğru çekti. Dudaklarını birleştirdiğinde kısa bir an nefes almasına engel oldu.

“Hayatım dediğin her an seni öpmek istiyorum bunu fark ettim şimdi. Sürekli söyle, söyle ki olur olmadık yerlerde öpeyim seni.”

“Tamam. Bundan sonra her zaman sana hayatım diyeceğim.”

Yanıyordu Kadir. Özlemi o kadar baskındı ki şimdi Asiye’ye sımsıkı sarılıp göğüs kafesinin içine almak istiyordu. Tam sarılacakken odadan gelen çocukların çığlık sesiyle geriye doğru çekildi.

“Ben bu eşek sıpalarını döverim.”

“Kızımızın tek arkadaşı onlar babası üzme onları.”

Ben yapar mıyım der gibi baksa da yapacağını bilen Asiye ondan önce davranıp Emine’nin odasının kapısını açtı. İki saniyede odayı yerle bir eden çocukların yüzüne tek tek bakarken içlerinde suçsuz görünen Yağız’a göz kırptı. Belli ki odayı Serkan’la Emine dağıtmıştı.

“Kim dağıttı bu odayı?”

Kadir’in gür sesiyle Emine’yle Serkan parmaklarını birbirine doğru uzattılar. Hiçbir suçu olmamasına rağmen kendini gösteren Yağız’a, “Sen niye kendini gösteriyorsun?” diyerek sordu. “Belli ki bu ikisi dağıtmış. Sen otur, siz ikiniz odayı hemen topluyorsunuz.”

“Biz daha çocuğuz Kadir amca.”

“Evet baba, çocuğuz biz. Annem toplar, toplarsın değil mi anne?”

“Yok öyle bir dünya,” diyerek karısını geriye çekti Kadir. “Beş dakika içinde bu oda toplanmış olacak.”

Asiye’nin yardım etmesine izin vermeden çıktı odadan. Emine kapıyı kapatmak için uzandığında, “Hele bir kapat,” diyen Kadir’in sesiyle, “Ama baba,” diyerek ofladı.

“Yok ama baba falan. Topla odanı.”

Dudaklarını büzüp dağıttığı oyuncakları toplarken yanına gelen Yağız, “İstersen sen otur ben toparım,” dediğinde gözleri heyecanla açıldı.

“Babama söyleme ama.”

“Söylemem.”

Dağınık saçlarını gözünün önünden çekip sallanan sandalyesine doğru gitti. Yağız ve Serkan odayı hiçbir yer dağınık olmayacak şekilde toplarken o bir bacağı diğer bacağının üzerine almış sandalyede sallanıyordu. Kapının köşesinde kızlarını izleyen Asiye ve Kadir ise şaşırmış bir hâldeydiler.

“Bu oğlanlardan biri, ‘Ben Emine’yi seviyorum,’ diyerek karşıma gelirlirse hatırlat kendimi minareden aşağı atacağım.”

“O zaman gelirse hatırlatırım.”

Kızının saçlarını zorlukla tarayan Asiye, epey uzayan siyah kıvrıkcık saçlarını salık bıraktı. Annesiyle babasının düğününde giydiği beyaz gelinliğin tülleriyle oynayan Emine etrafında dönerken, giydiği kalın askılı kırmızı elbiseyi inceledi aynanın karşısında. Bu elbiseyi ona Kadir almıştı. Bedenini saran kırmızı elbise dizlerine kadar dümdüzdü. Feride elbiseyi gördüğü ilk an yabancı ülkedeki kadınların giydiği şekilde demişti. Türkiye’de ise ünlü kadınlar giyiyormuş. Hayalini bile kuramaya-çağı bir elbiseyi giymek nasıl hissettiriyor diye sorsalar Kadir aldığı için güzel hissettiriyor derdi.

Kalçalarına kadar uzanan düz koyu kahverengi saçlarını eliyle düzeltip Feride’nin yardımıyla yüzüne yaptığı makyajı inceledi. Kendini tanıyamıyordu. Kızıyla oradan oraya savrulan Asiye miydi bu kadın şimdi? Ta kendisiydi. Kıyafetleri, saçı başı değişen kadının tek değişmeyen yeri kalbi ve kendisiydi. Bu yüzden ne kadar şeye sahip olursa olsun kendi gibi olmaya devam ediyordu.

“Anne, babamı ne zaman kaldıracamız?”

“Şimdi.”

Feride’nin odasında hazırlandıkları için ilk önce alt kata inip mutfaktan Kadir için yaptığı pastayı aldı. Eteğini tutan Emine’yle birlikte merdivenleri acele etmeden çıkarken topuklu ayakkabısının çıkardığı sesi kıkırdarak dinliyordu Emine.

“Bu sesi seviyorum anne. Büyüyünce benim de böyle ayakkabım olur mu?”

Gözlerini kapatıp açtı. “En güzelleri senin olsun kızım.”

Ellerini birleştirip hemen büyümeyi diledi. Kızının sevimli hâline te-
bessüm eden Asiye sonunda odalarının önüne geldiğinde pastanın üzerindeki iki mumu yaktı.

“Anneciğim pastayı ben tutabilir miyim?”

“Pasta büyük olduğu için birlikte tatalım, olur mu?”

Akıllı kızı huysuzluk çıkarmadan başını salladı. Sonunda kapıyı açtı. Kadir hâlâ uyuyordu. Odanın ışığını yakıp yanına doğru ilerlerken genç adam duyduğu seslerle gözlerini araladı.

“Asiye?”

Parmaklarını gözlerine bastırdı. Kendini tutamayan Emine kahkaha

attığında parmaklarını gözlerinin üstünden çekip başını yastıktan kaldırdı.

“Babacığım doğum günün kutlu olsun.”

Yerinde zıplayan kızının üzerinden gözlerini çekip Asiye’nin gözlerine çevirdi bakışlarını.

“Ama benim doğum günüm on beş ocak, yani yarın.”

Başını iki yana sallayan Asiye, “Bugün on beş ocak hayatım,” dedi olabildiğince kısık sesle. “Doğum günün kutlu olsun.” Gözleri ve ağzı şaşkınlıktan açıldı. Göğsüne tatlı bir ağrı girmişti. Y atmaktan dağılan saçlarını eliyle düzelterip bacaklarını yataktan sarkıttı. Çıplak ayakları ahşaba değdiğinde telaşlanmış bir vaziyette buruşmuş beyaz tişörtünü elleriyle düzeltmeye çalıştı. Belinden kayan eşofmanını da alelacele düzelttikten sonra anne kızı doğru bir adım attı. Utanmış ve çekingen duruyordu. Emine sürekli “İyi ki doğdun baba, seni seviyorum baba,” diyerek ellerini birbirine vuruyor ve zıplayıp duruyordu. Asiye ise elindeki pastayla utanıp yanlarına gelmeye çekinen kocasının gelmesini bekliyordu.

“Hay Allah, siz bu kadar güzel olmuşken ben paspal bir şekilde karşınızda duruyorum.”

“Saçmalama, çok yakışıklısın.”

Boynu gibi yanakları da kızardı. Genelde utandığında alt dudağının içini ısırırdı. Bunun farkında olan Asiye kocasına doğru yaklaşıp, “Üfle hadi,” dedi. “Mumlar eridi.”

“Ama önce dilek dile babacığım.”

Emine’yi kucağına alıp sağ tarafında tuttu. Asiye’yi de sol tarafına alıp saçlarını koklayarak öptü.

“Tuttun mu dileğini babacığım?”

“Tutacağım babam.”

İkisini de göğsüne bastırıp gözlerini kapadı.

“Bitti sandığım hayatıma bu iki değerli insanı çıkardığın için şükürler olsun. Agresif ve huysuz bir adam olsam da kötülük düşünmem bunu çok iyi biliyorsun. Dini görevlerimi elimden geldiğince yerine getirmeye çalışsam da biliyorum dünya hâline aldancaya unutuyorum seni. Karşıma gelip senden bir şey istemeye utanıyorum ama bana bu güzel aileyi verdiğin için sana her zaman şükrettiğimi biliyorsun. Teşekkür ederim. Bana bu güzel kadını, kızımı verdiğin için teşekkür ederim. Bana emanet ettiğin bu iki güzel kadını sonsuza kadar koruyacağıma söz veriyorum.”

rum. Her ne kadar sana layık bir kul olmasam da senden tek bir isteğim var. Birlikte mutlu, uzun yıllarımız olsun, aileme kaldıramayacağım bir yük verme.”

Kapadığı gözlerini açtı.

“Çok uzun dilek tuttun baba, ne diledin?”

Güldü Emine’ye. “Hadi birlikte üfleyelim.” Büyük bir hevesle başını sallayıp babasıyla beraber az kalmış mumları üflediler.

“İyi ki doğdun Kadir, iyi ki benim eşim Emine’nin de babasısın.”

Derler ki sert olan adamlar ağlamazlar, gülmezler, sevgi nedir bilmezler. Kadir sert görünüşüne rağmen güzel bir yüreğe sahipti. Dolan gözlerini saklamak için yüzünü Asiye’nin saçlarının arasına koydu. Sızlayan burnunun, dolan gözlerinin, ağrıyan göğsünün şifası buradaydı. Ve bu da ona sonsuza kadar yeterdi.

Onun baharı bu iki kadın ve doğacak çocuklarıydı.

Beyaz gömleği ve lacivert pantolonuyla Asiye’yle Emine’ye uyum sağlayan Kadir merdivenleri inip salona girdi. Uzun masanın başında onu bekleyen karısı ve kızına doğru ilerlerken gözleri masanın üzerindeki enfes yiyeceklere kaydı. Ağzının içi sulandı. Hepsini bir oturuşta yiyebilecek kadar aç hissediyordu kendini.

“Bunların hepsini sen mi hazırladın?”

“Evet, umarım beğenirsin.”

Beğenmeme ihtimali yoktu. Asiye’nin elinin lezzetini bizzat yaptığı yemekleri iştahla yerken tatmıştı. Emindi ki hazırlanan yiyeceklerin hepsi damak tadına uygun olmuştur.

“Senin yaptığın her yiyeceği afiyetle yiyorum, eminim bunlar da güzel olmuştur.”

Masanın etrafını dönüp Emine’nin oturması için baştaki sandalyenin birini geriye doğru çekti. “Oturmaz mısınız?” Yaptığı bu hareket Emine’nin fazlasıyla hoşuna gitmiş olacak ki kıkırdayıp kızaran yanaklarına ellerini bastırdı. Küçük cimcimesi utanmayı da biliyordu.

“Yerini mi beğenmedin babam?” Ah, hayır. Başını iki yana sallayıp sandalyeye oturdu. Sandalyeyi masaya doğru iten Kadir başının üstünü öpüp diğer tarafa geçti. Asiye içinde sandalye tuttuğunda bu duruma alışık olmayan genç kadın biraz utanmış biraz da çekingen bir şekilde sandalyeye oturmuştu. Ayakta beklemeyen Kadir yerine geçtiğinde deren bir nefes aldı. Hayatındaki iki güzel kadın karşılıklı oturmuş o ise

aralarındaydı. Şu an ikisinin arasında olmak omuzlarını kabartıyordu. Böylesine güzel bir aileye sahip olmak dünyaya bedeldi.

“Sevdiğin bütün yemekleri yaptım. Hepsini yemek zorunda değilsin, hangisini istiyorsan söyle senin için tabak hazırlayayım.”

“Ben alırım güzelim, bugün yeteri kadar yoruldu, dinlen biraz.”

“İyi hissediyorum merak etme. Ben hazırlamak istiyorum.”

Asiye’yi kırmamak için, “Tamam,” dedi. “Hepsinden yiyeceğim, azar azar verirsen iyi olur.”

Kadir’in dediği gibi tabağını azar azar doldurup önüne bıraktı. Emine için de tabak hazırladıktan sonra kendine hafif yiyeceklerden alıp kalkmamak üzere yerine oturdu.

“Hepsi mükemmel gözüküyor güzelim, sana pastane açalım mı?”

Gözleri heyecanla açıldı Asiye’nin. “Olur mu ki?” Patatesli böreği iştahla yiyen genç adam, “Neden olmasın?” derken karısına göz kırptı. “Bebeğimiz Allah’ın izniyle doğsun seni ortaokula yazdıracağım. Yavaş yavaş okuyup üniversite mezunu olacaksın.” Sevinçten hiçbir şey yiyecek hâli yoktu Asiye’nin. Ağzındaki lokma kocaman olmuştu, yutamıyordu. “Ciddi misin?” Karısının şiş yanaklarına parmaklarını bastıran Kadir, “Evet,” dedi gülümseyerek. “Yut şu lokmanı, boğazma takılacak.” Kadir’in uzattığı bir bardak suyu alıp bir dikişte içti. Şimdi daha iyiydi.

“Olur mu ki Kadir? Beni okula alırlar mı? Alırlarsa iki tane çocuğumuz var nasıl bakarım? Emine büyüdü diyelim diğer bebeğimiz ne olacak? Sizinkiler bir şey der mi?”

“Doğacak çocuğumuz için endişelenmene gerek yok, sen Emine’yi sırtına alıp tarlaya giderek çalışmış bir kadınsın, bebeğini alıp okula mı gidemeyeceksin? Güldürme beni Asiye, sen istediğin zaman her şeyi başarırısın.”

Ela gözleri doldu. Alt dudağı titredi ama bunu Kadir’e belli etmeden toparladı.

“Yaparım tabii, sen de yanımda olursan her şeyi başarırım ben.”

Masanın üzerinden Asiye’nin elini tutup avcunun içini öptü.

“Arkanda dağ bil beni, dağın yıkılsa da yıkılmasa da senin sırtın yere değmez.”

Bu adam ne güzel konuşuyordu. Boynuna atlayıp sımsıkı sarılmak istiyordu ona. Bunu yapmaması için bir neden yoktu. Bir anda ayağa kalkıp Kadir’in boynuna sarıldı. Ağzındaki lokmayı zorlukla yutan Ka-

dir Asiye'nin beline sarılıp onu kucağına oturttuğunda dağılan saçlarını düzeltti.

"Ellerimde yağlıydı ama yapacak bir şey yok."

Omzunu silkti genç kadın. Şu an ağlayacak gibi duruyordu.

"Aslında daha önceden söyleyecektim ama şumarırsın diye söylemedim. İyi yapmışım değil mi?"

Gözyaşları aksa da sırtıp Kadir'in omzuna vurdu.

"Kurban ol sen bana."

"Olmayan ölsün Asiye'm."

Anne babasını izleyen Emine kıskanmış olacak, "Anne, niye babamın kucağında oturuyorsun?" diye kızdığında genç kadın kızına doğru dönüp dil çıkardı.

"Çok ayıp, baba gördün mü annem dilini çıkardı."

"Gördüm kızım, merak etme ben ona ceza vereceğim."

Gülümseyen Emine annesine bakarken yerine oturan Asiye fazlasıyla heyecanlıydı. Nasıl olacak, nasıl yapacaktı bilmiyordu ama Kadir eğer bir şey söylüyorsa mutlaka yapardı. Bu zamana kadar her dediğini yapmıştı. Eğer okuyacaksın diyorsa okurdu. Midesine heyecandan kramplar girdi bu yüzden daha fazla yiyebileceğini sanmıyordu. Kadir ve Emine iştahla yaptığı yemekleri yerlerken o onları izledi.

"Neden yemiyorsun?"

"Bu kadarı bana yeter, fazla yersen gece uyuyamam."

Son lokmasını da yiyip çatalını tabağının kenarına bıraktı genç adam.

"Hemen geliyorum."

"Nereye?"

"Bekle güzelim."

Asiye'yi merakta bırakıp üst kata çıktığında genç kadın masadan ayrılan Emine'nin ellerini silip koltuğa yönlendirdi onu.

"Uykun var mı kızım?"

"Birazcık ama uyumayacağım."

"Tamam."

Kızı gelinliğinin tülleriyle oynarken salona dönen Kadir'in elindeki fotoğraf makinesine şaşkınlıkla baktı.

"Aaa?"

Güldü Kadir.

"Uzun zamandır çekmece de duruyordu. Hazır içinde film var neden fotoğraf çekilmeyelim, değil mi?"

Kadir'in yanına oturmasıyla genç adama yaklaştı.

"Bizim hiç fotoğrafımız yok, anı olarak iyi olur aslında."

"Bundan sonra bir sürü olur. Sen bizi istediğin zaman çekersin."

Fotoğraf makinesini incelerken nasıl kullanacağını anlamaya çalışıyordu.

"Sen bana öğretirsen çekerim."

Makineyi kaldırıp sağ gözüne yaklaştırarak Emine'nin fotoğrafını çekti. Etrafa yayılan flaşın ışığıyla irkilen Emine ne olduğunu anlamaya çalışırken, "Bana bak babam," diyerek fotoğrafını tekrardan çekti.

"O ne baba?"

"Fotoğraf makinesi."

Hâlâ ne olduğunu anlayamamıştı. Şaşkın bakan kara gözleri bir babasının üzerinde bir de annesinin üzerine gezip duruyordu. Onun anlayabileceği şekilde anlatmak isteyen Kadir, gözlerini salonda gezdirdi. Vitrinin üzerinde duran çerçeveyi almak için oturduğu yerden kalkıp vitrinin yanına gitti. Annesinin onun ve kardeşlerinin eski fotoğraflarını koyduğu çerçevelerden birini alıp Emine'nin yanına döndü. Küçük kız meraklı gözleriyle hâlâ elindeki fotoğraf makinesine bakıyordu. Kızının siyak kıvrıkcık saçlarını okşayıp kolunu beline dolayarak yanına çekti. Elindeki makineyi inceleyen Emine işaret parmağını uzatıp kırmızı düğmeye bastığında çıkan sestten yine korkup Kadir'e sarıldı.

"Korkma babam. Bununla birbirimizin fotoğrafını çekeceğiz."

Elinde tuttuğu çerçeveyi geriye çekilen kızına gösterdi.

"Bak bu çerçevenin içinde amcanlarla benim fotoğrafım var. Fotoğraflar bu makineyle çekiliyor. Ben şimdi seninle annenin fotoğraflarını çekeceğim, ardından şehre indiğimizde çektiğim fotoğrafları çıkarttıracağız, tamam mı?"

Nasıl olacağını bilmesine de başını salladı. "Şimdi çekecek misin?"

"Çekeceğim."

"Bizim de bu kâğıttaki gibi fotoğrafımız mı olacak?"

"Evet kızım."

Sağa sola dönerek, "O zaman çek," dediğinde Kadir gülümseyip peş peşe fotoğraflarını çekti Emine'nin. Asiyeye kullanmasını öğrendiği zaman sürekli kızının fotoğrafını çekecekti. Yaşadığı zorluklardan dolayı kızının bir tane bile bebeklik fotoğrafı yoktu. Bunun üzüntüsünü her zaman yaşıyordu. Bundan sonra Emine'nin ve doğacak bebeğinin bir sürü fotoğrafı olacağı için çok seviniyordu.

“Gel annenle de çekeyim seni.”

Annesinin yanına oturan Emine kollarını beline sarıp başını göğsüne dayadığında tebessüm ederek çekti fotoğraflarını.

“Bir ihtiyacınız var mı Kadir Bey’im? Eğer yoksa biz yatacağız anemle.”

Kapının girişinde duran Hanife’ye, “Gelir misin?” dedi. Gözlerini masanın üzerinde gezdiren Hanife yanlarına geldiğinde elindeki maki-neyi ona gösterdi. “Tek gözüne yaklaştıırıp kırmızı düğmeye bastığında bizim fotoğrafımızı çekiyorsun. Yapabilir misin?”

“Yaparım.”

Fotoğraf makinesini Hanife’ye verip Asiye’nin yanına oturdu. Sağ dizine Emine’yi oturturken sol kolunu genç kadının omzuna doladı. Asiye biraz daha bedenine yaklaşp elini dizine koydu.

“Çekiyorum.”

Üçü aynı anda gülümsediklerinde Hanife fotoğraflarını çekti. Genç kız merak ve biraz da heyecanla birkaç tane fotoğraf çektiğinde, “Ben de çekeceğim,” diyerek Kadir’in dizinden kalktı Emine.

“Sağ ol Hanife. Masayı toplarsan sevinirim.”

“Ben toparım Kadir.”

“Sen yoruldu, otur.”

Makineyi Kadir’e verip, “Toplarım,” dedi. O işinin başına geçerken babasının elinden fotoğraf makinesini alan Emine peş peşe düğmeye basıp rast gele evin içini çekiyordu.

“Kızım bari babanla beni çek, niye boşuna harcıyorsun filmi?”

Kahkaha atıp anne babasını bir anda çektiğinde Asiye’yle Kadir’in yüzü birbirine dönüktü ve gülümsüyorlardı. Bu fotoğraf belli ki bundan sonra Kadir’in olduğu her yerde olacaktı.

Saatler hızlı ilerlerken Emine’nin uykusu gelmişti.

“Odaya çıkalım mı? Annemler belli ki bu gece gelmeyecekler.”

Koltukta uyuya kalan Emine’yi kucağına alıp ayağa kalktı. Birlikte üst kata çıkarlarken olabildiğince yavaş hareket ediyorlardı. Odanın kapısını açıp kenara çekildi Asiye. İçeriye giren Kadir, hiçbir yere sapsmadan Emine’nin odasına girip yatağına yatırdığında Asiye’ye yardımcı olup gelinliği üstünden çıkardılar.

“Hayır, Yağız gitme oraya.”

Uykusunda mırıldanan kızının poposuna hafifçe vurdu genç adam.

“Bırak gitsin, bir daha da gelmesin.”

“Çocuk musun Kadir?”

Omzunu silkip, “Bana ne,” dedi. “Rüyasında bile oğlanları görüyor, kızımın acilen kız arkadaşları olmalı. Dikkatimden kaçmıyor bu kız hep oğlanlarla oynuyor.”

“Demek ki onları daha çok seviyor. Hadi çıkalım uyanmasın, biliyorsun uyanınca tekrar uykuya dalması zor oluyor.”

Bu yüzden odadan hemen çıktılar. Kadir yatağa ilerlerken Asiye dolabın içinden siyah poşeti alıp genç adamın yanına gitti. Kaşları yükselen Kadir tebessüm ederken, “Ufak bir hediye,” dedi.

“Yavrum senin varlığın bana bir hediye.”

Emine gibi hafifçe sağa sola dönerken elindeki poşeti alan Kadir dudaklarını genç kadının yumuşak yanağına bastırıp kokusunu içine çekeerek öptü.

“Teşekkür ederim.”

Poşeti açmadan birlikte yatağa oturdular. Kadir Asiye’nin gözlerindeki heyecanı izlemek istese de hediye için bakışlarını poşete çevirdi. Elini içine atıp onun için örülen siyah atkı ve bereyi poşetten çıkardı.

“Eğer dışarıya çıkabilseydim daha güzel bir şey alardım ama çıkamadım. Yattığım zaman ördüm senin için.”

Parmaklarını atkının üzerinde gezdiren Kadir derin bir nefes aldı.

“Bu hayatımda aldığım en güzel hediye. Benim için o güzel parmaklarınla örmüşsün, bundan daha güzel ne var ki?”

“Tak tamam mı?”

“Dışarıya ne zaman çıkarsam takacağım.”

Genç adamın elinden atkıyı alıp boynuna taktı. Beresini de başına takınca “Yakıştı,” dedi. “İyi ki örmüşüm.”

Omuzlarının üzerinde olan Asiye’nin ellerini tutup parmaklarını uzun uzun öptü.

“Çok güzelsin, o kadar güzelsin ki karım olduğun için çok şanlıyım. Yüreğinden öpüyorum seni Asiye.”

Dudaklarını genç kadının çıplak omzuna bastırıp gözlerini kapadı. Yetmiyordu ona. Fazlasıyla mutlu etmesine rağmen hâlâ karısını tam anlamıyla mutlu edemediğini düşünüyordu.

Birlikte yatağa uzandıkları an genç adam Asiye’nin saçlarını okşadı.

“Emine’nin fazla arkadaşı yok, çoğunlukla Yağız ve Serkan’la oynuyor. Murat Öğretmen ile bu durumu konuştum dün akşam. Eğer isterse-

niz okula gelebilir dedi. Çocuklar ders dinlerken o da resim yapar dedi. Ne dersin, yarın sabah götürelim mi okula?”

Heyecanla parladı Asiye'nin gözleri.

“Götürelim, çok mutlu olur eminim. Bir saat bile kalsa çocukların arasında kafası dağılır.”

Karısının saçlarının üzerinde olan parmakları şimdi omzu ve boynu arasında dolaşıyordu.

“Eğer istersen seni de kursa yazdıralım. Sürekli evde durma, kafanı dağıtacak bir şeylerle uğraş. Biliyorsun sabah şehre inip oradaki işlerimi hallediyorum, öğlende buraya dönüp tarlaya gidiyorum. Benimle gidip gelirsin.”

Bugün Kadir'in doğum günüydü ama hediyelerin en büyüğünü Asiye alıyordu.

“Çok isterim, ama ne yapacağım?”

“Bebeğimizle senin yorulmayacağın bir kurs bulacağız sana. Biraz düşünelim, hadi şimdi uyu çok yoruldu bütün gün.”

Gözlerini açık tutmak istese de yorgunluktan uykuya yenik düşünce Kadir'in kollarında huzurlu bir uykuya daldı.

Eskiden karanlık olan rüyaları şimdi tozpembeydi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Okula gidecek olan Emine uyandığından beri evin içinde koşup duruyordu. Ne amcalarının dur düşeceksin demesini dinliyordu ne de babasının kızım otur demesini. Okula gidince arkadaşlarıyla sürekli oynayacağını düşündüğü için içi içine sığmıyordu. Kızlarının sabırsız olduğunu gören Asiye ve Kadir, “Hadi artık götürelim,” dediklerinde Emine dağılan saçlarını düzeltip hareket etmeyi kesti. Okuldaki çocukların kıyafetlerine uyumlu olsun diye lacivert bir elbise giymişti, annesi saçlarını örmek istese de salık kalmasını istediğı için ördürmemişti. Beyaz külotlu çorabı, pembe yarım botlarıyla biraz süslü bir öğrenci olsa da anne babasının sevimli prensesiydi.

Nenesinin giydirdiğı pembe kabanın düğmelerini onun yardımıyla bağladıktan sonra anne babasının yanına gitti. İkisinin de ellerini tutarak evden çıktıklarında Kadir ve Asiye’nin yüzündeki huzuru tarif etmeye kelimeler yetmiyordu. Okula giden yolu yürürlerken Emine arada sırada ayaklarını kaldırıyor anne babasının onu ileriye doğru uçurmasına seviniyordu.

“Ders esnasında konuşmak yok tamam mı anneciğim.”

“Neden ki?”

Güldü genç kadın.

“Öğretmenin anlattıkları sizin geleceğiniz için önemli bilgiler. Teneffüse çıkıncaya kadar sadece öğretmenini dinle kızım.”

Konuşmadan nasıl duracağını bilmeyen Emine, “Tamam,” dese de nedense susacağını sanmıyordu. O her zaman konuşan bir kızdı ve sus-

mayı sevmiyordu. Bunu bilen Kadir ve Asiye nedense kızlarının okul hayatının bir günlük süreceğini düşünüyorlardı.

Okula geldiklerinde onları kapıda Murat Öğretmen karşıladı.

“Hoş geldin Emine, heyecanlı mısın?” diye sordu.

Emine heyecanla başını salladı. Gözleri kapısı açık sınıfın üzerindeki saçlarını okşayan Murat Öğretmen doğrulup Kadir’e döndü.

“Eğer durmak istemezse hemen alırsız, diğer çocukların dikkatini dağıtmasın.”

“Denemeden bilemeyiz. Kapının arasından izleyin bakalım ne yapacak.”

Elini Emine’ye uzatıp, “Sınıfımıza gidelim,” dediğinde anne babasına döndü küçük kız.

“Şey...”

“Ne oldu kızım?”

“Sana sarılabilir miyim anne?”

Kızıyla aynı boya gelen Asiye onu kollarının arasına alıp sınıksı sarıldı.

“Ben buradayım annem, yanıma gelmek istediğinde öğretmenine söyle seni bizim yanımıza getirir.”

“Gitmeyeceksiniz değil mi?”

“Gitmeyeceğiz.”

Geriye çekilip, “Tamam o zaman,” dedi. “Burada beni bekleyin.” Kızının yanağını okşadı Kadir. “Bekliyoruz babam, hadi git.” Akıllı anne ve babasında Murat Öğretmen ile birlikte sınıfa ilerledi. Peşinden giden Asiye’yle Kadir Emine arkasını dönerse onu alıp evlerine götüreceklerdi. Murat Öğretmen kapıyı aralık bırakarak sınıfa girdi.

“Aa, Emine gelmiş.”

Çocuklar fısıfısı konuşurlarken Emine’nin gözleri en ön sırada oturan Yağız’ın üstündeydi. “Yağız’ın yanına oturabilir miyim öğretmenim?” Hem ses tonu hem de görüntüsü açısından minicik olan kızı Yağız’ın yanına götürdü Murat Öğretmen. Bir sırada üç öğrenci oturuyordu. Emine zayıf ve minyon olduğu için Yağız ve tanımadığı bir kızın yanına oturdu.

“Ben de artık sizinle ders yapacağım.”

“Defterin yanında mı?”

Annesinin hazırladığı çantanın fermuarını açıp içinden resim defteriyle boyama kalemlerini çıkardı.

“Bak var.”

Onun bu tatlı hâllerini izleyen Kadir’le Asiye dayanamayıp neredeyse sınıfa gireceklerdi.

“Emine bugün misafirimiz, onunla güzel vakit geçirelim tamam mı çocuklar.”

Çocuklar hep bir ağızdan, “Tamam,” derlerken Yağız kolunu Emine’nin omzuna doladı. “Sadece benimle oyna Emine, diğerleri beni aralarına almıyorlar.” Küçük kara gözleri küçüldü Emine’nin. Çocuklara kızdı. “Sadece seninle oynayacağım,” diyerek Yağız’a sarıldığında Kadir kapıyı araladı.

“Kadir, sakın içeriye girme.”

“Kızıma sarılıyor, görmüyor musun?”

“Senin kızın çocuğa sarılıyor, sakın konuşma.”

Asiye’nin yükselen sesiyle mecbur ağzını kapadı. Kızı diğer kızlarla kaynaşsın diye getirmişti onu okula ama Emine yine Yağız’ın dibindeydi.

“Nasıl da hayran hayran bakıyor, görüyor musun?”

Kapıyı kapatıp kocasını dışarıya çıkardı Asiye.

“Tamam anladık, kıskanç bir babasın ama bu kadarı da fazla.”

Kabanının önünü açtı Kadir. “Benim kızım henüz çok küçük, okula gitmesine daha var. Bugün ilk ve son Asiye. Akşam sizi şehirdeki eve götüreceğim, kızımın orada vakit geçirip oyunlar oynayacağız.”

Dayanamayıp kahkaha attı genç kadın.

“Sırf kıskançlığın yüzünden mi?”

Karıma cevap vermeden pencerenin önüne gitti. Çocukların hepsi öğretmenlerinin tahtaya yazdıklarını yazarlarken Emine resim yapıyordu. Omzunu duvara dayayıp, “Büyüyor,” dedi iç çekerek. “Ve ben kızımdan ayrı olmak istemiyorum. Yok yok, ona resim yapmayı ben öğretirim. İki sene sonra okula başlayacak zaten, o zamana kadar babasıyla doya doya vakit geçirsin kızım.”

Hiçbir şey demeden Kadir’in konuşmasını dinledi Asiye. Cevap verse uzayacak, laf söylese tartışacaklardı, en iyisi susmaktı.

Bir saatin ardından Emine okuldan ayrılınca birlikte eve döndüler. Emine sanki akşama kadar okulda kalmış gibi yaptıklarını Kadir’e anlatırken genç adam sıkılmadan pürdikkat onu dinliyordu.

“Öğretmenim ödev verdi, birlikte yapar mıyız baba?”

“Yaparız kızım. Bu akşam sen, ben ve annen şehre gideceğiz, oradan döndükten sonra ödevini öğretmenine gösterirsin tamam mı?”

Başını sallayıp resim defterini yatağın üstüne bıraktı. Sabah erken kalktığı için gözlerini ovuşturuyordu sürekli.

“Anne ben acıktım.”

“Ben de acıktım babacığım, mutfağa gidip bir şeyler yiyelim mi?”

Uykulu gözlerini açan Emine başını salladı. “Akşam kek vardı ama ben yiyemedim.”

“Neden babam?”

“Amcamlar hemen yemişler, hiç dememişler Emine de yesin, azıcık ona ayıralım diye.”

“Birlikte kek yapalım mı? Böylece hepsini sen yersin.”

Hissettiği heyecanla gözleri kocaman açıldı Emine’nin. Uykusu tamamen kaçmıştı.

“Gerek yok, ben sabah yaptım sana kızım.”

“Ben onu yemeyeceğim, babamla yapacağız biz anne.”

“Ne gerek var bebeğim, bekle burada getireyim.”

“Hayır, baba biz yapalım.”

Kadir, Asiye’ye sırttı. “Üstümü değiştireyim sonra yapalım kızım.” Kızını yatağın üstüne oturtup Asiye’nin yanağını sıktı.

“Kekiniz güzel olmayınca sakın benim kekimden istemeyin.”

Dolaptan eşofmanlarını alan Kadir sırtmaya devam ederken Emine bir an tereddütte düştü. Babası annesi kadar güzel kek yapabilir miydi? Gözleri kısılp açıldı, parmağını burnunun ucuna vurdu, düşündü düşündü ve karar verdi. Babası annesinden daha güzel kek yapabiliirdi. Sonuçta o güçlü bir adamdı neden yapamasın ki?

Mutfağa indiklerinde, Asiye ikisine de karışmadan sandalyeye oturup baba kızı izlerken yanında getirdiği fotoğraf makinesiyle fotoğraflarını çekti ara sıra. Hanife’nin dolabın kapağına astığı kek tarifini yapacaklardı baba kız. Malzemeleri masanın üzerine dizen Kadir’e Emine yardım ediyordu. Her şeyden fazla fazla masanın üzerine koyuyor, kekin içinde olmayacak malzemeleri de getiriyordu. Hayır kızım, bunları getirmene gerek yok demesi gereken Kadir ise, “Kekimiz çok güzel olacak kızım,” diyerek kızını heyecanlandırıyordu.

Dün yaptığı çikolatalı kekten bir dilim alıp ısırıldı Asiye. “İımm,” diyerek ikisinin de dikkatini çektiğinde Emine anında kaşlarını çattı.

“Bizim yaptığımız kek annemin kekinden daha güzel olmuş değil mi baba?”

Asiye'ye göz kırpıp, "Evet kızım," dedi. "Bizim kekimizin içinde sevgimiz var."

Elindeki fotoğraf makinesiyle baba kızın fotoğrafını çeken Asiye dayanamadı parmağını Kadir'in çırpıtığı kekin harcına batırdı. Tadını merak ediyordu. Deminden beri övünüp duran baba kıza azıcık sinirlenmişti. Parmağının ucunu emip yüzünü buruşturduğunda Emine'yle Kadir pürdikkat onu izliyorlardı.

"Sevginiz o kadar fazla gelmiş ki içine tuz katmışsınız."

"Abart anne abart, tuz değil şeker koyduk. Sen bizi kıskandığın için yalan söylüyorsun."

"Yoo, doğru söylüyorum."

"Baba, annem kekten yemesin."

"Yemesin kızım, bu kek sadece ikimizin."

Dayanamadı kahkaha attı Asiye. Zorla yedirmeye çalışsalar da yemezdi. Baba kız güzel yaptık diyerek kendilerini kandırmaya devam ediyorlardı.

Kadir her ne kadar ciddi misin der gibi yüzüne baksa da umursamayıp kendi yaptığı keki yemeye devam etti.

"Fırına koyalım mı baba, bizimki de hemen pişsin."

"Koyalım babam ama önce tadına bakalım nasıl olmuş diye."

Masanın üzerinde duran tuzu nasıl fark etmemişti Kadir?

"Olur baba."

Serçe parmaklarını harca batırdılar aynı anda. İkisi de ağızlarına götürürlerken bu anı kaçırmak istemeyen Asiye ikisinin de peş peşe fotoğraflarını çekti.

"Ama bunun tadı acı baba?"

"Aaa, neden acaba?"

"Tüh," dedi Kadir. "Tuz mu koydun babam sen bunun içine?"

"Şey, ben şu beyaz şeyden koydum ama o şeker."

İki yeşil kap vardı. Birinde şeker birinde tuz vardı. Tuz ve şekerin ayırımını bilmeyen Emine tuzu harcın içine atmıştı.

"Ne olacak şimdi?"

"Bunu pişiremeyiz babam."

"Ama biz kek yiyemeyecek miyiz?"

Bir dilim daha kek yiyen Asiye'nin önündeki keklere aynı anda uzanacakları an Asiye tabağı hızla kendine çekti.

“Ama anne, bize günah değil mi? Çocuğun kek yiyemeyecek, üzülüyor musun?”

“Üzülmiyorum.”

Alt dudağını büktü Emine. Sandalyeye oturan Kadir, “Paylaşımıcı ol karıcığım,” derken Asiye omzunu silktilti.

“Benim kekimi beğenmiyordunuz, hakkınızı kaybettiniz. Bunların hepsini bebeğimle ben yiyeceğim.”

“Tamam yemeyelim, tamam. Babam bir daha yapar ki değil mi baba?”

Yorgun olan Kadir Asiye’ye keki ver şu çocuğa ne olursun der gibi bakarken genç kadın tabağı masanın ortasına itti.

“Ben ve bebeğim merhametli insanlarız, bu yüzden paylaşmayı seviyoruz kıymetimizi bilin.”

Baba kız hem güzel hem de tatlı olan Asiye’ye aynı anda uzanıp sarıldılar. Emine masanın üzerinden rahatlıkla genç kadına ulaşsa da Kadir bedeni yüzünden biraz zorlandı. Bu yüzden onlara engel olan masayı itip sandalyesini genç kadının yanına götürdü ve rahatlıkla sarıldı.

“Anneciğim sen balsın bal, sen dünyanın en tatlı annesisin. Şeker gibi yanakların var, bal gibi dudakların var.”

Kadir’le Asiye kaşlarını yukarı kaldırıp, “Ne?” dediklerinde Emine kıkırdayıp her zaman yaptığı gibi parmaklarını dudaklarına bastırdı.

“Nereden öğreniyorsun sen bunları, cimcime?”

Dizlerinin üzerinde oturup kıvrıcık saçlarını geriye doğru savurdu.

“Bugün Yağız’la okulda oyun oynuyorduk, bana dedi ki senin saçların çok güzel ve dudakların da bal gibi.”

Birine inme nasıl iner bilmiyordu Asiye. Daha önce böyle bir duruma şahit olmadığı için şu an kocasına inme inip inmediğini anlamaya çalışıyordu. Donmuş gibi kızına bakan Kadir’in yanağına parmağını bastırıp, “İyi misin?” dedi sakinleştirici ses tonuyla. “Çocuk onlar.”

“Bir daha Yağız’la oynamayacaksın Emine, yasak.”

“Neden?”

“Baban olarak ben izin vermiyorum.”

“Ama neden?”

“Nedeni yok, istemiyorum oynamanı.”

Küstü babasına. Dudaklarını büküp kaşlarını çattı bir de üzerine kollarını göğsünün üstünde bağlayınca, “Hah!” dedi Asiye, bir gün boyunca trip atacaktı kızı.

“Küstüm sana baba.”

“Ben de sana küstüm.”

“Küs bana ne.”

Masanın üzerinden indi. Ayaklarını yere vura vura mutfaktan çıktı-
ğında, “Asiye,” diyerek inledi Kadir.

“Dudakların bal gibi demiş kızıma. Götünü keseceğim onun.”

“Yok artık Kadir. Çocuk babasının annesine söylediklerini duymuş-
tur o da söylemiştir.”

Oturduğu yerden kalktı sinirle.

“Görürsün bak. Dudakların bal gibi ne demek göstereceğim ona.”

Kadir de bir hışımla mutfaktan çıkınca dağınıklığın içinde tek başına
kaldı Asiye. Her yeri dağıtan baba kız bütün işi ona bırakmışlardı. İki-
sini de sinirlendi.

“Asıl ben ikinize küstüm.”

Akşama kadar birbirleriyle atışan baba kızı izleyen Asiye aralarına
bir kere bile girmede. Ne zaman aralarına girse ikisi iyi oluyor, o kötü
oluyordu. Birbirleriyle konuşmayan ikili şehre gelmek için arabaya bin-
diklerinde sanki hiç küsmemiş gibi konuşurlarken, eli karnının üzerinde
iyi ki aralarına girmedik bebeğim diyerek içinden konuşmuştu.

İki saat yolculuğun ardından Kadir onları sahilde bulunan iki katlı
evlerinin önüne getirdi. Bu evi dini nikâhları kıyılırken Asiye’ye ver-
mişti. Bir türlü gelmek nasip olmamıştı. İlk kez evi inceleyen Asiye Ka-
dir’in yanında yürürken sahile doğru giden ahşap tahtaların üzerinden
evin kapısına kadar yavaş adımlarla yürüdü. Köydeki evden çok farklı-
ydı. Dışı beyaz boyayla boyanmış olan evin pencereleri krem rengi pan-
jurluydu. Üzüm ağacının dalları pencerenin üstünden evin ön cephesini
boydan boya kaplamıştı. Yazın burada kalırlarsa üzümleri dalından alıp
yeme fikri güzel geldi Asiye’ye.

Kapıyı açan Kadir her zamanki gibi ilk önce onun içeriye girmesini
sağladı. Ev kullanılmadığı için soğuktu. Emine’yi göğsüne bastıran Ka-
dir geniş salona doğru ilerledi. Kızını koltuğa yatırıp üstüne kendi kaba-
nını örttükten sonra oyalanmadan şöminenin önüne gidip kalm odunları
içine atarak şömineyi yaktı. O işini hallederken Asiye evi inceliyordu.

Fazlasıyla sadeydi. Sadece bir tane klasik köşe koltuk bulunuyordu ortada. Yemek yemeleri için de pencerenin önünde küçük bir masa vardı.

“Burada fazla kalmadığım için doğru düzgün eşya bulunmuyor. Yarın birlikte eşya seçelim, arada sırada kalırız.”

Emine’nin ayaklarının ucuna oturdu.

“Geniş salonu var, düşünsene Emine sağa sola koşmaktan durmaz. Sahile de yakın.”

“Yazın daha çok geliriz hem ona yüzmeyi de öğretirim.”

“Biliyor musun?” dedi heyecanla. Bir kere bile denize girmemişti. Yanma giden Kadir dizlerinin dibine oturup karısının akşamdan beri ağrıyan ayaklarını kendi bacaklarının üstüne alarak ovuşturmaya başladı.

“Çocukken babam bizi tersaneye iş öğrenelim diye getirirdi amcamın oğullarıyla. Onlar bir saatliğine tersaneden ayrıldıklarında yaz kış demeden denize girer yüzmeye çalışırdık. Bir keresinde boğulma tehlikesi atlattım.”

Yüzü kasıldı korkudan Asiye’nin.

“Nasıl kurtuldun?”

“Balıkçı bir abi vardı o kurtardı.”

“Boğulma tehlikesi geçirmene rağmen tekrar mı yüzmeye çalıştın?”

“Evet, bu sayede de öğrendim yüzmeyi.”

Ellerini Kadir’in yanaklarına bastırıp alnını öptü.

“Çocukken de fenaymışsın sen, bebeğimiz umarım sana çekmez. Zaten Emine yüreğimi ağzıma getirip duruyor sürekli bir de diğerinin peşinde koşarsam yaşlanırım gencecik yaşımda.”

Asiye’yi kucağına alarak koltuğa oturdu. Karnını okşarken dudaklarını karısının boynunda dolaştırdı.

“Sence ikimizin kanından olan çocuk sakın olur mu? Bence olmaz. Şimdiden alıştırdı kendini annesi, doğduğu zaman bizi peşinden çok koşturacak. Keşke tekme atsa da hissetsek.”

Bunun çok erken olduğunu ikisi de biliyordu bilmesine ama sanki hissedeceklermiş gibi ellerini Asiye’nin göbeğinin üzerinde dolaştırıyorlardı.

“Bir an önce karnın büyüsün, onun hareketlerini hissedelim, cinsiyetini öğrenelim istiyorum. Çok sabırsızım. Bir sürü kıyafet, oyuncak alacağım. Emine’ye nasıl davranıyorsam ona da öyle davranacağım.”

İçerisi ısınmaya başladığı için Asiye’nin kabanını çıkardı. Saçlarını

salık sevdiği için dokunma ihtiyacı hissetti. Parmakları karısının uzun saçlarının arasında yerini alırken başını omzuna yaslayan Asiye uyku moduna çoktan geçmişti.

“Onu bunu bilmem de Emine seni çok kıskanacak.”

Bakışlarını uyuyan kızına çevirip gülümsedi. “Kıskansın, o da beni kıskandırıyor. Oynama o çocukla dediğim hâlde gözümün içine baka baka oynadı bugün gördün mü?”

Kahkaha attı Asiye.

“Nasıl görmem? Bir de sen kızıyor musun diye çaktırmadan alttan alttan bakıyordun sana.”

Gözlerini kapadı o da Asiye gibi.

“Şaka bir yana büyüyünce kızımı nasıl evlendiririm bilmiyorum. Çok seviyorum Asiye, canımdan can o. İçim gidiyor ona bakarken, tatlı tatlı konuşması, babam dediğinde çıkan o ses tonu yüreğimi ısıtıyor. Ben her zaman çocukları çok seven bir adam olmuşumdur. Nerede bir çocuk görsem sevmeden yanlarından geçmezdim. Ama Emine çok başka, babam dediğinde bütün işimi gücümü bırakayım onunla oynayayım istiyorum. Asla kardeşiyle arasında ayırım yapmayacağım. Bilmiyorum bir gün öz babasını sorar mı?”

Gerilen bedenini yine yanağım öperek sakinleştirdi Asiye.

“Sormaması için elimden geleni yapacağım. Beni öz babası bilsin hep, eğer büyüdüğünde sen benim öz babam değilsin, gideceğim derse yıkılırım. Bir daha toparlanamam, belki acıdan kalbim bile durabilir.”

“Kadir’im, kendini boşuna üzüyorsun. Şimdi nasılsa büyüyünce de aynı olacak inan bana. O adamın onda hiçbir hakkı yok. Yüreğinde sen varsın, ağzımdan babam kelimesi çıktığında gözlerindeki sevinci görmüyor musun? Seni çok seviyor çünkü sen de onu çok seviyorsun. O adam onu hiçbir zaman sevmeyi, bu saatten sonra yanına iyilikle bile gelse senin kadar sevgisini gösteremez. Yüreğini ferah tut ve bana güven. Sizin Emine’yle ilerideki kavgalarımız onun erkek arkadaşları yüzünden olacak.”

“Olmayacak benim kızımın erkek arkadaşı.”

“He he olmayacak, izin ver azıcık kucacağında uyuyayım. Uykum var.”

“Doldur doldur aklımı sonra uyuyacağım de.”

Asiye uykuya dalarken kafasında kurmaya başlayan Kadir kızı büyüyünce kiminle konuşacak diye düşünürken baş ağrısı çekmeye başla-

muştı. Şimdi nasıl kızamıyorsa büyüyünce de kızamazdı. Bu cadı kızı erkekleri evine getirir onun yüreğine indirirdi. İşaret parmağını Asiye'nin karnına hafifçe vurdu.

“Umarım erkeksindir, birlikte ablanın etrafındaki akbabaları kovarız bebeğim.”

Sabah kahvaltılarını yaptıktan sonra havanın güzel olmasıyla birlikte kumsala indiler. Kadir Emine'yle birlikte kale yaparken Asiye ise kenarda durmuş baba kızın birbirleriyle tartışmalarını dinliyordu.

“Babacığım, ben bu şatonun pembe olmasını istiyorum ama olmuyor.”

“Kum pembe olmadığı için ohnuyor. Görüyorsun ki kum sanı renk, illa pembe mi olmak zorunda?”

“Evet, ben pembe rengini çok seviyorum.”

“Eğer boyayıp kurumasını beklersek olur.”

“Tamam yapalım şimdi,” dedi bilmiş bilmiş.

“Ama şimdi değil, bunun için zamana ihtiyacımız var. Hava bozdu, birazdan yağmur yağacak. Bu yüzden evimize gidip birlikte film izleyelim mi?”

“Hayır,” dedi suratını asarak. “Ben şimdi bunun pembe olmasını istiyorum. Lütfen boyar mısın babam?”

“Elimizde boya yok, nasıl boyayayım babacığım söyle bana?”

“Ama ben boya istiyorum.”

“Bence sen biraz mızıkçılık ediyorsun.”

“Etmiyorum,” dedi. Ediyordu, hem de fazlasıyla. Kızının bu hâlini bildiği için onlara hiç bulaşmıyordu Asiye. Yanında getirdiği mandalinaların kabuğunu soyup iştahla onu yiyordu.

“Birazcık da inatçısın sanki sen Emine?”

Saçlarını geriye itip nazlı nazlı babasının gözlerinin içine baktı. “Ben mi inatçıyım, hiç de alakası yok.”

“Bence var, sen biraz dediğim dediksin.”

Sağ omzunu silkti.

“Zaten Yağız bana dedi ki sen de biraz asilik olduğun için senin adın bundan sonra Asi olsun, o bana hep Asi diyor siz de bana Emine demeyin.”

Mandalınayı ağzının içinde yuvarlayan Asiye daha neler duyacağını der gibi izliyordu kızını.

“Ne demek sana Asi diyor? Senin adın Emine, Asi değil.”

“Hayır Asi, Yağız bana sen asisin bu yüzden bu isim sana daha çok yakışıyor dedi. Hem benim ismim neden Emine oldu ki?”

“Bak ya,” dedi artık dayanamayan Kadir. “Bu çocukla kesinlikle görüşmeni yasaklayacağım. Asiye söyle şu kızma beni kızdırıp durmasın.”

“Bana ne, ben oynayacağım ki Yağız’la, sen şaka yapıyorsun ben biliyorum.”

“Görürsün bak şaka yapıyor muyum yapmıyor muyum?”

Yaptığı kaleyi yıktı Emine. Küssüp ayağa kalktığında hiç üstüne gitmedi Kadir. Karısının yanına gidip uzattığı mandalinadan bir dilim alıp yedi.

“Asi diyormuş kızıma, haberin var mı? Bu çocuk benim başıma bela olacak öyle hissediyorum. Bunun babasımnı tayini ne zaman çıkar acaba? Muhtarla konuşup göndersek mi biz bunları köyden Asiye?”

“Ben daha fazla yok artık demeyeceğim ya da gözlerimi büyüttüp şaşkınlığımı sana göstermeyeceğim ama bunları yapmayacağım diye de benim sakın şaşırmadığımı düşünme olur mu? Çünkü ben artık seni tanıyamıyorum. Sen çok değişik bir adamsın. Kıskançlığın her geçen biraz daha artıyor. Beş yaşındaki kızım kıskanan adam onun yirmi beş yaşındaki hâlinde ne yapacak düşünemiyorum.”

“Yahu normal mi bu durum? Kızıma isim takmış isim. Baldudak diyor, Asi diyor başka?”

“Yakında da sevgilim der o zaman ne yapacaksın?”

“Senin derdin ne? Benim tarafımda olman gerekirken gidip o çocuğun tarafında oluyorsun, bak kıl oldum ben bu çocuğa.”

“Niye, ben sevdim. Gayet düzgün efendi bir çocuk, çok da güzel. Bence kızımıza ideal bir damat adayı bulduk, sevinmeliyiz.”

Kadir Asiye’ye öyle bir baktı ki genç kadın hemen sustu. “Bir şey demedim canım, bakma bana öyle kötü kötü.”

“Acilen kızıma köyde oynayabileceği kız arkadaşlar bulman lazım. Hayır, okula gönderiyoruz orada da yine Yağız’la oynuyor. Yağız gitsin kendine kendi gibi arkadaş bulsun. Tehlikeli bu çocuk Asiye, bak benden sana söylemesi bu yaşta söylediği kelimelere bakarak büyüyünce neler söyler düşünemiyor musun?”

“Düşünüyorum, bence romantik bir beyefendi olacak. Şimdiden belli baksana çok efendi, Emine yürürken kenara çekilip önünden geçmesi için yer veriyor.”

“Hah!” dedi bağırarak. “Kızıma yer verdi diye mi kibar oluyormuş? Ben tanıyorum onun gibileri, küçükken kibar olup büyüyünce psikopat olan çok var.”

“Ne yaptı sana Yağız? Çocuğa bu kadar kinlenmeni anlamıyorum.”

“Daha ne yapacak ki kızına Asi ismini takmış, baldudak demiş. Daha ne yapacak?”

Başım salladı Asiye. “Çok doğru diyorsun, kızımıza isim takıp ayıp etmiş. Sanki bir ara sen de bana Asi diyordun ama neyse.”

“Ben sana seni sevdiğim için söylüyordum. Çünkü sana asi olmak yakışıyor.”

“Demek ki Yağız’da Emine’yi seviyor ki ona Asi demek istiyor.”

İki dakika içinde başına kuvvetli bir ağrı girmişti genç adamın. Ayağa kalkıp denize doğru yürüdü. Az önce ona küs olan Emine peşinden gidip bacağa sarıldığında yere eğilip kızını kucığına aldı.

Ciddi ciddi düşündü Asiye. Kadir Emine’yi kaybetmekten çok korkuyordu. Bu deli adam kızının Yağız’a olan ilgisini bu yaşta bu kadar kıskanıyorken büyüyünce eğer hâlâ aynı yerde olurlarsa o zaman ne hâle gelirdi düşünemiyordu bile. Aslında Emine çok şanslı bir çocuktı ve bunun bilincindeydi. Babası tarafından sevildiğinin, değer gördüğünün farkındaydı. Ve Asiye kızını tanıyorsa kızı Kadir’i kızdırmayı, onunla ilgilenmesi için naz yapmayı sevdiğini de biliyordu.

Elini dudağının kenarına götürüp, “Kadir?” diyerek bağırdı.

Arkasını dönen adam sol gözünü kırıp gülümsediğinde anladı ki neşesi yerine gelmişti.

“Hayatın Emine daha beş yaşında ve on beş yaşına geldiğinde seni parmağında oynatacak gibi hissediyorum. Sen dikkatli ol bence.”

Kızına çevirdi bakışlarını.

“Yapar mısın öyle şeyler babacığım?”

“Ne yapar mıyım?”

“Beni kandırır mısın?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, baba,” diyerek bağırdığı yetmezmiş gibi kollarını Kadir’in boynuna sımsıkı doladı.

“Ben sana hiç yalan söylemem.”

Asiye de Kadir de biliyordu ki her çocuk gibi pembe yalanlarda olsa bu küçük cadı yalan söyleyecekti.

Asiye, Feride’yi geçecekti ikisi de bunun bilincindeydi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Yağmur yağmaya başladığında evlerine döndüler. Emine erken kalktığı için yorgundu ve uykusu vardı. Kızına duş aldırarak Asiye üstünü giydirip yatak odasında uyuttu. Kapıyı kapatıp aşağı indiğinde adımları mutfakta olan Kadir'in yanını buldu.

Geniş bir tabağa muz, mandalina, elma ve kivi doğrayan Kadir üzerlerine ceviz ve bal döktünce gözleri büyüdü genç kadının.

“Ben bu gece komşuda kalayım istersen?”

Sırtışı genişledi genç adamın. “Grip olmamak için yiyorum.” Asiye’de inanmıştı buna. Bunları yemediği hâlde gücü kuvveti yerinde olan adamın yedikten sonraki hâlini düşünemiyordu. Adı kadar emindi bu gece film izleme gecesi iptal olacaktı.

“Hepsini yemeyeceksin, Kadir.”

“Beş dakika içinde hepsi bitmiş olur, bence sen şimdi uyu. Gece uyutmayacağım seni.”

Masanın üzerinde duran beyaz bezi alıp Kadir’e fırlattı.

“İyi, gidip şimdiden uyuyayım.”

“Bunu söz olarak kabul ediyorum.”

“Söz söz.”

Genç adamın neşesi fazlasıyla yerine gelmişti. Gece olmasına kaç saat vardı? Bileğindeki saati kontrol etti. Daha beş saat vardı. O zamana kadar ne yapacaktı ki? Ağzına bir tane ceviz atıp kalçasını tezgâha yasladı. Asiye için aldığı kırmızı geceliği düşündüğü zaman mavi gözleri yanmaya başladı. Sakinliğini korumak için derin nefes alıp verdi.

Emine görmesin diye geceliği kendi bavulunun içine koymuştu. Bu gece hem onun için hem de Asiye için çok güzel olacaktı...

Sıcaktan bunalan Asiye, üzerindeki yorganı ayaklarıyla yataktan aşağı atıp gözlerini açtı. Karanlık oda onu bir an ürküttü. Yattığı yerden doğrulup komodinin üzerinde duran saati kontrol etti. Saat gecenin üçüydü. Bu saate kadar uyuduğuna inanamıyordu. Kadir neredeydi? Bu saate kadar uyuduğu için ona kırılmış mıydı? Kesin kırılmıştı. Söz vermişti ve yine uyuyakalarak sözünü tutmamıştı.

Asık yüzle odadan çıktı. Merdivenleri üzerindeki mahcubiyetle indi. Kadir'e salon fazla sıcak gelmiş olacak ki sadece altındaki siyah eşofmanla televizyon izliyordu. Onu görünce sanki görmemiş gibi yapıp tekrar televizyon izlemeye devam etti. Alt dudağı büküldü genç kadının. Ellerini birleştirip kocasının yanına giderken yaramazlık yapmış küçük bir çocuk gibi adım atıyordu. Koltukta uzanan Kadir ise bir kere bile dönüp ona bakmıyordu. Belli ki küsmüştü. Asiye ise öyle uzak durmuyacaktı. Koltuğun yanına gidip bir bacağına Kadir'in üzerinden diğer tarafa attı. Hâlâ yüzüne bakmayan kocasının bedeninin üzerine uzanıp çenesini göğsüne dayadığında genç adam çok kısa bir an yüzüne bakıp tekrar önüne döndü.

"Bu saate kadar uyuduğuma inanamıyorum. Neden gelip kaldırmadın?"

"On kere geldim yanına, en sonunda git başımdan uyuyacağım dedin."

Şaşkındı. Nasıl söyler bu lafı? Büyük ihtimalle yorgunluğu yüzünden ne dediğinin farkında değildi.

"Özür dilerim, bu kadar yorgun olduğumu bilmiyordum."

Sadece bir özürle geçeceğe benzemiyordu belli ki.

"Mutfakta yemek var, biz Emine'yle yedik, sen de git ye."

Bedenine dikkat ederek koltuğa yatırdı kocası onu. Kumandayı sehpanın üstüne bırakıp merdivenlere yöneldiğinde, "Kadir," diyerek mırıldandı Asiye. Ofladı. Nasıl uyumuştı ki bu saate kadar? Adamı da o kadar heyecanlandırmıştı. Televizyonu ve ışığı kapatıp üst kata çıktı. Odasına girmeden önce Emine'yi kontrol etti. Huzurlu bir şekilde uyuyordu. Kapıyı kapatıp yan tarafta bulunan odaya girdi. Kadir çoktan yatağa girmiş, gözlerini de kapatmıştı.

"Kadir, gerçekten çok özür dilerim."

Cevap vermedi kocası. Yatağın üstüne çıkıp dudaklarını yanağına bastırdı. Öpülmemiş gibi davranan kocasına hem güldü hem de kaşlarını çattı. Belli ki koca adamı ilgi bekliyordu.

Dudaklarını bu sefer çenesine indirdi. Bir kere öptükten sonra dudaklarına uzandı. Kadir kadar tutkulu ve hırslı olmasa da ufak ufak bu seler bıraktı genç adamın yumuşak dudaklarının üzerine. Dokunuşlarına dayanamayan Kadir hemen pes etmek istemiyor olacak ki ona dokunmamak için çarşafı sıkıyordu. Gülümsedi. Genç adamın üzerine çıkıp kasıklarının üzerine oturdu. Büyük bir inlemeyle gözlerini açan genç adam, “Sen!” diyerek dişlerinin arasından mırıldandığında sesini bile çıkarmadan sarı uzun kollu penyesini üzerinden çıkardı. Hamilelikten büyüyen göğüsleri siyah sutyeninden taşıyordu. Gözlerini yuman Kadir dirayetli olmaya çalışsa da karşısında böylesine güzel bir kadın varken nasıl dirayetli olacaktı bilmiyordu.

“Şimdi uykum yok, alacağım gönlünü.”

Kadir gözlerini açıp, “Bir zahmet,” dediğinde kıkırdadı Asiye. Üzerine eğilip dudaklarını öptü. Anında karşılığını alınca Kadir’in alt dudağını emip dillerini birleştirdiğinde dayanamayıp ellerini Asiye’nin belinin iki yanına yerleştirdi Kadir. Bu gece farklı olsun istiyordu Asiye, kontrol onun elinde olsun istiyordu. Bu yüzden dudaklarını ayırıp genç adamın boynunu öptü. Yarın sabah Kadir’in boynunda kendinden bir iz bile bırakmış olabilirdi dudaklarıyla.

“Asiye’ım.”

Ona dokunmak isteyen kocasından kıvrak vücuduyla kaçtı. Lacivert eşofman altını çıkardı. Ve bunu yaparken gözlerini Kadir’in gözlerinden bir saniye bile çekmedi. Sutyenini ve alt çamaşırını da çıkardığında Kadir tekrar ona uzanmak istediğinde eliyle genç adamın göğsüne baskı yapıp, “Olmaz,” dedi

“Gönlümü mü almaya çalışıyorsun yoksa bana işkence mi etmek istiyorsun? Dokunmak istiyorum.”

“Bırak ben gönlünü alayım.”

Kadir dokunmadan nasıl duracağını bilmiyordu.

Gergin göğsünü, karın kaslarını öpen güzel karısının kendini ona sürterek aşağı inmesiyle aldığı nefesi tuttu. Karısı hamileydi, bu yüzden kendini mümkün olduğunca ağırdan alıyordu. Asiye ona her dokunduğunda yumuşak dokunuşlarıyla karşılık verdi. Birbirlerinin tenlerinde kaybolduklarında durmadılar yine özlemle birbirlerine karıştılar.

Saat kaçtı bilmiyorlardı. Güneş doğmuş, ışığı odalarını ısıtıyordu. Yorgunluktan ikisinin de başı yastığa düşerken nasıl kendilerini kaybettiklerinin farkında değillerdi.

“Anne, baba ben uyandım, şimdi size kahvaltı hazırlamaya gidiyorum.”

Emine’nin sesini ikisi de hayal meyal hatırlıyorlardı. Gözlerini açtiklerinde karşılaşacakları manzarayı bilmeden uykuya teslim ettiler yorgun bedenlerini.

Yüzüne gelen güneşin ışığıyla gözlerini açtı Kadir. Saati kontrol etmeden önce uyanmaya çalışan karısını kontrol etti. Asiye iyi gözüküyordu ama kendisi hiç iyi değildi. Beli ağrıyordu üstelik ereksiyon olmuş erkekliği yüzünden de kasıkları ağrıyordu. Yorgan kaldırıp, “Yuh,” dedi kaba sesiyle. Yok yok bundan sonra cevizi ve balı azaltırsa onun için daha iyi olacaktı. Dört kez boşalmasına rağmen hâlâ sevişmeye hazır olan uzvu onu ve karısını zora sokacaktı bu gidişle. Saate bakmadan banyoya girdi. Yıkayıp aynanın karşısına geçtiğinde boynundaki ve sırtındaki izleri yüzündeki sinsi gülüşle inceledi. Hoşuna gitmişti. Hem de fazlasıyla. Ailesiyle yaşadıkları evde Asiye ona bu kadar rahat dokunmuyordu. Bu evde rahat olan karısı hayallerinden öte bir gece yaşatmıştı ona. Belli olmuştu, bundan sonra bu eve sıklıkla geleceklerdi.

“Kadir?”

Aynanın önünden ayrılıp odaya girdi. Onun siyah kazağını giyen karısının dağılmış hâli karşısında bedenine elektrik verilmiş gibi durdu adımları.

“Günaydın yavrum.”

“Öğlen olmuş Kadir, Emine kim bilir ne yaptı?”

Gözleri saate ilişti.

“Sesi de gelmiyor.”

Endişelenen karısının omuzlarından tutup yatağa oturttu. “Korkma, bebekleriyle oynuyordur. Ben bakarım şimdi ona sen banyoya gir.”

Aslında o da endişelenmişti. Gece kapıyı kilitletiği için Emine geldiğinde büyük ihtimalle odaya girememişti. Asiye’yi banyoya gönderip üzerini değiştirdi. Kapıyı açtığımda ilk önce Emine’nin odasına girdi. Yatağının örtüsü toplanmıştı. Daha doğrusu toplanmaya çalışmıştı. Odayı ayrıldığı gibi alt kata indi büyük adımlarla. Kızı koltukta uyuyordu.

“Canım kızım.”

Yanına gidip kucağına aldı.

“Babam?”

Sıcaktan terlemiş saçlarını geriye doğru yatırdı. Yanağını ürkütmeden peş peşe öpüp uyanmasını sağlarken duşunu alan Asiye mahcup ve utanmış bir vaziyette yanlarına gitti.

“Kendime inanamıyorum gerçekten, rezil bir anneyim.”

“Hıhı, doldur kendini iki dakikada.”

Gözlerini ovalayan Emine anne babasını karşısında görünce Kadir’in kucağında doğrulup kollarını göğsünün üstünde topladı. Küsmüştü onlara.

“Siz niye odanızın kapısını kilitlediniz ki? Ben geldim kapıyı açamadım. Anne, baba diye bağırdım duymadınız bile.”

Cevap veremeyen Kadir’le Asiye sadece küçük kızın yüzüne bakıyorlardı.

“Size kahvaltı hazırladım ama siz kalkmadınız.”

“Öyle mi?” dedi kızının gönlünü almaya çalışan Asiye, “Gidip kızımızın hazırladığı kahvaltıyı yapalım babası. Gece ikimiz de hasta olduğumuz için uyanamadık değil mi?”

“Evet, hasta olduğumuz için duymamışız seni.”

“Gerçekten mi?” dedi kollarını çözerek. Elini önce annesinin alnına götürdü ardından da babasının.

“Ama sıcak değilsiniz, ateşiniz yok.”

“Uyanınca geçti.

“Tamam o zaman. Hadi kahvaltımızı yapmaya gidelim, benim karım acıktı.”

Dayanamadı Kadir’in kollarından kızını kucağına aldı.

“Uyanamadığım için özür dilerim bebeğim.”

“Bir daha kapınızı kilitlemeyin tamam mı?”

“Tamam bebeğim.”

Ne kadar yorgun olsa da Emine’yi bugün mutlu etmek istiyordu Kadir.

“Kahvaltımızı yaptıktan sonra Emine’yi parka götürelim annesi.”

“Gerçekten mi?” dedi babasının kucağına atlayarak. “Gerçekten baba. Bugün sen ne dersen o olacak.” Neşesi yerine geldi küçük kızın. Anne ve babasının elini tutup mutfağa çekti onları. Hazırladıklarını gösterecekti. Mutfağın kapısına geldiklerinde, “Gözlerinizi kapatın,” diye bağırdı. Gülümseyen çift kızlarının dediğini yapıp gözlerini kapattılar. Emine’nin yardımıyla mutfaka girdiklerinde, “Gözlerinizi açın,” dedi cıvıldayan sesiyle. Açtılar ve yutkundular.

“Ananın...”

Ağzını sımsıkı kapatan Kadir mutfağı incelerken şok olmuştu. Asiye sesini dahi çıkaramıyordu.

“Beğendiniz mi?”

Masanın üzerine dağılmış kahvaltılar, yere ve sandalyenin üzerine dökülmüş un, kırılmaya çalışılmış on tane yumurta kabukları ve tezgâhtan aşağı dökülmüş, siyah ve yeşil zeytinler masanın altında gezerken geriye doğru adım attilar aynı anda.

“Yumurtayı pişirecektim ama ocağı yakamadım anne. Sonra kek yapacaktım ama un döküldü. Kızmadınız değil mi?” Yere dökülen zeytinleri almak için yere eğildiğinde, “Şey,” dedi. “Masanın üstüne koyarken yere döküldü. Ama olsun, toplarız ne olacak ki?”

“Tabii yaaa,” dediler aynı anda. “Toplarız, ne olacak ki?” Başını Kadir’e çevirdi Asiye.

“Kılımı kıpırdatacak halim yok sen toplayacaksın.”

“Benim belim ağrıyor.”

“Bana ne, ben mi dedim dört kez yap diye.”

“Demedin mi? Bir kere daha Kadir, seni özledim, sana doyamadım demedin mi?”

Dilini damağına vurup omzunu silkti.

“Ben hamileyim bu yüzden kızınla birlikte sen toplayacaksın.”

“Keşke bende hamile olsaydım.”

“Ee, gelmiyor musunuz?”

“Geliyoruz,” diyerek aynı anda bağırıldılar.

Ve o dakikadan sonra Emine’nin hazırladığı birbirine girmiş kahvaltıyı yaptılar. Asiye dinlenmek için salona geçtiğinde baba kız mutfağı birlikte temizlediler. Aslında çift fazlasıyla yorgundu ama kızları gözleminin içine bakıyordu onu dışarıya çıkarsınlar diye. Bu yüzden kendilerine akşam erkenden uyuma sözü verip çarşıya indiler. Bir saat Emine’yi parkta oynattıktan sonra onun istediği kıyafet ve oyuncakları aldılar.

Vitrinleri inceleyen Asiye büyük bir binanın kapısında yazan dikiş kursu yazısını görünce kızıyla kediyi seven Kadir’in yanına gitti.

“Kadir, bak şurada dikiş kursu kayıtları başlamıştır yazıyor. Yazılıyım mı?”

Doğrulan genç adam Asiye’nin gösterdiği binaya çevirdi bakışlarını.

“Aslında dikiş nakış biliyorum ama eğer kursa gidip belgem alırsam belki ileride işim olabilir bu konuda.”

“Oraya ne gerek var? Bizim kadınlar için tekstil atölyemiz var. Ge-

nelde liseyi bitiren kızlar çalışıyor orada, istersen orada çalışmaya başlayabilirsin.”

Kalbi göğsüne sığmaz oldu.

“Gerçekten mi?”

“Evet, bakmak istersen gidelim.”

“Çok isterim.”

Onlar gitmeye hazır olsalar da Emine’nin kediye bırakmaya niyeti yoktu.

“Gidiyoruz babam.”

“Kedi de bizimle gelsin mi baba?”

“Olmaz.”

“Neden?”

“Annesi ona yemek bulmaya gitmiş, geldiğinde burada yavrusunu göremezse üzülür.”

“Hım,” dedi üzgün bir hâlde. Ama ısrar da etmedi gelsin diye. Annesi onu bulamazsa çok üzülürdü bu yüzden kedinin annesinin üzülmesini istemedi.

“Görüşürüz pisipisi.”

Kediye el salladıktan sonra anne babasının yanında arabalarına gitti. Anne ve babası sürekli esnedikleri için onun da uykusunu getirmişlerdi ama o uyumamak için direniyordu. “İyi iyi,” diyordu Kadir, “eve gidince hemen uyur, biz de yatarız.” Nedense Asiye onun gibi düşünmüyordu. Eve gidince önce alman elbiseleri deneyecekti ardından da bebeklerle oynayacaktı. Ama Asiye fazlasıyla yorgundu ve ne olursa olsun uyuyacaktı.

Yirmi dakikanın ardından atölyenin önüne gittiler. Kadir’in arabasını gören güvenlik, kulübesinden çıkıp yanlarına gittiğinde başıyla selam verdi genç adam.

“Var mı bir sorun?”

“Yoktur Bey’im. Her şey yolunda.”

“Kolay gelsin.”

Karısı ve kızım alıp büyük atölyenin içine girdi. Büroya çıkmadan önce Asiye üretimi merak ettiği için üretime doğru ilerlediler. Kadir’i fark eden usta yanlarına koşup, “Hoş geldin Bey’im,” dedi.

“Hoş buldum Meltem abla. Nasılsın, var mı bir sıkıntı?”

“Çok şükür iyiyim Bey’im, iş yerinde de bir sıkıntı yoktur.”

İşleriyle ilgilenen kızlara bakışlarını çevirip karısına döndü.

“Karım Asiye’yi tanıyor musun?”

“Köyde gördüm ama konuşma fırsatımız olmadı.”

“Bundan sonra bol bol konuşursunuz, burada çalışacak.”

Heyecandan ellerini birleştirdi Asiye.

“Öyle mi? Çok sevindim Bey’im.”

“Nasıl buldun ortamı?”

Bedenini Kadir’e döndürdü.

“Çok güzel, doğuma kadar her gün gelebilir miyim? Kullandıkları makinelerin hepsini kullanabiliyorum. Bu konuda sıkıntım olmaz biliyorsun.”

“Kolay gelsin,” diyerek karısını ve kızını büroya çıkardı. “Üretim de değil de burada çalışırsın. Meltem abla kızlarla ve siparişlerle ilgileniyor. Ona yardımcı olursun.”

“Direkt burada başlamam sorun olmaz mı? Matematik biliyorum ama çok değil, biliyorsun hızlı okuyamıyorum yanlış bir şey yapmamayayım?”

Güldü genç adam.

“Yavrum Meltem abla ilkokul birden terk o yapıyorsa sen niye yapamıyorsun? Burayla genelde Mehmet ilgileniyor o da yardımcı olur sana. Ben sana güveniyorum sen de kendine güven. Tamam dersin haftaya pazartesiinden itibaren burada çalışmaya başla.”

“Resmen bir işim oldu.”

Kollarını açan adamın kollarının arasına girip yanağını göğsüne dayadı.

“Bana kalsa çalışmana hiç gerek yok.”

“Hayır var, ben çalışmayı, kendimi geliştirmeyi seviyorum. Hayatım boyunca Emine’ye güzel bir anne olmanın hayaliyle yaşadım hep. Şimdi imkân varken kaçırmak istemiyorum. Çalışırım, hızlı okumayı ve matematiği de senden öğrenirim. Kızım okula başladığında da ona yardımcı olurum.”

“Emine seninle gurur duyacak. Çok şanslı bir çocuk.”

Camdan, aşağıda çalışan kadınları izleyen kızım yüzündeki tebessüm ve huzurla izledi.

Her şey onun içindi.

YİRİMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Aylar sonra...

Zaman hızla geçip gidiyordu. Hamileliğinin otuz altıncı haftasında olan Asiye kontrol ettiği dosyaları rafa koyup pencereye doğru yürüdü. Henüz üç aylık hamileyken başladığı işine fazlasıyla alışmıştı. İşi onu yormazken karnı epey büyüdüğü için hareketleri kısıtlanmıştı. Kadir artık çalışma dese de işini çok sevdiği için her sabah Kadir'le birlikte tekstil atölyesine geliyordu. Burada olmaktan mutluydu. Kendi gibi çalışan kadınlarla sohbet edip farklı hayat hikâyelerini dinledikçe dünyaya bakışı değişiyordu. Onun lügatinde pes etmek olmadığı için daha azimli yaşamayı öğreniyordu.

Mutluydu.

Akşam işten çıktığında Kadir'le birlikte eve giderken Emine için bir şeyler alıyor, onunla saatlerce sohbet ediyordu. Bazen kızını yanında getirmek istese de Fadime Hanım benimle kalsın diyerek izin vermiyordu.

Emine, Yağız ve Serkan'dan sonra kendine yakın bir arkadaş bulmuştu. Nenesiyle birlikte akşama kadar köyü dolaşıp kim ne yapmış gözlemliyorlardı. Kızının sevmediği tek özelliği çok fazla laf taşımasıydı. Bunun yanlış olduğunu ona defalarca kez açıklamasına rağmen 'Tamam anne bir daha yapmayacağım,' diyen kızı ertesi gün nenesinin sağ kolu olarak dedikodu âlemine ayak basıyordu. Bu durum Kadir'inde dikkatini çektiği için okullar açıldığında kızını okul öncesi eğitim veren okullara göndermeyi düşünüyordu. Eğer Emine evde durmaya devam

ederse ikinci bir Fadime Hanım geliyor demektir. Kızlarının Feride'ye benzeyeceğini düşünen karı koca iki aydır bu konudaki fikirlerini değiştirmişlerdi.

“Belin mi ağrıyor yenge?”

Gözlerini caddeden ayırdı. “Hayır, sıcaklar bunalıyor sadece.”

“Ağrın olursa söyle.”

Mehmet işine dönerken Emine krem rengi elbisesinin üstünden şiş göbeğini okşadı. Hâlâ cinsiyetini öğrenememişlerdi. Her ay hevesle doktorun yanına gidiyorlardı ama bebekleri cinsiyetini göstermemekte kararlıydı. Kadir kesin kız diyordu Asiye ise onun kadar emin konuşmıyordu. Onun tek düşündüğü bebeğinin sağlıklı doğmasıydı.

Telefonun çalmasıyla Mehmet'le bakışları masanın üzerinde duran kırmızı telefona kaydı. “Yine anyor senin ki.” Telefona uzanıp avizeyi kaldırdı. Daha kulağına götürmeden, “Asiye,” diyen Kadir'in sesiyle ikisi de güldü.

“Buyur abi?”

“Asiye nerede?”

“Burada.”

“Versene.”

Parmaklarını masanın üzerine vuran Mehmet kaşlarını kaldırıp indirdi.

“Yarım saatte bir arıyorsun, kadını rahat bıraksana.”

“Sana ne oğlum, ver karımı.”

Gözlerini devirip yanına gelen Asiye'ye verdi telefonu. Bıkılmıştı ağabeyinin aramalarından. Asiye nasıl bunalmıyordu anlamıyordu. Adam yarım saatte bir arayıp nasılsın karım, iyi misin karım, canın bir şey istiyor mu karım diyerek sorular soruyordu. Asiye bunalmadan onu cevaplıyor hatta aradığı içinde mutlu oluyordu. Hiç sevmiyordu vıcık vıcık ilişkileri. İkisinin konuşmalarına katlanamadığı için odadan çıktı.

“İyiym Kadir, kötü hissetsem söylerim sana.”

“Öğlen geleceğim yanına, hastaneye gidelim.”

“Neden?”

“Dün gece kötü rüyalar gördüm bu yüzden içim rahat değil. Doktorun ağzından iyi olduğunu duymak istiyorum.”

Mehmet'in kalktığı sandalyeye oturdu. “Allah korusun, kötü düşünme. İyiym, uyandığımdan beri hareketli maşallah.”

“Olsun yine de gidelim.”

Kocası hastaneye gitmeden rahatlamayacağı için, “Tamam,” dedi en sonunda.

“Birazdan çıkacağım hazırlıklı ol.”

“Bekliyorum.”

Kadir telefonu kapatınca evi aradı. Emine’yi merak ediyordu. “Alo?” diyerek telefonu açan kızının sesini duyunca gülümsemesi büyüdü.

“Bebeğim, ne yapıyorsun?”

“Anneciğim, sarı elbisemi giydim halamlara gideceğim. Yağız bu akşam orada kalacakmış ben de kalabilir miyim?”

“Halan müsait mi, ona sordun mu?”

Bacak bacak üstüne atan Emine nenesinin ördüğü saçlarıyla oynarken gülümsedi. “Halam yabancı değil ki hem bana istediğin zaman gelip ben de kalabilirsin dedi. Bu yüzden söylememe gerek yok.”

Geçen ay sevdiği Serhat’la evlenen Feride’nin evden ayrılması en çok Emine’nin işine geliyordu. Ben halamı özledim yanına gidiyorum, halam beni çağırıyor gitmem lazım diyerek sürekli evden çıkıp halasının evine giderek orada Serkan’la ve Yağız’la geç saatlere kadar oynuyordu. Kızı mutlu olduğu için bu konuda ne o ne de Kadir onu üzmüyordu. Feride’de evinin kalabalık olmasından mutluydu.

“Kalabilirsin kızım ama akşam eve geldiğinde seni görmek istiyorum, özledim, bu yüzden ben gelmeden gitme.”

“Tamam anne.”

Kasıklarına ağrı girince yüzünü buruşturdu. Oturduğu yerde kıpırdarken, “Seni seviyorum bebeğim,” diyerek telefonu kapadı. Dünden beri de ara ara kasıklarına sancı giriyordu. Doktor bebek baskı uyguladığı için ağrın oluyor dese de ister istemez tedirgin oluyordu. Tekrar ayağa kalktı. Kadir gelinceye kadar da ara ara odanın içini yürüyüp derin derin nefes aldı.

Sonunda yengesinin rahat olmadığını fark eden Mehmet, “İyi değilsin sen,” dedi. “Rengin de soldu.”

“Korkutma beni Mehmet.”

O sırada odaya giren Kadir karısının yüzündeki ifadeyi görünce sıkıntıda olan yüreği daha fazla daraldı.

“İyiymi valla, sadece geçen sefer olduğu gibi ara ara ağrılar giriyor.”

“Yürüyebilecek misin?”

Kocasının ses tonundaki korkuyu iliklerine kadar hisseden Asiye onu

rahatlatmak için, “Tabii ki,” dedi. “Doğuruyormuşum gibi davranma bana. İçin rahat etsin diye gidelim hastaneye.”

Askıdan Asiye’nin çantasını alıp uzatan Mehmet, “Ben de geleyim mi?” dediğinde, “Yok,” dedi Kadir. “Biz gider geliriz.”

“Peki, altıya kadar burada olacağım haber verin bana.”

Asiye’nin çantasını alıp elini tutan Kadir tedirgin gözlerini üzerinden çekmeden odadan çıkardı onu. Bu aralar sürekli kötü rüyalar görüyordu. Hem karısı hem de doğacak bebeği için endişeleniyordu. Bebeğinin gelişimi çok güzeldi. Kilosu, boyu doktorun söylediğine göre iki hafta önden gidiyordu. Erken doğum bile olabileceğini söylemişti doktor. Otuz altı haftalık hamile olduğu için doğum olsa bile bir sıkıntı olmayacağını söyleyen doktor yine de çiftin içini rahatlatmıyordu, özellikle Kadir’in.

Hastaneye geldiklerinde acilden giriş yaptılar. Kadir’in endişesini gören Asiye sanki doğuma gidiyormuş gibi hissediyordu. Emine’yi evde doğurmuştu. Çektiği büyük acılara rağmen asla nazlanmamış, yapamayacağını düşünmemişti. Yanında yakınlarından kimse yoktu. Komşusu ve ebe vardı. Birileri ağlama kızım, korkma kızım demediği için açıkçası bu konuda nazlanmayı da bilmiyordu. Şu an ufak bir ağrı yüzünden panik yapan, sürekli yüzüne dokunarak durumunu kontrol eden kocasının tepkisine şaşırıyordu.

Acilden giriş yaptıkları için Asiye’yi hemen odaya aldılar. Onları artık yakından tanıyan doktor, “Hayırdır?” dediğinde kocam rüya görmüş de kendini kötü hissediyor diye geldik diyemediği için, “Ara ara kasıklarında ağrılarım oluyor,” dedi.

“Bir bakalım ufaklığa.”

Kadir’in yardımıyla sedyeye uzandı. Gergin olan kocasının elini sıkıp “Korkma,” dedi. “İyiyiz biz.”

Buruk bakan Kadir doktordan ‘Bebeğiniz iyi,’ sözlerini duymadan iyi olacağı benzemiyordu.

Ultrasonu Asiye’nin karnında gezdiren doktor, “Ağrılarının kuvvetli mi oluyor?” dediğinde, “Hayır,” dedi Asiye. “Sabah çok fazla hareket ediyordu ama şimdi azaldı hareketleri.”

“Vajina muayenesi yapacağım, ardından da NST çekilecek. Bebeğiniz doğum kanalına girmiş.”

“Ne?!”

Asiye’ye yardımcı olan doktor Kadir’in tepkilerine şimdilik cevap

vermiyordu. Çatala çıkan genç kadın Kadir kadar korksa da sakın olma-ya çalışıyordu. Kocasını ise her an bayılacak gibi duruyordu.

“İki santim açılman var Asiye, eğer bir aksilik olmazsa bebeğiniz akşam yedi gibi doğacak.”

“Ama çok erken, bir şey olur mu?”

Eli ayağı buz kesilen Kadir’in dolan gözlerine bakarken içi gitti Asiye’nin.

“Korkma, bir şey olmayacak.”

“Eşiniz haklı Kadir Bey, otuz altı haftalık gebeliklerde bir sıkıntı oluşmuyor. Bebeğinizin gelişimi çok iyi, kilosu da. Kuvöze bile girmeyecek rahat olun.”

Gel de bunu Kadir’in yüreğine anlat diyerek geçirdi içinden Asiye. Birlikte doğumhane katına çıktılar. Kadir, içeriye girmeden Asiye’yi durdurdu.

“Sen iyisin değil mi? Çok fazla sancın var mı? Beni içeriye almayacaklar bu yüzden yanında olamayacağım ama burada seni bekliyor olacağım korkma güzelim.”

“Korkmuyorum Kadir’im, şu yüzündeki endişeyi at lütfen. Doktoru duydun bebeğimiz sağlıklı dünyaya gelecek. Sizin kilere haber ver eşyaları getirsinler.”

Eli ayağı birbirine karışmış bir vaziyette başını salladı. “Sizi içeriye almamız gerekiyor.”

“İyiymi ben, korkma tamam mı?”

Asiye hemşireyle içeriye girdiğinde parmaklarını saçlarının arasına geçirip ileri geri gitmeye başladı Kadir. Aklının ucundan bile geçmemişti bebeğinin bugün doğacak olması. Ellerini ensesine indirdi.

“Allah’ım yardım et, ikisine de bir şey olmasın.”

Üç saattir yavaş yavaş artan sancılarının acısını çekiyordu Asiye. Onunla ilgilenen ebe ve hemşireler rahatını sağlasalar da aklı kızı ve kocasında olan genç kadının gözleri ara ara doluyordu. Kocasının hâlini çok merak ediyordu. Adı kadar emindi ki Kadir sürekli doğumhanenin ziline basıp karım nasıl diye soruyordu. Kasıklarına kuvvetli sancı girince dişlerini sıkıp derin derin nefes alıp verdi. Çarşafı sıkarken gözlelerinden bir iki damla gözyaşı aktı. Bu sancı diğerlerinden daha kötüydü.

“Anne,” diyerek inledi. Acı biraz geçince derince aldığı nefesi bırakıp başını yastığa koydu.

“Nasıl hissediyorsun?”

Doğumhanenin içinde bulunan odada kalıyordu. Hemşire NST’ye bakarken, “Sancıların artmış,” dedi.

“Evet, ama dayanamayacak kadar kötü hissetmiyorum.”

“Kendini sıkma, bağırarak istiyorsan bağır.”

“Eşimden haber almak istiyorum.”

“Adı ne?”

“Kadir Karaaslan, size zahmet olmazsa ona iyi olduğumu söyler misiniz?”

“Tabii ki. Çok fazla sancınız olursa yanınızda bulunan kırmızı düğmeye basın.”

Hemşire odadan ayrılınca gözlerini kapadı. Burada yalnız değildi. Bebeğinin kalp atışlarını makineden duyabiliyordu. Bu yüzden korkmasına gerek yoktu. Güzel şeyler düşündü. Bebeği doğduğunda yarın onunla birlikte evlerine gideceklerdi. Emine kardeşini görünce nasıl tepki verecekti, Kadir nasıl davranacaktı deli gibi merak ediyordu. En önemlisi de kızını yoksa oğlunu olacaktı bilmiyordu.

Tekrar kuvvetli sancı olunca kendini tutamayıp bağırdı. İçeriye giren ebe “Açılmanız var mı, bakacağım?” diyerek üzerindeki çarşafı aldı.

“Sanırım bu sefer geliyor, çok fazla sancım var.”

Muayene eden ebe, “Evet,” dedi Asiye’den gelen suyu görünce. “Suyunuz da geldi. Sizi çatala alacağız, sakın olun.”

O zaten sakindi, neden iki de bir bunu söyleyip duruyorlardı ki?

Sonunda onu çatala aldıklarında hemşire haber vermek için dışarı çıktı. Kapının önünden ayrılmayan Kadir’in ailesi yanına gelmişti. Hepsi onunla birlikte hemşireye doğru döndüklerinde az önce eşinin iyi olduğunu söyleyen hemşire, “Şimdi doğum başladı,” dedi.

Midesine ağrı saplandı Kadir’in. “Eşim iyi mi?”

“İyi merak etmeyin.”

Kadir stresten yanına gelen kardeşlerini bile fark etmemişti. İçinden sürekli dua ediyor, yerinde duramıyordu. Teni stresten kıpkırmızı olmuştu.

“Oğlum bir dur, sanki sen doğuruyorsun.”

Annesinin sesini boğuk bir şekilde işitti. Şu an tamamen Asiye’ye

odaklanmış durumdaydı. Doğumhaneden gelen sesleri duymuyordu ama hissediyordu.

“Ne olur iyi olsunlar, ne olur, ne olur...”

Koca bedeni doğumhanenin katına sığmıyordu.

Kaç saniye, kaç dakika, kaç saat geçti bilmiyordu. Doğumhanenin kapısı açılınca adımları durdu. Hemşirenin kollarının arasında çıkan bebeği fark edince, “Be... benim mi?” diye kekeledi.

“Sizin, nur topu gibi oğlunuz oldu.”

“Aslanım be,” diyen Mehmet, “Amcasının kralı,” diyen Ahmet ve ağlayan Fadime Hanım ile birlikte hemşirenin kollarında ağlayan bebeği görmeye çalışıyorlardı.

“Kucağınıza almak ister misiniz?”

Elleri titreyerek kollarını uzattı Kadir. Alt dudağı titriyordu. Hemşire yeşil örtüye sarılmış olan bebeğini kollarının arasına verdiğinde gözünden bir damla yaş aktı.

“Oğlum...”

Bebeğini göğsüne bastırıp kokusunu içine derin derin çekti.

“Canım oğlum benim. Annesi nasıl?”

“İyi merak etmeyin.”

“Çok şükür.”

Kötü rüyanın sonucu güzel olmuştu. Oğlunun kokusunu içine derin derin çekerken tekrar, “Oğlum,” dedi.

“Hayatımıza hoş geldin Alpaslan'ım.”

YIRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Pencerenin önünde kardeşinin eve gelmesini bekleyen Emine'nin artık beklemeye gücü kalmamıştı. Dünden beri herkes neşeli ve sevinçliydi. Kardeşini görenler çok güzel bir bebek aynı babasına benziyor diyorlardı. Akşam ben de kardeşimi göreceğim diyerek ağladığında altı ay önce aniden evlenen Asude ve Ahmet onu yanlarına alarak birlikte uyumuşlardı. Annesinin yanına gitmek istiyordu ama yaşı küçük olduğu için hastaneye almazlar diye gidemiyordu.

Dudaklarını büküp ofladı.

“Asude yenge?”

“Söyle bebeğim.”

“Kardeşim ne zaman gelecek?” Parmaklarının hepsini açıp, “Bak bu kadar bekledim, gelmediler,” dedi. Başını Ahmet'in omzundan çeken Asude ondan destek alarak ayağa kalktı.

“Çok az kaldı bebeğim, birazdan burada olurlar.”

Hastaneden çıkmadan önce evi arayıp geleceklerini haber verdikleri andan beri Emine yerinde duramıyordu. Yağız ve Serkan gel oyun oynamalım deseler de gitmemişti.

Sabırsızdı, bir o kadar da heyecanlıydı.

Salonun kapısı açıldığında hızlı bir şekilde arkasını döndü. Gelen kardeşi olmadığı için gülen yüzü asıldı.

Mehmet, Fadime Hanım, Feride ve Serhat içeriye girmişlerdi.

“Abi koyunlar ve inekler kesildi.”

Kadir, çocuğum sağlıklı doğduğu zaman koyun ve inek keseceğim

diye adak adamıştı. Ailesi de adak beklemeyi diyerek onlar eve gelmeden Kadir'in adağını gerçekleştirmek istemişlerdi.

“Herkese dağıtıldı mı?”

“Serhat, Tahir ve diğer çocuklarla bir kişiyi bile atlamadan dağıttık.”

“Allah ağabeyimin adağını kabul eder inşallah.”

Ayaklarını yere vuran Emine büyüklerin konuşmalarını dinlemekten sıkılmıştı. Feride yanına çağırduğunda omuzlarını silkip tekrar pencereye döndü. O sırada babasının arabasını kapının önünde görünce, “Geldi,” diyerek cıgılık atıp olduğu yerde zıplamaya başladı.

“Kardeşim geldi, kardeşim geldi.”

Salondan çıkmasına izin vermeyen Ahmet belinden tuttuğu gibi onu yerine oturttu.

“Burada bekle bakalım, kardeşin yanına gelsin.”

“Hayır amca, bırak ben yanına gideceğim.”

Emine'nin sesi dışarıya kadar geliyordu. Oğlunun pusetini kucağında taşıyan Kadir Asiye'nin yürümesine yardımcı olurken kızının seslerini dinliyordu.

“Kardeşim geldi,” diye bağırarak Emine'nin sesiyle gülümsediler. Açıkçası ikisi de eve gelinceye kadar korkmuşlardı Emine kıskanırsa onlardan uzaklaşır diye. Neyse ki bu şimdilik imkânsız gibi gözüküyordu. Emine kardeşini görmeden bu kadar çok sevdiyse gördükten sonraki hâlini düşünemiyorlardı.

Hanife'nin kapıyı açmasıyla birlikte içeriye girdiler. Emine'yi tutmayı başaramayan Ahmet küçük kızı serbest bıraktığında bütün gücüyle hole koştu. Anne ve babasını görünce bütün gürültüyü o çıkarmamış gibi sessizleşti. Kızlarının ani değişimini fark eden çift bir adım ona yaklaştılar.

“Burada kim var? Emine'nin kardeşi mi varmış?”

Babasının kucağındaki kardeşini izlerken heyecandan küçük parmaklarını dudaklarına bastırdı.

“Evet, o varmış annesi. Kardeşini kucağına almak ister misin kızım?”

Mutluluktan gözyaşları akan Emine başını salladığında, “Güzel kızım,” dedi Asiye. “Gel içeriye gidelim de kardeşini sev.” Annesinin uzattığı elini tuttu. Gözleri babasının kolları arasındaki pusetteyken salona girdiler. Aslında şu an sadece Emine değil herkes heyecanlıydı, hepsi bebeği görüp sevmek istiyorlardı. Öncelik Emine'de olduğu için şimdilik hepsi geri planda duruyorlardı.

Annesiyle birlikte koltuğa oturan Emine, “Baba ver,” diyerek kollarını açtı. Puseti koltuğa bırakıp fermuarı açan Kadir tıpkı kızı gibi bakıyordu. Beyaz tulum giydirilmiş oğlunu kucağına aldığı vakit Emine’nin gözleri kocaman oldu.

“Küçücük.”

“Evet bebeğim, tıpkı senin gibi.”

“Baba bana ver kardeşimi.”

Dikkatli bir şekilde oğlunu kızının kollarına bıraktı. Ne olur ne olmaz diyerek de önünde duruyordu. Asude peş peşe fotoğraflarını çekerken Kadir yorgun olan karısının elini tutup iç çekti.

“Erkek olduğu için adı Alpaslan oldu değil mi anne?”

“Evet kızım.”

Bir ay önce Kadir’le Asiye kendi aralarında isimleri konuşurlarken Emine erkek olursa Alpaslan olsun mu diyerek fikrini söylemişti. Alpaslan ismi iki gencin de hoşuna gittiği için kabul etmişlerdi.

“Gözlerini aç bebek Alpaslan.”

Parmağını kardeşinin gözlerine götüreceği an Kadir elini tutup öptü.

“Uyuyor şimdi o babam, korkutmayalım.”

“Ama uyansın baba, oyun oynayacağım.”

Herkes gülünce, “Ne?!” dedi tek tek hepsinin gülen yüzüne bakarak.

“Yengesi o daha küçücük bir bebek, şimdi seninle oyun oynayamaz ki. Biraz büyüsün o zaman oynar seninle.”

“Ama neden Asude yenge?”

“Emine sen ne zaman ama neden dediğinde kaplumbağa senin deden diyesim geliyor.”

Kimse Mehmet’in soğuk esprisine gülmedi. Feride ağabeyine umutsuz vakasın der gibi bakarken kolunu beline dolayan kocasına yaklaştı. Ahmet ve Asude ise başlarını iki yana sallayıp Mehmet’i geriye doğru ittiler.

“Bu çocuk ne zaman büyüyecek Ahmet? Sürekli soğuk esprileriyle içimi üşütüyor. Bak bebeğimiz etkileniyor bir şey söyle şuna.”

“Hah!” dedi Mehmet. “Sizinki de doğsun yeğenlerimin en çok sevdiği amcaları ben olacağım. Beni örnek alıp öyle büyüyecekler.”

Gözlerini büyüten Asude’nin yanaklarını sıktı Ahmet.

“Sen bakma buna güzelim, bir halt yiyemez.”

Sohbet her ne kadar hepsini güldürse de karısının ağrısı olduğunu fark eden Kadir, “Biz odamıza çıkalım,” dedi. “Asiye dinlensin.”

“Çorbanı şimdi mi getireyim sonra mı kızım?”

“Sonra yerim anne, şimdi canım bir şey istemiyor.”

“On dakika sonra getiririm o zaman, bol bol yemen lazım ki çocuğa süt olsun.”

Yemek yiyecek hâli olmasa da Fadime Hanım’ın hevesi yüzünden yerdı. “Sağ ol anne.” Kadir Alpaslan’ı kucağına aldı. Emine de annesine yardımcı olmak için elinden tutup ayağa kaldırdı an annesinin şiş karnını görünce yüzünde şaşkın bir ifade oluştu.

“Bir tane daha mı bebek var karnında anne? Karnın kocaman.”

Bebeğin korkmayacağını bilse gülr sesiyle kahkaha atacaktı Kadir. Koluna vuran Asiye, “Pisliksin,” dediğinde karısının başını öpüp, “Seni seviyorum,” dedi. “Her hâlini de çok beğeniyorum.”

“İster beğen ister beğenme umurumda değil. Çocuk doğurdum ben dal gibi olmamı bekleme.”

“Tamam yahu, bir şey dedik sanki.”

Sıkıyorsa de gibi bakıyordu Asiye. Karısını üzmeye niyeti yoktu Kadir’in. Dünyalar güzeli bir çocuk vermişti ona. Hem sağlığı yerinde olsun, onun her hâlini çok severdi.

Yatak odalarına girdiklerinde on gün önce bebekleri için kurduğu beşiğe Alpaslan’ı yatırdı.

“Gel anneciğim.”

Büyümüşte küçülmüş olan Emine annesine yatağa oturmakta yardımcı olurken Kadir Alpaslan’ın üstünü örttükten sonra yanlarına gitti.

“Dur bebeğim, ben yardım edeyim annene.”

Hava sıcak olmasına rağmen ‘Kan kaybettin, üşürsün sen,’ diyerek karısına giydirdiği gri hırkayı çıkardı önce. Yatağın örtüsünü kenara çekip rahat bir şekilde yatmasına yardımcı olduktan sonra alnını öptü. Emine çoktan kardeşinin yanına gitmişti.

“Eee bebeğim eee, eee.”

Beşiği hafifçe sallayan Emine’ye bakıp kısık sesle kahkaha attılar.

“Korktuğumuz gibi olmadı güzelim.”

“Çok şükür. O kadar çok korktum ki kıskanıp bizden uzaklaşacak diye.”

“Buna ikimiz de izin vermeyeceğiz. Alpaslan henüz bebek, her ne kadar bize ihtiyacı olsa da en çok ilgilenmemiz gereken kişi Emine. Benden yana değişen hiçbir şey olmayacak, aklına bu tarz düşünceler

getirme sakın. Ailemi de gördün, onlar içinde değişen bir şey olmayacak. Emine her zaman bu evin ilk göz ağrı olacak.”

Kocasının elini tuttu.

“Hepinizi çok seviyorum.”

“En çok?”

“En çok seni seviyorum.”

Asiye’nin tebessüm eden dudaklarını öptü geriye çekildi. Cebinden çıkardığı kırmızı kutunun kapağını açtığında, “Buna hiç gerek yoktu,” dedi Asiye. “İkimizin çocuğu o.”

“Bütün acıları tek başına çeken sensin, sırf bebeğimize bir şey olmasın diye günlerce yattığın yerden kıpırdamadın. Senin fedakârlığın karşısında bu hiçbir şey.”

Melek şeklindeki kolyeyi karısının boynuna takıp yanağını öptü.

“Seni seviyorum, bana iki tane dünyalar güzeli çocuk verdiğin için teşekkür ederim. Her zaman yarım olan yanımı tamamladın. Seninle yaşarken çocuklarımızla birlikte her günümüz dolu dolu geçecek söz veriyorum. Hayatın telaşına düşüp onları asla ihmal etmeyeceğiz bunun için sana yemini ederim.”

Kadir’in kirli sakallı yanağını okşayıp onu kendine doğru çekti. Başını karısının göğsüne dayayan genç adam bacaklarını kendine çekip tıpkı Asiye gibi çocuklarına baktı. Şimdi tamamdılar. Artık dünyaları verseler ikisi de istemezdi. Yeter ki çocuklarıyla birlikte uzun ve güzel ömürleri olsun.

“Akşam kardeşim benimle birlikte uyuyabilir mi anne?”

“Kardeşin çok küçük bebeğim bu yüzden beşiğinde uyumalı. Ama sen bizimle birlikte burada uyuyabilirsin, o zaman kardeşinle yan yana olursun.”

Yatağın üzerinden emekleyerek anne ve babasının yanına gitti.

“Kardeşimi çok seviyorum.”

“O da seni seviyor.”

Annesi böyle konuşunca içi içine sığmıyordu.

“Ama siz en çok beni seviyorsunuz değil mi?”

Kahkaha atan Kadir’le Asiye birbirlerinin gözlerinin içine bakıp aynı anda, “O kadar da olsun,” dediler.

Kıskanmayan çocuk mu vardı? Elbette Emine’de kıskanacaktı, birazcık da olsa.

Çocuklar sıcak havanın tadını iliklerine kadar çıkarırlarken Emine iki gündür dışarıya çıkmıyordu. Kardeşinin yanından bir saniye bile ayrılmayan küçük kız elinden gelse annesinin yerine onu o emzirecekti. Kucağına almak istiyor, kollarında sallamak istiyor, sanki oturabiliyormuş gibi onu dizlerine oturtup çizgi film izlemek istiyordu ama bu isteklerine karşılık alamıyordu.

En az Emine kadar Kadir’de oğlunun yanından ayrılmıyordu. Çocuğu rahat bırakın diyen Asiye baba kız yüzünden doğru düzgün bebeğini öpüp koklayamamıştı bile. Tam sevecekken anında yanında beliyorlar, ona fırsat vermeden kendileri seviyordu.

Neyse ki şu an o ve oğlu yalnızdı. Kadir’le Emine alt katta öğlen yemeklerini yerlerken eline geçen bu fırsatı kaçırmak istemiyordu.

“Oğlum, uyumayacak mısın annem sen? Karnın tok, altını temiz, çok şükür gaz sancında yok.”

Mavi gözlerini bazen tam açan Alpaslan bazen de kısık açıyordu. Şu an annesini anlıyormuş gibi gözlerini tamamen açmış onu dinliyordu.

“Bebeğim, güzel oğlum benim.”

Parmağının ucunu yumuşacık yanağının üzerinde hafifçe sürttü. Dudağı kenara kıvrılan Alpaslan annesini sevindirirken oğlunu göğsüne bastırdı Asiye.

“Meleklerle mi gülüyorsun oğlum? Bahtın, kaderin güzel olsun annem, tıpkı baban gibi yiğit bir delikanlı ol. Seni çok seviyorum.”

Normalde yeni doğmuş bir bebeğin öpülmesine karşı olsa da dayanamıyordu. Oğlunu öpüp sınıksız sarmalamak istiyordu.

İncitmeden başının üstünü öptü.

“Mis gibi kokuyor benim oğlum, bal bu bal.”

Kollarında mayışan oğlu kendini huzurlu hissediyor olacak ki annesinin sıcaklığıyla uykuya dalmak üzereydi.

“Baba koş, uyumadan yetişelim.”

“Dur acele etme, belki uyumuştur korkmasın.”

Koridordan gelen sesleri işitince sırttı.

“Babayla abla şanslarına küssünler değil mi oğlum? Anne seni sevdi.”

Gürültü yapmadan kapıyı açtı Kadir. Ondan önce içeriye giren Emine ayaklarına kadar uzanan pembe eteğinin uçlarına basmadan annesine doğru koştu.

“Yavaş kızım, düşeceksin.”

“Alpaslan uyanık mı anne?”

Eteğini kaldırıp yatağın üstüne çıktı. Annesine doğru giderken yanına gelen Kadir, “Tüh, uyumuş,” dedi. “Kaçırdık.” Başını iki yana salladı Asiye.

“Hayatım bebek bu tabii ki sürekli uyuyacak. Siz niye sürekli çocuğun başında bekliyorsunuz ki? Özellikle sen, senin işin gücün yok mu? Ne zaman işe gideceksin?”

Mızmızlanan bir çocuk gibi sol omzunu silkip yatağa uzandı.

“Ben yeni baba oldum işe gidemem.”

“Allah Allah, ne zaman bitecek doğum iznin?”

“Oğlum on günlük olunca. Ayrıca ben patronum istediğim zaman giderim.”

Çok şey söylemek istiyordu ama tek kelime edecek gücü yoktu Asiye’nin. “Peki,” dedi kabullenerek. “Alpaslan yeni uyudu, beşiğine yatıracağım. Başına dikilip izlemek yok tamam mı? Nazar değdireceksiniz oğluma.”

“Hah!” diyerek bağırdılar Emine’yle Kadir.

“Hey, çocuğumu uyandıracaksınız.”

Tıpkı Kadir’in huylarını alan Emine, “Aman sen de be,” dediğinde gülmek için alt dudağını kemirdi Asiye. “Biz niye nazar edelim ki kardeşimi? Babaannem dedi ki kem gözlü insanlar nazar eder. Bak bizim gözlerimiz kem gözlü değil.”

Siyah gözlerini kocaman açmış Asiye’ye gösteriyordu. Dayanamayıp kıkırdadı Asiye.

“Babasının kızı.”

Oğlunu beşiğine yatırdı. “Tabii ki benim kızım, beğenemedin mi?”

“Çok beğendim,” dedi saçlarını geriye atarak. “Biraz dışarıya çıkın da hava alın, ikinizin de ihtiyacı var.”

Emine arkadaşlarını özlediği için, “Tamam,” dedi. Kadir biraz isteksizdi. “Sen tek kalacaksın, ya bir şeye ihtiyacın olursa?”

“Olursa anneme söylerim. Hadi Kadir, mümkünse iki saat gelmeyin uyuyacağım.”

“İyi madem,” diyen Kadir Emine’nin koltuk altlarından tutup yataktan kaldırdı.

“Eteğini çıkar istersen, pantolon giy rahat oynarsın.”

“Hayır baba, nenem dikti eteği bana. Hiç çıkarmayacağım.”

“Üstünde koksun o zaman kızım.”

“Tamam.”

Koridora çıktığında başını iki yana salladı Kadir. “Çok cadı oldu çok.”

“Kim şımartıyor acaba?”

“Benim kızım, istediğim gibi şımartırım.”

Bedenine yapışan beyaz tişörtünü düzeltip karısına göz kırptı. Anında bakışlarını başka yere çevirdi Asiye. Kuduruk olan kocası sanki yeni doğum yapmamış gibi onu tahrik edip duruyordu. Kadir sırtarak odadan çıktığında, “Sonunda,” diyerek yatağa uzandı ama gözlerini kapayamadan, “Selam,” diyerek içeriye giren Feride’yi görünce inledi. Uyumak haramdı ona.

“Geldiğime çok sevinmiş gibisin.”

“Çok, gelmeseydin Kadir’le haber gönderecektim Feride gelsin diye.”

“Gelmez olur muyum? Geceleri ve mesai saatleri haricinde bütün gün seninim Asiyeçiğim.”

Beşiğin örtüsünü açıp uyuyan yeğenine tebessüm etti.

“Bir çocuk babaya bu kadar mı benzer? Hık demiş aynı ağabeyimin burnundan düşmüş.”

Bu konuya itiraz edemezdi Asiye. Henüz üç günlük bir bebek olmasına rağmen ona baktığında kocasını görüyordu. Bu durum onu mutlu ettiği kadar Kadir’i de mutlu ediyordu.

“Darısı başına Feride.”

Asiye’nin yanına oturup iç çekti Feride.

“Ben en az iki sene çocuk yapmayacağım, kocama yeni kavuştum ona doayım ondan sonra yaparız.”

“Çocuk olunca kocana doyamıyor musun?”

Omzunu silkip, “Hayır,” dedi. “Hamile olunca erkekler bebeklerine bir şey olacak düşüncesiyle hassas oluyor, Serhat üzerime fazla düşüyorken ikinci plana atılmak istemem açıkçası. Zaten zor evlendim.”

“Alakası bile yok. Kadir bana tıpkı evlendiğimiz günkü gibi davranıyor. Çocuklarımızın olması bizim sevgimizi yaşamamıza engel değil.”

“Siz farklısınız,” dedi kısık sesle. “Ağabeyim de sen de çocukları çok seviyorsunuz. Ben de seviyorum ama bana şimdilik Serkan yeter. Malum çocuğun durumu belli, annesini sürekli yanında göreceğini sanırken kadın oğlunu bir kere görüp İstanbul’a döndü. İlk zamanlar ne

zaman gelecek diye sorsa da şimdi hiç sormuyor, kendini dışarıya atmış durumda. Emine ve Yağız'la vakit geçiyor, akşamları da yanından ayrılmıyor.”

Gülümsedi Asiye. “Seni kıskanıyor mu?”

“Çok, Serhat elimi tuttuğunda Feride abla gel oyun oynayalım diyor, hadi geç oldu yatalım diyen kocama sen git yat biz Ferde ablayla oturuyoruz diyor. İki erkeğin en değerlisi olmak çok güzel Asiye.”

“Tahmin edebiliyorum.”

Kadir'i Emine'yle paylaşamadıkları günleri çok olmuştu. Genç adam ikisine de aynı ilgiyi gösterse de kimi zaman Emine onu kıskanıyordu kimi zaman o Emine'yi. Son günlerde fazla gülüyordu, bu durumda ona fazlasıyla keyif veriyordu.

“Senin adına gerçekten çok sevinyorum Feride. Birbirinizi sevmeniz değer vermeniz çok güzel. Sonunda mutlu oldun ve bu durum beni inan çok mutlu ediyor.”

Konuşurken gözleri kapanan Asiye'nin üstünü örttü.

“Hava soğuk değil.”

“Lohusasın sen, hasta olma. Ben gidiyorum, uyu sen.”

Son kez yeğenini kontrol edip odadan çıktı.

Kızıyla köyün meydanına giden Kadir arkadaşlarının yanına gitmeden önce Emine eteğine takılmasın diye eteğinin belini iki kere katlayıp onu arkadaşlarının yanına gönderdi. Kahvehanenin önünde oturan insanlara başıyla selam verip köşede oturan Serhat ve Tahir'in yanına geçti.

“Oo, sonunda evden çıkabildin Kadir Bey, biz diyorduk ki doğumu herhâlde Asiye yenge değil Kadir yaptı.”

Sandalyeyi çekip oturdu. “Boş konuşma Tahir, senin de olsun bak bakalım yanından ayrıyor musun?” Sırıttı Tahir. “Senininki abartı oğlum, çocuğa anası bakar babası da akşamları sever. Sen yedi yirmi dört yengenin başında olursan kadın nasıl rahatlıkla ilgilenecek çocukla?”

Önüne demli çayı bırakan Serhat'ın çırağına, “Sağ ol delikanlı,” dedi. Çocuk yanlarından uzaklaşınca bakışlarını Tahir'e çevirdi.

“Böyle düşündüğün için bu zamana kadar tek başına kaldın Tahir.

Çocuk ikinizin elbette ki ikiniz bakacaksınız. Bütün yükü karının başına yıkarsan kadın ne zaman nefes alacak?”

“Benim evlenmeye niyetim yok abi, zamanında adım atacaktım kız götüme tekmeyi basıp gitti. Bu yüzden evlenmem, çoluk çocuk muhabbetine de giremem.”

“Hak etmişsin sen.” Bakışlarını sessiz duran Serhat’a çevirdi. “Sen de bunun gibi mi düşünüyorsun? Eğer öyleyse alırım Feride’yi haberin olsun.” Ellerini masaya koyarak, “Yok artık abi,” dedi. “Sen kardeşini tanıyor musun? Değil eve köye sokmaz beni. Hem ben bunun gibi kaba değilim, bilmiyormuş gibi konuşma.”

“Ulan ne varmış bende? Anam bizi tek başına büyütmüş, ablam çocuklarını tek başına büyütmüş. Benim gördüğüm erkek çalışıp evine yemek getirmiş kadın da evinde çocuk büyütmüş.”

Burada oturup sabaha kadar Tahir’i adam edecek kelimelerini tek tek beynine sokardı ama hiç uğraşmak istemiyordu.

“Onu bunu bırakın da Kadir biliyorsun büyük dayım uzun zaman önce köyden ayrılıp gitmişti. Geçen gün muhtarı aramış, benim evlendiğimi duyunca görmeye geleceğim demiş. Bugün gelecek, eğer müsaitseniz size gelmek istiyormuş.”

Parmaklarını çenesinde dolaştıran Kadir, “Eskiden muhtar olan dayın mı gelmiş?” dedi.

“Evet.”

“Hayatta olmaz.”

Kadir gibi kaşlarını çattı Serhat.

“Neden?”

“Zamanında anamla evlenmek istemiş, şimdi gelir anama bakar benim sinirlerimi bozar. Hazır bu aralar sakininim uzun bir süre böyle devam etsin istiyorum.”

Başını iki yana salladı Serhat.

“Oğlum kafayı mı yedin sen? Adam evlenip barklanmış, yıllar önceki konuyu açmanın ne anlamı var?”

“Hayır diyorum Serhat, ben hoş geldin demeye gelirim ama evime almam o kadar.”

“Eyvallah,” dedi Serhat. Bu deli Kadir iki ay önce Feride’nin dayısıyla annesini evlendirmek için plan yaptığını bilse ne yapardı ona kim bilir. Kafayı bu duruma ciddi anlamda takan Feride annesinden yediği azarla bu konuyu bir daha değil anmak aklına dahi getirmemek üzere

kapatmıştı. Zaten öğrendiği bilgiyle de aklındaki düşünce varsa da yok olmuştu. Serhat'ın dayısı beş sene önce evlenmişti.

“Babacığım sakız alalım mı?”

“Benden bu kadar beyler, sonra görüşürüz.”

“Sen bile ev babası oldun ya ben daha ne diyeyim Kadir?”

Sanki gözü dışarıda bir adammış gibi davranan Tahir'in omzuna yumruğunu vurdu.

“Gevşek gevşek konuşma, ben hep ailesine düşkün bir adamdım. Bak güzel bir karım iki tane de çocuğum var senin neyin var? Biralarmın ve eğlence hayatın.”

“Muhteşem hayat!”

“Ya ne demezsin. Serhat, buna fazla takılma benden söylemesi. Feride kardeşim diye demiyorum ama ananı ağlatır.”

Sırıtıp, “Aman,” dedi sandalyesini kenara alarak. “Hiç papaz olamam, salonda uyumaya niyetim yok.”

Kızının elini tutup bakkala doğru ilerlediler.

“Baba biliyor musun Yağız tatile Antalya'ya gidecekmiş. Antalya nerede? Biz de gidebilir miyiz?”

“Gideriz kızım, orası buradan daha sıcak.”

“Peki ne zaman gideriz baba?”

“Kardeşin büyüsün o zaman.”

Boşta duran elini kaldırıp parmaklarını açtı.

“Ne kadar sonra?”

Sırasıyla kızının başparmağına, işaret parmağına ve orta parmağına vurduktan sonra yüzük parmağına geçti.

“Dört ay olsun o zaman gideceğiz.”

“Ama çok uzun oluyor.”

Babasının ona kıyamadığını bilen Emine alt dudağını büktüğünde, “Tamam tamam,” dedi Kadir, “Annenle kardeşinin kırkı çıksın o zaman gideriz.”

“Canım babam benim, seni çok seviyorum.”

Dayanamadı kızını kucağına alıp sıcaktan kızarmış yanağını öptü.

Bu mutluluk ona yeterdi. Gerekirse herkes arkasından konuşsun umurunda değildi. Çocukları ve karısı dünyaya bedeldi.

FİNAL

Ordu / Karaaslan Köyü
21.04.2001

Gecesi gündüzü farklı olan Karaaslan köyünde, gece şiddetli rüzgârdan dolayı çoğu insanlar evlerinde huzursuzca oturuyorlardı. Kimi çatısı uçacak mı diye tedirgince beklerlerken kimi ise ahırda bulunan hayvanlarını düşünüyordu.

Gamze ve Murat çifti ise pencerenin önündeki geniş koltuğa yana oturmuş bu kötü gecede kara kara düşünüyorlardı. Baş ağrısından ayakta duramayan Murat uyumak istese de huzursuz hisleri yüzünden gözüne bir gram uyku girmiyordu.

“Artık yapacak hiçbir şeyimiz yok, Murat. Yedi senedir bu köydeyiz, ben de oğlumda tükendik bunu görüyorsun. Tayinin çıkmıyor diye oğlumuz yaşadığı zorbalıklardan dolayı bambaşka bir çocuğa dönüştü. Artık dayanamıyorum. Onun içine kapanık olmasına, şiddete meyilli bir çocuk olmasına katlanamıyorum. Gidelim buradan. Babam ne dedi? Biz üçtünüzü de kabul ediyoruz, burası sizin eviniz, mahalleniz, kimse size burada zarar veremez dedi. Lütfen inat etme de gidelim artık.”

Parmaklarını şakaklarının üzerinden çekip genç, güzel karısına döndü Murat Öğretmen.

“Ailenin yaşadığı mahalle tekin bir yer değil bunu benden daha iyi biliyorsun.”

“Sırf romanız diye bize ön yargıyla yaklaşan insanlar gibi konuşma.”

“Ön yargılı davranmıyorum. Senin için o mahalleye geldiğim gün

cüzdanım çalındı benim. Çalan kişi de kardeşindi Gamze, bunu nasıl unutursun? Baban tehlikeli bir adam, herkesin Pala diye çağırdığı bir adamın suç defteri oldukça kabarık. Oraya gittiğimizde Yağız hırsızlık yapan çocukların içlerinde büyüyecek, onlar gibi olmayacağı ne malum?”

Hırslandı Gamze. Kocasından uzaklaşmak için oturduğu yerden kalkacağı sırada Murat belinden tutup onu yerine oturttu. “Dur hele, hemen sinirlenip gidiyorsun. Ben sana gerçekleri söylüyorum. Bak okulların kapanmasına çok az kaldı. Umudum var, bu sefer kesin tayinim çıkacak. İnanıyorum ki daha güzel günlerimiz olacak.”

“Oğlumuzu kaybediyoruz farkında değilsin. Ona zorbalık yapan çocukların aileleriyle defalarca kez konuşmana rağmen değişen hiçbir şey olmadı. Albino olduğu için oğluma ya ölüye benziyorsun diyorlar ya da gözleri ışığa duyarlılığı olduğu için körsün diyorlar. Sesli ağlamıyor ama içinden bağıra bağıra ağlıyor benim oğlum. Eskiden Serkan ve Emine’yle çok güzel vakit geçirirdi şimdi onlardan da uzak duruyor. Çocuklar şimdilik bunu umursamıyor olsalar da bir süre sonra onunla arkadaşlık yapmayı tamamen keseceklermiş gibi hissediyorum.”

“Saçmalıyorsun, ikisi de Yağız’ı çok seviyorlar görmüyor musun? Emine evimizden çıkmıyor Gamze, çocuk tamamen yalnızmış gibi davranma.”

Anne babasını kapının arkasında dinleyen Yağız ellerini eşofmanın cebine yerleştirip odasına girdi. Kapıyı kilitleyip dışarıdaki soğuğa aldırmadan üzerindeki kısa kollu gri tişörtüyle tek katlı evlerinin penceresinden atlayıp dışarıya çıktı. Fırtınadan dolayı çalı çırpı etrafta uçuyor, ağaçların dalları her an üzerine savrulacakmış gibi ileri geri gidip geliyordu. Bu büyük fırtınaya zayıf bedeni meydan okuyordu. Elleri ceplerinde tepeyi rahatlıkla çıkarken varmak istediği yere gelince elektrik direğinin altına geçip kolunu direğe yasladı. Bir süre ışığı yanan odayı izledi. Normalde her akşam pencerede olan Emine bu akşam bir kere bile pencereye çıkmamıştı. Kaşları çatıldı. Gündüzde görmemişti onu. Yerden küçük bir taş alıp ışığı yanan pencereye attı.

“Üç, iki, bir.”

Pencerede beliren Emine’yle üst dudağı hafifçe kıvrıldı.

“Deli misin sen? Bu havada ne işin var dışarıda?”

Büyük ihtimalle ailesi duymasın diye kısık sesle ona bağırان kızın omuzlarını kaldırıp indirerek cevap verdi.

“Bekle geliyorum.”

Gitmeye de niyeti yoktu zaten.

Kız gözden kaybolunca bakışlarını yere indirdi. Ayakkabısının önünde olan küçük taşları ayakkabısının ucuyla parçalarken koşarak yanına gelen Emine’nin nefes alışverişlerini duyunca gözlerini kıza çevirdi.

“İncecik tişörtle dışarıya çıkmışsın, hasta olacaksın farkında değil misin?”

“Sen de nisan ayında mont giymişsin, kar mı yağıyor Asi?”

Cevabını kaşlarını çatarak verdi Emine. Yanında getirdiği babasının hırkasını ona uzattığında Yağız gözlerini büyütüp, “Asla giymem,” dedi. “Uzun burnuyla kokumu alır.” Kaşları daha da çatıldı kızın. “Babamın burnu uzun değil bir kere. Giy şunu.”

“Sen giydirsene.”

“Senin boyun çok uzun giydirmem için eğilmen lazım.”

Dilini damağına vurup öne doğru eğildiğinde babasının hırkasını genç çocuğun omuzlarına serdi.

“On üç yaşındaki bir çocuğun boyu nasıl bir altmış beş olur ki?”

Tek kaşını kaldırdı Yağız. Emine bir kırk boylarındaydı, başının üzerine elini götürüp topladığı siyah saçlarını serbest bıraktı.

“Yanıma gelirken saçlarını toplama demedin mi ben sana?”

“Dışarıya çıkarken üstüne kalın bir şeyler al demedim ben sana?”

Gülümsedi genç çocuk. “Üzüleceğin bir haberim var sana.”

Kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi Emine. “Yarın okula gelmiyorsun?”

Dilini üst dudağının üzerinde gezdirip başını iki yana salladı. “Okullar kapanınca buradan gideceğiz.”

Emine’nin gözlerindeki ışık yavaş yavaş söndü. “Nereye gideceksiniz?” Ayakkabısının ucunu Emine’nin ayakkabısının ucuna vurdu Yağız. Ağlamak üzere olan küçük kızın şapkasından tutup onu kendine çektiğinde yüzünü göğsüne bastırıp, “Çok uzaklara,” dedi. Artık ağlamaya başlayan Emine kollarını Yağız’ın beline doladı. Yağız ise Emine’nin uzun saçlarını bir daha sevmeyecekmiş gibi sevdi.

“Ama ben seni çok özlerim.” Geriye çekildi. Gözyaşlarını silse de yerine yenileri geliyordu.

Henüz on üç yaşında ama üzerinde otuz yaşındaki adamın yükü varmış gibi çökmüş hissediyordu kendini, Yağız. Başını kaldırıp eşofmanın cebinden çıkardığı bir dal sigarayı dudaklarının arasına götürdü.

Emine'nin gözleri acı ve öfkeyle büyürken diğer cebinden çıkardığı çakmakla sigarayı yaktı Yağız.

“Ne yapıyorsun sen? At şunu Yağız, inanmıyorum sana. Ne zamandır içiyorsun bunu sen?”

Yağız'a fırsat vermeden dudaklarının arasından sigarayı alıp yere fırlattı. Soğuğa rağmen soluk soluğaydı. Burnunun ucu ve yanakları kırmızı rengine dönmüştü.

“Bana bir sigara borcun var, Asi.”

Parmağını yaptığı normal bir şeymiş gibi davranan Yağız'ın yüzüne uzattı. Şu an bağıra bağıra ağlamak istiyordu. Yağız'ın gidecek olma düşüncesinden dolayı kötü hissederken yine de ona fazlasıyla öfkeliydi.

“Henüz on üç yaşındasın ve bu sigarayı içmemen gerekiyor. Babanla annen gördükleri zaman ne hissedecekler tahmin edemiyor musun? Kendine gel Yağız, sana ne oluyor?”

Omuzlarının üstünde duran hırkayı alıp Emine'nin kollarının arasına bıraktı.

“Bana bir şey olduğu yok ben hep buydum.”

“Değildin! Sırf boyun uzadı diye kendini yetişkin mi sanıyorsun? Değilsin Yağız. Lütfen aklını başına al.”

Parmaklarını ensesinde dolaştırıp geriye doğru adım attı Yağız.

“Eve git, yarın okulda görüşürüz.”

Arkasını dönüp ilerleyen çocuğu ardından dolmuş gözlerle izledi. “Küstüm sana, konuşma benimle.”

Arkasını dönmeden ilerleyen çocuğun peşinden daha fazla bakmadan evine döndü. Yağız ise vurdumduymaz hâliyle köyün sokaklarını dolaşırken anne ve babasının ona doğru koştuklarını görünce ağzının içinden söylenip önlerine doğru yavaş adımlarla gitti.

“Yağız, oğlum çıldırdın mı sen? Bu havada nasıl dışarıya çıkarsın, üstelik üstündeki incecik bir şey.”

Babası kendi hırkasını çıkarıp oğluna sardı, annesi ise üşümüş ellerini tutup onu eve doğru çekştirip bir an önce ısıtmanın derdindeydi. Yağız ise herkesten uzağa gidip uyumak istiyordu.

Eve giren Emine'nin gözyaşları çoktan yanaklarını ıslatmıştı. Ses çıkarmadan merdivenleri çıkarken koridorun sonundaki pencerenin önünde babasını görünce yutkundü. Ellerini birleştirip mahcup bakışlarla odasına giderken babası da ona doğru ilerledi.

“Yine gizli gizli evden çıkıp o çocuğun yanına gitmişsin, gece dışarıya tek başına çıkmayacağına söz vermiştin.”

“Özür dilerim baba.”

Ne o babasına kıyabiliyordu ne de babası ona. Her zaman olduğu gibi yumuşak bakışlarıyla ona bakan babasının yanına gidip sarıldı. Beklemeden kollarını kızına dolayan Kadir saçlarını öpüp, “Konuşalım mı?” dediğinde buna asla itiraz etmedi Emine.

“Konuşalım baba”

Birlikte Emine’nin odasına geçtiler. Pencerenin önünde bulunan iki beyaz sallanan sandalyelere karşılıklı oturdular. Babası onun bu hayat-taki tek dostuydu. Annesine anlatmadığı sırlarını babasına mutlaka anlatırdı. Okulda, dışarıda ne yaptıklarını saatlerce babasına anlatır, o da sıkılmadan kızını dinlerdi tıpkı şimdi olacağı gibi.

“Ne dedi de üzdü seni şu çocuk?”

Yağız’ın gidecek olma düşüncesi yine kalbine yerleşince gözleri doldu.

“Yağız ve ailesi okullar kapanınca bu köyden gidiyorlarmış baba.”

Dudaklarının arasından hıçkırık kaçınca öne doğru eğilip kızının ellerini tuttu Kadir.

“Gitsinler babam, ben varım.”

“Sen iyi ki varsın babam ama ben Yağız da olsun istiyorum. Ben onu çok seviyorum.”

Babası yutkununca dışarıdaki bakışlarını babasının gözlerine çevirdi.

“Ne?”

“Bir şey demedim babam. Sevebilirsin, sonuçta siz kardeş gibisiniz.”

Omuzlarını silkti. “Hayır değiliz, ben onu annem seni nasıl seviyorsa ben de öyle seviyorum. Biz büyüyünce evleneceğiz.”

Biraz daha zorlasa babası karşısında kalp krizi geçirecekti. Kahkaha atan Kadir, “Şakacı kızım benim,” derken Emine hiçte şaka yapıyor gibi durmuyordu.

“Şaka yapmıyorum canım babam, ben Yağız’la evleneceğim, onlar gidince biz de onların gittiği yere gidelim.”

Burada oturup saatlerce kızına takılabilirdi Kadir ama onun gerçekten üzüldüğünü gördüğü için ciddi bir ifadeye büründü.

“Emine’m, benim güzel kızım. Daha dün gibi hatırlıyorum kollarıma gelişini, şimdi bakıyorum da kocaman bir kız oldun.”

“Hayır, boyum kısa diye bana hâlâ küçücüksün diyorlar.”

“Halt etmiş onlar, senin boyun daha uzayacak. Hem benim bahset-

mek istediğim fiziki özelliklerin değil düşüncelerin. Seninle karşılıklı oturup konuşmamız her yaşında çok güzel. Küçükken bana duyduklarını anlatırdın hatırlıyor musun? Baba kız dedikodu yapardık.”

Dudakları iki yana kıvrıldı. Hatırlamaz olur muydu? Bu hayatta en sevdiği şey babasıyla dedikodu yapmaktı. Ama artık yapmıyordu, dedikodu yapmak günahı bunu camide öğrenmişti.

“O zamanlar seni dinlemeyi çok seviyordum şimdi de çok seviyorum.”

“Ben de seninle konuşmayı seviyorum baba. Sen konuşunca içimdeki sıkıntılar geçiyor.”

Kızının ellerini öpüp gülümsedi Kadir.

“Yağız’ın babası öğretmen, tayini başka yere çıktığında mecbur birlikte gidecekler.”

“Bu sebepten gitmeyecekler baba, köydeki çocuklar Yağız’la dalga geçiriyorlar. Üstüne çamur fırlatıyorlar. Ben duyuyorum yazı yazarken, resim yaparken de ona kör diyorlarmış.”

“Terbiyesiz onlar kızım, aile terbiye vermedikten sonra ne kadar okul değiştirirlerse değiştirsinler değişen bir şey olmaz.”

Akan burnunu çekip, “Yağız giderse çok üzülürüm baba,” dediğinde yüreği acıdı Kadir’in.

Küçük kızı bu yaşta aşk acısı çekiyordu. Onun gibi kıskanç bir baba kızını nasıl rahatlatacağını bilmiyordu.

“Biz gider miyiz yanma?”

“Gideriz kızım. Sen ne zaman istersen ben seni yanma götürürüm.”

“Söz mü?”

“Baba sözü.”

Kızı gizli gizli dışarıdayken ona yazdığı mektubu eşofmanının cebinden çıkardı.

“Bu ne baba?”

“Bu mektubu senin için yazdım kızım. Ama şimdi okumanı istemiyorum.”

“Neden?”

“Bir gün kendini çaresiz, çok üzgün hissettiğinde bu mektubu okumam istiyorum.”

Babasının elindeki zarfı alan Emine okumak için sabırsızlansa da kendini çok ama çok üzgün hissetmiyordu.

“Bu zarfı hep saklayacağım baba.”

Kızım alnını öpüp, “Teşekkür ederim,” dedi. “İyi ki benim kızımsın.”

İkisinin de gözleri doldu.

“Hadi şimdi yat, yarın gösterin var.”

Elleriyle gözyaşlarını silip yatağına geçti. Odadan çıkmadan önce üstünü örten babası yanağını öpüp odadan çıktığında yatağın içinde tek-rar oturur pozisyona geçti.

“Benim canım babam, elimde mi sanıyorsun? Kalbim üzülüyor benim, Yağız’ı çok seviyorum.”

Kalbi acısa da ilk andaki gibi kötü hissetmiyordu. Düştüğünde dizini öpüp acısını geçiren babası şimdi de kalbini öpüp acısını geçirmişti. Emine için bu hayatta annesinden sonra örnek alacağı tek kişi Kadir’di. Onun öz babası olmadığını ona söyleyen sınıftaki arkadaşları canını yaktığında kimseye gitmeden babasının kollarına sığınmış, saatlerce orada ağlamıştı. Neden ağlıyorsun, biri bir şey mi yaptı diyen babasına da bu sebepten ağladığını söylememişti o da üzülmesin diye. Kadir onun babasıydı. Canıydı, annesini çok seven babası onu ve kardeşini de çok seviyordu.

Kör değildi, duygusuz da değildi. Her şeyin bilincinde olan akıllı başında bir çocuktu. Bu yüzden kimsenin babasıyla arasına girmesine izin vermezdi.

Sabah Alpaslan’ın bağırsaklarıyla gözlerini açtılar. Aslında herkes böyle uyanmaya alışık olsa da yine uykunun en tatlı yerinde oğullarının bağırsaklarını duyan Asiye’yle Kadir irkilerek gözlerini açıyorlardı.

“Alpaslan, sana kaç kez söyleyeceğim bağırmadan in şu merdivenleri diye? Nenem korkuyor bağıрма bir daha.”

“Korkmuyor bir kere, yalan söyleme.”

“Sensin yalancı.”

“Şimdi geliyorum oraya, komanda koşusu.”

Bağıra bağıra merdivenleri koşan oğullarına yetişemedikleri için yataktan kalkma zahmetine girmediler Asiye’yle Kadir.

Karısının tişörtünün altından elini sokan genç adam göğsünü sıktığında, “Kadir,” diyerek inledi Asiye. “Boşuna yanaşma, bugün çok işim var. Emine’nin töreni var ona hazırlanacağım, o saate kadar da işlerimi halledeyim. Yarın işe gitmek istiyorum, eğer işlerimi halledemezsem gidemeyeceğim.”

“Sen patronsun, her gün gideceksin diye bir kural yok. Niye kendini zorluyorsun ki?”

Sağ göğsünün üstünden kocasının elini çekmeyeceğini anlayan Asiye bedenini ona döndürüp elini yanağına yerleştirdi.

“Bu zamana kadar nasıl batmadın çok merak ediyorum. Sen eskiden işten başka bir şey düşünmezmişsin, şimdi nasıl oluyor da aklına getirmiyorsun?”

Karısının dudaklarını öpüp geriye çekildi.

“Şimdi düşünmem gereken bir ailem var. Sürekli sizi düşündüğüm için az çalışmak bana yetiyor. Merak etme, torunlarımıza yetecek kadar paramız var.”

Kıkırdadı Asiye. “Her şeye de cevabın var. Emine’yle dün gece ne konuştunuz, meraktan uyuyamadım.”

Asiye’nin üzerine uzanıp yüzünü boynuna bastırdı. “Söylemem.” Sesi boğuk çıktığı için Asiye zorlukla anladı onu. “Ne demek söylemem, ben senin karınım.” Karısının sıcacık tenini öptü. “O da kızım. Ben siz konuştuğunuzda ısrar ediyorum mu ne konuştunuz diye?”

“Evet, ısrar ediyorsun ve öğrenmeden beni rahat bırakmıyorsun. Hem Emine benimle değil en çok seninle konuşuyor, benim bilmediğim kim bilir neler vardır.”

Sırıtan Kadir’in dudakları karısının ıslak dudaklarına kayd.

“Asla söylemem.”

“Kötü koca.”

“Kötü koca sana şimdi neler edecek gör bak.”

Canına minnet olan Asiye kollarını kocasının boynuna doladığında dudakları birbirlerine kavuştu. Çocuklar laf dalaşına girmişler, birbirleriyle tartışırken evdeki herkesi uyandırmışlardı. Bu tartışmanın arasına Asude’nin de kızı karışınca artık çocukların sesleri dışarıya çıkıyordu.

“Nerede bu çocukların anasıyla babası? Susun da başım ağrıyor benim.”

Fadime Hanım’ın sesiyle Kadir’in altından çıkmaya çalışan Asiye’ye izin vermedi Kadir.

“Ana, ana, anaaaaaa.”

Bağıra bağıra koridoru koşan Alpaslan küçük yumruğuyla kapıya vururken “Ananın ben,” diyen Kadir dişlerini sıkıp bedenini yatağa attı.

“Ana kapıyı aç.”

“Bu çocuk on sekizine gelsin evlendireceğim Asiye, anasını dağa kaçırılmışım gibi davranmıyor mu çıldırıyorum. Gitsin karısıyla uğraşsın.”

Üstünü başını düzelten Asiye, “Çok biliyorsun,” diyerek kapıya gitti. Oğlu sürekli yanlarına gelip ortalarında yattığı için geceleri kapıyı kilitleyen Kadir yine kapıyı kilitlemişti. Sinir oluyordu bu huyuna kocasının. Gece bir şey olsa nasıl çocuklara yetiştirceklerdi bilmiyordu. Hoş, Kadir dev gibi bedeniyle hepsini kısa sürede kollarının arasına alıp sorunlardan koruyordu ama yine de endişe ediyordu.

Kapıyı açtı. Babasının birebir aynısı olan Alpaslan kumral saçlarını elleriyle karıştırmaktan dağıtmış, sanki gecedен beri koşuyormuş gibi nefes nefeseydi.

“Ne oldu oğlum?”

“Ablamla Öznur beni kızdırıyorlar. Neymiş ben komanda olmayacakmışım. Olacağım ben.”

“Bağırma anneciğim, bak boğazın kızarmış.”

“Bana ne. Hem siz niye kapıyı kilitlediniz gece? Kapıyı açamadığımı için gidip ablamla uyudum.”

“Farkında değilim,” dedi yanına yaklaşan kocasına.

“Oğlum, asker dediğin halkı rahatsız etmez. Sen düşman gibi beynimizi severek uyandırırıyorsun bizi. Niye gürültü yapıyorsun?”

“Ama baba.”

“Hatalısın Alpaslan, bu yüzden uzatma oğlum.”

Babasının haklı olduğunu bilen Alpaslan, “O zaman birlikte dışarda askercilik oynayacağız tamam mı?” dediğinde oğlunun saçlarını karıştırıp, “Tamam,” dedi. “Hadi şimdi aşağı in, annenle ben de geleceğiz.”

“Tamam benim kral babam.”

Aslan babam, kral babam, canım babam kelimelerini çocuklarından duyan Kadir’in kalbi göğsüne sığmıyordu tıpkı şu an olduğu gibi. Koşan oğlunun arkasından bakarken birbirlerine baktılar.

“Sanki biraz bana benziyor.”

“Sanki mi?”

“Tamam çok benziyor. Ama ben yaramaz bir çocuk değildim, daha doğrusu öyleydim ama babamın bakışlarından korktuğum için yaramazlık yapamazdım.”

Bu yüzden çocuklarına bir kere bile çatık kaşla bakmazdı Kadir. Her ne kadar koşmayın, bağırmayın dese de bunların nedeni onlara zarar gelmesin diyeydi.

Bütün aile kahvaltı masasında yerini alırken Emine herkesin içinde

şarkı söyleyeceği için biraz heyecanlıydı. Bu yüzden doğru düzgün kahvaltısını da yapamıyordu.

“Anneciğim yesene.”

“Heyecandan karnım ağrıyor anne. Ya söyleyemezsem ya sözleri unutursam? Korkuyorum.”

“Korkacağın bir şey yok, unutursan en fazla ne olabilir ki? Kendini üzme veya strese sokmana gerek yok. Ben sana güveniyorum kızım.”

“Ben de güveniyorum kızım. Eğer heyecanlanırsan sadece bana bak, direkt karşında olacağım.”

“Ben daha fazla yiyemeyeceğim, çıkıyorum.”

Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Anne babasını öpüp kapıya ilerlerken peşinden giden Kadir cebinden çıkardığı parayı çantasının kenarına sıkıştırıp, “Sakin ol,” dedi. “Sen istediğinde her şeyi başarırısın. Kendine güven kızım, ailen senin yanında.”

“Seni seviyorum babam.”

Babasına el sallayıp evden uzaklaştığında ona doğru koşan Serkan’a gülümseyip, “Selam,” dedi. “Dün seni göremedim.”

“Dersler yüzünden dışarıya çıkamadım. İkinci sınavları düşürmem lazım.”

“Sen başarırısın. Serkan benim sana söylemem gereken bir şey var, bunu bilmen gerekiyor.”

“Biri bir şey mi yaptı? Söyle kafasını kırayım. Elli defa diyorum kardeşime dokunmayın fena olur diye.”

Gözlerini devirip, “Serkan,” dedi inleyerek. “Kimse bana bir şey yapmadı yapsalar da merak etme ben kendimi savunurum. Söyleyeceklerim Yağız’la ilgili.”

“Yine mi zorbalık yaptılar, yedikleri dayak az mı gelmiş onlara!”

“Of Serkan!”

“Tamam tamam anlat.”

Sonunda diyerek rahat nefes verdi. “Dün gece Yağız’ın elinde sigara gördüm, eğer elinden almasaydım içecekti.”

“Dayak mı istiyor bu çocuk?”

Başını salladı.

“Küsüm ona ben, bu yüzden sen döv onu.”

“Merak etme ben halledeceğim.”

“Bir an önce hallet lütfen, sanki kocaman adammış gibi davranıyor.”

Siyah çantasını omzuna takan Yağız okula giderken tepeden gelen

Emine ve Serkan'ı görünce onların yanına gelmesini bekledi. Emine yüzüne bakmıyor, Serkan ise ona kızmış gibi bakıyordu. Tahmin ettiği gibi Emine ona anlatmıştı. Üst dudağı kıvrıldı. Ağzında bakla ıslanmıyordu bu küçük cadının.

“Birisini bir şey söylemiş belli ki!”

“Söylemeyip de ne yapacaktı? Görmeyeceğim elinde Yağız, eğer görürsem seni babana bırakmam ben döverim.”

Yanından çekip giden kızın arkasından sırtıp, “Eyvallah,” dedi Serkan’a. “Akşam çeşmenin orada buluşalım, belli ki birileri benimle uzun bir süre konuşmayacak.”

“Aranızı asla yapmam. Ben gidiyorum.”

Yağız’dan bir Emine’den iki yaş büyük olan Serkan köyün meydana bulanan liseye giderken Yağız Emine’nin peşinden kendi okullarına gitmek için koştu.

“Asi?”

Arkasına dönmedi Emine, cevap da vermedi.

“Ne zamana kadar konuşmayacaksın benimle?”

Emine yine cevap vermeyince adımlarını hızlandırıp kızın yanına yetişti. Omzuyla onu dürterken Emine hâlâ pas vermiyordu. İnadı tuttu mu kimseyi gözü görmezdi. Boşuna Asi demiyordu ona.

“İyi küs bakalım, ben yakında gideceğim. Eskisi gibi beni göremeyince çok ararsın, Yağız’ı beklersin.”

Yağız’ın gitme düşüncesiyle anında yüzü asıldı Emine’nin. Gözleri doldu, sanki ağır bir hastalığa yakalanmış gibi hissetti. Titreyen çenesini fark eden Yağız kolunu omzuna dolayıp, “Özür dilerim,” dedi. “İlk kez içecektim ama içmedim. Bir daha elime bile almayacağım.” Emine göz yaşlarını silip durdu. “Söz mü?” Karşısına geçip, “Söz,” dedi. “Şimdi ve sonra yani yetişkin bir adam olduğumda da içmeyeceğim.”

“Gitmeseniz olmuyor mu? Ben seni çok özlerim.”

Burada kalmayı istemiyordu. Burada sevdiği insanlar kadar sevmediği insanlar da vardı. Mutlu değildi. “Gitsem de seni unutmam Asi. Ararım, yanına ziyarete gelirim söz veriyorum.”

“Ama eskisi gibi olamayız.”

“Oluruz söz veriyorum. Msn’den sürekli konuşuruz.”

“Gidince daha mı iyi hissedeceksin?”

Ellerini Emine’nin omuzlarına yerleştirip başını salladı. “Burada iyi değilsin, biliyorsun.”

“Biliyorum. Gittiğin yerde çok mutlu ol tamam mı?”

“Olacağım.”

“Beni de sakın unutma.”

“Gel buraya.”

Emine’ye sarılıp derin bir iç çekti. “Seni asla unutmam.”

“Ben size diyorum bunlar sevgililer, baksanıza ne zaman görsek birbirlerine sarılıyorlar. Anne ve babaları biliyor mu acaba? Yoksa ayıp şeyler mi yapıyorlar?”

Köyün zorbalık yapan çocukları yanlarına geldiklerinde, birbirlerinden ayrılıp onları duymazlıktan gelip okullarına doğru yürümeye devam ettiler.

“Bir de duymazlıktan geliyorlar. Terbiyesizler, anne babaları terbiye vermemiş bunlara.”

Emine arkasına dönüp ondan küçük olan sarı saçlı kıza vuracakken Yağız engel oldu.

“Ooo, gördünüz mü kör Yağız, Emine’ye engel oldu. Bırak bırak sanki bir şey yapabilecek.”

İri yarı olan sarışın erkek çocuğu gür sesiyle konuşmaya devam ederken Yağız her zaman yaptığı gibi onu görmezden ve duymazlıktan geldi. Bu çocuk ve diğerleri onu nerede görseler fiziksel şiddet ve sözlü şiddetle onu taciz ediyorlardı. Kimin de karşı geliyor kimin de ise onlar yokmuş gibi davranıyordu.

“Ölü abimiz yine simsiyah giyinmiş. Kendine siyahı yakıştırıyor olacak ama bence yakışmıyor. Daha korkunç durmuyor mu? Sanki Azrail’e benziyor. Geceleri rüyama giriyor, anne ve babası korkmuyor mu onu görünce?”

“Kes sesini Melis!”

Elini Emine’nin omzuna bastırıp yürütmesini sağladı Yağız. “Duyma.”

“Emine Hanım yine korudu Yağız’ı. Diyorum ben size, Emine Yağız’a âşık, söylesenize öpüştünüz mü? Kesin öpüştünüz, gece gizli gizli buluştuğunuzu hepimiz biliyoruz.”

Arkadaki dört çocuk bağıra bağıra kahkaha atarlarken Melis ellerini dudaklarının kenarlarına götürüp, “Duydunuz mu millet?” diyerek bağırdı.

“Yağız’la Emine öpüşmüşler.”

Melis çığlık atıyor, diğer çocuklarda, “Ölü çocuğun sevgilisi Emine’ymiş,” diye bağırıp alay etmeye devam ediyorlardı.

“Kör gözlerinle nasıl öptün kızı anlatsana bize Yağız? Ben ve ağabeylerim merak ediyoruz.”

Arkasını döndüğü gibi Melis’in kolundan tutup geriye doğru büktü Yağız.

“Sesini kes, canını yakmayayım.”

“Bırak lan kardeşimi.”

Bırakmadı Yağız. Suratına tüküren kızın kolunu daha fazla sıktı. “İftira atan o dilini koparıp köpeklere yediririm. Boğarım seni, aklını başına al!”

“Sen ödleğin tekisin bu yüzden hiçbir şey yapamazsın.”

“Sesini çıkar bak bakalım yapıyor muyum yapmıyor muyum?”

Melis’i ağabeyinin üzerine itip, “Sonra görüşürüz,” diyerek tepeye gitti. Yağız’ın yanından ayrılmasıyla diğer çocukları geride bırakıp koşarak okula gitti Emine. Hepsini babasına söyleyecekti. Melis hariç diğerleriyle aynı yaşta olmasına rağmen onlarla baş edemiyordu. Hepsi terbiyesizlerdi. Sinirle sınıfa girince peşinden müzik öğretmenini de girdi. Diğer çocuklar gelmemişti. Yağız’ın peşinden gidip gitmediklerini düşündü. Korktu bir an. Yağız’ın peşinden gitmek istese de dersi bırakamayacağı için mecbur yerinde kaldı.

“Yine bazı arkadaşlarınız gelmemiş bakıyorum da. Müzik dersi neden sevilmiyor anlamış değilim, özellikle erkek öğrencilerim neden bu dersten kaçıyorlar biliyor musunuz kızlar?”

Hepsi aynı anda, “Hayır,” diyerek cevap verdiler.

“Aileleriyle görüşsem iyi olacak. Emine gel bakalım, çalıştın mı şarkıya?”

“Çalıştım öğretmenim.”

“Sizler peki?”

“Biz de çalıştık öğretmenim.”

“Bugün hava güzel töreni öğlen dışarıda yapacağız. O zamana kadar provamızı yapalım.”

Aklı Yağız’da olsa da öğretmenine yöneldi Emine. Yağız her ne olursa olsun onu izlemeye gelirdi. Bu yüzden sakın olup şarkıyı söylerken şaşırmayacaktı.

Evdeki işlerini bitiren Asiye, Fadime Hanım’ın giyinmesine yardımcı olup başına eşarbını taktı. Kemik erimesinden dolayı ağırları olan kadına hareket ederken gelinleri ve kızı yardımcı oluyorlardı. Her birine ayrı minnettar olan Fadime Hanım özellikle Asiye ve Asude için sü-

rekli şükür ediyordu. Başlarda ikisini huzursuzluk çıkarırlar, oğullarını mutsuz ederler diye istememiş olsa da çocukları onu dinlemedikleri için Allah’a dua ediyordu.

“Kalkalım anne?”

Asiye’nin elini sıkıp başını salladı. “Çok yaşa kızım.” Gelininden destek alıp ayağa kalktığında, “Sen de anne,” dedi Asiye. Kadir arabayla götürecekti bizi okulun oraya.

“Yürürdüm kızım ben.”

“Olmaz, doktor kendini fazla yormasın dedi. Bizler senin için dikkat ettiğimiz kadar sen de kendine dikkat et.”

“Sağ olun kızım.”

Yavaş yavaş odadan çıktılar.

“Anne hâlâ hazır değil misiniz, babam soruyor.”

“Beklesin beş dakika, kaçmıyoruz ya.”

“Ben şimdi söylerim ona.”

Babasının yanına giden oğluna koşma deme zahmetine bile girmedii. Fadime Hanım’ı merdivenlerden acele etmeden indirip kapının önüne getirdi. Kadir yeni aldığı arabasını yıkamış, bir yerinde kir kalmış mı diye kontrol ediyordu. Bu araba resmen kuması gibi olmuştu. Hayır, utanmasa en çok beni mi seviyorsun arabayı mı diye soracaktı. Kocası arabasına el bebek gül bebek bakıyordu.

“Biz de gelelim mi Bey’im?”

“Siz kalın Adnan, Hanife’nin doğumu yaklaşmadı mı, ayrılma karının yanından.”

Geçen zamanda kendi hayatları gibi evdeki çalışanlarında hayatları değişmişti. Adnan’la Hanife evlenmiş, diğer korumalar yuvalarını kurup farklı yerlerde çalışmaya başlamışlardı. Artık hayatında eskisi gibi tehlike olmayan Kadir’in yanında Adnan ve bir iki adamı kalıyordu. Onlar da çoğunlukla evin ihtiyaçlarını karşılıyorlar, gündüzleri çocuklara göz kulak oluyorlardı.

Fadime Hanım’ı arka koltuğa oturtuktan sonra oğlunu da yanına oturttu Asiye. Kapıyı kapatıp ön tarafa geçti. Kadir’i sinir etmek amacıyla ayaklarının altındaki çamuru silmeden arabaya binince genç adamın yüzünde hiçbir değişim olmadı. Hayret, Asiye niye dikkat etmiyor-sun diye iki dakikada nutuk çekmesi lazımdı ona.

“Eve dönünce sen temizleyeceksin bastığın yeri.”

Omuzlarını silkti. “Senin araban sen temizle.”

“La havle, arabayı da kıskanıyorsun ya ne diyeyim ben sana Asiye!”

“Seni çok seviyorum karıcığım de.”

“Onu her zaman diyorum, demiyor muyum?”

Sağ bacağına sol bacağına üzerine alan karısının açılan eteğini düzeltirken parmaklarının ucuyla bacaklarını okşadı.

“Yetmiyor demek ki.”

“Yettiririm ben sana.”

“Azgın kuduruklar, benim kemiklerim eriyor kulaklarım değil. Kafanıza bastonumu indirmemi istemiyorsanız yanımda fingirdeşmeyin.”

“Ana sen de bizi kıskanıp durma Allah aşkına.”

“Sus terbiyesiz.”

Kahkaha atan Asiye, “Anneni de evlendirseydik keşke,” dediğinde, , “Sus kız,” dedi. “Oğlum sen de ayaklarını koltuğa vurma sırtımı deldin.”

“Koşmak istiyorum baba.”

“Asiye akşamları şu çocuğa ballı süt içirme, enerji yükleniyor sanki baksana yerinde duramıyor.”

“Kime çektiyse, neyse...”

Saçlarını savuran karısının bacağına sıkıp, “Neyse,” dedi onun gibi iç çekerek. Okula yaklaştıklarında arabayı durdurdu.

“Millet sabah erkenden mi geldi? Önlere yerleşmişler hep.”

“Sen merak etme karıcığım, ben şimdi onları kaldırırm.”

“Ayıp Kadir.”

“Değil.”

“Evet değil anne. Benim babam bu köyün ağası.”

“Yok başkan! Şu çoğun yanında laflarınıza dikkat edin diyorum size, milletin yanında babam isterse sizi döver, köyden atar diyormuş.”

“Aa,” diyen Fadime Hanım, “Öyle mi?” derken arkasını dönen Kadir, “Alpaslan?” dediğinde, “Halam bana sana bulaşanlara öyle de dedi,” deyince ofladı Kadir.

“Halan da evlendi, iki çocuk anası oldu hâlâ çocuk gibi. Ne zaman büyüyecek bu kız Allah’ım? Ölmeden göreyim bir kere.”

“Bir Mehmet’im kaldı evlenmeyen, gitti Almanya’ya gelmiyor buralara.”

“Ana yine başlama, adam orada kariyerini geliştirdi. Bırak ne zaman isterse evlensin, nerede mutluyse orada yaşasın.”

“Aman, hep senden yüz buldu.”

Konuyu uzatmak istemediği için konuşmadan arabadan indi. Bir ba-

kızıyla önde bulunan dört kişilik ailenin yana kaymasını sağladı. İsteyerek yapmadı, sadece her zamanki gibi baktı. Anasını oturtuktan sonra karısını oturttu. Alpaslan ‘Ablamı göreceğim,’ diyerek okula gitmişti.

“Çok heyecanlıyım, ne zaman büyüdü de gösterilere katılıyor? Zaman çok hızlı geçiyor Kadir.”

Kolunu karısının beline dolayıp şakağını öptü.

“Hem de çok hızlı geçiyor güzelim. Çocuklarımızla birlikte büyüyoruz.”

İç çekerek kızlarının dışarıya gelmesini beklerken yanlarına gelen Alpaslan’ı kucaklarına aldılar. Okulun öğretmenini ve müzik öğretmenini konuşma yaparken çocuklar ailelerini görmek için pencere kenarlarında duruyorlardı. Ailesini önde gören Asiye mutlu olsa da Yağız’ı hâlâ göremediği için üzgün hissediyordu. Bu saate kadar neredeydi merak ediyordu. Tören bitsin her zaman oyun oynadıkları büyük ağacın oraya gidecekti. Kesin sıcakta uyuya kalmıştı.

“Çocuklar hadi dışarıya çıkıyorsunuz.”

Hepsi sıraya geçip öğretmenin peşinden yürüdüler. Karnına ağrı girdi Emine’nin. Mavi önlüğünün eteğini sıkıp derin derin nefes alıp vermeye çalıştı.

Dışarıya çıktıklarında herkes onları alkışlamaya başladı. Çok kalabalıktı ama onun gözleri ailesinin üzerindeydi. Babasına ve annesine el sallayıp sıraya dizilen arkadaşlarının karşısına geçti. Müzik başladığında derin bir nefes aldı. Annesinin iki kulak ördüğü saçlarını düzeltip yutkundu.

Şarkıya girmesine çok az kalmıştı ama heyecandan dudaklarını açamıyordu. Kızlarının tedirgin olduğunu gören Asiye’yle Kadir onu rahatlamak için gülümseseler de Emine rahatlayamıyordu. Tam şarkıya girecekleri an Emine’ye cesaret vermek amacıyla dudaklarını kıpırdatarak şarkıyı söylemeye başladı Kadir. Babasının gözlerinin içine bakan kız çalıştığı gibi şarkıyı söylerken rahatladı ve gözlerini babasının gözlerinden bir saniye bile çekmedi.

“Orda bir köy var uzakta, o köy bizim köyümüzdür Gitmesek de görmesek de o köy, bizim köyümüzdür.”

Ordu’nun güzel köylerinden biriydi Karaaslan köyü. Yağmurlu bir günde anne kızı misafir etmişti yuvasına. O yuvada yiğit bir delikanlıya sığınan anne kız hayatlarının en güzel günlerini bu adamın yuvasında geçirmişlerdi.

Birine eş, birine baba olan Kadir Karaaslan; sevginin, değerin, mutluluğun hayallerden ibaret olmadığını anne kızı göstermişti.

Asiye'nin yiğit kocası Kadir Emine'nin kahraman babasıydı.

Kadına değer veren, çocuklarına sevgisini gösteren Kadir Karaaslanlar hiçbir zaman azalmasın.

“Bir uygarlığın seviyesini ölçmek isterseniz, derhal kadının hayat şartlarına bakın.”

Stuart Mill

Bütün kadınların güzel şartlarda yaşaması dileğiyle.

Sevgili kızım.

Seni ilk gördüğümde buz tutmuş kalbimin ısındığını hissettim. O küçük gözlerinle bana baktığında yüreğimin uzun zaman sonra heyecanlandığını hissettim. Varlığıyla evimi neşelendirdiğin gibi karanlığa mahkûm olan adama güneşi gösterdin.

İlk gün elini nasıl tuttuydum ömrümün sonuna kadar elini bırakmayacağım. Hayatta bazen istemediğimiz durumlarla baş başa kaldığımızda kendimizi çıkmazda hissediyoruz. Sanki bir daha hiç toparlanamayacakmışız, bir daha gülemeyecekmişiz gibi umutsuzluğa kapılıyoruz. Sen varlığıyla beni böyle hissettiğim bir zamanda çekip kurtardın.

Baban olarak her zaman senin yanında olacağım bunu sakın unutma.

Kendini en çaresiz hissettiğin anda sakın korkup kaçma. Nerede olursan ol beni yanında istediğinde koşarak sana geleceğim. Düştüğünde, hata yaptığında tek başına bir yerlerde ağlama. Ben her zaman senin gözyaşlarını sileceğim. Hatalarını birlikte düzelteceğiz.

Şu an kendini çaresiz hissettiğin için bu mektubu okuyorsun.

Hadi kızım, tek başına üzülme. Baban kollarını açmış seni bekliyor.

SON

TEŞEKKÜR

Uzun bir aradan sonra yeni kitabımı sizlerle buluşturduğum için müthiş heyecanlıyım. Asiye, Emine ve Kadir’i yazarken kimi zaman gülümsedim kimi zaman gözlerim dolu dolu kaleme aldım onları. Umarım sizler de okurken keyif almışsınızdır.

Hepinizin okuyan gözlerinize sağlık.

Yanımda olan okurlarıma, desteklerini gösteren arkadaşlarıma çok teşekkür ederim.

Sevgi ve saygılarımla.

Melek Kaş.

